

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Falling for the wrong person?
Bury your feelings.

MORBIDLY *Yours*

IVY FAIRBANKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MERÆIDLY
yours

IW FAIRBANKS

Copyright © 2023 by Ivy Fairbanks

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için ivywritesromance@hotmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölmüş) veya yerlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları ilgili sahiplerinin ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, kitapta atıfta bulunulan herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Bahsi geçen şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır.

Kapak İllüstrasyonu Epsilynn

Yayına Hazırlayan Jill Bailin

Yayınlayan Lassen Press İlk

baskı 2023

Baskı ISBN: 9798218176556

eKitap ASIN: B0C8DPGKMC

CONTENT NOTE

Morbidly Yours yetişkinlere yönelik çağdaş bir romantik komedidir. İyimser ve esprili olmakla birlikte, öykü bir cenaze evinde ölümlere bakmanın, bir eşin kaybından sonra kederin üstesinden gelmenin, ölümcül hastalığın ve hevesle rıza gösteren yetişkinler arasındaki açık cinsel içeriğin açık ve grafik tasvirini içerir. Karakterler, anlatı ve yazar tarafından kınanan engelli ayrımcılığından da kısaca bahsedilmektedir.

Bu temalara karşı hassasiyetiniz varsa, lütfen dikkatli olun.

Anneme.

Yapmam gereken bir itiraf var:

*Ortaokuldayken, komodininin
üstündeki bütün gömleksiz
kovboy romanlarını çaldım.*

Okumamam için beni uyarmıştın.

*Seni her gün ve umarım bu
telafi eder.*

LARK

Beş Vücut Çantası, Yetişkin Boy

I Gözlerimi kırıştırdım ve Dolly Parton'a eşlik etmek için mikrofon olarak kullandığım maket bıçağını elimden düşürdüm. Kendimi bıçaklamamayı zar zor başarmıştım.

Paketleme fişindeki beklenmedik kelimeleri ilk okuduğumda.

Ne oluyor be?

Etrafımı saran gelişigüzel kutu yığınları arasında bir cevap bulmayı umarak etrafıma bakındım. Ama hayır. Sadece ben ve transatlantik yolculuğu yapacak kadar yeri doldurulamaz olduğunu düşündüğüm birkaç eşyam vardı. Bir hayatı bu kadar az şeyin oluşturması gerçekten şaşırtıcıydı; özellikle de Teksas'tan İrlanda'ya nakliye masraflarını hesaba katmak zorunda kaldığınızda.

Dikkatim bir zamanlar zararsız olan kutuya ve içindeki düzgün siyah naylon kumaş yığına döndü. Dolly'nin pırıltılı sesi ve yeni bir başlangıç vaadiyle açmıştım ki, garip içeriğin şoku beni hoyratça yolumdan döndürdü. Şaşkındım.

en üsttekini kaptı ve açtı. Dolgusuz bir uyku tulumuna benziyordu.

Tuhaf.

Sevkiyat evraklarının en üstünde, gönderilecek alıcının adı yazıyordu:

Willow Haven. Yandaki yatak ve kahvaltı.

Ne. Ne. Cehennem.

Kısmen mobilyalı kiralık dairemin panjurlarından içeri baktım. Yolun karşısındaki binada yaşam belirtisi yoktu. Kemerli pencereleri ve taş cephesi onu yerel mimarının en iyi örneklerinden biri yapıyordu. Google Maps Street View, muhteşem körfez manzarası ve canlı sanat ortamı sayesinde bu şirin Celtic mahallesini bana sadece iki hafta önce satmıştı. Kısa sürede başka bir ülkedeki bir iş için hayatımı değiştirecek kadar spontane olabilirim, ancak şehrin keyifsiz bir bölgesinde yanlışlıkla bir kira sözleşmesi imzalamadan önce yerel suç oranını öğrenecek kadar da bilgiliyim.

Tarihi binanın kendisi şirindi, ancak mobilyalar hakkında yazacak bir şey yoktu: yıpranmış döşemeli bir sandalye, artık güvenilir iPad Pro'ma ve Apple kalemime ev sahipliği yapan hırpalanmış yazı masası ve bir bacağının altına bir kibrit kutusu sıkıştırılmış bir yan masa. Geçici kalışım için sadece temel ihtiyaçlar.

Artık eski hayatımdaki herkesle aramda kırk beş yüz mil vardı. Yirmi dokuz yıldır ilk kez yalnızdım. Kendi seçimimle... ama yine de. Yeni daireme teslim edilen ceset torbaları kesinlikle İrlanda'da Yeni Başlangıç bingo kartımda yoktu.

Belki de çantaları sipariş eden kişinin bir tür proje için onlara ihtiyacı vardı. Cesetleri saklamayı planlayan insanlar genellikle ilgili kağıt izlerinden kaçınırlar. Öyle değil mi? Performans sanatı ya da bir protesto ya da... bir şey için malzeme olmalılar. Galway, üniversiteleri ve işportacılarıyla yaratıcı insanlar için bir cennettir.

dolu sokaklar. Mutlaka bir açıklaması vardır. Canlı enerji beni şehre çekti ve şimdi oturma odamda bir paket ölüm malzemesi buldum. Elbette suçluluk duygusunun ürkütücü hayaleti beni Austin'den itibaren takip edecekti. Keder tüm gölet boyunca benim kaçak yolcum olmuştu.

Sebebi her ne olursa olsun, bu şeylerin yeni evimden gitmesini istiyordum. Bana ister woo-woo deyin, ama bu enerji burada hoş karşılanmıyordu. Uğursuz hissettiriyordu. Bir cinayet gizeminin başlangıcı gibi. Ya da bir korku hikayesi. Ekim ayı için uygun. Şahsen ben mutlu sonla biten hikâyeleri tercih ederim - her ne kadar gerçek dışı olsalar da.

Yemyeşil sarmaşıklarla kaplı alanlar yandaki Gürcü binasını gölgeliyordu. Şeytani görünmüyordu. Belki de sahibinin bir oyun ya da öğrenci filmi için bu çantalara hemen ihtiyacı vardı. Ve bu kutuya sonsuza kadar bakamazdım. Yeni işimdeki yönetim ve insan kaynakları personeli dışında İrlanda'da kimseyi tanıımıyordum. Teslimat şoförüyle sohbet etmeye bile çalışmışım. Hmmm. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen paketin karışmasına neden olan şey buydu. Bu, buradaki ilk arkadaşımı edinmek için bir fırsat olabilirdi. Kesinlikle seri katil *olmayan* bir arkadaş. Hayal gücüm altüst olmadan önce komşuyla tanışmalıydım. Tanrı aşkına, burası birden fazla kez Dünyanın En Dost Canlısı Şehri seçilmişti.

En sevdiğim Ariat kovboy botlarımı giydim. Kolumun altına sıkıştırdığım kutuyla pansiyona yaklaşırken merak beynimi karıncalandırdı. Bir çitin arkasından, işletmenin adı dışında okunaksız, yıpranmış bir tabela görünüyordu. Karmaşık düğümler ahşap kapının vitrayından içeri doğru kıvrılıyordu.

Resepsiyonda kimse yoktu. Çıkış saatleri veya sigara içme politikaları gösterilmiyor, misafir posta kutuları veya oda anahtarları bulunmuyordu. Geleneksel ama ev gibi olan lobide kasvetli bir enerji vardı. Sadece tığ işi yapan bir kadın tarafından yürütülen küçük bir operasyon olduğu varsayılabilir. Ne yazık ki, muhtemelen değil

yeni kankam. Masanın üzerinde bir servis zili duruyordu, yuvarlak ve gümüş, bir cıva damlası kadar parlak. Ona dokunduğumda tatmin edici bir çınlama boşluğu dolduruyordu.

Nada.

"Alo?" Kendimi tek başına dolaşan, kaçmak yerine karanlığa seslenen korku filmi karakteri gibi hissettim. Evet. Burası perili ev değildi. Belki kasvetli, ateşin sıcak ışıltısı ve geleneksel mobilyaları yumuşatan çiçeklerle bile, ama kötücül değil. Yine de bir renk patlaması iyi olabilirdi.

Bir katille karşılaşmadığım için minnettar, ama yeni bir tanıdık edinmediğim için de bir o kadar hayal kırıklığına uğramış bir halde paketi tezgâhın üzerine bıraktım. Kaçmaya fırsat bulamadan, görünmeyen bir yerden derinden gelen bir ses cevap verdi. İlk izlenimi bırakma zamanı.

CALLUM

TÖlü kadının ağzı, bir opera sanatçısının notalarının ortasındaki gibi açıktı. İğneyi Bayan Murphy'nin septumundan geçirdim, ağzının çatısını delmeden önce kavisli paslanmaz çelik iğneyi sağ burun deliğinden geçirdim.

İlmeği kapatmak için başlangıç noktasına dönmeden önce sütür çene kemiğinin etrafından dolandı. İpi hafifçe çekerek ağzını kapattım ve fiyonk şeklinde bağladım.

bir burun deliğine. İşte oldu. Çok daha iyi.

Bayan Murphy'ye yazık oldu. Otuz dört yaşında, benim yaşımda. Eşi yok, çocuğu yok, hayatta kalan bir partneri yok. Düzenlemeleriyle uzak bir akrabası ilgileniyordu. Bir zeytin çekirdeğinde boğulduktan sonra iş yerinde bir vardiyayı kaçıran Bayan Murphy, işe nedenleri araştırılmadan kovulmuştu. On iki gün sonra komşusu kokudan şikâyet etti. Bir avuç çalışanım dışında benim de yokluğumu fark edecek kimse yoktu.

Ön koridorun servis zili çaldı ve bir kadının narin sesi seslendi. Deirdre bu gece kapıyı kilitlemeden erkenden çıkmıştı. Burada yalnız olmak umurunda değildi.

"Alo?"

Gelenler pek sık olmuyordu ama oluyordu. Normal saatlerde Deirdre misafirlerimizi karşılıyor, onları süreç boyunca yönlendiriyor ve maun veya bronz pakete yükseltme olasılığını değerlendiriyordu. Müşteri hizmetleri benim uzmanlık alanım değildi.

Kapıyı iterek girişe doğru bağırdım, "Ben b-b- Bir dakika lütfen."

Sosyal kaygı ve kekemelik benim kişisel engelimdi. Büyürken, okul yoklamasında "varım" demek zorunda kalmaktan korkmaya başladım. Öğretmenler her fırsatta yüksek sesle okumam ya da hızlı sorulara cevap vermem için beni seçiyor ("sert sevgi" diyorlardı) ya da beni görmezden geliyorlardı. Sınıf arkadaşlarım daha kötüydü. Bir cenaze evinde yaşamak ve nadiren konuşmak arasında, ortaokulda dışlanmış biriydim. Konuşma terapisi akıcılığımı geliştirse de, acımasız zorbalığı durdurmadı.

Homurdanarak eldivenlerimi ve yüzümü ve gözlüklerimi koruyan sıçrama korumasını çıkardım. Mumyalama işlemi başladıktan sonra zaman kaybetmeden devam etmek önemliydi, bu yüzden henüz başlamadığım için memnundum. Koruma kimyasalları hızla yerleşiyor, uzuvları ve ifadeyi yerine kilitliyordu. Bu ziyaretçiyi yarın Deirdre ile görüştürmek sadece bir dakikamı alacaktı. Sonra elimdeki işe geri dönebilirdim.

Sinirlerimi çelikleştirerek ve kravatımı ayarlayarak yaklaştım.

Vitrayların yakut ışıltısıyla silüetlenmiş, otuz yaşlarında, kalp şeklinde bir yüze sahip minyon bir kadın büyük bir nakliye kutusunu uzattı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve üzerinde rahat bir kazak ile kot pantolon vardı. Çekici. Bunun bir önemi yoktu.

"Merhaba. Yan daireye yeni taşındım ve bir yığın kutuyu karıştırıyordum. Sanırım bu paket sizin?" Çekingen aksanı yerel değildi. Soluk pembe kovboy çizimleri parkeye vuruyordu. "Postane bunu yanlışlıkla benim evime getirmiş."

Öğrenciler son birkaç yıldır o daireye sık sık geliyorlardı. Aslında önceki kiracıların taşındığını fark etmemiştim. Zamanımın çoğunu morgda geçirdiğim için suçluyorum. Willow Haven'ın sahibi olarak işle ilgili aramaları meslektaşlarıma devrediyordum. Kaçınma ve rutin benim rahatlığımıydı.

"Fáilte," diye başardım ve boğazımı temizledim. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler. Burada herkes çok iyi. Şehrin dostane ününü nasıl kazandığını görebiliyorum. Güneyli misafirperverliğine alışkınım. Amerika'da tabii ki."

"Teşekkür ederim." Teklif edilen mühürsüz kutuyu aldım. Kapalı tutmak için tırnakları sıkıştırmıştı.

"Paketleri açıyordum ve açana kadar benim olmadığını fark etmedim. Hay aksi. Yine de hepsi burada. Söz veriyorum. Bilerek karıştırmadım." Ellerini hareket ettirirken kelimeler havada uçuştı. "Ben Lark. 'Bir ... kadar mutlu' anlamında ve siz isim hakkında soru sormadan önce, evet, annem paçuli gibi kokuyor ve auraları okuyor. Ben okumuyorum. Aura okumam yani. Ya da paçuli giymem. Coachella'daki kombucha çadırı aklıma geliyor. Bir daha asla."

Auralar mı? Kombucha? Sözlü yaylım ateşine bir yanıt bulmaya çalışırken aramızda sessizlik uzadı.

"Callum Flannelly." Evet, en iyisi buydu.

Verdiğim kısa cevaba rağmen, elimi sıkarken gülümsemesine gerçek bir sıcaklık yayıldı. Sonra burnunu kırıştırdı. Formaldehit ve *çürüme* kokusu, ön büroyu çevreleyen çiçek aranjmanları ne kadar çok olursa olsun, en hoş değildi. Hippi parfümünden daha kötüsü

bahsetti. Hazırlık odasında çalıştıktan sonra her zaman duş alırdım ama böyle bir kesinti beklemiyordum. Elini çektiğinde solgunlaştım.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Parmağını lambri boyunca gezdirdi. Rahat sandalyeler, bir turba tuğlasının ısı sağladığı şöminenin etrafında kümelenmişti. Her sehpanın üzerinde kağıt mendil kutuları duruyordu. İlgili kataloglar ve broşürler, tüketimciliğe değil bağlantıya vurgu yapmak için randevular arasında dosyalanmış bir şekilde duruyordu

-Büyükbabam Tadhg, cenaze töreni sırasında onları sergilemenin her zaman kaba bir davranış olduğuna inanırdı. Sonuç olarak, bu etki rahatlatıcı, ev gibi bir ortam yarattı.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Kendimden utanarak yüz siperinin alnımda bıraktığı kırmızı oyuğu ovuşturdum ve burnumdan aşağı kaymadan önce gözlüklerimi düzelttim. "Söylemesi zor. Bu evde büyüdüm ve yürüyebildiğimden beri yardım ediyorum."

"Her türden ilginç insan geliyor olmalı, ha?"

Büyük büyükbabam hanı neredeyse bir asır önce satın almış ve cenaze evine dönüştürmüştü. O zamandan beri her türden Galweli'yi defnettik. Derisinin bir bölümünün çıkarılmasını ve dükkanında sergilenmek üzere muhafaza edilmesini isteyen bir dövmeçi. John Williams'ın müziği eşliğinde, ekrana birebir uyarlanmış ışın kılıcını tutarak toprağa verilen bir adam. Ailesi şapelimizi retrospektif bir sanat sergisine dönüştüren bir ressam.

Dur durak bilmeyen yeni komşu, izin isteme zahmetine girmeden dik piyanonun başına geçti ve yıpranmış tuşlara "Chopsticks "i vurmaya başladı. Şarkı kitabındaki ilahilere göz gezdirdi. "Bana bir şeyler çalar mısın? Eğer meşgul değilsen."

Bir Lark kadar mutlu. Evime gelip kayıtsızca bir performans talep etmesindeki dostane cüretine bakılırsa, bu ona uyuyordu.

"Oh, yapamadım-"

"Lütfen" mi? Mozart olmak zorunda değil. Müzikle ilgisi olmayan biri olarak, 'Mary'nin Küçük Bir Kuzusu Vardı'dan daha karmaşık herhangi bir şey beni etkileyecektir." Yastıklı sıranın bir tarafına kaydı ve yanındaki koltuğu okşadı. Varlığımın her zerresinin klinik hazırlık odasına saklanmak için bağırmasına rağmen piyanoya doğru ilerledim.

Parmaklarının altında kâğıtlar uçuşuyordu. "Bunlardan herhangi birini çalabilir misin?"

"Evet." Oturdum ve terli ellerimi pantolonuma sildim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Müşteri bile değildi. Elbette, sosyalleşme pratiği işime yarayabilirdi, ama onun başıboş, enerjik varlığıyla ilgili bir şey beni buna mecbur bıraktı.

"Hepsi hüzünlü, geleneksel aşk şarkıları mı?"

Sanırım hepsi aşk şarkısıydı. Keder, isyan ya da din gibi.

Çoğu romantik türdendi. Ama hepsi hüzünlü değildi.

"Galway Bay "in köprüsünü ve nakaratını ezberden çalarken parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu. Sis kadar tanıdık. Gizemli bir sihirle dolu.

Yeni komşumun yüzündeki utanmaz takdir ifadesi beni gururlandırdı. Antika enstrümandan sıcak, zengin notalar dökülürken Lark gözlerinin kapanmasına izin verdi. Çevresel görüşümde, ellerim durduktan sonra gözlerinin bir süre daha kapalı kaldığını görebiliyordum. Tüm dikkatimi bu küstah yabancıya vermiş, felç olmuş bir halde yanlış sayfaya yapışıp kalmıştım.

"Bunu sevdim." Lark sararmış nota kağıtlarının altından bir defter çıkardı.

"Nedir bu? Bir çeşit el yazması şarkı sözü-"

Boğazımı temizleyerek kitabı elimden aldım. Ellerim yıpranmış sayfaların etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. "Bu özel bir şey."

"Oh. Tamam. Sen de şarkı söylüyor musun?"

"Hayır." Cevabım çok sert ve hızlıydı.

Defteri cenaze notalarının arkasındaki eski evine geri götürmeyi reddettiğimde kaşlarını çattı, ancak çok geçmeden o rahat gülümsemesini geri kazandı. Lark ayaklarını piyano sırasının altına salladı. Benim hatırı sayılır boyuma göre ayarlanmış bu düzenek, botlarının parke zeminde asılı kalmasını sağlıyordu. Bu bana çocukken körfezdeki yelkenlileri izlemek istediğimde öğrendiğim ağıtları hatırlattı.

"Beni ilgilendirmese de sormak zorundayım: Bunlar ne için?"

"mı?" "Hayır,
aptal!"

Aptal mı? Hayatım boyunca bana yöneltilecek sayısız sataşmaya ve acımasızlığa rağmen, hiç kimse beni aptal olmakla suçlamamıştı. Yavaş, sık sık. Korkutucu, ara sıra. *Aptalca*, her zaman ulaşamayacağım kadar ciddi olduğum bir tuhafılık seviyesine işaret ediyordu. "Biliyorsun... ceset torbaları. Onlar ne için?"

"Cesetler," diye cevap verdim, soruyu anlamamıştım.

Ağzı rahatsız edici, plastik bir gülümsemeye dönüştü. Eskisi gibi değildi. "Ne için yapıldıklarını anlıyorum. Ama neden onlara ihtiyacın var?"

Lark'ın sorgusu açıkça suçlayıcı değil, temkinliydi. Endişeliydi. Sevdiği birinin cenazesini planlamak için burada değildi, bu yüzden konuşma garip ve yapılandırılmamıştı. Dilimle dudağımı ıslattım. "Arada sırada bir cenaze töreni yapıyoruz. Karışık olabiliyor."

Göz kırpma sırası ondaydı. "Ne?"

"Uğradığınız için teşekkürler. Paketle ilgili karışıklık için özür dilerim," dedim ve Bayan Murphy'nin hâlâ masanın üzerinde mumyalanmayı beklediğini hatırladım.

"Meraklı davranıyorum." Gergin bir sesle nefes verdi. "Ne olduklarını fark ettiğimde biraz korktum. Tüm misafirlerini katledeceğin gibi çılgınca bir fikre kapıldım. Saçma, değil mi?"

"Endişelenmenize gerek yok. Hepsi çoktan öldü."

Solgunlaştı. "Gitmeliyim. Ben şimdi gidiyorum. İyi geceler."

Lark banktan atladı ve gözlerini benden ayırmadan kapıya doğru çekildi. Ayağa kalktım ve kalabalık hissetmesin diye bilinçli bir adım geri çekildim. Ne demiştim ben?

"Benim de gitmem gerekiyor. Konuklar kendi kendilerini mumyalamazlar."

Sustu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi dikkatini fuayeye verdi. Sonra aynı sinir bozucu bakışlarını bana çevirdi.

"Dur bakalım. Burası cenaze salonu mu?"

Onu tekrar korkutacağımdan korkarak başımı salladım. Yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve sanki vücut sıvıları döşemeyi kirletmiş ve tabutlardan Jack-in-the-box cesetleri fırlamış gibi kendi içine doğru büzüldü.

"Oh. Oh, kahretsin! Yani zile cevap vermeden önce birini mumyalıyordunuz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bir Norman Bates durumu. Bilmiyorum, aşırı aktif bir hayal gücüm var. Dediğim gibi, saçma."

Belli belirsiz tanıdık gelen isim beynimde sekti. Başımı öne eğdim.

"Biliyorsun." Lark pantomim yaparak görünmez bir bıçağı bana sapladı, bir çığlık sesi çıkarırken. "Hitchcock."

Oh. *Sapık*. Ama neden o...

"Benim cinayete meyilli bir hancı olduğumu mu düşündünüz?"

Tepkisine bakılırsa, gerçek mesleğim katillikten çok da uzak değildi. Bir tanesine dayanarak kötü bir şey yaptığımı düşünmüştü.

Bağlam dışı bir paket. Eğer bir şey varsa, o suçluydu.

"Evet!" Gri gözlerinde haklı çıkma ateşi parlıyordu. "Seni annenin elbisesi içinde hayal ettiğim için beni suçlayamazsın."

Kendimi çiçekli bir elbisenin içine sıkıştırmak gerçekten korkunç bir görüntü oluşturunurdu.

"Buranın bir sanatçı kolonisi olabileceğini, çantaların bir performans ya da belki bir enstalasyon için sipariş edildiğini düşündüm. Belki de siyasi bir gösteri. İnsanlara şüpheyle yaklaştırmaya çalışıyorum. Senin bir cenaze levazımatçısı olduğunu bilmiyordum." Sanki ayıp bir şeymiş gibi, son kelimede sesini alçalttı. "Yanlış bir başlangıç yapmaktan nefret ediyorum. Bir paket hırsızının yanı sıra aptal olduğumu da düşünüyor olmalısınız."

Şey, evet. Birazcık. Ona sempatik bir gülümseme olduğunu umduğum bir teklifte bulundum. "İnsanın haberi olmadan cenaze evinin yanına nasıl taşındığını merak ediyorum sadece." Kekelediğimde yüzünü buruşturması için kendimi hazırladım ama yapmadı.

"Kendimi savunmam gerekirse, Willow Haven kulağa bir emeklilik topluluğu ya da yatak ve kahvaltılık gibi geliyor. Tabelanızın geri kalanı da Galce."

Amerikalıların İrlandalıları için neden bu terimi kullandığını hiç anlamamıştım. Burada İskoçlarla eş anlamlıydı. Ne olursa olsun, plaket onlarca yıldır dışarıda duruyordu ve '1931'den beri aile morgunun sahibi ve işletmecisi' anlamına geliyordu. Sayısız taze boya katmanı, amansız hava koşullarına rağmen levhayı sağlam tutmuştu. Gelenek önemliydi, İngilizce eklemeye hiç niyetim yoktu. Bir güncelleme olmayacaktı.

"Biz ona sadece İrlandalı diyoruz. Ya da İrlandaca."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bıldırcın-geh? Şu kuş gibi..." Lark bir parmağını kıvırdı ve sarkan bir tüyü taklit etmek için alnına götürdü.

Hayır. Sert bir *G* sesi olduğunu düşünürsek, yaklaşmadım bile. Kendimi tekrar etmeyi düşündüm ama dilimi tuttum.

"Hiçbir şey bizi dilimize Galce denmesinden daha fazla rahatsız edemez, Amerikalıların bir internet sitesine göre yüzde kaç İrlandalı kanı taşıdıklarıyla övündüklerini duymak dışında."

Lark eğlenerek kazağının eteğiyle oynadı. Kıpırdamadan duracak gibi görünmüyordu. "Biraz huysuzsun, değil mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Geri dönmek için bekleyen bir bedenim vardı.

"Yabancılar karşı çok misafirperver olduğunuzu sanıyordum. 'Binlerce misafir ağırlayan ülke', değil mi?"

Homurdandım. "Ben vedalaşma işindeyim, merhabalaşma değil."

"Konum, dairenin neden müsait olduğunu açıklıyor. İtiraf etmeliyim ki, ilk tercih edeceğim komşu siz olmazdınız-oh, Tanrım- şahsen siz değil, bir cenaze salonundan bahsediyorum. Bu çok yanlış oldu. Seni iki kez aşağıladığıma göre artık yakandan düşeceğim. Özür dilerim."

Lark gittikten sonra burada şaşkınlık içinde durdum. Hem kadının kendisine hem de benim ona verdiğim tuhaf, nispeten güler yüzlü tepkiye. Kapıyı kilitledim ve koruyucu giysilerimi bir zırh gibi kuşanarak hazırlık odasının tanıdık sterilliliğine çekildim. Düzenli olmasını seviyordum. Sessizliği.

Bayan Murphy'nin boynunu kestim ve atardamarı bulana kadar anevrizma kancasıyla araştırdım. Kaderindeki zeytin çekirdeğinden önce sağlıklı olduğu için şahdamarının dokusu al dente makarna gibiydi ve mumyalama makinesinin hortumuna uzanan atardamar tüpüne kolayca uyum sağlıyordu. Formalin şeffaf haznede bir tehdit gibi fokurduyordu ve ben pembe bir baloncığa dokundum. Lanet şey bozulmuştu. Hayatımın ihtiyaç duymadığı bir komplikasyon daha. Makine harekete geçti ve dolaşım sisteminde basınç yaratarak bayat kanı koruyucu kimyasallarla değiştirdi.

Yandaki sarışınla yaşadığım beklenmedik etkileşimi düşündüm. Lark için piyano çalmak... hoştu. Çoğunlukla. En son ne zaman işle ilgisi olmayan bir yabancıyla sohbet ettiğimi hatırlayamıyordum. Özellikle de hoşlandığım biriyle.

Huysuz bir cenaze levazımatçısının hırsız bir komşusu için daha kötüsünü yapabileceğini varsayalım.

3

LARK

T Otobüsümün varması gereken saatin üzerinden on dakika geçmişti. Vizem bu işte kalmama bağlıydı ve Austin'e dönmek istemiyordum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Çantamdan telefonumu çıkardım ve bir taksi çağırmak için yavaş ekrana dokundum. Rideshare uygulamaları ne yazık ki burada bir seçenek değildi.

Yola doğru ilerlerken, otobüsü izlemek için sağa döndüm. Bir bisikletli vızıldayarak geçti. Arka tekerleğinden su fışkırdı, yüzümü ve saçlarımı sırlıslıklam etti. Buz gibi oluk suyunun şokuyla titrerken elim gevşedi ve telefon kanalizasyon ızgarasının çitalarının arasından düştü. *Olamaz!*

İçimden iPhone'ların koruyucu azizine yakararak, cihazın bir kol mesafesinde olduğunu umarak bulanık gidere baktım. Çürümüş yaprakları ve yol çamurunu buldum ama telefonum şu anda kanalizasyonda sörf yapıyordu. Muhteşemdi. İşteki ilk günümdü ve evren işbirliği yapmıyordu.

İyi tarafından bakacak olursak, hangi otobüse bineceğimi düşünürken stüdyoya giden yolu incelemiştim. Yeterince basit. Trençkotumu soktum

etrafıma yaklaştırdım, oluk suyunu kazağımdan uzaklaştırdığı için minnettar oldum ve yola koyuldum. Yerel düzeni de öğrenebilirdim.

Sabahım berbat olmadan önce, yeni işimdeki ilk günümde kendime güvenimi artırmak için Mae West gibi aynanın karşısına geçtim. Kitsch benim güçlü takım elbise versiyonumdu, bu yüzden bir dizi büyük kiraz küpeyi trençkotumun altındaki dar kalem etek ve balıkçı yaka ile eşleştirdim. Kulağına geldiğı kadar çılgınca değildi: Pixar'ın kurucusu Hawaii tişörtleri rotasyonu ile ünlüydü. Animatörler iş yerinde çizgi film karakterlerine benzeyebilirdi. Hatta bazı insanlar bunu bekliyordu.

Topuklarım, yolun her iki tarafını kaplayan devasa mezarlık kapılarını görünce durdu. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda bir çıkmaz sokak. Kelt haçları, tek tip uzunlukta biçilmiş çimenleri süslüyordu. Taştan melekler kapının iki ucunda sanki içeri girmem için bana meydan okurcasına nöbet tutuyordu. Granite kazınmış bir basketbol topunun dokusunu hatırlayarak gözlerimi kapattım.

Reese Thompson. Kocas. Oğlum. Kardeş. Koç.

Puslu, kutsal topraklardan geçersen zamanında varabilirdim. Uzaklarda bir yerde bir kepçe gürledi. Hayır. Değmez. Buna değmez. Bu sabahki şansım ile muhtemelen ayağıma takılır ve bir mezar taşının dişini kırardım.

İki kat geri dönerek caddede yürürken otobüs durağının yanından geçtim. Bu saatte çok az dükkân açıktı, çoğı vitrin hâlâ loş ve hayalet gibiydi. Bir çiçekçinin önündeki gül arabası kaldırımı kapatmıştı, parlak kırmızı renkleri sabahın pusuyla tezat oluşturuyordu. Pencerenin önünde durup su dolu yansıma mı inceledim. Buklelerim vıcık vıcık yosuna dönüşmüştü ve "su geçirmez" maskaram yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Farkındalığımda eteklerinde bir dükkânın zili çaldı ve çiçekçinin kapısı açıldı.

"Özür dilerim-" Geniş omuzlu bir adam beni atlattı ve kelimeler dilinde buharlaştı. Şehvetli, dolgun dudakları açık kalmış, elmacık kemiklerinin keskin mimarisini dengeliyordu. Zeki arsenik yeşili gözleri, yuvarlak kaplumbağa kabuğu çerçevelerin ardındaki perişan halimi inceledi. "Ah. *Sensin.*"

"Hey..." *Seri katil olmakla suçladığım adam mı? Kendi evinde rencide ettiğim adam mı?* "Komşu" da karar kıldım.

Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerine siyah yün yelek giymiş, bacaklarını sekoya ağaçlarına benzeten ince bir pantolon giymiş ve elinde bir calla zambağı demeti tutuyordu. Keskin Ekim sabahına rağmen ceketi yoktu. Adam cilalıydı. Nişastalı. 'Undertaker' akla naftalin ve gladioli getirdi. Zayıf ve yaşlı. Tüyler ürpertici işler, ince çizgili takım elbiseler ve Gomez Addams'a layık koyu göz altı halkaları. Tamam, bir karikatür, hem de basmakalıp bir karikatür. Ama stüdyo benden bir cenaze levazımatçısı karakteri tasarlamamı isteseydi ben de böyle bir karakter çizerdim.

"Callum'du, değil mi?" Elimi uzattım. "Lark."

Onu Norman Bates ile kıyasladıktan sonra benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. "Tam bir korkaksın."

Tüylerim diken diken oldu, üzerine yürüdüm. "Affedersiniz?"

"Senin kediciğin." eliyle yüzünü gösterdi, benim kaşlarımı çatmamı taklit etti. Oh.

Sourpuss. Onların garip argosuna alışmak zorundaydım.

"Berbat bir sabah oldu. Otobüsüm gelmedi, ben de taksi çağırmaya gittim ama bir bisikletli üzerime sokak çamuru püskürttü ve telefonumu düşürdüm. Bum! Kanalizasyon ızgarasının içine. Bu yüzden Bataklık Canavarı gibi görünüyorum ve yeni işimden kovulmamak için manyak gibi işe koşturuyorum."

Callum'un burnu kırıştı. Oluk çamurundan bahsettiğime mi, yoksa sorunlarımı hızlıca anlattığıma mı, . Bir an için bakışları

pratik olmayan (ama muhteşem) ayakkabılarıma düştü. "Bugün kovboy çizmesi yok."

"Hayır. Onları içinde yürümesi hiç de eğlenceli olmayan bir çift topuklu ayakkabıyla değiştirdim." Rakun maskesini gözlerimin etrafına sürttüm. "Hey, taksi çağırmak için telefonunu kullanabilir miyim? Bir sonraki otobüsü beklemek beni geç bırakacak."

Bir süre sessiz kaldı ve tam *boş* ver demek için ağzımı açtığımda, ona eşlik etmem gerektiğini göstermek için başını salladı. "Seni ezip geçeceğim."

"Beni tehdit mi ediyorsun yoksa bırakmayı mı teklif ediyorsun?"

İki arada bir derede kalmış gibi omuz silkti, yüzü nötr kaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk karşılaşmamızdan sonra beni tekerleklerinin altına almak için bir nedeni vardı.

Başka seçeneğim var mıydı? Elbette. KinetiColor'ı arayabilir ve yeni film için personel toplantısının yapılacağı sabah geç kalacağımı bildirebilirdim. Bu toplantı çok önemliydi - denetleyeceğim animatörler ve tasarımcılarla tanışmamı sağlayacaktı. Yeni tanıştığım bu adama gelince, genellikle öfkelenenler ya da kesilmiş insan ayaklarını derin dondurucularda saklayanlar mütevazı kişilerdir. Bu adam bütün insanları dondurucusunda sakladığını çoktan doğrulamıştı. Yeni evimden sadece birkaç adım ötede.

Gözlerim tüvit yeleğinin içinde şık görünen Callum'a kaydı. "Emin misin? Meşgul gibi görünüyorsun."

Callum detay vermeden yürümeye devam etti, ta ki beni bir sonraki köşedeki pırıl pırıl, eski abanoz cenaze arabasına götürene kadar. Gerçek bir cenaze arabası. Şık, Mercedes model. Topuklarım ikinci kez kayarak durdu.

"Ne bekliyordum bilmiyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Ayaklarım asfaltta sabit kaldı.

"Rahmetli Bayan Higgins bize eşlik edecek, eğer sizin için de uygunsa."

"Ha-ha. Neredeyse beni yakalıyordun." Elimi sallayarak bu fikri savuşturdum. Beni bırakmayı teklif ediyorsa tabii ki boştu.

"Seni kandırıyorum. Bu boş."

Şımartmak mı?

Bir süre sonra gülümsedi. Temkinli bir şekilde, genç bir satış elemanı tarafından eline tutuşturulan son moda bir giysiyi deneyen biri gibi. Sanki ona harika görüldüğü söylenmiş, aynada her açıdan incelemiş ama kendisine ait olduğuna ikna olmamıştı. Doğal olmasa da gerçekti. Her şeye rağmen adamın mizah duygusuna sahip olduğunu keşfetmek güzeldi.

Sonra, o tuhaf küçük perdelerin çerçevelediği pencerelerden yolcuyu fark ettim. "Arkada bir tabut var!"

"Nakliye aracında çizilebilir. kimse yok. Henüz."

"Fransızcamı bağışlayın ama bu saçmalık," diye karşılık verdim, kendimi biraz şaşırtarak.

"Açıp öğrenmek ister misin?" Kalın kaşlarından biri blöfünü görmem için bana meydan okurcasına kalktı.

"Hayır, teşekkürler! Gerçekten, zamanınızı alamam ama teklifiniz için minnettarım.

Çiçekçiye kullanabileceğim bir telefon var mı

diye bakacağım." "Acelen olduğunu sanıyordum."

"Sorun yok. Benim için endişelenme." Tekrar harekete geçtim, cenaze arabasının kilidini açıp çiçek spreyini arkaya bırakırken çiçekçiye doğru döndüm. "Sana rastlamak güzeldi."

Mantiken, cenaze arabasının yolcu koltuğunda birkaç dakika oturuktan kötü bir şey çıkmayacağını biliyordum. Ve arabayı sürmeyi teklif ettikten sonra Callum'u kırmak istemedim. Telefonumun navigasyonu olmadan nereye gittiğimden bile yüzde yüz emin değildim. O benim en iyi seçeneğimdi, çünkü dilenciler seçici olamaz.

Etkileyici boyunu sürücü koltuğuna katladı ve aynada kravatının karmaşık düğümünü düzeltti. Safran polenleri tertemiz kolunu kirletmişti. "Geliyor musun?"

Bu tür bir törensel gelişin yaratabileceği dedikodu kasırgasını hayal ederek kendime kuşkulu bir homurdanma izni verdim. Belki beni bir blok ötede bırakabilirdi. "Bu çok garip."

"Sadece içeri gir," diye cevap verdi.

Yeni işinizin en önemli gününde geç kalmak istemiyorsanız ölüm arabasına binin. Bir iniltiyle, itirazlarım beni geçmeden yolcu tarafına atladım.

"Nereye?"

"KinetiColor Stüdyoları." Ona sokakları söyledim. Yolu bildiğini söyledi.

Birkaç blok gittikten sonra kalp atışlarım ve klostrofobim hâlâ yatışmamıştı. Temizleyici bir nefes aldım ve ne yazık ki bir ciğer dolusu kimyasal oda spreyi emdim. Yoksa bu kalıcı formaldehit miydi? Piña colada, sevgili eski Volkswagen'imde tercih ettiğim kokuydu. Reese'in bana "Normalize Hitting The Curb" yazılı çıkartmayı hediye edişini hatırladıkça göğsüm ağrıyordu. Gamzeli gülümsemesi gibi hafifçe yamuk takmıştı. Kocam, çok daha güzel bir şey alabilecekken, bir hırdavatçıya olan bağlılığımınla hep dalga geçerdi. Şimdi ... hiçbir şeye bağlı değildim. Karmakarışık Austin trafiğinde beni taşıyan arabayı özlemek, Reese'i özlemekten çok daha kolaydı. Eğer maskaramın tekrar akmasını istemiyorsam, Jetta Loretta için ağıt yakarak dikkatimi dağıtmak çok daha güvenliydi.

İrlanda'da ehliyetin pahalı ve zaman kısıtlaması olan bir ayrıcalık olduğu çıktı. Yeni bir göçmen olarak, geçici bir ehliyetten muaf tutuldum.

turist iznim vardı ama sınava girmeye hak kazanmam aylar alacaktı. Patronum Galway'de toplu taşıma araçlarının yeterli olacağına dair bana güvence vermişti. Bay Sullivan'ın otobüse bindiğinden şüpheliyim.

"Yeni iş o zaman?" Callum beni şimdiki zamana geri çekerek sordu. Bugün geçmişe takılıp kalmayacaktım; yeni bir başlangıç yapacaktım.

"Evet. Ben animasyon sanat yönetmeniyim."

Bana şaşkın bir bakış atarken sabırsız bir korna çaldı. "Çizgi film mi yapıyorsun?"

"Uh-huh. Beni ilk uzun metrajlı projeleri için işe aldılar." "Bildiğim bir şey üzerinde çalıştın mı?"

"En büyük şey, dışlanmış bir dördüncü sınıf öğrencisi hakkında bir yayındı. Kara bir komedi. Birkaç ödül kazandı ama bu filmde Happy Meal oyuncakları çıkmadı. Tortuga Grenadine için birkaç müzik videosu ve bir albüm kapağı yaptım. Ateşin etrafında dönen çakalların olduğu mu?"

Tamamı kadınlardan oluşan grup yıllardır indie listelerini domine etmesine rağmen Callum'un yüzünde bir tanıma ifadesi belirmedi. Diğer projeleri sıraladım, sanki bu araçla sayısız ceset taşındığı gerçeğini unutturacakmış gibi gevezelik ettim. Havasız, sessiz adam dikkatini dar sokaklardan ayırmadı.

"Yarım saat içinde fikirlerimi üst düzey tasarım ekibiyle kavramsal bir toplantıda sunacağım. Daha önce hiç tanışmadığım kişilerle."

Callum irkildi. Etkili, neredeyse mekanik hareketlerle arabayı sağa dönüşü hazırladı. "Gergin misin?"

Belli belirsiz bir kahkaha attım. İnsanın sinirlerini yatıştırmak için bir ölüm arabasında doğaçlama bir yolculuk gibisi yoktur. "Birazcık. Güzel bir senaryo üzerinde çalışıyoruz. Görsellerimizde doğru tonu yakalamak çok önemli olacak."

Empatiyle başını salladı.

Saçlarımdan kucağıma hala su damlıyordu. Belki de varoluşum boyunca ilk kez, söyleyecek söz bulamıyordum. Sanırım cenaze arabasındaki file hitap etmeliydim. "Biliyor musun, daha önce bunlardan içine hiç girmemiştim."

"Hiç bu kadar konuşkan bir yolcum olmamıştı."

"Böyle şeyler söylemeyi bırak da limuzinmiş ve şık bir düğüne şoförlük yapıyormuşuz gibi davranayım."

"İrlanda'da düğün ile cenaze arasındaki farkı biliyor musun?" diye sordu.

İlgimi çekti, can alıcı noktayı bekledim.

"Partide bir sarhoş eksildi." Ağzının yarısı yukarı kalktı ve sonra düz düştü. "Özür dilerim. Berbat bir şakaydı."

İğrençti ama yine de güldüm. Camımı açtım ve şoförüne yan gözle baktım. Callum'un isteksiz gülümsemesi fırtınadaki şimşek gibiydi. Kısa ama parlak. Başkalarının acıları karşısında sevincini bastırmaya o kadar alışmıştı ki, bu durum bilinçaltında olumlu duygularının körelmesine mi neden oluyordu?

Birkaç meslektaşım KinetiColor Studios binasının önünde dolaşıyordu. Skype görüşmelerimi yürüten İK'dan Wendy'yi fark ettim. Beni tanıyıp açık pencereye doğru yürüdüğünde biçimli kaşları saç çizgisine doğru kalktı.

Sakallı bir adam gruptan birine seslendi. "Bu çok uygun. Cenaze levazımatçısı kariyerinizden arta kalanları almaya geldi!"

Hedef aldığı animatör gülümsemedi ve ellerini binanın itme kollu kapılarına doğru fırlatarak, sakallı adam kendi esprisine kıkırdarken arkasına bile bakmadan içeri kaçtı.

"Lark?" Wendy sırtarak söyledi. "Burada neyimiz varmış?" Arabamın yanından geçip bana daha yakından baktığında, kirli salarım ve makyajım karşısında irkildi.

Kendimi soğukkanlı davranmaya zorlayarak omzumu kaldırdım ve umursamaz bir şekilde omuz silktim. "şık bir şekilde mi varmak istedim?"

Ellerinde pahalı kadehler tutan genç profesyonellerden oluşan bir grup aval aval arabama bakıyordu. Callum'a bir bakış attım, gözlerinde komplocu bir parıltı bekliyordum ama . Wendy'nin merakı yüzünden buzları zlen bağ yeniden dondu.

"Wendy, bu Callum. Callum, meslektaşım Wendy."

"Adamın kim?"

"Ne? Hayır, hayır, hayır. O-Callum benim komşum. Sadece bir komşu. O değil..." Yutkundum ve ellerimi ırttım. "Peki! Hemen geliyorum. Bugün büyük gün, çok heyecanlıyım."

Birisi kapıdan kafasını uzatıp Wendy'ye el salladı, o da oryantasyon ve tanışma için benimle içeride buluşacağına söz vererek izin istedi.

Callum gözlerini kaçırarak, "Girişiniz kasabanın diline düşecek," dedi.

Varsayılan herhangi bir bağlantıyı reddetme beceriksizliğim utandığımı gösteriyor olmalıydı. Elbette garipti ama onunla birlikte görünmekten utanmıyordum. Rahatsızlığım cenaze arabasının kendisinden ve sonsuza kadar birinin dinlenme yeri olmayı bekleyen açlıkla boş tabuttan kaynaklanıyordu. Tüm bunlar acı dolu anıları çağrıştırıyordu. Callum'un gösterdiği nezaketten sonra minnettarlığımı ifade etmek istedim.

"Bu şimdiye kadar en garip Uber. Teşekkür ." "Bir şey değil."

Fazla düşünmeden orta konsola doğru eğildim ve onu yanağından öptüm. Parlak ruj tenini süslüyordu. Callum, belki de Himalaya Yağmuru ya da Serin Sular gibi bir ismi olan hafif bir tıraş losyonu kokuyordu.

Geri çekildiğimde yüzünde ve kulaklarında nükleer fuşya parladı. Parmakları, korkulukları olmayan tek şeritli çürük bir köprüden geçerken direksiyonu kavrayacak şekilde direksiyonun etrafında kenetlenmişti. Başparmağımı pembe lekeye sürdüm ve daha da kötüleştirdim. Callum ağır yutkundu. *Lanet olsun*. Bu dostça öpücüğü bir ilgi işareti olarak mı algılayacaktı? Öyle değildi. Arkadaşlarımı sık sık yanaklarından öperdim ama kesinlikle henüz o seviyede değildik. Gariplik kadranını 11'e getirmenin yolu.

"Bir dahaki sefere mezarlıktan geçerseniz birkaç dakika yürümekten kurtulursunuz" dedi.

Kapıyı açtım ve kaldırıma çıktım. "Bahşış için minnettarım ama uzun ve perili olmayan yolu tercih edeceğim."

Binaya girmeden önce döndüğümde Callum'un elini kızarmış yanağına doğru kaldırdığını gördüm. Gözlerimiz buluştu ve elini çekti. Tamam. Sevimli sayılırdı. Kaldırımdan uzaklaşmadan önce "iyi şanslar" diye mırıldandı. Buna ihtiyacım olacaktı.

CALLUM

I Büyükbabamın geçirdiği ilk felçten bu yana geçen aylar boyunca hiç dokunulmamış satranç takımına baktım. Bir gecede, o zeki ama empatik iş adamı bağımsız hareket etme yeteneğini kaybetmişti, ben de eve geri taşınmıştım. Yalnızlık, onu hastaneye gönderen ikinci felçten sonraki sessiz günlerde eve daha da derinlemesine nüfuz etti. Hiçbir zaman Döndüm. Büyükbabamı kaybettiğimden beri kalbim kullanılmadığı için körelmişti. "Söğüt Cenneti her zaman bana miras kalacaktı." Pádraig'in hırçın sesi cep telefonumun hoparlöründen yayınlanıyordu. Ortak DNA'ya rağmen onu "baba" olarak görmeyi reddediyordum.

"Ailede kalması gerekiyordu. Senin terk ettiğin ailede," diye karşılık verdim. Yumruklarım sıkılaştı, parmak eklemlerim telefonumun etrafında beyazlaştı. Bana kalırsa buna hakkı yoktu. Büyükannemin vasiyeti aksini söylüyordu.

"Kaçınılmaz olanı uzatmanın anlamı yok. Sadece anlaşmayı imzalayın."

"Hayır! Burası benim evim. Benim hayatım. Kimseye teslim etmeyeceğim. En azından sana."

"Bakın, O'Reilly ve Oğulları bana bir teklif verdi. Fikirlerini değiştirmeleri için onlara zaman vermek istemiyorum."

"Rakiplerimizden satın almak için alışveriş mi yapıyordunuz?"

Müdahale olmazsa Willow Haven emanet olarak kalacaktı. Son teslim tarihine kadar -Temmuz'daki otuz beşinci doğum günümde- hâlâ bekâr olursam, mülkiyeti Pádraig alacaktı. Ancak, geçerli bir evlilik cüzdanı sunabilirsem, benim olacaktı.

Bir eş bulmak için dokuz ay.

Tüm bunlar büyükbabamın ailenin hastalıklı tahtına bir varis koyma fikrine saplanıp kalması yüzünden oldu. Küs olduğu oğluyla barışmak için ölüm döşğinde çaba sarf etti ve bu beni bu karmaşanın içine soktu.

"Ne kadar?"

Bana astronomik görünen bir rakam verdi. "Buna işin kendisi de dahil. Ev, mezarlık, cenaze arabası, nakliye aracı. Eldeki tüm ürünler. Bu adil bir değerlendirme."

Ben yas tutarken ve babasını gömmek için hazırlarken o gizlice envanter çıkarmış, entrikalar çevirmişti. Belli ki Edinburgh'dan gelmesinin asıl sebebi buydu.

Gürcü evi birinci sınıf, pitoresk bir konuma sahipti. Mezarlığın sahibi olmak bize rakiplerimiz karşısında avantaj sağlıyordu. Mülkün yüksek değeri, yeterli bir kredi bulma şansımın zayıf olduğu anlamına geliyordu ve son tadilatlar likit fonlarımızı tüketmişti. Kendi Peugeot'm dışında sunabileceğim hiçbir kişisel teminatım ve Willow Haven'daki görevlerim dışında anlamlı bir mesleki deneyimim yoktu. Mütevazı birikimlerle bile Pádraig'den satın alma şansım yoktu.

"O'Reilly seni kadroda tutmayı düşüneceğine söz verdi. Ben de sana bir pay vereceğim."

Alay ettim.

"Masada kazançlı bir teklif varken saldırmalıyız. Bu kişisel bir mesele değil. Sadece iş."

"Ben satılmış değilim," diye tükürdüm telefona. "Büyükanneimin istediği bu değildi."

"Yaşlı keçi kadar inatçısın, değil mi? O burada değil, o yüzden etmez." Pádraig sesini alçalttı. "Gerçekçi ol. Temmuz'a kadar evlenmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"İzle beni."

Bağlantıyı keserek telefonu kapattım.

Ne diyordum ben? Ne kadar yalnız olsam da flört etmek bir kabustu. Kendimi kadınlarla zar zor konuşurken buluyordum. Bağlantı kurmak zordu ve benim için her zaman yavaş ilerliyordu, bu da hiçbir yere varmayan sinir bozucu randevularla sonuçlanıyordu. Vasiyetnamenin evlilik maddesini ilk öğrendiğimde panikle bir arkadaşlık uygulaması indirdim. Yakışıklı bir öğretmenle eşleştim. Tanıştık ve kekemeliğim işimi sorduğunda daha da kötüleşen bir engel oluşturdu. Akşam yemeğinde endüstriyel bir kaza sonucu ölümden sonra yüzün yeniden yapılandırılmasını nazıkçe tarif etme hatasını yaptım. Öğretmen tuvalete gitti ve yarısı yenmiş ve az pişmiş bifteğini almak için bir daha geri dönmedi.

Parmaklarım Lark'ın gagaladığı elmacık kemiğime dokundu; dudakları tenime değdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim... Ama onunla konuşabiliyordum. Belki de durmaksızın yaptığı yorumlar işe yarıyordu. Belki de oluk suyuna batmış olsa bile gününü coşkulu bir şekilde atlatmasıydı.

Vasiyete eşlik eden bir mektupta, titrek bir el yazısı Granda'nın motivasyonlarını ortaya koyuyordu. Kâğıdı bir top haline getirip odanın diğer ucuna fırlattığımda kâğıt çıtırdadı. Bu katarsisi hemen suçluluk duygusu izledi ve onu geri aldım,

Tekrar düzeltiyorum. Şartı, kıcımın altında bir ateş yakmak, bir aile kurmak için tasarlanmıştı. Babamla benim bir ilişkimiz olabileceğini umuyordu. Büyük şans. Pádraig on altı yaşındayken annemle birlikte beni İskoçya'ya kaçmak üzere terk edip büyükannem ve büyükbabamın vesayetine bıraktığında bencildi. Konuşmamız onun değişmediğini kanıtlıyordu. Sinirli bir hırıltıyla gözlüklerimi çıkardım ve avuçlarımın topuklarını acıyana kadar gözlerime bastırdım.

İyi niyet bir yana, büyükannem bunu nasıl yapabildi? İlk felcinden sonra ona bakmaya kendimi adadıktan ve kalan tüm enerjimi işi ayakta tutmak için harcadıktan sonra. Willow Haven'ın sadece bana değil, benim de ona ihtiyacım vardı. Ölülere bakmak ve kederli ailelere rehberlik etmek hayatıma asil bir amaç kazandırdı. Hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Sadece bu işi sevdiğim ve iyi yaptığım için değil, aynı zamanda ölenler için ilahi çalan takım elbiseli bir Flannelly değil de kimdim?

Şimdi olası bir evsizlik ve işsizlikle karşı karşıyaydım. Tabii...

Yüzümü ekşiterek flört uygulamasını açtım. Ateşin yandığını düşünün.

LARK

O KinetiColor lobisinde beni çok boyutlu pop art karşıladı. İnsan kaynaklarından Wendy, stüdyo sahibi Bay Sullivan ile birlikte beni karşıladı.

Beni baştan aşağı süzdüler ve hemen nerede yıkanabileceğimi söylediler.

Tuvaletin yerini tarif ettikten sonra, modern tasarımlı Çalışma alanı.

"Su dolu rakun" yapmadı tam olarak

profesyonel yetkinlik taşıyor, ben de saçımı el kurutma makinesinin altında kuruttum. Rüzgârda savrulan göz alıcı bir görünüm hedefliyordum ama bunun yerine aynada kıvırcık bir yeti ile karşılaştım. Saçımı fırçalarken bir saç bağı dağınıklığı uzakta tuttu.

Gözlerimin etrafındaki maskara lekelerini.

Beş dakika sonra, masaların oluşturduğu renkli labirentten geçerek konferans salonuna ulaştım. Her animatörün masasında, bilgisayar monitörlerinin üzerindeki raflarda savaşılan eski oyuncaklardan, seçilmiş vizyon panolarına kadar bir ilham cümbüşü vardı. Ekibin gelmesini beklerken, önemli sahnelerden oluşan bir PowerPoint'i gözden geçirdim. Bir stajyer çörekleri hazırladı. Gerçek: Bir sunum yaparken, izleyicileriniz gökkuşağına sahip olduğunda güven bulmak daha kolaydır

 enelerine yapışmış serpintiler. İş arkadaşlarını çıplak hayal etmekten daha az garip.

Otoriter duruşa sahip, kel bir adam olan Bay Sullivan gruba hitap etti ve Blue Star Stüdyosu'nun çıkış filmi *Shoelace*'daki deneyimimden bahsederek beni tanıttı. Toplantıyı devrederken birkaç ekip üyesi heyecanla mırıldandı.

"Günaydın." Her yeni yüzü hafızama kazıyarak odayı taradım. "*Korsan Kraliçe* üzerinde çalışmaya başladığımızda hepinizle bire bir tanışmayı dört gözle bekliyorum. Film yapımı işbirliğine dayalı bir çabadır ve projeyle ilgili fikirleriniz ya da endişeleriniz varsa kapımın herkese açık olduğunu bilmenizi isterim."

Bu, storyboard'a yerleşmeden önce canlı bir tanışma turunu başlattı. Şık elbisesinin beline kadar uzanan özenli bir örgüyle taçlandırılmış Hintli bir kadın olan Anvi, evde çizdiği storyboard paylaştı. Benzer bir ruh. Genel olarak, KinetiColor'ın personeli yetenekli oldukları kadar arkadaş canlısıydı. Yaratıcı arkadaşların dostluğunu ne kadar  zlemişim.

Daha sonra malzemelerimi topladım, son   re e bakarken a zım sulanıyordu. Ben ona ulaşamadan, cenaze arabasını fark eden ve bir iş arkadaşıyla alay eden adam onu kopardı. Sakalında ve kumral saçlarında parlak zencefil iplikleri dolaşıyordu. "Nasılsınız? Se n Fitzgerald."

"Merhaba." Bu benim kelime da arcı ımın normal bir parçası değildi - Austin'liydim, taşralı değil - ama doğal bir tepki gibi geldi. Şimdiye kadar, bu yerle ilgili beni büyüleyen küçük farklılıklardı, dildeki çeşitlilikler gibi.

Se n bir ısırık aldı. Midem guruldadı; evden ayrılmadan önce yemek yiyemeyecek kadar gergindim. "Demek yeni patron sensin."

"Sen kıdemli bir animat rs n, değil mi?"

Başını salladı.

On sekiz ay boyunca tek başıma serbest tasarım yapmak bu fırsatı hafife almamamı sağladı. Ancak bu sefer iş arkadaşlarım geçmişimi bilmeyeceklerdi. Onlar kazmadıkça İrlanda benim için temiz bir sayfa olacaktı ama ben kürek dağıtmayacaktım.

"Daha önce bir animasyon ekibinin başında mıydın?" Ela gözleri beni tepeden tırnağa süzdü, ayak parmaklarımı ve yüksek topuklu ayakkabılarımı mahvetti. Bay Sullivan beni tanıtırken, Blue Star Stüdyoları'nda arka plan ressamı ve ardından sanat yönetmeni olarak oynadığım rolden bahsetmişti: her şapkayı takıyor, her ateşi söndürüyordum. "Son sanat yönetmenimiz bu kadar genç değildi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ne zamandır buradasın?"

Beyaz dişleri uyarırcasına parladı. "İlk günden beri. Emin olmadığınız bir şey olursa, doğrudan beni aramaktan çekinmeyin." Sesi komplocu bir tona düşen sakallı kızıl, "Bilirsin, böylece ekibin geri kalanı senin hakkında daha az düşünmez." diye ekledi.

Gülümseme yüzümden kayıp gitti ama hemen geri taktım. "Buna minnettarım." *Pek sayılmaz.*

"Çarşamba gününe kadar istediğiniz gemi renderları mı? Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Üzüntüyle halıya baktı. "Kızımın Salı günü bir randevusu var, yani bütün gün evde olmayacağım... zamanlama korkunç."

"Ailenizin sağlığı her şeyden önce gelir. Her zaman." Çok geç olana kadar bu dersi öğrenmemiştim. Çalışanlarımdan, çocuklarının acil tıbbi ihtiyaçları yerine işlerine öncelik vermelerini beklemem mümkün değildi. "Cuma sabahına kadar getirdiğim sürece sorun olmaz sanırım."

"Elimden geleni yapacağım." Koridorda gözden kaybolmadan önce göz kırptı. "KinetiColor'a hoş geldiniz."

Çöpe atarken boş çörek kutusunun etrafında serpintiler yuvarlandı. İlk konuşmamızda benden bir süre uzatımı koparmış mıydı, yoksa dürüst ve namuslu mu davranıyordu? İnsanlar şüphe duymayı hak ederdi ama içimden bir ses Seán Fitzgerald'a güvenmemem gerektiğini söylüyordu.

Perdelerin arkasından, yeni keşfettiğim bir merakla komşumun bahçesine baktım. Oturma odamın penceresi Willow Haven'ın arkasındaki gül bahçesine açılıyordu. Yemyeşil kırmızı çiçekler, dikenlerle kaplı, özenle bakımlı çalılar arasında duruyordu. Callum onların bakımını yapıyor, buduyor ve malç ekliyordu. Jartiyerleri geniş omuzlarını sarıyor, dar pantolonu ayak bileklerinin hemen önünde durarak ona kibarlıkla demode arasında bir görünüm veriyordu.

Bazı insanlar gül fidanlarının ya da meşe ağaçlarının altına serpmek isterler ve aklımda şu soru belirir: külle beslenen bir bahçe miydi? Ne olursa olsun, komşumun çiçekleriyle ilgilendiği düşüncesi, iş günlerinin geri kalanını nasıl geçirdiğini hayal ettiğimden daha rahatlatıcıydı.

Daha önce cenaze levazımatçılarıyla yaşadığım deneyimler, beni pahalı bakır tabutlara ikna etmeye çalışan agresif satış tekniklerini içeriyordu. On dakika boyunca aynı serif yazı tiplerine baktıktan sonra mezar taşı için yükseltmeleri ve birinci sınıf graniti zorladılar. Rahmetli kocam en iyisini hak ediyordu, değil mi? Mezar taşının alacağı son hediye olduğunu söylediler, ben de granitin üzerine bir basketbol topu kazınmasını kabul ettim. *Kocam. Kardeş. Oğul. Koç.* Reese'in anma töreni onu geri getirmedi. Hiçbir şey.

olabilir. Onun anısına düzenlenen halka açık forum işleri daha da kötüleştirdi. Tüm lise katıldı. Şok ve utanç beni neredeyse katatonik hale getirmişti. Kuzenim Lo beni yanına aldı, tıp öncesi derslerinin arasında beni zorla besledi ve yarı düzenli olarak banyo yaptırdı. Tüm Teksas'ta ayrıldığım için kendimi kötü hissettiğim tek kişi oydu.

Genel olarak, elbette Callum'un gerçekleştirdiği hizmetin gerekliliğinin farkındaydım. Kanalizasyonların arıtılması gerekir. Kök kanallarının açılması gerekir. Cesetlerin gömülmesi gerekir. Kendin yap becerilerimi bu alanlara genişletmekle kesinlikle ilgilenmiyordum; bazen çiğ tavukla uğraşırken midem bulanıyor. İlginç biriydi. Yumuşak konuşuyordu, zengin bir baritonu vardı. Gizemli ve soğukkanlı... ama zarif elleri piyanoya dokunduğunda derin bir duyguyu açığa çıkarıyordu. Disiplin ve yürekle çalardı.

Tanrım. Callum'un yanağına eski bir dost gibi öpücük kondurduğuma inanamıyordum. Cehennemden gelen sabah ve yeni iş gerginliği arasında doğru düşünemiyordum. Yan yana oturuyorduk ve onu yanlış yönlendirmek daha garip olurdu. Kimseyi öpmek istemiyordum. Zaten adam muhtemelen benim tam bir ahmak olduğumu düşünüyordu. *Bates Motel* teorisi için aşırı aktif hayal gücümü suçladım. Fantastik olaylar ve sıradışı karakterler her zaman benim kaçış noktam olmuştu. Gerçeklik acımasızdır. Kurgu, başkalarını anlamak için bir mercek sunar, katarsis sağlar. Animasyon bunun doğal bir uzantısı oldu.

Uzun boylu bir kadın kaldırımdan bahçeye giden kısa yola yaklaştı. Sırtından bir gece yarısı şelalesi gibi dökülen siyah saçlarını zamansız, safir rengi A kesim bir elbise ve opak tayt tamamlıyordu. Evlerimizin arasındaki kaldırımda bir çiçekçi minibüsü bekliyordu. Nergisler tanıdık bir logo oluşturuyordu; tıpkı beni işe bıraktığı dükkândaki gibi.

Flannelly, seni alçak.

Asık suratlı adamın biriyle flört ettiği fikri merakımı uyandırdı. Konuşmaları sırasında bakışlarındaki ürkeklikten, çekici olmaktan çok gergin olduğu anlaşılyordu. Birkaç dakika sonra güzel çiçekçi minibüsü işaret etti. Ellerindeki kiri temizledi ve ona dokunmak için hareket etmedi ama gidişini izledi.

Callum sanki varlığını hissetmiş gibi dikkatini pencereme yöneltti.

Kahretsin.

Yakalandım, sendeleyerek geri döndüm ve perdenin kenarına takıldım. Kendimi dengelemek için bir avuç kumaş kaptım ama *onun* yerine çubuğu duvardan çekmeyi başardım ve büyük bir gürültüyle kırımın üzerine düştüm.

Ölmek istiyordum. Uygun bir şekilde, artık iyi niyetli bir cenaze salonunun bitişiğinde yaşıyordum.

Kendimi ve perde çubuğunu parkeden kaldıramadan, kapım tıkr tıkr çalındı. Tabii ya. Kurtarıcım gidene kadar kumaş havuzunun altına saklanmayı düşündüm ama kendimi cevap vermeye zorladım.

Suçlu bir sırıtışla, kapı gıcırdayarak açılırken başımı kaldırıp ona baktım. Benden bir karış daha uzun olmalıydı. "Bir fincan şeker ödünç almaya gelmedin, değil mi?"

"İyi misin?" Callum çenesini kaldırarak arkamdaki yırtık pencere kaplamaları yığınınına doğru baktı. Geniş göğsü ezilmiş gibi kabarmıştı.

"Yeni perdeleri asıyordum ve vidalar gevşemiş olmalı."

"Bir vida gevşemiş, tamam."

Kuyruk sokumumu ovuşturdum. "Çok cesursun ama ben iyiyim."

"Pencerelerimiz birbirinin tam karşısında." Callum bu röntgenci ima karşısında yüzünü buruşturdu ve ellerine baktı. Tırnakları ve parmak eklemleri toprakla kaplıydı.

"Ve sen beni ürkütücü olmakla suçladın."

Onun yanında kendimi ilk kez aptal durumuna düşürdüğümü düşününce yüzünde bir eğlence parıldadı. Aramızda bir şaka vardı. Biraz benim aleyhimdeydi ama bir başlangıçtı.

Merkezleyici bir nefes aldım. "Okuduğum bir komedi kafesi var, This Tastes Funny. Bakmak ister misin?"

"Birlikte mi?" Callum inanamayarak ağzından kaçırdı. Açıklanamaz bir şekilde, sessiz adama doğru bir çekim hissettim. Merakımı aşırı derecede kamçılardı. "Randevu gibi mi?"

"Platonik olarak. Sadece geçen gün beni bıraktığın için teşekkür etmek istedim."

Dikkatini solgun yüzük parmağıma verdiğini fark ettim. Reese'le yemin ettiğimizden beri, Galway uçağına binip mücevher kutuma koyduğum sabaha kadar alyansımı hiç çıkarmamıştım. Reese ile dört yıl. Onun şamatalı kahkahaları ve maç günü boynundaki düdüğün şingirtisi olmadan geçen on sekiz ay. Çıplaklığa alışmak biraz zaman aldı.

"Evli misin?"

"Öyleydim." Bırak boşanmayı varsaysın. Bir kişiden daha merhamet göremezdim. "Çiçekçi kız arkadaşın mı?"

"Hayır." Kulaklarının ucu pembeleşti. "Ne kadar zamandır izliyordun?"

"Neden bilmiyorum. Ben kendi işime bakıyordum. İş, perde asmak." "Mmm-hmm."

Kadının senin bahçeyle ilgilenmeni izlerken saçlarıyla oynadığını görecektim kadar uzun süre izledim, söylemedim. "Bak, bu bir randevu olmayacak, ama eğer ona geri dönerse şansını mahvedeceğini düşünüyorsan..."

Callum kafasını şaşkın bir Labrador gibi eğdi.

"Eğer teselli , senden hoşlanıyor. Eee... Ne diyorsun?"

"Arkadaş olmak istiyorsun," dedi kuşkuyla.

"Uzun bir bekleme listesi var mı?" Alınmalı mıydım emin değildim ama bir arkadaşla ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. Komedi kulübünde geçireceğim bir geceden, yanımda bir arkadaşla yüz kat daha fazla keyif alacaktım. Kazan-kazan.

"Oh evet. İnsanlar benimle takılmak için can atıyor." Konuşması Mojave'den daha kuruydu.

İnledim. "Komediden nefret ettiğini falan mı kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Eğer bir şey varsa, sadece iyi bir stand-up gecesine ihtiyacın olduğunu kanıtladın. Yine de, eğer senin huzurunda bekleyebileceğim mizahın kalibresi buysa, belki de teklifi geri çekmeliyim."

"Hayır!" diye açıkladı. "Ben giderim."

CALLUM

"T Tadı Komik," diye okudu Lark pembe botları patikada ilerlerken tabeladan. Eğri büğrü harfler, gevezelik eden Dişler. "Zekice bir isim, değil mi?"

"Bir kafe için çınlayan bir onay."

Kasım akşamı olmasına rağmen kuyruk ilerledikçe avuçlarımdan terler akıyordu. Kafamda kelimeleri tekrar prova ederek siparişimi verdim. Yabancılarla olan etkileşimler her zaman tansiyonumu yükseltirdi.

Septum halkalı ve en az bir kilo ağırlığında rastgele düğme ve rozetlerle dolu olan tezgâhta sıkılmış bir barista çalışıyordu. Arkasındaki kara tahtada karikatürize bir yazı tipiyle çok sayıda seçenek gösteriliyordu. Basit bir fincan çay sipariş etmeye çalışırken kelimelerimin üzerinde tökezlediğimde barista sinirini zar zor dizginledi. Sabırsız müşteriler arkamızda homurdanıyordu. Lark onlara aldırmadı ve baristanın düğmelerine bir iltifatla birlikte içecek ve hamur işi siparişini tıkırdattı.

Septum Flair'in Sharpie'si bardağın üzerinde kayıyordu. "Clark için buzlu lavanta latte..."

"Lark. C yok."

"Anladım."

Siparişimiz tezgâhta belirlediğinde karton bardağın üzerine dağınık bir elle "~~Clark~~-Klark" yazılmıştı.

"Her. Zaman."

"En azından C yok," diye belirttim.

"Sen kimin tarafındasın, *Colm*?" Sırıttı ve bardağımın kenarındaki ismi kasten yanlış telaffuz etti.

Çocukken ailemin adımı İrlandalılara özgü şekilde yazmasını isterdim ama asıl mesele gelenekten ayrılmaktı. Büyükanнем ve büyükbabamın yüzüne vurmak için İskoç yazılışını seçtiler.

Lark sahneye yakın bir masa seçti. Daha geride oturmayı tercih ederdim. Kahretsin, evde olmayı tercih ederdim ama kendime çaba göstereceğime dair söz vermişim. İş dışında bir kadınla etkileşim kurmak. Bu o kadar da zor olmamalıydı. Randevulaşmak hiçbir zaman uzmanlık alanım olmamıştı ama pratik yapmaya çok ihtiyacım vardı. Sandalyesini çektim ve Lark'ın eli ağzının üzerine geldi; koltuğun üzerinde bir sümüklüböcek minderini vardı.

"Şık." Lark oturmadan önce, müzikal olmadığından emin olmak için okşadı. "Garip, değil mi? Neredeyse bir randevu gibi hissettiriyor."

"Minder sandalyeleri olan bir yeri asla tercih etmem." Ne çok romantik biriydim ne de sosyal normları belirleyen biriydim. Ama burası kırmızı tuğlalı bir sahne ile yan yana duran 50'li yıllardan kalma bir palyaçonun beslenme çantasının estetiğine sahipti. Rahatsız edici kara tahtayı işaret ettim. "Ve menüleri Comic Sans ile yazılmış."

Lark, gökkuşağı desenli elbisesini ortaya çıkarmak için mor paltosunu çıkarırken, "Eğlenmemeniz beni oldukça eğlendiriyor," dedi. Devrilmiş bir pastel boya kutusuna benziyordu. "MAD dergisinin eski bir sayısına adım atmak gibi bir şey. Bunun renkli olması dışında."

"Personelin giymemesine şaşırdım ..." Cümlem durduğu için aramızda ölü bir hava vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Lark kelimelerin gelmesini bekledi. Çoğu insan bu kadar sabırlı değildi. "Pervane şapkaları."

Gülümsedi ve vişneli böreğini parçaladı.

"Özür dilerim. Beynimde bir trafik sıkışıklığı var. Nereye gideceğimi, oraya nasıl varacağımı biliyorum ama bazen yolda takılıp kalıyorum."

"Hayır ihtiyaç için Özür dilerim.Sesler Sinir bozucu. Öyle mi sen benden rahatsız mı hissediyorsun?"

Evet. Etrafımızda dağınık sesler yükselip alçaldı ve görünmeyen hoparlörlerden eski Top Forty hitleri çaldı. "Kalabalıkta boğazım düğümleniyor."

Lark lokmasını yıkadı ve kahvesini kaldırdı. "Konfor alanlarının dışına çıkmaya o zaman."

"*Sláinte*."

Kağıt bardaklarımız birbirine çarptı. Sıcak, rahatlatıcı çay göğsümdeki düğümün çözülmesine yardımcı oldu. "Filmini izledim."

"Fill-im?" Aksanımı taklit ederken ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bunu sen mi buldun?"

"Hayır, görseller üzerinde son sözü söyleyen bendim. *Shoelace* tamamen dış hatları olmayan aşırı doygun paletle ilgiliydi."

"Çocuğu havuza ittiklerinde ve suyun yüzeyi onun kırık kaleydoskopuyla aynı desene dönüştüğünde... Tüylerim diken diken oldu."

Sırıtişı hâlâ boş olan sahnedeki spot ışıklarından daha parlaktı. "Bu benim en sevdiğim sahne."

Bu sahne filmin doruk noktası ya da bariz bir seçim değildi ama gençliğimin yabancılaşmasını yansıtıyordu. Bilinçaltımda onları çocuk eğlencesi olarak gördüğüm için yıllardır animasyon filmi izlememiştim ama *Shoelace* dokunaklıydı. Yaratıcıydı. Aldığı ödülleri fazlasıyla hak ediyor.

"Beni Google'da mı aradın?" Lark pantomim yaparak görünmez bir not defterine yazıyordu. "Sürüngen' sütununda bir onay işareti daha."

"Sadece film. Bana bu kadar karmaşık olduğunu hiç söylememiştin, ben de sıradan bir çocuk filmi olduğunu düşünmüştüm. Yeni proje ne hakkında?"

"Grace O'Malley. Hayatının aile dostu bir yeniden anlatımı."

Hikâyesini çok iyi biliyordum. Korsan kraliçeye dönüşen bir reisin kızı olan bu kadın, 1500'lü yıllarda bir kadirga filosuna komuta ediyordu. Denizci savaşçı, adanın geri kalanı İngiliz egemenliği altına girerken kendi bölgesini savunmuş. Ünlü bir şekilde, Kraliçe Elizabeth'e boyun eğmeyi reddetti ve karşılaşmadan hem hayatı hem de özgürlüğüyle ayrıldı. Nadir bir başarı.

"Grace O'Malley'nin biyografilerinden birkaçını okudum ve filmin alametifarikası olan görünümü geliştirmek için dönemin yerel sanat eserlerini inceledim." Bu kadar tuhaf bir insan olmasına rağmen Lark işini ciddiye alıyordu. Lattesini yudumladı. "Willow Haven'ın bir aile işletmesi olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Büyük büyükbabam tarafından başlatıldı. Büyükbabama geçti ve o da bana öğretti." Jacob Flannelly, Galway'de evde cenaze töreni düzenleyemeyen aileler için bir mekân sağlayan ilk cenaze levazımatçısı olmuştu. O zamandan beri tüm gece süren geleneksel cenaze törenleri nadir görülen bir talep haline gelmişti, ancak işler istikrarlı bir şekilde devam ediyordu.

"Bir ölüm hanedanı. Sizinkiler onların izinden gitmedi mi?" Lark bir nesil atladığını fark etti.

"Beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü."

"O zaman çok yakın olmalısınız."

"Katı ama adildiler. Büyükannem birkaç yıl önce vefat etti. İrlandacanın ana dil olduğu Güney Connemara'dan geliyordu. Öğretmenlik yapmak için Galway'e taşındı ve büyükbabamla tanıştı. Üç ay önce vefat etti ve işi bana bıraktı."

Sayılır. Keşke miras bu kadar basit olsaydı. Ufukta hiçbir beklentisi olmayan bir bekâr olarak gelenek benimle sona erebilirdi. Büyükannem ve büyükbabam, dramatik bir müdahale olmadan bunun olacağını varsaymışlardı. Varsayımsal bir yetişkin çocuğa bu yorucu iş için baskı yapacağımdan değil. Muteahhitlik bir çağrıdır; başka bir şey yapmayı hayal edemezdim. Aile mirası bir yana, yas tutanlara küçük bir teselli ve kapanış sunmak ödüllendiriciydi.

"Özür dilerim. Görünüşe göre çok meşgulmüşsün." Lark saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana mükemmeliyetçi biri gibi göründün. Titiz. İşinde mükemmel olduğuna bahse girerim."

"Resepsiyonistim Deirdre telefonlarla, danışmanlıklarla ve düzenlemelerle ilgileniyor. İşin pratik tarafıyla ben ilgileniyorum. Anma konuşması yapmaktansa kendime tahta bir tulum yaptırmayı tercih ederim."

Lark gülümsedi. "Mizahtan iddia ettiğin kadar nefret ettiğini sanmıyorum."

Bir trajedi yaşanana ya da bir kafede kuyruğu bekletmekten sorumlu olana kadar genellikle görmezden gelindiğim için sosyalleşmeye alışkın değildim. Ortalama bir akşam genellikle hazırlık odasında, dilsiz, rengi solmuş bir cesetle birlikte inzivaya çekilerek geçirilirdi. Ama işte bu Amerikalı kadın ikimize de yetecek kadar dışa dönüktü ve beni morgdan çıkarıp yaşayanlar diyarına götürüyordu. Bu hem korkutucu hem de keyifliydi.

LARK

On beş dakikadır This Tastes Funny'deydik ve Callum hâlâ rahatlamamıştı. Her zamanki gibi nişastalı. Benim saygısız, kötü niyetli Comic Sans'ıma karşılık resmi Garamond. Komedi kulübüne kravatla gelen bir adamdan başka ne beklenebilirdi ki? Özenle düğümlemiş siyah ipek, siyah gömleğine lüks bir parlaklık katıyordu. Aslında... onu sadece siyah beyaz görmüştüm.

Bunu kurtarabilirdim. Bir konserde kadınlar tuvaleti kuyruğundaki genç kızlardan benzin istasyonundaki huysuz yaşlı adamlara kadar herkesle havadan sudan konuşabilirdim. Seyahatlerimiz sırasında Reese ve ben Yellowstone'daki yürüyüşçülerle ve Berlin balayımız sırasında sırt çantalı gezginlerle kolayca arkadaşlık kurmuştuk.

"En sevdiğin animasyon filmi hangisi?"

Dirseklerini masaya dayadı. "Ben çizgi film izlemem." "Güle güle!"

Şaka yaptım.

Daha önce ondan duyduğum her şeyden daha güçlü bir kahkaha attı.

Derin ve biraz seksi. "Aslında *Shoelace*'ı çok sevdim."

"Kıç öpücüğü." Gözlerimi devirdim ama onun onayı moralimi yükseltti.

"Gerçekten çok şey kaçırıyorsun. Animasyonlar sadece çocuklar için değil."

"O zaman bana bir tavsiye verin lütfen."

"*Ruhların Kaçışı*. Bir anime şaheseri. Bu film bana 'Animatör olmalıyım' dedirten filmdi. Temelde ben de Hayao Miyazaki gibi olmak ve sürükleyici rüya dünyaları yaratmak istiyorum."

"Ah. Bunun şerefine! Beni ikna ettiniz."

Muzaffer bir sırtışıla çantamdan Moleskine eskiz defterimi ve kalemimi çıkardım. Kısa süre sonra, kabataslak çizgiler arkadaşımın çizimine dönüştü. Uzun bacakları siyah okul üniformasından dışarı fırlamış, kafatası şeklindeki bir balonu kederle tutuyordu. Diğer elimle tomurcuklanan görüntüyü korurken ağır kaşlarım kalktı. Bitirdiğimde, sayfayı ciltten kopardım ve masanın üzerine kaydurdım.

Callum'un ağzı yumuşadı, gözleri düşünceli bir şekilde onu inceledi.

"Ben mi?" "İçindeki çizgi film yoksunu çocuk. Sende kalsın."

"Hiç kimse beni çizmedi." Yutkundu, bir an kıpırdandı.

Anons sisteminden gelen geri bildirim, yanıtının geri kalanını etkili bir şekilde kesti. İğrenç bir ses, sunucunun sahneye çıkmasıyla birlikte performansın başlamak üzere olduğunu haykırdı.

CALLUM

"L Şu ikisine bakın." Komedyen başparmağını bize doğru salladı. Seyircilerden ısıklar ve yuhalamalar geldi. "Şurada Barbie var... ama birisi Ken'i Drakula ile değiştirmiş. Bu eşleşmeyi hangi arkadaşlık uygulamasının yaptığını bilmek isterdim."

Tamam. Yani onun renkli elbisesi ve benim tek renkli kıyafetimle tuhaf bir çifttik.

Korkunç bir Bela Lugosi taklidiyle, "Hadi Varvie, partiye gidelim!" diye şarkı söyledi. Ah! Ah! Ah! Ah! Ah!" Her ne kadar sesi Susam Sokağı'ndaki Kont'a daha yakın olsa da, seyirciler 90'ların ikonik şarkısına güldü.

Masalar arasında dolaşırken, rastgele seyircilere birkaç yumruk daha attı, sonra piknikteki rahatsız edici bir sinek gibi bize geri döndü.

"Sadece merak ediyorum, aşkım. Seni bir yarasa telaşının ortasında mı aldı?"

"Buraya Barbie'nin Hayalindeki Cenaze Arabasıyla geldik," diye cevap verdi Lark büyüleyici bir tatlılıkla. Onun ve benim kaşlarımız, Lark'ın hızlı cevabı karşısında havaya kalktı. "Tamamen pembe gibi bir şey."

Pekala şimdi.

"Sanırım Vlad'ın şansı yaver giderse arkada bolca yer var," diye cevap verdi.

Keşke bardağım kafeinden daha güçlü bir şeyle dolu olsaydı. Kan hücumuyla yanaklarım ve kulaklarım yandı; herhangi bir utanç ya da öfke beni öfkeli bir domatese benzetti.

"Bir kızarma! Belki de Kont'un atan bir kalbi vardır."

Bu kadar yeter. Sandalyenin ayağını sürterek ayağa fırladım. Odadakilerin dikkati çevrilince kalbim güm güm attı. Lark'ın gözleri oturmam için yalvarıyordu. İsteksizce, kaşlarımı çatarak kravatımı düzelttim ve tekrar oturdum. Koltuktan şiddetli bir gaz sesi yükseldi. Bu birkaç acı verici saniye boyunca devam etti. Pantolon yarılması. Pantolon *atma*. Tesis kahkahalara boğuldu. Lanet olası minder sandalyeler. Yan masadan sırtlan gibi bir çığlık geldi.

"Bu arada," dedi spiker. Gözlerimi kısarak kapattım ve asaletimin hatırına sessiz bir dua ettim. "Doğaçlama gösterisine başlayalım."

Oyuncular sahneye girerken seyircilerin dikkati başka yöne kaydı ama Lark'ın dikkati benim üzerimde kaldı. Yuvarlak gözlüklerim ve donuk yüz ifademle onun robot resmini aldım ve cüzdanıma yerleştirdim. Onu daha fazla utandırmayacaktım.

"Seni sessiz bir yere götürebilir miyim?" diye sordum.

Lark çantasını ve mor paltosunu topladı, sonra sıkışık masalar arasında gezinirken koluma girdi. Gösterinin ortasında, spiker bize daha fazla istenmeyen ilgi göstermeden önce sıvıştık.

Komedi kulübünden sokağa döküldüğümüzde rahatsız edici bir şekilde güldü. Bir basınç tahliye vanasını çeker gibi hissettim, ama katılmak için çok heyecanlıyım. Birkaç dakika içinde Kasım ayının serin havası ve Latin

Mahalle bizi çevreliyordu. Uluslararası bayraklar akşam esintisinde dalgalanıyor, dar tuğla binalar arasında bir kedi beşiği oyunu gibi çaprazlama geçiyordu. Lark her şeyi kavramış gibiydi, dikkati renkli vitrinlerden kukla yürüten bir sokak sanatçısına sığıyordu.

"Uzun zamandır kimsenin kıcını tekmelemek istememiştim, ama o sana saldırmaya başlayınca..."

"Önemli bir şey değil. Barbie bebekle kıyaslanmak mı? Çok daha kötülerini duymuştum." Ne demek istemiş olabileceğini düşünmek midemde çay pıhtılaşmasına neden oldu. Ama o gülümsedi. "Yine de bir vampire benziyorsun. Ve uyuklamak için tabutları el altında tutuyorsun. Gündüz yürüyen biri olma ihtimalini göz ardı etmiyorum."

Sevecen alayına karşı başımı salladım. "Güneş batmak üzere. Kanalda yürüyelim ve fahişeleri izleyelim." Sinirlerim yıpranmıştı, umutsuzca tanıdık bir yerde olmak istiyordum. Kalabalıktan uzakta. Komedi arzulanan çok şey bıraksa da, gecenin bitmesine henüz hazır değildim. *Hah.*

Çenesi düştü. "Özür dilerim. Dediğini sanmışım... *Neye dikkat et?*"

"Fahişeleri. Yelkenlileri mi?"

"Bir Amerikalıya bulaşmadan edemiyorsun, değil mi?"

"Galway fahişesi diye bir şey duymamış olman benim suçum değil." "Kültür şokuna bağla. Önden buyur."

Corrib Nehri'ne doğru yola çıktığımızda yıpranmış kaldırım taşları botlarının altında takırdıyordu. Canlı renklerle boyanmış binalar ve tepelerinde dalgalanan bayraklar dikkatini caddede gezdirmeye devam ediyordu.

"Burayı nasıl buldun? Ürkütücü komşulara rağmen."

"Hoşuma gitti ama bir cenaze evinin yanına taşındığıma hâlâ inanamıyorum." Mırıldanan bir çalgıcının yanından geçerken bir kovanın içine birkaç not attı. "İtiraf etmeliyim ki cenaze istemiyorum. Yine de gittiğimde, bir film maratonu düzenleyin

hafızamda. Tatlı bariyle birlikte. Ailem, benim anıma kasvetli, iç karartıcı bir etkinlik planlarlarsa, günlerinin geri kalanında onlara musallat olacağımı biliyor. Ve eğer *In The Arms of the Angels*'ı çalmaya cüret ederlerse, ne bileyim, bir köstebeğin bedenine girip kablolarını kemirmesini sağlayarak gelmiş geçmiş en kötü internet sinyaline sahip olmalarını sağlarım."

"Kinci. Yaratıcı ama kinci."

"Biliyor musun, *Stairway to Heaven* eğlenceli bir müzik seçimi olurdu." Ağzım seğirdi. "*Highway to Hell*'den daha iyi."

Duvar resmiyle kaplı bir duvarın önünden geçerken

Lark kıs kıs güldü. "Nerelisin sen?"

"Austin, Teksas-Tuhaflikların Evi."

"Burada kimseyi , değil mi?" Ben sordum.

"Hayır. Gelecek vaat eden bir stüdyo bana iş teklif etti ve ben de yeni bir yer görme fırsatını geri çeviremedim."

"Nasıl olur da evinden binlerce kilometre uzağa öylece taşınırsın?" "Macera için!" Lark paltosunun koluyla oynadı.

Gözlerim. "Hafif bir dil engelinin olduğu birkaç kayda değer örneğe rağmen, ana kadar ilginç bir eğitim oldu."

Güzergâh boyunca her sokak müzisyenine bahşış verdi ve yaklaşan bir festival için kendisine uzatılan her el ilanını minnetle kabul etti. Yüzüme parlak renkli kâğıtlar itenlerden kaçtım. Canlı bir geleneksel müzik grubunun yanından geçerken gülümsemem arttı. Bodhrán davulları, alçak düdük ve keman bulaşıcı bir ritimde birleşiyordu. Lark beni dans etmem için kandırmaya çalıştı. Büyükanнем Gráinne, on yedi yaşında Debs'e hazırlanırken bana adımları öğretmişti. Bu eğitimi hiç kullanmamıştım. Reddedilme düşüncesine dayanamadım, bu yüzden kimseye sormadım ve sınıfımın geri kalanı dans ederken ben evde kaldım.

resmi dans hoşuma gitmişti. Ayrıca, iki sol ayağımı göstermeden bir gece için yeterince aşığılanmışım.

Lark'ı tam bir sosyete takdim kızı, her Amerikan ergenliğe giriş filmindeki balo kraliçesi gibi hayal edebiliyordum. Sahneye çıkmayı reddetmemi anlayışla başını sallayarak kabul etti, ama yine de bir hayal kırıklığı sezdim.

Beş dakika sonra vardık. Üçlü yelkenli balıkçı tekneleri azalan ışığa karşı bir yarış içinde rıhtıma doğru çekiliyordu. Pas kırmızısı tuvaler tuzlu rüzgârda dalgalanıyor ve siyah zift geleneksel bir şekilde teknelerin gövdelerini kaplıyordu.

"Bunlar çok güzel fahişeler. *Pretty Woman* seviyesinden bahsediyoruz." Lark küpeşteye yaslandı. Altın sarısı batan güneş sudan yansıyarak denizi ve gökyüzünü boyuyordu. Keten saçlarının her teli güneşin sıcaklığıyla parlıyordu.

"Büyükanнем ve ben burada satranç oynamayı severdik."

"Onu gerçekten özlüyorsun, değil mi?" Huzurlu manzaradan başını çevirmedi. "İlk tanıştığımızda gülümsemekten korkuyor gibiydin. Komedi mekanını seçtim çünkü gülmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Söylemeliyim ki, muhteşem bir şekilde geri tepti."

Öfkelendim. Ailem, büyükanнемin vasiyetinin şartlarından da anlaşılacağı üzere, sosyal müdahaleye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Tabii ki Lark da aynı fikirdeydi. Gerçek çok acı vericiydi.

"Lark, bana acıma, olur mu?"

"Acımak mı? Hayır. Acımak değil." Gözlerinde yerçekimi, koluma dokundu. Midem bulandı, hem de pahalı bir bardak assam yüzünden değil. "Birlikte küçük bir arkadaş bulabileceğimizi düşündüm. İki kuş birden vururuz." Belli ki sosyal bir kelebektir. Herhangi bir bara girip kısa sürede bir düzine arkadaş edinebilirdi.

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum." Lark omuz silkti. "Beni arkadaşın yap."

İş arkadaşlarım vardı. Tanıdıklarım. Başhemşire Deirdre... cenazeleri kaldırırken bana eşlik eden genç delikanlı... adli tabip... mezarlık bekçisi... morg okulundan, ara sıra ve çoğunlukla işle ilgili e-postalar aracılığıyla iletişimde kaldığım birkaç sınıf arkadaşım... çiçekçi Saoirse. Ama arkadaşlar?

Şaşırmıştım, yumuşadım. "Sanırım bu hoşuma giderdi." Sol elindeki alyansın soluk izi zihnimde canlandı. "Boşanmak da yalnızlık olmalı."

Gülümsemesi düştü. Lanet olsun. Kimse neredeyse bir yabancının başarısız evliliklerine burnunu sokmasından hoşlanmazdı.

"Özür dilerim. I-"

"Sorun yok." Lark suya doğru döndü. "Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler."

Arkadaşça bir sessizlik içinde arabama doğru yürüdük.

"Sanırım bir dahaki sefere nereye gideceğimizi sen seçiyorsun. Bu seferki çok başarılı olduğu için artık bana mahkumsun. Ben gevşek parıltının insan formuyum." Sahiplenici bir peri gibi etrafıma biraz serpiyormuş gibi yaptı.

Kaygısız tavrının düzeldiğini gördüğüme sevinerek kendime mütevazı bir gülümseme bahşettim. "Ya da azı dişlerimin arasına sıkışmış bir patlamış mısır çekirdeği." Ünsüz harfleri tekrarlarlarken karnım sıkıştı ama o hiç istifini bozmadan yanımda yürümeye devam etti.

"Dişlerinizden mi bahsediyorsunuz Kont Flannelly?" Lark aşağı yukarı meydan okuyan bir bakış fırlattı ve sahte bir Transilvanya aksanı takındı. "Ze gecesi daha yeni başladı. Ya da eve gidip diş ipi kullanabilirsin."

Her zamanki gibi pragmatik davranarak, sabah yapılacak bir cenaze töreninde en iyi halime ihtiyacım olduğunu söyledim.

Siyah Peugeot'mla bizi eve bırakırken, "Beni bir daha cenaze arabasıyla almadığın için minnettarım," dedi.

"Geçen sefer sinirli bir kedi gibi koltukta pençe izleri bırakmıştın. Ön koltuğu tekrar döşemeyi göze alamam."

Araba yoluma girdiğimizde, iyi geceler demek için döndüm. Lark ısırdı ve ben yardım edemedim ama yanağımdaki dudaklarının fısıltısını hatırladım. İkimiz de bunun bir randevu olmadığını bilsek de, gezintimiz flört uygulaması aracılığıyla ayarladıklarımın daha iyi geçmişti. Beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Arkadaşlar arasında vedalaşmanın adabı neydi?

Onun yerine bana çabucak sarıldı. Deirdre'nin Granda'nın cenazesinden sonra beni geniş göğsüne bastırması dışında, en son ne zaman sarıldığımı hatırlayamıyordum. Portakallı çöreği andıran hafif narenciye ve vanilya kokuları duyularıma doldu. Dairesinin kilidini açmasını izlerken bir gülümsemeyi ısırarak geri çekildim.

Belki Lark Thompson'a karşı dostluktan öte bir şeyler hissedebilirdim. Sonunda.

LARK

T Willow Haven resepsiyon masasının arkasındaki kadın, Callum için profesyonel olarak değil de kişisel olarak geldiğimi anladığında yüzü aydınlandı. İçinde

Altmışlı yaşlarının sonlarında, kabarık gümüş rengi saçlarıyla keskin bir gözle giysilerimi inceledi.

"Üzgünüm, aşkım. "Boynuna *kadar batmış*" -Ah bayan, lütfen ceset deme -"Şu anda defter tutuyorum."

Vay be. Çok daha iyi bir zihinsel imaj. Kendimi tanıttım.

"Ben Deirdre. Demek yeni komşumuz sensin. çok şey duydum." "Gurur verici, umarım."

"Hoşlanmadığı birine gününü göstermezdi." Deirdre şarkı söyler gibi bir sesle, "Callum! Seni görmek isteyen biri var."

Gözlüklerini yeleğine silerken, *merhabamı* duyunca salonda kısa bir süre durdu ve başını kaldırdı. Gözlüklerini yüzüne geri itti. "Merhaba."

Kurabiye tabağını kaldırdığımda havaya güçlü bir fıstık ezmesi kokusu yayıldı. Hâlâ daireyi döşediğim için, henüz

Tupperware ve Callum'un tabağı yakında iade düşündüm. "Sana bir ikram getirdim."

"Gerçekten mi?"

"Hiç kovboy kurabiyesi yedin mi?"

Callum başını salladı ve masanın önüne geçti. Deirdre tekrar yerine oturdu ve bilgisayar ekranına dalmış gibi yaptı. Telefonu da kulağına götürdü ama gerçekten bir arama yapmış olmak için doğru sayıda numara çevirdiğini sanmıyorum.

Daha yakına eğildim ve sesimi alçalttım. "Gizli malzemesi mısır gevreği. Hindistan cevizinin çiğnenebilirliğini dengelemek için mükemmel bir çıtırlık veriyor."

"Bu... çok nazıkçe. Teşekkür ederim. Harika kokuyorlar." Kekeleyişinde gözlerini kırıştırdı, sorunlu kelimenin etrafından başarılı bir şekilde dolanmasına rağmen. Tabağı aldı ve bana mahcup bir gülümseme sundu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Beni işe bıraktığın zamanı hatırlıyor musun, sana teşekkür ettiğimde *her zaman gelebileceğini* söylemiştin?"

"Evet?"

"Almak istediğim bir şifonyer var. Satan bayan buraya yakın oturuyor. Belki onu almama yardım edersin diye umuyordum. GPS beş dakikalık mesafede olduğunu söylüyor. Lütfen? Elbette, zaman ayırdığınız için size ödeme yaparım."

Callum dilini yutmuş gibiydi, gözlerini kocaman açarak sessiz kaldı.

O sadece kibar davranırken ben küstahlık ettiğim için kendimi tekmeledim. Bir kez daha, bu cenaze evinden yeterince hızlı ayrılamıyordum. "Boş ver! Eminim meşgulsünüzdür. Bunun için endişelenme. Kurabiyelerin tadını çıkar." Deirdre'ye el sallayarak selam verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ama o hiçbir şey yapmıyor, değil Callum? Elbette yapmak isterdi."

Ona ters ters baktıktan sonra tabağı tezgâhın üzerine koydu. Hemen bir tane aldı ve ısırırken kırıntıları klavyesine düşürdü.

"Benim için hiç sakıncası yok." "Gerçekten mi? Yapmak zorunda değilsin..."

Çalışanına gösterdiği kızgınlık kaybolmuştu. "Muhasebe yüzünden biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Şimdi mi?"

"Müsait olup olmadığına bakabilir miyim? Sadece taksiye sığmayacağını biliyorum ve burada kamyon kiralamak için henüz ehliyet alamıyorum," dedim. "Büyük boy aracı olan tanıdığım sadece bir kişi var ve neyse ki o da çok tatlı biri."

"Tatlı mı?" Sanki bir hakaretmiş gibi geri çekildi.

"Tuzlu, baharatlı, , ekşi. En çok sevdiğiniz mutfak tanımlayıcısını seçin. Kahretsin, umami'yi seç."

Callum kollarını kavuşturdu ve yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. "Yani şimdi cenaze arabasını onaylıyor musun?"

"Merhaba, Maeve? Telefonda şifonyer hakkında konuşmuştuk. Markette mi tanışmıştık?"

"Tabii ki. Lark'tı, değil mi?" Kapının girişinde durmuş, gözlerini evinin önüne park etmiş cenaze arabasına dikmiş, sonra da arkadaşına doğru kaymıştı. "Henüz cenaze levazımatçısıyla gitmeye hazır değilim. Böylesine yakışıklı biriyle bile."

"Oh! Bu sadece arkadaşım Callum."

"İyi akşamlar." Düz kasketini çıkardı ve parlak siyah saçlarını ortaya çıkardı. Çok eski modaydı. Şapkası ve yeleğiyle *Peaky Blinders* setinden fırlamış gibi duruyordu.

Bir el salladı. "Sevgili Charlie'min yanında zaten bir arsam var ve lanet olası bir kapıdan kapıya satıcıyla kaybedecek değerli zamanım yok."

"Hanımefendi-"

Yılmadı ve devam etti: "İnanıyorum ki yakında beni son dinlenmem için yatıracaksın ve bunun için iyi para alacaksın, bu yüzden şimdilik nazıkçe defolup gidebilirsin. Teşekkür ederim!"

"Öyle değil, biz mobilya için buradayız. Sadece bu araba sığabilir."

Kadının temkinli gözleri adamın koyu renk takım elbisesini taradı.

"Yani cenaze levazımatçısı *değilsin*?" "Öyleyim. Willow Haven Memorial'da."

"Ah. Tanıdık geldiğini düşündüm. Sevgili Charlie'mle ilgilendiler. İyi iş çıkardılar."

"Memnun kaldığınızı duyduğuma sevindim." Gurur omuzlarını biraz dikleştirerek Callum'un boyunu daha da uzattı.

Maeve elini kalçasına koydu ve bana beklenti dolu bir bakış fırlattı.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye onu temin ettim. "Ben sadece mobilya satın alan bir kıyım."

Maeve ile bir gün önce markette sohbet ederken, bölgeye yeni taşındığımdan ve ne yazık ki yeterince dekore edilmemiş dairemnden bahsetmişim. Evinden çıkarması gereken eski bir mobilya yığınınndan bahsetti ve bana telefon numarasını verdi.

Henüz Kasım ayında olmasına rağmen evi Noel ışıklarıyla süslenmişti. Bunların geçen sezondan mı kaldığı yoksa Maeve'in aşırı derecede şenlikli mi olduğu belli değildi. Hantalca içeri girdi ve bir porselen kasasının arkasında kayboldu. Daha fazla konuşmayacağı belli olduğunda Callum ve ben garip bir omuz silkme hareketini paylaştık. Ayakkabılarını paspasa silen Callum'un ağzı eğlenerek açıldı. "Alınan."

"Çoğu insan kapı kapı dolaşıp mezar satma fikrinden hoşlanmıyor. Bu, ölümlülüğün rahatsız edici bir hatırlatıcısıdır."

Kaşlarını çattı. "Ben hiç-"

"Güzel. Her neyse, büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyorum." Ayakkabılarımı temizlemek için ben de aynı yolu izledim. "Kimseyi azarlayamam. Tek yapabildiğim gülümsemek ve içten içe acı çekmek çünkü yüzleşmeler bende kurdeşen yapıyor."

Binaya girdik ve çenem düştü. Antikalar mütevazı evi bir hazine gibi doldurmuştu. Her santim ilginçti. Duvarlarda eski tabelalar ve çerçeveli gazete kupürleri sıralanmıştı. Tehlikeli bir yüksekliğe yığılmış dosya kutuları, Callum'un Tetris oyunu miscellanea'yı sıkıştırmasıyla sallanıyordu. Çanak anten büyüklüğünde flaş eklentileri olan kutu gibi kameralar tozlu kartonların üzerinde duruyordu. Dev bir oyma tiki kafası yığınların arasından yüzünü buruşturuyordu. Kaosun içine sıkışmış bir Eames sandalye, gösterişli matadorların ve öfkeli boğaların siyah kadife tablolarından oluşan bir yığını destekliyordu.

Maeve, "Birinin bunu kullanacak olmasına sevindim," dedi. "On yıldır bahçedeki kulübede duruyordu."

"Burası bir zaman kapsülü gibi," dedim 60'lar ve 70'ler döneminden kalma mobilyalara hayretle bakarak.

Garajda, ceviz bir şifonyer, tanımadığım bir Avrupa markası tarafından yapılmış paslanmış bir arabayı gizliyordu. Callum eşyaların yerini değiştirirken ve Maeve talimatlar verirken tavandan örümcek ağları sallanıyordu. Bir branda muşambanın altındaki bir formu işaret etti.

Callum, eski bir scooter'ı ortaya çıkarmak için onu çekti. Özelleştirilmiş motosiklete parlak krom kaputlar, uzun bir ön cam ve yarım düzine ayna eklenmişti. "Vay be."

Hafıza gözlerine uzak bir parıltı verdi. Kâğıt gibi ellerini birbiri üzerinde yoğurdu. "Hayatımın aşkıyla böyle tanıştım."

"Onun muydu?"

"Onun mu?" Maeve'in alaycı gülümsemesi belirdi. "O benim."

Tabii ki evet. Tam benim gibi macera seven bir kadın. Anında bir akrabalık duygusu hissettim. "Dublin Lambretta Topluluğu," diye mırıldandım, kare farın altındaki soluk çıkartmayı okuyarak.

"Bir '68 Lammy SX," dedi yaşlı kadın, "ve satılık *değil*."

Onu kim suçlayabilir ki? Çok güzeldi. Zamansız İtalyan tasarımı, kıvrımlı ve seksi. Manevi değeri hesaba katılmasa bile, mükemmel durumda harika bir parçaydı.

Maeve, "Emekli maaşım ve hayat sigortamla birlikte ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye açıkladı. "Charlie sınırda bir istifçiydi. Onlarca yıl boyunca her türlü çöpu sakladı. Bunlar sadece eşya. Onları bırakmanın zamanı geldi." Dikkati Lambretta'ya dönerken kederli bir gülümseme takındı.

Boğazımda ağır bir yumru oluşurken, sadece iki ay önce ev eşyalarımı ikinci el dükkanlarına nasıl bağışladığımı hatırladım. Geçmişin kalıntıları bazı insanları rahatlatır, bazılarına ise musallat olur. Ben ikinci gruptaydım, Reese'in spor hatıraları koleksiyonuna bakamıyordum, birlikte yaşadığımız süre boyunca ona keyif verdiği için her zaman neşeyle katlandığım estetik bir kâbustu bu. Bir kutuya kondu. Kutu ailesinin garajına girdiğinde, pejmürde basketbolcu biblolarının yokluğu daha büyük bir kaybın hatırlatıcısı oldu.

"Sen işine bakarken ben de birkaç yaprak ıslatayım." Mutfağa gitmeden önce bilmiş bakışlarını üzerimde gezdirdi. Boğazımı temizledim ve uçuşan toz zerreciklerine vurdum. Yalnızlık, yalnızlığı tanır.

Şifonyere yol açmak için kutuları yeniden düzenlerken kısa sohbetimizin arasına hapsirıklar serpiştirildi. Mobilyaları cenaze arabasına yükledik ve geri döndüğümüzde Maeve'i bir kanepede oturmuş, elinde bir çaydanlık ve dumanı tüten üç fincanla bulduk,

bir yığın çörek ve deri bir resim albümü. Kuş üzümü ile süslenmiş küçük çörekler ikiye bölünmüş, reçel ve kaymakla doldurulmuştu.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Kadın en az yetmiş yaşındaydı. Misafirperverliğinin sadece doğuştan gelen İrlandalı dostluğundan değil, evinin sessiz sakinliğine dönmek istememesinden de kaynaklandığını hissettim. Oturdum ve üzerinde "Bunu Yapmak Sonsuza Kadar Sürdü" yazan kanaviçe dikişli yastığı dolgunlaştırdım.

Plastik sayfalı fotoğraf albümü küf kokuyordu, Maeve albümü açtığında soluk sepya ve eski Polaroidler ortaya çıktı. Melek gibi bir bebeğin elle çizilmiş resminin altında, el yazısıyla *Maeve Haziran, 1945* yazıyordu. Birkaç sayfada modaya uymayan gençler görülüyordu. Twiggy kirpikli kızlar, pırıl pırıl scooterların üzerinde takım elbiseli ve parkalı oğlanlar.

"Charlie'yle orada tanıştım," dedi Maeve. "Çok güzeldi, değil mi? O yaz Dublin'den Moher Kayalıkları'na kadar at sürdük."

Bize az önce gördüğümüz scooter'a binmiş iki kadının fotoğrafını uzattı - o zamanlar yepyenydiler - sırtışları kromdan bir arapsaçına rakip olacak kadar parlaktı. Biri kıvılcık bir ateşti. İkisi de erkek takım elbisesi giyiyordu ve genç Maeve'in eli diğer kadının cebine girmişti. Yüzlerinde açık bir şefkat parlıyordu. Charlie onun karısıydı.

"O *takımlar*!" Ben ağladım. "Siz ikiniz tam bir baş belasısınız!"

"Kesinlikle." Bu tek kelime Maeve'in savaş sonrası Dublin'de bir lezbiyen olarak geçirdiği sıkıntılı ergenlik dönemini saygıyla kabulleniliydi. Alınganlık işin yarısı değildi, onlar hayatta kalanlardı. Acımasız bir dünya tarafından omuzlarına yüklenen çipleri olan çocuklar.

Maeve, Callum'a bir tabağın üzerine dizilmiş üç çörek daha uzattı. "Hiç ata bindin mi?" diye sordu.

"Ben mi?" Callum'un gözleri büyüdü. "Asla."

Ağız dolusu tereyağılı çörek yerken, "Lisedeyken çıktığım bir çocuk motokros yapıyordu. Beni gezintiye çıkarırdı. Sonra onun motorunu çaldım ve kendi başıma denerken bir çite çarptım. Daha sonra kendini savunmak için bana motosiklet sürmeyi öğretti." Callum'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, Evel Knievel ile Büyük Kanyon'dan atladığımı, sonra da ünlü Harley Davidson'ını alıp kaçtığımı düşünebilirsiniz. Gerçekte Jose, belirsiz *X Games* hevesleri ve arka bahçesinde çamur pisti olan, video oyunlarına benden daha fazla ilgi gösteren on yedi yaşında bir çocuktı. Sıkılmıştım. "Ne? Ben kask takıyordum. Bazen. Bir keresinde. Saçımı dümdüz yapmıştı, tamam mı? Çok tatlıydı."

Maeve ve ben hınzırca bir kahkaha attık. Callum muhtemelen ölmek istediğime ikna olmuştu.

"Birlikte kaç yıl geçirdiniz?" Callum Maeve'e sordu. Çay fincanını bir tabağın üzerine koydu.

"Kırk, hepsi söylendi ve bitti. Onun benim için doğru kişi olup olmadığını çok uzun süre sorguladım ve boşa harcanan çok zaman oldu. Ayrı büyüdük, onlarca yıl ayrı hayatlar yaşadık, sonra birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. Yasal olur olmaz 2015 yılında evlendik. Charlie yeterince beklediğimizi söyledi."

"Ne kadar romantik!" Hayallere dalarak, yapımı sonsuza dek süren kanaviçe yastığı göğsüme yasladım. İlişkilere tövbe etmiş olmam, iyi bir aşk hikâyesini takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Evlendiğiniz gün yetmiş yaşında mıydınız?"

"Çıkarımın bu mu? Matematik mi? Antisosyal olduğumu biliyorum ama bunu belirtmezsin. Bir kadının yaşından bahsetmek kabalıktır." Güneyli bir dilber olmasam da, annem bana bu konuda güçlü bir edep duygusu aşıladı. Çoğunlukla, yaşını söylemenin Indiana Jones filmindeki kötü adam gibi yüzünün erimesiyle sonuçlanacağına dair bir batıl inançtan,

Çünkü "ne konuşursak onu gösteririz. Yastığı bir kenara bırakarak çörekten bir ısırık daha aldım.

"Ne?" Callum sordu. "Yaşlı olmakta yanlış bir şey yok."

Ekmeğin üzerine tükürdüm ve boğulmamak için göğüs kafesimi yumrukladım. "*Ya da* bir lezbiyen," diye ekledi ben geldiğimde. Yüzümü buruşturarak

peçete ve çaydan bir yudum aldı.

"Callum, hayatım, muhteşem ev sahibimize yaşlı diyemezsin!" Şaşkın Maeve'e özür dileyen bir bakış attım. "Onun için üzgünüm. Pek dışarı çıkmıyor."

"Bugünlerde ben de öyle. Ama sorun değil. Doğru."

Ziyaretin geri kibar davranmış olmasına rağmen, onun sözlerine hâlâ sinirlenmiş bir şekilde göğsümdeki kırıntıları temizledim. Her nasılsa, sınırdaki hakareten sonra bile cazibesini korudu.

"Gerçekten boğulmama izin verdin, değil mi?" "Boğulmuyordun."

Karşılıklı konuşmalarımızı izlerken gözleri kırıştı. "O bir cenaze levazımatçısı, canım," dedi onu savunurken. "Etrafta dolaşıp hayat kurtarmasını ve kendi işini baltalamasını bekleyemezsin."

"Teşekkür ." Onaylandı, kendini beğenmiş. Hiç pişmanlık duymadan.

"İşte bu yüzden ona güvenmiyorum," diye bitirdi sözlerini, yanak diliyle. "Gözleminize gelince, Charlie daha da yaşlıydı. Yetmiş dört!"

Callum Maeve'e şefkatli bir bakış

attı. "Bu harika bir hikâye," dedim.

İçimden kaybımı itiraf etmek geliyordu ama Callum'un boşanmış olduğum varsayımını çoktan doğrulamıştım. Gerçeği yüksek sesle söylemek hâlâ zordu: *Kocam öldü*. Bu kelimeleri ağzımdan çıkarmamak

Kendi inkârımı biraz daha uzattım. Bazen neredeyse Reese'in beni Austin'de beklediğine inanacaktım.

Dul eşimin hikâyesini şimdi anlatmak Callum'un yargısını riske atmak olurdu. Gerçeği öğrenirse, bunun benim hatam olduğunu bilirse, filizlenmekte olan arkadaşılığımızdan elini eteğini çeker miydi? Bir yanım önceki hayatımla bağlantısı olmayan birine gerçeği anlatmak istiyordu. Diğer yanım ise kişisel tarihimin bu acı dolu bölümünü Amerikan topraklarında bırakmak istiyordu.

"Hey. Beni evlat edinir misin Maeve?" Şaka yaptım. "Yeşil karta ihtiyacın varsa, onunla evlen."

Callum'un dudaklarından çay fışkırdı. Çoğu kravatına döküldü, Maeve kıkırdarken ben de peçeteyle sildim. Avucum sert göğsüne değdi... O gömleğin altında bir tuğla duvar da olabilirdi. Ben ipeği ovalarken duruşunu bozmadan bana baktı.

"Hayır! Hayır! İşim oturma iznime sponsor oluyor. Tüm ailem Teksas'ta ve İrlandalı bir teyzeye ihtiyacım var." Callum'un kravatını silerken peçeteden çay sızıyordu. "Gelip hikâyelerini dinleyebilirim."

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

"Eğlence mi, tavsiye mi, arkadaşlık mı? Büyükkannemin enerjisini özledim. Daha fazla eski mobilya almak için ilk hakka sahip olmak da harika olurdu. Daha fazla kuş üzümlü çörek."

İnanılmaz bir bakış fırlattı. "Adamın daha birkaç dakika önce hızlı ekmeklerimden biri yüzünden tabut için ölçü aldıktan sonra mı?"

"O zaman limonlu lor yapalım," dedim ve Callum kıkırdadı.

Ayrılmak için ayağa kalktık. "Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedi Maeve bana. Bakışlarını Callum'a dikti. "Korkarım senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, genç adam."

Keyifli bir gülümsemeyi bastırdı ve aynı şekilde karşılık verdi. Garip bir iltifattı ama bağlamı içinde çok tatlıydı.

Daireme döndüğümde Callum ve ben şifonyeri içeri taşıdık. "Mobilyalı" alanla birlikte çok az şey geldi: boş bir karyola, su halkalarıyla delik deşik olmuş yemek masası, küçük Avrupa aletleri. Hırpalanmış buharlı sandığım sehpa olarak kullanılıyordu ve IKEA'dan bir kanep ve yatak sipariş etmişim. Şimdiye kadar sadece şilte teslim edilmiş, koltuğun ait olduğu yerde boş bir delik bırakılmıştı. Televizyonum olmadığı için yatakta dizüstü bilgisayarım dan dizi izliyordum. Evimle ilgili her şey "üniversite yurdu" diye bağı rıyordu. Bu estetiği yıllar önce bıraktığımı sanıyordum.

"Maeve tanıdığım en havalı yaşlı kadın olabilir. Onun çırağı olacağım."

"O gaz." Ensesini kaşıdı. "Yeş il kartlı bir evlilik önerdiğine inanamıyorum."

"Bu biraz komikti. Tabii ki sadece şaka yapıyordu." "Bu utanç verici."

"Utaniyor musun?" Seyrek daireyi işaret ederek sordum. "Sanki on sekiz yaşında bir bira pong şampiyonu burada yaşı yormuş gibi görünüyor. Çok daha iyi bir dekoratör olduğuma söz ama post prodüksiyon bitene kadar sadece bu film için kalmayı planlıyorum. En fazla bir yıl burada kalacağım." Şifonyeri bir santim sola, bir santim sağ a ittim. "Şanslısın ki evlilik benim için bir daha söz konusu değil. Yeş il kart ya da başka bir şey. Bunu bir kurş undan kaçmak olarak düşün."

Kocamı sevmeme ve ona sadık kalmama rağmen, iyi bir eş olamamışım. En azından Reese'in hak ettiğ i eş değildim. Sevgi hatalarımı telafi etmeye yetmiyordu. Hayatım mahvolduktan sonra Reese'e, onu hayal kırıklığına uğrattığım gibi başka hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağı ma söz verdim. Sözümü tutmanın tek yolu bekâr kalmaktı.

Callum dudaklarını yok olana kadar birbirine bastırdı. Doğru. Tabii ya. Onun zamanını yeterince teketime almıştım ve işte gevezelik ediyordum. Yanaklarım kızardı ve çantama doğru atıldım.

"Bugün bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Zahmetini telafi ettiğim için mutluyum. Kurabiyeler sadece seni yağlamak içindi."

Avucunu kaldırarak Euro banknotlarını geri çevirdi. "Ödeme yapmanıza gerek yok. Yine de daha fazla ev yapımı bisküvi için şikayet etmeyeceğim." Bir an duraksadı, ellerini boş yere birbirine vurdu. "Şehri çok gördünüz mü?"

"Sadece İspanyol kemeri, Kirwan's Lane'deki dükkanlar. Yerleşmeye çalışmakla meşguldüm. Altmışlı yıllarda burayı scooter ile gördüğümü hayal edebiliyorum."

Ağırlığını ayakları üzerinde bir ileri bir geri kaydırarak, sözlerini ya da belki de kendine olan güvenini toparlamak için bir an bekledi. "Ben de Moher Kayalıkları'nı ziyaret etmeyi düşünüyorum. Eğer siz de gelmek isterseniz."

"Evet! Hadi yapalım!" Bir dizi küçük alkışla aşağı yukarı zıpladım. "Arkadaş olarak."

Pazartesi sabahı ofisimin kapısı açıldı ve çenem düştü. Karmakarışık çizimlerimi ve jumbo Apple monitörümü sergilemek için yeterince cömert olan beş ayak genişliğindeki masam gitmişti. Bilgisayarım, telefonum, klavyem, her şeyim. Hepsi kayıptı.

Onun yerine, küçük sarı bir sandalye, çalışmayan monitöründe bir çıkartma olan plastik bir bilgisayar ve yanında gökkuşağı çıkartması olan parlak mavi bir telefonla birlikte plastik bir Fisher-Price masası duruyordu. Karalanmış bir KinetiColor antetli kağıdın üzerine pastel boya ile karalanmış notlar

Çocuk masasının üzerindeki mantar panoda gerçek olanların yerini aldı. Bir yerde, bir hoparlör oyuncak bir piyanoda basit, eğlenceli bir melodi çalıyordu: "Rugrats "ın teması.

Bir kahkaha patlattım ve şaşkınlık ve takdirle başımı sallayarak ana alana geri döndüm. Personelin kendini bu işe adanması etkileyiciydi. En şirin haliyle ofis taciziydi.

Sert ve otoriter bir tavır takındım. "Tamam." Sırf lafı dolandırmamak için ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Ofisimi kim Little Tikes versiyonuyla değiştirdi?"

Moda tutkunu storyboard lideri Anvi, hınzır bir gülümseme ve fuşya rengi bir blazer ceket giymişti. Anvi'nin masasına yaslanan, kurbağalara olan düşkünlüğü ve platin saçlarıyla tanınan Rory kıkırdadı. Hannah kahkahasını bastırmak için mücadele etti.

Çabucak karakterimi bozdum ve sııttım. Şakalar beni kabullenmeye başladıkları anlamına geliyordu. Bunun eski bir Nickelodeon şovuna gönderme olması ruhumu daha da ısıttı.

Anvi bir elini kaldırdı. "Krediyi ben alıyorum."

"Hey! Biz de yardım ettik," diye itiraz etti Rory, Hannah'ya başını sallayarak. "O masayı tek başına taşıyamazdın."

"Peki... benim gerçek masam nerede?"

KinetiColor'ın konferans salonundaki projeksiyon ekranında, sert ve güzel yüzlü Grace O'Malley parıldayan bir kılıç kullanıyordu. Stilize dalgalar gemisinin gövdesinin etrafında kıvrılıyor ve rüzgar kumral saçlarını karıştırıyordu.

Kadınsı vücudunu saran pratik, ısmarlama erkek tarzı kıyafetler giymiş, asi bir görüntüye sahipti.

Ekibimiz onu tasvir etmek için yarım düzine farklı yol hayal etmişti, ancak sonunda yönetmen ve ben 1500'lerin tezhipli el yazmalarından esinlenen bir tanesinde karar kıldık. İnce sarı hatlar modern animasyon duyarlılıkları ile antik dini sanat arasındaki boşluğu doldurmak için yol sağladı. Altın kaplama efekti, çoğu gerçek korsan olmasına rağmen her karaktere krallara layık bir parlaklık kazandırdı.

"Yüzündeki ince ama giysilerindeki kalın çizgileri görüyor musun?" Konsept çizimi işaret ettim. Animatör grubu çay ve kahvelerini yudumlarken başlarıyla onayladılar. "Onları dinamik tutalım. Karakterler hareket ettikçe neredeyse parıldamalarını istiyorum."

Konferans salonu anlaşma mırıltılarıyla doldu. Korkak gözlüklerinin ardında Hannah'nın gözleri parlıyordu. Pek konuşmazdı ama onayını seslendirmesine gerek yoktu.

Rory ajandasına bir şeyler karaladı, resme bakınca ilham geldiği belliydi. "Gerçekten eşsiz."

"Daha kalın hatlar daha iyi olurdu," dedi Seán.

Personel arasında serbest fikir alışverişi kesinlikle teşvik ediliyordu... ama bu toplantı sırasında benimle üçüncü kez çelişkiye düşüyordu. Göğsümde bir sıcaklık hissettim.

"Altını sevdim." Anvi, Seán'a kusursuz bir yan bakış fırlattı. "Yaldızlı korsanlar ve paralı askerler beklenmedik-"

Seán masadaki PowerPoint kumandasını kapı. "Altın Grace'in üzerinde çok zarif duruyor." Ağır siyah hatlara sahip alternatif bir makete ulaşana kadar slaytlar arasında gezindi. Çarpıcı bir illüstrasyon olduğuna şüphe yok ama

en son 2 boyutlu Disney filmine benziyordu. Geliştirdiğim kendine özgü estetikten çok uzaktı. "Böyle bir şeye ihtiyacımız var."

Kalbim göğüs kafesimde sıkışmış vahşi bir hayvan gibi çırpınıyordu. Grace O'Malley cesurdu, oysa ben değildim. Boğazımı temizledim, ellerimi kimse titrediğini fark etmesin diye saklarken sesimin titrememesini diledim. "Argümanınızı anlıyorum ama bu tarz *Korsan Kraliçe*'yi doğru zaman dilimine sabitlemeye yardımcı oluyor."

"Evet, evet. Hepimiz gerekçelerinizi duyduk."

Küçümseyici tonu bıçak gibi kesti. Daha önce de yaratıcı anlaşmazlıklarla uğraşmışım ama hiç böyle bir kabalıkla karşılaşmamışım. Dikdörtgen masanın etrafından ekibimizin yüzlerine baktım. Hannah çay bardağına bakıyor ve dudağını çiğniyordu. Rory başını salladı, Seán'a kaşlarını çatarak baktıktan sonra bana doğru baktı - bu acıma mıydı? Yoksa empatiyle mi? Her iki durumda da kimse kıdemli animatörle karşı karşıya gelmek istemiyordu.

Şık çemberleri kulaklarından çekip almaya ve tam burada, konferans salonunda yere atmaya bir yorum uzaklıkta görünen Anvi dışında hiç kimse. Saçmalıklara tahammül eşiğinin düşük olması onun en sevdiğim yönlerinden biriydi.

Ağzımı sahte bir gülümsemeyle şekillendirdim, sürekli karşıt görüşler karşısında dengede kalmaya çalıştım. "Lütfen, yerine otur, Seán. Çoktan karar verildi ve bugün konuşacak çok şeyimiz var."

Seán oflayarak koltuğuna geri döndü ve projeksiyon kumandasını masanın üzerine fırlattı.

9

LARK

S Bebek mavisi, mandalina ve mor tonlarındaki şerbetçiotları, bulutlu sabah gökyüzüne karşı dar şeritte sıralanmıştı. Şehrin ötesinde maceramız bizi bekliyordu. Callum yolculuk için melankolik bir müzik seçmeden önce Bluetooth'a el koydum ve müzik kütüphaneme bağlandım. Çelik gitarı sardalya tenekesi büyüklüğündeki arabasını dolduruyordu. Siyah, tabii ki, ve böylece İçi o kadar temizdi ki yeni araba kokusu olmamasına şaşırdım. "Bu nedir?" diye sordu.

Eğer tanıdık gelmediyse, hazırlamam gereken eğitici bir film maratonu vardı. "Lütfen bana Dolly Parton'ı tanıdığını söyle."

"Burası İrlanda, Mars değil." Callum *Honky Tonk Angels*'ın albüm kapağının görüntülendiği telefonuma baktı. "Honky tonk nedir ki?"

"Bu tarz müzik çalan bir bar. İki adım denilen bir dans için eğlenceli."

Vahşi Atlantik Yolu'nu takip ettik ve Galway'in ticari karmaşası yerini pastoral manzaralara bıraktı. Güneş ışığı bulutlu havayı yarararak

Kasım gökyüzü, açık araba penceresinden kollarımı ısıtıyordu. Yemyeşil tepeler dalgalı dalgalar gibi yükselip alçalıyor, sabah ışığı esintide parıltıya her bir otu okşuyordu.

Saz çatılı kulübeler şirin bir mezrada yer alıyordu. Her biri asırlık görünüyordu, yaşayan modern insanlar yerine cadıların ve peri halkının evleri. Taş ocakların üzerinde kaynayan kazanları ve mutfaklarda asılı duran kuru ot demetlerini hayal etmekten kendimi alamadım. Yolumuz boyunca, yığma taşan harçsız duvarlar yemyeşil bir manzara boyunca kıvrılıyordu. Callum bana çiftçilerin hayvanları için çit yapmak üzere kayaları istedikleri gibi yeniden düzenlediklerini söyledi. Yolun kenarında otlayan sığırlar bana kendi eyaletimde her yerde bulunan uzun boynuzlu atları hatırlattı.

"Dolly kariyerini hafife alınmak üzerine kurdu. İnsanlar onu büyük saçları, gürültülü makyajı ve vücudu nedeniyle yargıladı ama bunu destekleyecek yeteneği vardı. Ona şaka gibi davrandıklarında bile son gülen o oldu." Keşke ben de bu kadar açık sözlü olabilseydim. "İnsanlar benim zekam hakkında da varsayımlarda bulunuyor. İş yerinde bir adam var, Seán? Aklıma şüphe tohumları ekebilmek için yardım ediyormuş gibi davranıyor. Bu hafta, bir toplantı sırasında animasyon ekibinin önünde beni baltalamak için elinden geleni yaptı."

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Tekneyi sallamak istemiyorum." Seán'ın da belirtmekten zevk aldığı gibi, dışlanmış olan bendim. "Diğer herkes harika. Keşke beni personelin önünde ezip geçmese."

"Öncelikle konuşamayan insanlarla çalışmayı seçmemin bir nedeni var." Callum ağlamaklı bir çelik gitarın melodisi eşliğinde ikilemimi düşündü. "Belki bu Seán denen adam 'uzun bir tatile' çıkabilir."

"Vay anasını. Gerçekten *Nine to Five'a* gönderme mi yaptın?" Kolunu yumuşakça ittim. Ama yumuşak değildi. Kablolü örgünün altında gergin kaslar vardı.

fark etmemeliydim. "Aklının nerede olduğunu anlıyorum. Ancak, ofis düşmanımı kaçırmak yeni bir dizi sorun yaratabilir."

"Unutmayın, ben her zaman ceset taşıyım ve yakma işlemi tüm kanıtları ortadan kaldırır."

Kısa bir sapma bizi uzak, on ikinci yüzyıldan kalma bir manastırın kalıntılarına getirdi. Zarif kemerler gökyüzüne doğru yükseliyordu. Duvarların yarısı zamana yenik düşmüştü, ama bu sadece merak duygusunu arttırıyordu. Sarmaşıklar ve yosunlar haçların üzerine tırmanmış ve mimariyle iç içe geçmişti. Orada sadece biz vardık ve kutsal alanın saygılı sessizliğinin tadını çıkarıyorduk. Gözlerimi kapattığımda, eski duaların yankısını neredeyse duyabiliyordum.

"Burası çok güzel bir yer. Beş mimar burayı bir kral için inşa etti," dedi Callum. Geniş omuzlarına uzanan kalın gri kazağını siyah kot pantolonu ve yürüyüş botlarıyla eşleştirmişti. Rahat ama yine de karakterli. İyi giymişti.

"Beş mi?"

"İnşaat tamamlandıktan sonra her birini infaz etti." Callum kır çiçeklerinden oluşan bir örtünün üzerinden geçti, çiçekleri ezmekten kaçınırken ellerini ceplerine soktu. Kaç yerli bu ürkütücü tarihi bir plaketten ya da ziyaretçi rehberinden okumadan biliyordu ki?

"İyi yapılmış bir iş için biraz ödül."

"Başka bir yerde daha güzel bir şey yapmalarını engellemek istedi."

"Erkekler ve egoları." Seán'ın zehirli gururunu düşünmeden edemedim.

Arka plandaki yıkık bir kemer Callum'u mükemmel bir şekilde çerçevesliyordu. Kelt haçları ekli mezarlığı süslüyordu ve ben bile büyümüş arazinin gotik romantizmini takdir edebiliyordum. "Kıpırdamadan dur. Doğal ortamınızda bir fotoğrafınızı istiyorum."

Telefonumu kaldırıp nadir görülen, utangaç bir gülümseme yakaladım. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu. Artık taştan oyulmuş gibi görünmüyordu ama cana yakındı. Yakışıklı. Biraz mutluluk onu sevimli kılıyordu.

"Şimdi şu mezar taşına yaslan, kalçanı indir ve omzunun üzerinden bana şöyle arsızca bir göz kırp," diye şaka yaptım, Bettie Page'e yakışır bir poz sergileyerek. "Hadi ama. Kendi web sitemizi kurabiliriz, adını da MournHub koyarız."

"Zengin olacağız."

Dişleri parlarken bir tane daha çektim. Callum'un keyifli kahkahasını ikna etmek değerli bir başarı gibi hissettirdi.

Dramatik, çimenli kayalıklar kıyı şeridini çevreliyordu ve zemin doğrudan huzursuz denize doğru iniyordu. Düşüş keskin olsa da, kıyı şeridi düzensizdi ve köpüklü Atlantik'in üzerinde uzaklara uzanan neredeyse taraklı bir kenar oluşturuyordu.

Kayalıkların dibinde, tepeye çıkan her dalga, parıldayan güneş ışığından bir haleyle taçlanıyordu. Dalları rüzgârla bükülmüş birkaç meşe ağacı bölgede duruyordu ve uzakta yalnız bir taş kule yükseliyordu. Ellerim manzarayı tüm ihtişamıyla çizmek için kaşınıyordu. Belki bir *açık hava* eskiz seansı için çantamdan Moleskine defterimi çıkarırdım ama yanıma bir suluboya seti almamıştım. Zengin avcıdan avokadoya, chartreuse ve cerulean'e kadar maviler ve yeşillerin patlaması olan bu yerin tüm güzelliğini tükenmez kalemle yakalamak mümkün görünmüyordu.

"Ziyaretçi merkezine gitmiyor muyuz?" *Cliffs of Moher Experience* yazar bir tabelanın yanından geçerken başparmağımı camdan dışarı doğru salladım. "sola dönün yazıyordu."

"Turistleri yoldan çekmeye gerek yok. Guerin'in Yolu'nda dolaşacağız."

Callum arabasını kayalıkların تنها bir yerinde durdurdu ve ben de kendimi aşağıya doğru atılmaktan alıkoyarak arabadan atladım. Mor kır çiçekleri dolambaçlı toprak yolu süslüyordu. Uçurumun keskin kenarının birkaç metre yakınına kadar yürüdük. Buz gibi suya muhteşem bir düşüşle aramızda herhangi bir engel yoktu.

"Reese, buna bayılırsın," diye mırıldandım. Artık onunla yüksek sesle konuşmak pek alışkanlık haline gelmemişti ama güzel bir şey gördüğümde, komik bir şey duyduğumda ya da lezzetli bir şey yediğimde ilk tepkim hâlâ rahmetli kocamla paylaşmak oluyordu.

"Ne?"

Gözlerimi ufuktan ayırmadım. "Yok bir şey. Sadece sesli düşünüyordum."

Callum bana sessizce baktı ve minnettarlığıma rağmen beni zorlamadı. Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"İnsanlar kenardan bakmak için uzanıyor, değil mi? Korkutucu mu?"

"Yükseklik korkum var," diye itiraf etti. "Çıkıntılardan parçalar düştü, biliyorsun."

"Blarney Taşını öpmek için hiç arkana yaslanmadın mı?"

Sanki yumuşak bir şeyin içine girmiş gibi yüz hatları buruştu. Yeterince makul. Etrafı gezgin kalabalığıyla çevrili olmak onun cehennem tasavvuru olmalı ve turistik alanın yerel halk için cazip olduğunu düşünmüyordum.

"Büyükanнем ve büyükbabam ben küçükken beni şatoya götürmüşlerdi. Kekemeliğime iyi geleceğini söylemişlerdi. Ben yapamadım." Süveterinin etek ucundaki bir ipliği kopardı.

Acı verici derecede sessiz torunları için güzel konuşma yeteneğini istemelerinin mantıklı olduğunu düşündüm. "Yani kayalıkları ve okyanusu hiç bu açıdan görmedin mi?"

Callum başını salladı. Sanırsınız ki bebek adımları değil de bungee jumping önerdim. "Perilerle birlikte uzaklardasın."

Az önce zihinsel olarak biraz dengesiz olduğumu ima etmiş olsa da, elini tutup onu yere doğru sürükledim ve işlerin nasıl değiştiğine kendim de şaşırdım. Callum'un mesleğini ilk öğrendiğimde içgüdüsel olarak onun dokunuşundan kaçmaya çalışmıştım. Aptalcaydı, biliyorum. Şimdi elini tutmama izin verdiğinde tenini sıcak buldum. Güven vericiydi. Ve hafif nasırlı ellerinin daha önce nelere dokunduğunu düşünmek için duraksamadım.

Patikanın hemen dışında, taştan bir yarımada balıkçı iskelesi gibi suyun üzerine doğru çıkıntı yapıyordu. Mükemmel.

"Sadece kenara doğru göbek at. Ağırlığımız dağılacaktır." "Oh, Tanrım! Yapabileceğimden emin değilim. Ben senin gibi çapkın değilim." "Biraz yaşamak istemez misin?"

Dudağını çiğneyerek tereddüt etti. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktüğünde, sabah çiyinin kot pantolonunu ıslattığını hissedince yüzü asıldı.

", Cal. Alamo'yu hatırla!" "Kimi?"

Tarihi toplanma çağrısını açıklamak yerine, öne doğru dirsek atarken en iyi savaşçı sesimi kanalize ettim. "*Chaaarge!*"

Karnımızın üzerinde ilerledik, kimsenin olmadığı bir yerde yakalanmış askerler gibi kenara doğru süründük.

"Kalbim küt küt atıyor," dedi.

Benimki de.

Onu rahatlatmak için elini sıktım. Çok büyük ve sıcaktı. Biraz da terli. "Haydi. Yolun geri kalanında salyangoz modu. Santim santim. Denize doğru bakana kadar yavaş ve istikrarlı."

Kenara doğru yürüyüşümüzü tamamlarken elbiselerimizin önünü otlar boyadı. Sonunda başımızı uçurumun kenarından çıkardık. Buzlu Atlantik'e doğru 700 fitlik baş döndürücü bir iniş vardı. Dalgalar şeyl platosunun altında çalkalanıyor, köpüklü su ve rüzgâr adayı acımasızca dövüyordu. Kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi.

Okyanus tuzlu suyu havaya tuzluluk katıyordu. Bir nefes aldım ve ilkel bir çığlık attım. Callum irkildi - geriye dönüp baktığımda onu uyarmalıydım - ve kendi şaşkınlık çığlığını attı. Ama sonra anladı. *Katarsis, korku değil.*

Callum'un elini sıkıp okyanusa doğru bağırırken parmak eklemlerim beyazlaştı. Neşe, acı, mücadele hakkında. Yaşam ve ölüm ve adaletsizlik. Yalnızlık. Suçluluk duygusu. Boğazım titredi, ciğerlerim yandı. Gırtlaktan bir kükreme çıkardı, bu sırada benimkinde olmayan eli gözlüklerini yüzünde tutuyordu. Dalgaların üzerinde, yerçekimine karşı tuttuğumuz boyunlarımız gerildi. Birbirimizi bir süre seyrettik, şimdi nabız atışlarımız dışında sessizdik.

Ağzımdan kontrolsüz bir kahkaha çıktı. Evet. Perilerle birlikte uzaklara. Gözlerinin kenarlarından yine kırıksıklıklar yayıldı ve çok geçmeden bir kahkaha dalgası onu da içine aldı. Karnımızın üzerine uzanmış, tehlikeli bir şekilde sallanırken göğüslerimiz titriyordu.

Karmakarışık siyah saçları, gülümseyen yuvarlak yanakları ve sevimli bir süveterle sarılmış güçlü gövdesi arasında Callum düpedüz seksi görünüyordu. Kusurlu. Neşeli. Kendini neşeye bıraktığında ıslıl ıslıl parlayan gözlerinde bir yeşiller kaleydoskopu yansiyordu. Onlara bakmak başımı uçurumun yüksekliğinden daha fazla döndürdü.

Sağlam bir zemine basana kadar dizlerinin üzerinde geriye doğru sallandı, sonra da sırt üstü yere kapaklandı. "İsa, Meryem ve Yusuf!"

Ben de aynı manevrayı yaptım. Yan yana uzanmış, bitkin düşmüş iki aşık gibi nefes nefese kalmıştık. Rahat bir sessizliği paylaşıırken yukarıda gümüş bulutlar süzülüyordu. Aslında tam olarak öyle değildi; ben farklı bir heyecandan kızardığımı hayal ediyordum... o ise panik kaynaklı bir kalp krizinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Çılgılık atarak seni korkuttuğum için özür dilerim," dedim.

"Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı." Kalbini sakinleştirmek için avuçlarını göğsüne bastırdı.

Sözleri ihtiyacım olan başka bir şeyi çağrıştırdı. Aynı derecede ilkel ve katartik bir şey, keyifli bir tür çılgılık atmayı içeriyordu. Saçlarının sebebi vahşi Atlantik rüzgârları değildi. Bir anlığına, sanki çıkıntı kopmuş ve beni *OOPS* yazan bir tabelayla karikatür uzayında yüzer halde bırakmıştı. Tıpkı Wile E. Coyote gibi kaçınılmaz düşüşten önce asılı kalmıştım.

"Eğer bu çıkıntı çıkarsa, aşağı bakıp nerede olduğumuzu anlayana kadar havada asılı kalacağımızı mı düşünüyorsun?"

Her zamanki soğukkanlı haline daha yakın bir şekilde gözlerini kısarak bana baktı. Görünüşe göre, çıkıntının çökme olasılığını şaka yollu hatırlatmamdan ve gerçek dünyada animasyon mantığını kullanmamdan hoşlanmamıştı.

"Bu, gözlemin olguyu nasıl değiştirdiğine dair felsefi bir yorum. Yerçekiminin nasıl işlediğini biliyorum," dedim. Callum'la yatakta uzanmayı düşünmek anı değiştirmişti. Seks yoksunu beynimi suçladım. "Sanırım ayakta duracağım."

"Dikkatli ol. Önce daha uzağa sürün."

Hınzır bir sırıtış ağzımı yokladı. "Aşağı yukarı zıplamalı mıyım?"

Hâlâ adrenalinle yanıp tutuşurken, mor harebell kümesinin içinde sırtüstü yatarken bana baktı.

Kollarımı iki yana açarak ayaklarımı diktim ve kenardan yaklaşık bir metre uzakta durdum. Batıdan esen rüzgârlar saçlarımı savuruyordu. Kıyının ilerisinde, kayaların arasında küçük siyah şekiller dolaşıyordu.

"Halüsinasyon mu görüyorum, yoksa bunlar martı mı?!"

Callum en ufak bir kızgınlık ya da yargılama belirtisi göstermeden beni izledi. "Aran Adaları'nda bir koloni var, buradan kısa bir feribot yolculuğu mesafesinde."

"Ahh! Çok şirin." Deniz kuşlarının suya dalışlarını, renkli gagalarını kıvranan balıklarla doldurmalarını izledik.

Kenara bu kadar yakın durduğu için hâlâ gergindi, yengeç yürüyüşüyle patikaya . Homurdandım. Mantıklıydı ama oldukça gülünç görünüyordu. O da bunun farkındaydı, kaçarken gözlerini devirdi. Yaklaşık yirmi beş adım ötedeki patikaya geri döndüğümüzde ayağa kalktı. Dizleri kirlenmişti ama kot pantolonu sağladı.

Manzaraya odaklanmışken ve beklenmedik bir hayvansal çekim dalgasıyla yönümü şaşırmışken, ayağım yumuşak bir toprak parçasına battı. Bir çığlık atarak, delirmiş bir martı gibi dengemi sağlamak için kollarımı çırpıttım. Bir anda Callum'un kollarındaydım. Çimen lekeli kazağının kokusunu içime çekerken temiz yün, odunsu baharatla karışıyordu.

"İyi misin?"

"Evet, ayağım bir tavşan deliğine sıkıştı."

Ayak bileğimi çukurdan çıkarmak için beni çimenlerin üzerinden kaldırına kadar kucaklaması toprak gibiydi. Midem bir deniz kuşu gibi hopladı. Beni indirirken parmaklarını kolumda gezdirdi. Mahcup, baş aşağı bir gülümsemeyle geri çekilirken hain uzvum karıncalandı. Kaş çatma değil, kesinlikle bir gülümsemedir.

Akrobatik sindirim organları ve çekici kokular bir yana, arkadaşlığın ötesinde bir şeyle ilgilenmiyordum... diye düşündüm. Ayrıca, Callum'un

dairemde takılmak berbat bir fikirdi. Akıllı kadınlar komşularıyla yatmaz. Biriyle yatmayı planladığımdan değil, ama bir hatırlatma yerinde hissettirdi.

"Teksas buna hiç benzemiyor. Sahillerimiz var ama..." Atlantik'in ihtişamı karşısında başımı salladım.

"Orada seni bekleyen biri var mı?"

Tepemizde bir martı çığlık *atıyordu: "Kittiwake-kittiwake"*. "Annem ve kuzenim Cielo."

"Peki ya bahsettiğin kişi? Reese?"

Hikâye dilimin ucundaydı ama Callum'un cehaleti onun arkadaşlığını güvende hissettiriyordu. Bu sığınağı feda etmeyi kendime yediremedim. Gözlerim utançla aşağı eğildi, sesim kısıldı. "Dört yıl evli kaldık. Sonu iyi bitmedi. Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Callum elini rüzgârda savrulan koyu renk saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim."

"Peki ya sen?" Merakını başka yöne çekmek için çaresizce sordum. "Hiç kötü eski eşin var mı? Etrafta dolaşan küçük ölümler?"

"Ölümler mi?" Şaşkın bir eğlence içinde tekrarladı. "Hayır. Sen?" "Hiç çocuğum olmadı. Ve kimseyle çıkmam. Dönem. Kalmaktan çok memnunum

bekâr." Geceler yalnız geçiyordu ama bekâr kalma kararına sadık kalabilirdim. Söz vermiştim ve Reese'i tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Onunla işleri yoluna koymak artık bir seçenek değildi. Tek yapabileceğim kocamın hayatına mal olan hatayı tekrarlamaktan kaçınmaktı.

"Uygulamalarda şansım pek yaver gitmedi. Son randevum mumyalama odamı gezmek istedi."

"Ve sen de yüzük takmadın mı?"

Callum yumuşak bir alay savurdu. "Yemek yerken bana 'Gördüğün en kötü şey ne' diye sorduktan sonra değil."

"Hasta." Kim yemek yerken kanlı detayları duymak ister ki? "Yüzleri bir araya getirirken veya yüzlerini yeniden yaratırken müşterilerimin fotoğraflarını inceliyorum.

En sevdiğim saç modeli. Onların ölüm ilanlarını yazıyorum. Bunlar korkunç anekdotlardan daha fazlası." Bazıları sinirli bir sohbet uğruna şok değerinden faydalanırken, Callum'un yapısında bu yoktu. O önemsiyordu.

"Bugünlerde terbiye eksik," dedim. "Özellikle de arkadaşlık uygulamalarında." Derin bir nefes alarak dikkatini muhteşem ortama verdi. "Büyürken bende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Diğer tüm erkekler sürekli seks düşünürdü ve ben... bir ilişki kuramazdım. Bir kadının ne zaman güzel olduğunu bilirim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama onlardan hoşlanmıyorum ya da onları eve götürme isteği duymuyorum."

Arkasında bir düzine soru sekerken alnında kum taneleri dalgalandı. Bu çekici adam bekâr mıydı? Ve en önemlisi: bu ifşaat karşısında neden bir hayal kırıklığı hissettim?

"Hormonal olmadığından emin için testosteron seviyelerimi kontrol ettirdim.

Sadece... arzu hissetmek nadirdir."

"Bunda yanlış bir şey yok. Cinsellik karmaşıktır. Ama merak ediyorum, eğer arkadaşlık uygulamalarına giriyorsanız, bu bir ilişki istediğiniz anlamına mı geliyor? Yoksa tüm fikir 'meh' mi?"

Callum neşesiz bir şekilde güldü. "Başlangıçta her zaman 'meh' olur. Bir kadını iyice tanıdıktan sonra cazibe oluşabilir. Bazen uzun bir süre sonra duygularım gelişir. Bunu insanlarla tanışma fobisiyle birleştirdiğinizde neden zor olduğunu anlarsınız."

"Fiziksel olmak istemiyor musun?" İfademi nötr tutarak sordum. Cinsel tiksinti ne kadar yaygın olsa da patolojik değildi. Kuşkusuz bu konuda çok az şey biliyordum. Yine de flört kıvılcımı olmadan biriyle çıkmak kulağa işkence gibi geliyordu.

Kulaklarının ucundaki kırmızı parıltı, yanaklarındaki allıkla eşleşiyordu. "Duyguları geliştirmek işin zor kısmı. Ondan sonra, şey, fizikselleşmek harika bir şey."

Callum'la yakınlık değerliydi ve hak edilmişti. Öylesine takılmak yok, nokta. Mücadelesini romantikleştirmek istemedim ama samimiyeti kalbimi kabarttı. "Aşık olmak istiyorsun."

"Keşke mutlu bir evliliğim olduğu kısma atlayabilseydim."

"Ve midenizde kelebeklerin uçuşmasına neden olan tüm o anları kaçırarak mısınız? Asla olmaz. İlk randevu, ilk öpücük, ilk slow dans. Soruyu sormak ve evet cevabını duymak. Düşmek de önemlidir. Sadece sonrası değil."

Zihnimde bir anılar atlıkarıncası dönüyordu. İlk buluşmamızda Congress Avenue Köprüsü'nün altından binlerce yarasanın uçuşunu izlerken Reese'in serçe parmağını benimkiyle birleştirmesi. Bir Spurs maçı sırasında kolunu omzuma dolamıştı, kulağımın dibindeki dudakları bana takımı alkışlayan kalabalığı unutturmuştu. Anılar beni daha karanlık duygulara sürüklemeyi önce acil durdurma kolunu salladım.

Callum iç çekti. "Evlenmem gerek yoksa Willow Haven'ı kaybedeceğim. Büyükbabam otuz beş yaşına gelmeden evlenmem şartıyla burayı bana bıraktı. Eğer o zamana kadar hâlâ bekâr olursam, işi kaybetmek zorunda kalacağım."

"Ama bu çok saçma! Zorlayamazsın."

"Büyükbabam bunun ailede kalmasını istiyordu. Gelenek onun için önemliydi. Yıllardır konuşmamış olsalar bile, babam bunu anlayabilir. Çünkü benim bunu devredeceğim kimse yok..."

"Ve baban bunun bir parçası olarak kalmana izin vermedi mi?"

"Rakibimden çoktan bir satın alma teklifi aldı. Düzgün bir karşı teklif yapmak için yeterli param yok."

"Belki yeşil karta ihtiyacı olan birini bulabilirsin. O zaman birbirinize yardım etmiş olursunuz. Sonra boşanır mısınız?"

"Bir yabancıyla sahte evlilik yapmayacağım. Ve göçmenlik sahtekârlığı yaparak her şeyi riske atmayacağım."

Bir rando ile yasal olarak iç içe olmak felaket için bir reçetedir. Maeve'in şaka yollu sözleri aramızda yankılanıyor gibiydi. *Yeşil karta ihtiyacın varsa, onunla evlen.* İyi ki KinetiColor benim oturma iznime sponsor oldu.

"Büyükannen ve büyükbaban kutsal yeminler içeren bir ilişkiyi aceleyle getirmen için sana şantaj yaptı. *Kutsal!* Yasal karmaşadan bahsetmiyorum bile. Bu çok yanlış." Evliliğe bir zaman çizelgesi koymak ne kadar mantıksız olsa da, motivasyonlarını neredeyse anlayabiliyordum. Bir itkiye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Küçük ölüm hanedanlarına bir varis mi istiyorlardı, yoksa torunlarının

onlar gittikten sonra yalnız kalmayacağını biliyor muydun? "Ne kadar zamanın kaldı?"

"Dokuz ay."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Daha otuz dört yaşındayken, işin tek sorumluluğu Callum'un kucağına bırakılmışken ve Callum kendisini yetiştiren adamın yasını tutarken O'nu bulması için büyük bir baskı altındayken?

"Gerçekten. Sadece bu ay, her biri bir öncekinden daha kötü olan beş randevuya çıkmak için kendimi zorladım. Deirdre bana sadece kağıt üzerinde iyi görünen birini seçmem gerektiğini söylüyor. Onu tanıdıktan sonra daha derin duygulara kapılacağımı umuyorum. Belki de haklıdır."

Uyumluluk önemliydi, ama gecikmiş bir kimyasal reaksiyonu beklemek her iki kalp için de bir risk gibi görünüyordu. Biri ya da diğeri aralarındaki kimyanın bir patlama değil, bir fısıltı olduğunu fark etmeden önce bağlanma zamanı. Ya da tutku yerine aşinalığa razı olacaktı. Elbette pek çok ortaklık bu şekilde işliyordu ve

Bu onun seçimiydi. Ama ona kelebekler veren birini hak ediyordu.

"Peki ya çiçekçi?"

"Saoirse?" Omuz silkti. "Onunla gerçekten konuşamıyorum. Herhangi biriyle.

Bu... genellikle en büyük sorundur."

"Seni kırmak istemem ama benimle konuşurken gayet iyi gidiyorsun." Callum gözlerimle buluştuğunda midemdeki kelebekler uçtu. O kanatları makasla kesmem gerekiyordu.

"Bu bir anomali."

"Teşekkür ederim," diye güldüm ve içimdeki sinir bozucu böceklerin kıpırdamamasını diledim. "Bak ne diyeceğim. İş arkadaşlarım her Cuma dışarı çıkıyor. Sen de gelmelisin. Daha rahat kaynaşırsın ve hatta biriyle anlaşp anlaşamayacağını bile görebilirsin. Tuhaf şeyler oldu. Ve eğer sana birini ayarlamamı istersen, stüdyoda iyi birine göz kulak olurum."

"Hayır! Bu uçurumun kenarını sallamaktan daha kötü olur," dedi ellerini havaya kaldırarak.

Alınmış gibi yaptım. "Ne, bir sanatçıyla çıkmaktan korkuyor musun?"

"Sanatçılar sadece korkutucudur. Yabancılarla dolu gürültülü barlar korkutucudur."

"Uçurumlar da öyle, ama bunu sen yaptın. Seni asla kurtların önüne atmam. Ayak parmağını sokmak ve sosyalleşme pratiği yapmak için süper rahat bir grup ortamı," dedim. "Seni uçurumun kenarına getirecek kadar bana güvendin ve bir barda bana güvenmeyecek misin? Hadi ama. Bana ne dedin sen? Çapkın mı? Belki de şansını denemenin zamanı gelmiştir."

CALLUM

Lark bağdaş kurmuş parlak minderlerin arasında küçük kanepesinde oturuyordu.

Aksi takdirde, seyrek döşenmiş daire, kaldığı yerin geçici olduğunu hatırlatıyordu. Puslu öğleden sonra ışığı evime bakan pencerelerden içeri süzülüyordu.

İlk çıkmaya başladığımızda, onun gerçekten sohbet edebileceğim, arkadaş canlısı, güzel bir kadın olduğunu düşünmüştüm. İşimi öğrendiğinde ilk baştaki geri tepmesine rağmen, Lark, Deirdre'nin beni rahatsız ettiği, kendi kariyerinde azimli olmak gibi meşhur kutuların çoğunu işaretledi. Zamanım olsa onun gibi birine aşık olup olamayacağımı merak ediyordum. Ama Lark sınırlarını çok net bir şekilde ortaya koymuştu. İlişkimiz arkadaşlığın ötesine geçmeyecekti. Benim için sorun yoktu.

Lark yeni DemiDate profilimi görüntülemek için dizüstü bilgisayarı çevirdiğinde kendimi kendi yüzüme bakarken buldum. Yıkık manastırda çekilen fotoğrafta dişlerimi gösteriyordum. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum, ki bu çok mantıklıydı: o gün mutluydum. Lark, bu fotoğrafın bir fotoğrafçıda kullandığım bulanık selfie'nin yerini alması için ısrar etmişti.

daha ana akım bir uygulama. İyi bir önlem olarak, o profili de güncelledi. Dışarıda bir sürü balık var, demişti, en iyisi geniş bir ağ atmak.

Lark, aseksüel ve aromantik spektrumdaki insanlar için bir kaynak bulduğunda heyecanlanmıştı, ancak ben şüpheli kalmaya devam ettim. Zaman kısıtlamaları nedeniyle işim hakkında açık konuştuk. Ve işimin utanç verici olduğunu kesinlikle düşünmesem de, bunu çevrimiçi olarak ifşa etmek geçmişte benim için iyi bir şey değildi. Ya olası eşleşmeleri geri çevirdi ya da kırmızı bayrakları çekti.

"Aradığınız... ciddi bir ilişki mi? Hayat arkadaşı?" Oluşturduğum felaket profili gördükten sonra bilgisayara el koyarak bir seçenekler listesinden okudu. "Evlilik mi? Hepsini işaretleyeyim mi?"

"Tabii."

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok yaşlanmadan ve bağlantım kopmadan bir aile istiyorum."

"Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok - tüm çocuklar ebeveynlerini bu şekilde görür."

Çocuk istediğimi kimseye itiraf etmemiştim. Ne Deirdre'ye ne de büyükannem ve büyükbabama. Lark bir şekilde savunmasız ve dürüst olmamı sağladı.

"Tamam, güzel. Bak, bölgede on beş potansiyel eşleşme var. Bu piyano çalıyor..." Ekranda, siyah boğazlı kazak giymiş, güzel ama sert hatlara sahip esmer bir yönetici asistanı kameraya bakıyordu.

"Restoran garsonlarını küçümsüyor gibi görünüyor."

Lark bir sonraki profile tıkladı. "Ne olmuş ona? O bir 'sürdürülebilir moda tasarımcısı'."

Etrafı kedigillerle çevrili bir fotoğrafını gösterdim. "Kedileri sevmeli' görünüşe göre yeterli değil. "Kedilere tapmalı! Aman Tanrım. Burada on iki 'kürklü bebeğinin' döktüğü tüyleri kullanarak ördüğü yazıyor. *On iki.*"

"Bu geleceğin Bayan Flannelly'si olabilir. Bir düzine kedi gibi önemsiz bir şeyin ömür boyu mutlulukla aranızda girmesine izin mi vereceksiniz? Web sitesine bir link var-"

Kedigil modacının üzerine tam oturmayan keçe bir elbise ve ona uygun kedi kulaklı bir şapkayla çekilmiş fotoğrafı ekranda belirdiğinde kahkahalara boğulduk. Başlığa göre, 'etik olarak hasat edilmiş tekir kürkü' ile yaratılmıştı.

"Sadece beni dinleyin: Çok tatlı. Bir hobisi ve yeteneği var. Belli ki Çevreye önem verir," dedi Lark, parmaklarının ucundaki nitelikleri işaretleyerek. "Düğün töreni için sana ısmarlama bir Siyam yeleği giydireceği kesin. Yarım kilo Claritin yemem gerekirdi ama *bunu* hayatta kaçırmazdım."

Meme uçlarım sadece bu öneriyle bile kaşındı. "Kediyle evlenmek daha az tuhaf olurdu."

"Yüzük taşıyıcısı ve düğün partisi papyonlu ve elbiseli kediler olurdu! Bunu bir düşünün. Bu gerçekten çok sevimli olurdu."

"Lark. Hayır."

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Devam ediyoruz." Lark gözlerindeki neşeyi sildi. Sonraki yarım saat boyunca yerel maçları inceledik. Henüz umut verici bir şey yoktu.

"Başka bir profile bakamam. Biraz hava almak ister misin?"

Yirmi dakika içinde şehrin kalbindeydik.

"Bana Austin'i hatırlatıyor," dedi. "Şehir merkezindeki her köşede sanatçılar ve her barda bir grup var."

"Buraya pek sık gelmem."

"Ama müziği seviyorsun, değil mi? Müzik aşığı olmadan kimse senin kadar iyi piyano çalamaz."

Baktım. İltifatı içgüdüsel olarak yüzüne bakmaktan kaçınmama neden olsa bile. Bir turist sürüsü çekirge sürüsü gibi yanımdan geçip gidiyor, korkunç elektronik sesler çıkaran ve havaya iğneler fırlatan bir hokkabaza için kalabalık oluşturunuyordu. "Müzik" dişlerimi vızıldattı.

"Körfeze gelen gemileri izlemeyi tercih ederim." Gündüz sarhoşu bir üniversite öğrencisi bana çarptı, geçirdi ve özür dilemeden tökezleyerek ilerledi. "Ya da belime bir taş bağlayıp içine atlamayı."

"Bir dahaki sefere gemileri izleriz." Omzuma şefkatli bir dürtme verdi. "Klasik. Düşünceli Yengeç."

Nasıl olur? "Benim geçmişimi araştırdın, öyle mi?"

"Pfft. Az önce . Ayrıca, bu"-Lark tüm formumu işaret etti
-"Kabuklu diye bağırıyor. İlk tanıştığımız andan itibaren seni su burcu olarak tanımlamıştım."

"Buna inanmıyorum. Ve lütfen beni yakaladığınızı ima etmekten kaçının."

"Doğum haritana bakmama izin verir misin? Bahse girerim Ay'ın Akrep'tir."

Büyükannem astrolojinin şeytanın işi olduğuna inanırdı. Şahsen ben bunu bir yığın saçmalık olarak görüyordum, her ne kadar kimseye zarar vermeyen bir saçmalık olsa da. Eğer Lark yıldızların hayatına yön verdiği fikriyle rahatlıyorsa, ben kim oluyordum da buna karşı çıkıyordum?

"Doğum haritanız tam bir horoskoptur: güneşiniz, ayınız, yükseleniniz. Doğumunuzun tam zamanına ve yerine dayanır. Ay'ı Akrep burcunda olan insanlar etraflarında bir asma köprü bulundurlar. Güvenmeyi seçmedikleri sürece geçilmezdirler. Birinin içeri girmesine izin verdiklerinde, bu derin bir sadakat duygusu uyandırır." Lark utanç içinde dikkatini marka botlarının altındaki kaldırım taşlarına verdi. Boğazını temizledi. "Ve tutku."

Kalbim endişeli bir jig yaptı. Yaşama sevinciyle dolup taşan Lark, bayatlamış rutinime yeni bir enerji katmıştı. Platonik olanın ötesinde bir şeyle ilgilenmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, ilişkimiz böyle yürüyordu. Cinsel gerilimin yokluğu bizi bir arada tutuyordu. Benden birkaç kilometre uzakta olduğundan bahsetmiyorum bile. Stres kekemeliğimi daha da kötüleştirdiği için bir şekilde endişemi kelimelerimin çıkmasına izin verecek kadar gevşetmişti. Lark'la gerçekten konuşabilirdim. Ama kime karşı tutkulu hissedebilirdim ki?

Saoirse, siyah saçlı çiçekçi, zihnimde titreşti. Belki de. O da kutucukları işaretledi. Başarılı, etkileşime girdiğimizde kekemeliğime karşı sabırlı, nesnel olarak güzel.

Küçük bir kız önümüzde durduğunda sevinç çığlıkları gürültüyü bastırdı. Turuncu ve siyah çizgiler tombul yanaklarını süslüyordu. İki elini pençe gibi havaya kaldırıp tiz bir sesle "Rwar!" diye bağırırken cılalı Mary Janeler önümüzde kayarak durdu.

Shakespearevari bir yetenekle geriye doğru sendeleyerek Lark kolumu yakaladı. "Korkunç bir kaplan!"

Cesurca göğsümü şişirdim ve onu küçük tehditten korumak için öne çıktım. "Seni kurtaracağım!"

"Ben kızları yemem." Sırtışında iki ön dişi de eksikti. "Ben erkek yiyen bir kaplanım."

"Olamaz!" Lark ağladı.

Ailesi onu bir gösteri yaptım ve küçük canavardan korktum. Annesi, kalabalığın içinde kaybolmadan önce bize el sallayan kızı da yanına aldı. Lark bir süre arkalarından baktı, yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. Doğuştan yetenekli olması şaşırtıcı değildi.

Doğuştan gelen macera duygusu ve canlı hayal gücüyle çocuklar. Ama ben de kendimi şaşırtmıştım. Bir aile kurmak için duyduğum o tanıdık sancı yeniden canlandı.

"Kesin gidici olduğumu düşünmüştüm."

"Sen bir atıştırma malıksın." Flört mü ediyordu yoksa bu sadece onun mizah anlayışı mıydı? Beni sokağa kurulmuş yüz boyama arabasına doğru çekti.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Yüz boyama mı? Ben mi? "İhtiyacın olduğunda kaya ve ip nerede?"

"Bugün kimse kendini boğmayacak." Lark başını salladı. "Şuna ne dersin: Benim için bir tasarım seç, ben de senin için bir tane seçeyim. Sonra günün geri kalanında bu şekilde dolaşırız. Ne olursa olsun."

Bakışlarımı kısmıştım.

"Bana güvenmiyor musun?" Suratını asarak kirpiklerini kırıştırdı. Maskara içinde kriptonit. Yenildim, iç çektim. Lark zaferle zıpladı.

"Lark *Guilt Trip*'i kullandı. Çok etkili," dedi spiker sesiyle. Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmesi Amerikan pop kültürüne bir gönderme de anlamadım. Beni yüz boyacısının önündeki katlanır tabureye itti. "Kendi tasarımını seçebileceğimi söyledi," dedi ressamı.

Konik parti şapkaları takmış bir grup kadın yanlarından geçti. Liderleri *Doğum Günü Kaltağı* yazılı bir kuşak takmış ve aynı kâğıttan şapkanın göz kamaştırıcı bir versiyonunu takmıştı. Lark öne doğru eğilerek gözlüklerimi kulaklarımdan çıkardı ve her şey bulanıklaşarak gürültülü bir unutuşa dönüştü. Seçimini kadının kulağına fısıldadı ve el konulan gözlüğümü geri vermedi.

"Buna pişman olacağım."

Sanatçı çalışırken Lark'ın yüzünde eğlence parlıyordu. Sonucu beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Yanında bir el aynası duruyordu.

süngerlere, şablonlara ve boyalara. Onlar kendi aralarında konuşurken ben ona uzandım.

Lark parmaklarımı uzaklaştırdı. "Ah-ah. Dikizlemek yok! Ben ne seçersem onu giymeyi kabul ettin. Şimdi gözlerini kapat."

Turistler için çalışmaya alışkın olan sanatçı, soğuk boya tenimde gezinirken onunla sohbet etti. Lark'ın deyimiyle "Lone Star State" hakkında havadan sudan konuştular. Bir göz kapağımı araladım. Bir noktada çerçevelerimi takmıştı ve çerçeveler burnundan aşağı kaymıştı. İnsanların aval aval bakmak için başlarını çevirmeleri, önce sesindeki eşsiz tınıdan ya da çarpıcı yüzünden etkilenmeleri, sonra da bulaşıcı enerjisiyle oyalanmaları onu rahatsız etmiyor gibiydi. Yabancılar tarafından algılanmak benim için utanç vericiydi; ilgiden bu kadar etkilenmemeyi hayal bile edemezdim. Ya da bundan beslenmeyi.

Lark parmağını "bir dakika" anlamında kaldırdı ve kalabalığa doğru başladı. Arkasında bir şeyle hemen geri döndü. "Gözlerini kapat."

Yaptım ve burnumun üzerine bir şey yapıştırdı ve başımın etrafına bir ip gerdi. Neyin peşindeydi?

"Voilà!"

Sonunda yansımamı görmeme izin verildiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Ressam fırçasını çevirerek onayımı ölçüyordu. Siyah. Beyaz. Yanaklarımın üzerinde iki kırmızı daire. Turuncu koni şeklindeki parti şapkası, bir gaga gibi lastikle yerinde tutuldu. Büyülenerek, "Ben bir martı mıyım?" dedim.

"Dünyanın en sevimli kuşu." Hâlâ gözlüklerimi takarken sanatçıya döndü. "Bu mükemmel."

Sanatçı, "Daha önce kimse bir martı istememişti," dedi.

Lark, tombul yanaklarında Örümcek Adam ağları ya da peri kanatları olan çocukların fotoğraflarıyla dolu bir tabelayı işaret etti. "Bunu yaptığınız için teşekkürler, hatta

menünüzde olmamasına rağmen. Dokusu çok gerçekçi oldu. Gerçekten yeteneklisiniz."

İltifat etme konusunda asla çekingen davranmayan Lark, hakaretten çok nezaket sözcüklerini ağzından kaçırarak filtresiz tek kişiydi. Uğultulu caddede dolaşmaya başladığımızdan beri, birkaç sokak çalgıcısının becerileri hakkında yorum yapmış ve her birine bir cenaze törenindeki enfiye gibi bozuk para kadar çok iltifat savurmuştu. Bu kadından pozitiflik yayılıyordu.

Sıra ona geldiğinde, bir dizi renkli tasarım düşündüm ama sonunda Lark'ınkiyle aynı tasarımı seçtim. Sanatçı göz kırparak martıların ömür boyu çiftleştiğini söyledi. Asla çiftleşmeyeceğimiz bilgisiyle onu düzeltmek yüreğim yoktu ve uzaklaşırken fincanına bir bahşiş tıktırdım. Aralık ayı olduğu için cömert bir bahşişti.

"Biliyor musun," dedim Lark'a, "bir zamanlar martıların ve yumurtalarının lezzetli olduğunu düşünürdük."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ön kolumu kavradı ve abartılı bir çiğneme sesiyle ısırıldı. Bu beni o kadar şaşırttı ki, dişleri kazağımın kumaşını sıyırdığında bağırdım. Hemen kendimi toparladım. "Yemek eleştirmeni mi diyor?"

Yün lifleri tükürdü. "Acı. Kuru. Biraz acı sos lazım." "Hadi kayalıklara geri dönelim ve bize güzel bir omlet hazırlayayım."

"Hayır!" Sanki bütün bir yuvayı karıştırmışım gibi uludu. "Eğer acıktıysan, sevimli ya da nesli tükenmekte olmayan bir şeyler yiyebiliriz."

Sıcak ağzının ön kolumu kavradığı yer hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Dokunmaya cesaret edemedim.

Lark, çelenklerle süslenmiş yumuşak simit arabasını fark ettiğinde bir şeyler atıştırmak için yola koyulduk. Boyalı yüzlerimizle eğlenen işletme sahibi iyi huylu bir kıkırdamaya başladı. Her nasılsa, beklenmedik bir oyun telaşına kapılan

İletişim, martıya dönüştüğümü unutmuşum. Gerçeküstü. Lark'la geçirdiğim her an bu nitelikteydi.

"Çocuklarla ilgili soruya verdiğin cevapla beni biraz şaşırttın. Ben seni çocuksuz bir tip olarak görüyordum," dedi, elinde tuzlu ödülüyle. "Ama oradaki küçük kızla aran iyiydi. Bunu görebiliyorum."

"Bazı kekemelikler genetikdir. Çocuğuma da geçme ihtimali çok yüksek."

"Yani? Eğer bir şey olsaydı, onları nasıl destekleyeceğinizi bilirdiniz."

Kâğıt gagayı dikkatlice çıkardım. "Tek çocuk olmaktan nefret ederdim. Bir cenaze evinde yaşamak ve konuşma bozukluğum işleri zorlaştırıyordu. Hep bir ağabeyim olsun isterdim. Sanırım sahip olmadığım çekirdek aile."

Ergenliğe girmeden ve sınıf arkadaşlarımdan 15 santim daha uzun boylu olmadan önce etrafımda beni zorbalardan koruyacak kimse yoktu. Yaşıtlarımla ebeveynlerinden tam bir kuşak büyük katı insanlar tarafından yetiştirilmiş olmak da modern sosyal normları veya teknolojiyi öğrenmeme yardımcı olmadı. Çoğu zaman kendimi yabancılaşmış hissettim.

"Bu mantıklı," dedi. "Miras meselesi garip ama siz bunu ciddiye alıyorsunuz ve ben buna saygı duyuyorum."

"Bu konuda mutlu değilim ama büyükanneme ve büyükbabama asla yalan söyleyemem, onları hayal kırıklığına uğratmaya da dayanamam."

Ölmüş olsalar bile, bu yükümlülüğü yerine getirmek benim görevimdi. Vasiyeti tekrar tekrar gözden geçirdim, başka bir yol aradım. Bir gün bir aile kuracaktım ama bu baskı boğazımı sıkı bir ilimik gibiydi. Her geçen gün beni kişisel ve profesyonel anlamda yerinden edilmeye daha da yaklaştırırken nefes alamıyordum.

"Sen iyi bir adamsın. Kendi evin ve kendi işin var. Kadınlar sana 'Baba' demek için sıraya girecek ve kısa sürede bebeklerini doğuracaksın."

Neyse ki boya kızaran yanaklarımı kamufle etmişti. "Willow Haven henüz benim değil."

"Olacak."

"Eğlenceli bir anne olacaksın. Eğer istersen."

"Çocuklar harika! Reese ve ben..." Onun adını söylediğinde her zaman yaptığı gibi göz temasını kesti. "Uzun saatler çalışıyorum ve özgürlüğümün ve spontanlığımın tadını çıkarıyorum. Ebeveyn olarak bir anda başka bir kıtaya taşınamazsınız."

"Yaratıcı olurdun." Hiçbir şey Lark'ı hayatın en tatlı iliğini emmekten alıkoyamazdı. Disney filmlerinin ev gösterimleri için özenle hazırlanmış yastık kaleleri inşa ederdi. Toplum içinde ev yapımı kostümler giymek için sahte tatiller yaratırdı. Okulda komik seslerle kitap okumak için gönüllü olur. "Eski sevgilin bebek istemedi mi?"

"Öyle ama ben o düzeyde bir sorumluluk için donanımlı değilim." Ses tonundaki kesinlik konunun bittiğini gösteriyordu. Simidi bana uzattı ve parmağındaki tuz kristallerini yaladı.

Yaptığı açıklama işiyle çelişiyor gibiydi. Bir animasyon stüdyosu, prodüksiyonlarını denetlemesi için ona güvenmişti. Bu bir sorumluluk göstergesi değil miydi? "Merak ettiğim için özür dilerim."

"sadece hassas bir konu, ama onu getirmek benim hatam. Sen iyisin, Cal."

Cal. Çocukken bile kimse adımlı kısaltmazdı. Deirdre hariç çoğu insan bana Bay Flannelly derdi ve bana büyükbabamı hatırlatırdı. Ama Lark'ın ağzından öyle kolay dökülüyordu ki. Belki ben de Cal olabilirdim. Biraz aptal, savunmasız ve hatta cesur. Kendimin daha nazik bir versiyonu.

"Bir lekeniz var-"

Düşünmeden -kesinlikle sormadan- uzandım ve çenesindeki serseri bir boya izini nazikçe fırçaladım. Geniş gri gözler bana baktı ve başparmağım alt dudağının altından geçerken ağzım kurudu, sadece akmasını sağlayacak kadar baskı uyguladım. Pembe martı yanakları ve kâğıttan gagasıyla siyah beyaz boyaya bulanmış olsa da Lark çok güzeldi.

Ve sadece objektif olarak, yüz geometrisine veya sosyal uzlaşmaya dayalı olarak değil. *Benim için* güzel. Son derece büyüleyici. Elimi çektim ve öğleden sonrasının geri kalanında cebime gömdüm.

LARK

C Noel ışıkları hala Kilkenny ve Smithwick's tabelalarının etrafını sarıyor ve

Hare's Breath pub, tatil bitmiş olmasına rağmen. Noel günü Callum ve ben birbirimize hediyeler verdik ve benim pişirdiğim bir tepsi şekerli kurabiyeyi yedik. Bana şu anda masamda gururla duran Aziz Dolly'ye adanmış bir mum verdi ve ben de ona *Harold* ve *Maude*'daki modifiye edilmiş Jaguar cenaze arabasının 3 boyutlu basılmış bir modelini verdim.

Bakışlarım KinetiColor arkadaşlarının oluşturduğu kümenin içinde gezindi. Buradaki Cuma toplantıları Seán'ın alanıydı. Callum ve ben geldiğimizden beri bardan bana yan gözle bakıyordu ama tüm personele açık bir davetiye göndermişti. Bu, Callum'u daha rahat bir sosyal ortama alıştırmak ve onu inek sevimli kızıl Hannah'yla tanıştırmak için mükemmel bir fırsattı.

Rory, Anvi ve ben rahat bir kabinde oturmuş, şiirsel bir şekilde *Avatar: Son Hava* Bükücü ve en iyi ikonik alıntılara gülmek.

Anvi, Prens Zuko'yu canlandıran Dante Basco'nun sesinin mükemmelliği konusundaki övgüsünü yarıda kesti (sanki aynı fikirde değilmışim gibi) ve kabinin kendi tarafından kalktı. "Sen onları izlemeye devam et. Benimle yer değiştir. Yoksa kıskançlığın boynunun ağrmasına neden olacak."

Ben mi kıskandım? Saçmalık. Ona Callum ve Hannah'yı tanıştırdığımı ve sonra sanki biri barın üstüne bir şişe Jameson döküp kibrit çakmış gibi kaçtığımı hatırlatmama gerek var mı? O zamandan beri bu ikiliyi analiz ediyordum; tereddütlü erkeğin tehlikeli bir su kaynağına gidip koyu renk tüylerinden etkilenmeyen dişiye kur yapmasını David Attenborough tarzı bir iç anlatımla tamamlıyordum. Müdahale etmemek için elimden geleni yaptım.

"Ben de tam barın üzerinde oynanan futbol maçını izliyordum." Gözlerim televizyona kaydı ama bunun tek nedeni Hannah'nın çantasından bir şey almak için dönmüş olmasıydı ve arkamı dönersem çok belli olacaktı. "Madrid maçı domine ediyor." Madrid bir futbol takımıydı, değil mi?

"Mmm-hmmm. Bu arada sana masaj terapistimin numarasını versem iyi olacak," dedi Rory, Keroppi desenli gömleğinin üzerindeki *Onlar/Onlar* zamir düğmesiyle oynarken. "Kendisi Barselona'dan. Tam bir fıstık. Arkadaşının Hannah'yla flörtünü izlemek için kıvranıp durursan onun hizmetine ihtiyacın olacak. Ayrıca o Gal futbolu, yani yalan söylediğini biliyoruz."

"Callum flört mü ediyor?" O kadar hızlı döndüm ki neredeyse boynumu kıracaktım. Acı içinde tısladım. Tamam. Ona iş yerinden birini ayarlama fikri beni germiştir, her ne kadar ona hiçbir beklentim olmadığını söylemiş olsam da. Austin'deyken, arkadaşlar arasında birçok başarılı tanıştırmadan ben sorumluydum. Uzun süreli ilişkiler, hatta bir nişan. Şimdi baskı altındaydım ve çöpçatanlık oyununda ne yazık ki tecrübesizdim - ve daha önce hiç anında çekim hissetmeyen birini ayarlamamıştım.

Barın karşısında Callum dudağını çiğniyordu. Geldiğimiz andan beri onu kemiriyordu. İki eliyle de içkisini, ateşin üzerinde donmuş parmaklarını çözmeye çalışan birinin yoğun kararlılığıyla kavriyordu. Callum'a Hannah'nın sosyal medyadaki profil fotoğrafı hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, "Geleneksel olarak çekici," diye cevap vermişti. Kaynak düşünüldüğünde, bu ılık yorum bir ilgi beyanına en yakın olardı.

"Seni tanıştırabileceğim sihirli elleri olan güzel bir adam var ve '*Callum flört ediyor' mu diyorsun?*' Rory'ye göre Anvi'nin haklılığını kanıtlamıştım. Mantığımı bir kenara bırakıp yer değiştirdim, şimdi barı net bir şekilde görebilecek şekilde konumlanmıştım.

"Kıskanmıyorum, yatırım yaptım. Onu bu gece yanımda sürükledim çünkü iyi anlaşılabileceklerini umuyordum."

Birdenbire Seán kabinimize doğru eğildi ve homurdandı. "Ain't bir kelime değil."

Jumpscare hakkında konuş. Ne zamandır gizlice dinliyordu? Barın içinde nerede sürüldüğünü unutmuştum.

Avuçlarım terden sıırılsıklam oldu ve ağzım mantıklı bir cevap vermeyi reddetti. Callum kelime tıkanıklığı yaşamının verdiği darboğaz hissini tarif etmişti. Ben de genellikle tam tersi bir sorundan muzdariptim, kelimeler çalkalanmış bir IPA'nın köpüğü gibi ağzımdan dökülüyordu. Bir yüzleşme dışında, mükemmel ve kısa cevap her zaman o an geçtikten çok sonra gelirdi. Genellikle saçımı şampuanlarken.

Anvi boğazını temizledi. "bir argo ve sözlükte de var. Benzer *Hayır*. Ayak uydurmaya çalışın."

Gözlerini devirdi. "Onun kadar yavaş düşünebilmek için iki içkiye daha ihtiyacım var."

Ne? An. Ass.

Son sözü söylediği için memnun olan Seán, bir bira daha içerek kendini tebrik etmek üzere bara doğru kayd.

Burnumdaki bira köpüklerini silerken Anvi'ye "Az önce en sevdiğim iş arkadaşım oldun," dedim.

Rory göğsünü tuttu. "Beni yaraladın, Lark Thompson!" "Zam ve fazla mesai zamanı geldiğinde bu anı hatırla," Anvi Güldü. Alaycı bir kardeş gibi dilini bize doğru uzattı.

"Korkarım orada çok az etkim var. Ama bir sonraki turda ben varım ve size minnettarım."

"Seán tam bir kuru bok." Rory odanın öbür ucundan ona ters ters baktı. "Adam kayırma onun gibilerin yanına kâr kalıyor."

Anvi bir tur daha teklif etmek için bir sunucuyu işaret etti. "Sullivan onun amcası, biliyorsun."

Evet. Bu daha önce anlamadığım ofis politikalarını açıklıyordu. Kendini beğenmiş tavrı düşünüldüğünde mantıklı geliyordu. "Hiçbir fikrim yoktu."

Rory, "İşte bu yüzden Brass Balls McGee dışında çoğumuz bir şey söylemekten çekiniyoruz," dedi.

"Taşaklarının patlatılmasına alışık değil. Kendini savunmalısın yoksa seni ezip geçer."

"Hayatımda hiç taşak patlatmadım. İstesem de nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Dedim. Bilin diye söylüyorum, Seán'ın taşaklarıyla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Hiçbir şekilde. Ve bir iş arkadaşının taşakları hakkında bu kadar çok konuşulması beni rahatlattı. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Callum ve Hannah'yı izlerken, çok dolu biramın buğusuna dalgınca bir gülen yüz çizdim. Rory onlarınkinin üzerine bir çift huysuz testis çizdi.

"Hannah'yla tanıştığının şu sessiz çocuğun olayı ne? 'Damien Rice şarkısı' tarzında seksi biri." Rory dikkatimin hâlâ bölünmüş olduğunu fark etmişti. "Dur tahmin edeyim: Birinden hoşlanıyor ama arkadaş bölgesinden çıkmaya çalışmaktan vazgeçmiyor ve sen de işler çok garipleşmeden onu dikkatini dağıtacak biriyle tanıştırmaya çalışıyorsun. Haksız mıyım?"

Başımı salladım. "Yaklaşamadım bile."

Anvi'nin kusursuz bir şekilde işlenmiş kaşları eğildi. "Yani birlikte oldunuz ama şimdi başka biriyle çıkıyorsunuz. Eğer o da çıksaydı, arkadaş kalmanız daha mı az tuhaf olurdu?"

"Hayır. İnan bana. Callum beni aptal bir kız kardeş olarak görüyor. Bunu arzulamıyor."

Şüpheli bakışlar attılar ve Anvi dudaklarını büzdü. "Bir erkek arkadaşın var mı? Kız arkadaşın?"

"Hayır," dedim ve içkimden doyurucu bir yudum almadan önce *p*'yi patlattım.

Bu konuda ne kadar lakayt davranırsam, o kadar az insan merak ediyordu.

Bara bir kez daha göz attım.

Görünüşe göre, sosyal anksiyetesi olan iki insan Guinness denizindeki sallar gibi birbirlerine tutunmuyorlar. İkisi de gerçek bir sohbe başlamak yerine, kurtarılan kadar kendi ıssız adalarında tek başlarına oturmayı tercih ediyorlardı. Gerçi Callum deniyordu, sağ olsun. Hannah'nın omuzları kulaklarından daha yüksekteydi ve zar zor konuşuyordu. İki kez orantısız bir gülümsemeyi denediğini ve birkaç kelime mırıldandığını gördüm. Ama birkaç kısa konuşmadan sonra her ikisi de taburelerine ve aynı rahatsızlık duruşuyla biralara bakmaya başladılar.

Callum sessizce bana yalvaran bir bakış gönderdi. Ben de ona özür dileyen bir surat ifadesi verdim. O da bana "Bir daha asla" anlamına gelen sert bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Benimki de "Göreceğiz" diye cevap verdi.

Hannah sözsüz sohbetimizi fark etti, ben de oyun düdüğünü çalıp yanlarına gittim. Barda aralarına girdiğimde Callum'un yüz hatları rahatlamıştı. Bu beni içtiğim içkiden çok daha fazla ısıttı. Seán her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Sonunda buranın adını öğrendim." Barın üzerindeki, Kelt düğümleriyle birbirine dolanmış üç tavşanın resmedildiği dairesel tabelayı gösterdim. "The Hare's Breath. 'Barmen sizi sadece iki karışık içkiyle kendinden geçecek kadar sarhoş edecek' anlamında."

Kaşları çatıldı. "Kaç tane içtin?"

"Ben çok içen biri değilim. Ancak, arka plandaki doku işleme bölümündeki arkadaşlar çoktan kararlarını verdiler."

Seán, Hannah'nın yanında gözlerini kıstı. "O da ne?"

"Gözyaşları içinde," diye mırıldandı Callum nefesinin altından, bana doğru eğilerek.

Kulağıma bu kadar yakın olan sesinin derin gürültüsü ensemde ince tüylerin yükselmesine neden oldu. Kollarımı dalgınca fırçaladım, tıklım tıklım dolu barın nemli olmasına rağmen tüylerimin diken diken olmasını istemedim. Kolonyasının belli belirsiz notaları dikkatimi dağıtan istenmeyen bir katman ekledi.

"Gözyaşları içinde," dedim, uydurma bir güvenle kendimi düzelterek. Callum az önce bardan bana gözleriyle hançer fırlatmış olsa da, dilsel yardımına koşmakta tereddüt etmedi. Belli ki, insanın kelimelere takılıp düşmesi ve bunun için yargılanması konusunda empati kurabiliyordu. "En azından yarın Cumartesi. Bir planın var mı?"

Beklendiği gibi, Callum az önce yaptığım görünmez çikalım işaretini fark etti. Birasının tortularını geri devirdi. "Sabah erkenden işim var aslında."

Müzik kutusunun yanında aylak aylak dolaşan bir hipster'a çoktan odaklanmış olan Hannah kibar bir veda mırıldandı.

"İyi geceler." Gruba bir öpücük gönderdim. "Pazartesi günü görüşmek üzere."

"Hepiniz mi? Burada *banjo* konuşmadığımız için üzgünüm." Kendinden memnun olan Seán, dokunuşuyla irkilen Hannah'yı dürttü. Seán fark etmemiş gibiydi.

"Herkes. Pazartesi görüşürüz," dedim daha sessiz bir şekilde. Ofistekilerin çoğu arkadaş canlısıydı ama Seán'ın her adımda otoritemi sarsması ya da benimle alay etmesi hoş karşılandığımı hissetmeme yardımcı olmuyordu. The Hare's Breath'e moral verici ziyaretlerin aradaki uçurumu kapatacağını ve dostluk duygusunu pekiştireceğini ummuştum. Görünüşe göre öyle olmadı. Ne söylersem söyleyeyim, saygısını kazanamadım.

Callum dirseğıme dokundu ve ağzı sert bir endişe çizgisi oluşturdu. Ses tonu ölçülü, çenesi gergindi. "Eğer Teksas'a gelseydin, Lark seni hoş karşılardı. Aksanınla ya da bölgesel argoyu tam olarak kavrayamamanla alay etmezdi."

Seán alay etti. "Teksas'ta ölü olarak yakalanmazdım. Bazılarımızın standartları var."

Tek yapabildiğim mırıldanarak veda etmek oldu. Çoktan başka bir tartışmaya dalmış olan Rory ve Anvi'ye güçsüzce el salladım. Callum elimi tuttu ve bizi kalabalığın arasından çıkarmak için omzunu öne doğru itti.

Nabız gibi atan bas sesinden, beden yığınının ve dökülen biranın ekşi kokusundan kurtulduğumuz anda soğuk bir hava dalgası üzerimize saldırdı. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum ve Ocak soğğundan korunmak için ince trençkotumun altına bir kazak giymediğıme pişman oldum. En sevdiğim sivri burunlu topuklu ayakkabılarım, kaçınamayacak kadar dalgın olduğum dondurucu bir su birikintisine battı ve bir lanet tısladım.

"Eve gitmek istiyorum."

"Ben de. Sen iyi misin?" Callum yüzüme bakmak için eğildi. "Seán tam bir baş belası."

"Seni kurtarmaya çalışan bendim." Ayağımı silkelediğimde su damlacıkları uçuştı. "Ama beni savunduğun için teşekkürler."

"Dur."

Seán'ın sebepsiz zehri hâlâ kulaklarımda çınıyordu. "Neyi durduracaksın?"

Callum ceketini çıkardı ve bana uzattı. Kazağını sıyırdı ve sadece bir anlığına karın kaslarını ortaya çıkardı. Gözlerim açıldı, daha fazlası için açgözlüydüm.

Tırnaklarım onun mutlu izlerini hafifçe sıyrarsa gıdıklanır mıydı? Yoksa nefesini içine çeker ve bu tür bir alay karşısında edepsiz bir şeyler mi mırıldanırdı? Soluk teninin düzlemini öpsem, daha aşağılara insem ne yapardı... daha aşağılara

...

Neden sokakta soyunduğunu anladığımda yüz hatlarımı düzelttim. Belli ki o bir beyefendiydi. Ve düşüncelerime bakılırsa, ben de bir hanımefendi değildim.

Süveterin altındaki dar, kömür rengi tişört, kaslı kollarını sergiliyor ve benzer şekilde fit bir göğsü ima ediyordu. Baktığımdan değil. Bakmıyordum. Paltosunu geri uzattım ve kollarını tekrar kolların arasından geçirdi. Sonra ben onun kazağını başımdan geçirirken o da benim trençkotumu tuttu. Sıcak kablo örgüsü, konsantre çamaşır sabunu ve Callum'a özgü odunsu ve zengin bir koku gibi kokuyor, beni rahatlıkla sarıyordu.

"Olmadığın biri gibi görünmeye çalışmayı bırak. Sen tanıdığım en açık sözlü insansın, belki Maeve hariç. Onlara kanıtlaman gereken hiçbir şey yok."

Paltomu onun kazağının üzerine tekrar giyerken sinirlendim. "Kim olduğumu biliyorum. Ama Amerika'da bile ortalama bir insan benim tarzımda konuşan birini küçümser. Ve Seán istediği işin bir yabancıya gitmesine içerliyor. Amerikalı olduğumu hatırlatan her şeyden nefret ediyor."

"Kimin umurunda? Seán yetkili değil."

"Ben umursuyorum! Ve bunun nasıl bir şey olduğunu sana anlatmak zorunda değilim. Sen de bazı kelimelerden bilerek kaçınıyorsun. Bana bunu yapma, tamam mı? Sadece ne düşündüğünü söyle, söylemesi biraz zaman alsa bile."

"Sadece bana karşı y'all'larını ve ain'lerini bastırmayı bırakırsan." "Anlaştık."

Elimi tutmadan önce küçük bir gülümseme yaydı. "Anlaştık."

Minnettarlığımı yenemeyerek onu sımsıkı kucakladım ve kolumu onun kolunun altına doladım. Rengârenk bayraklar, akşam esintisinde salınarak yolun üstünden geçiyordu. "Yani... seni uzun boylu, kara kara düşünen, derin sesli erkeklere karşı bağışıklığı olan tek kadınla tanıştırdığım için özür dilerim. Hannah sana çalışacak fazla bir şey vermiyordu."

Parmaklarım pazılarının üzerinde kıvrılırken, sertliklerini düşünmemeye çalıştım. Feromonlarını içime çekmemeye ve kazağından kendimi sarhoş etmemeye çalıştım. Callum ay ışığında çok yakışıklı görünüyordu. Başparmağım kirli sakallarının gölgelediği çene çizgisini izlemek için ağrıyordu. Parmak uçlarımdaki törpüyü hissettim. Bu gece Hannah'yla geçirdiği zamana rağmen, birlikte eve yürümek bir randevunun sonu gibiydi.

"Söz veriyorum, bir dahaki sefere daha kolay olacak."

İnledi, sesi bir insandan çok öfkeli bir ayıya benziyordu.

Elinde gül sepeti olan yaşlı bir kadın elindeki demeti bize doğru salladı.

"Hanımefendi için gül?"

Callum avuçlarını kaldırarak, "Evet, lütfen hanımefendi," diyerek beni şaşırttı.

"Bende bütün renkler var," dedi sırtarak. "Hayranlık için pembe, arkadaşlık için sarı, çekicilik için fildişi... Tabii ki tutkulu aşk için kırmızı."

Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Hangisi?"

"Her renk. Hepsine bayılıyorum." Parmak uçlarımı örten kazağının kollarının uzun uçlarıyla oynadım.

"Tabii ki." Boğazını temizledi ve bir parmağını döndürdü. "Arkanı dön o zaman."

İtaat ettim. Adımı söylediğinde, döndüğümde elinde sarı, pembe ve fildişi renklerinden oluşan yarım düzineden az olmayan bir çeşit olduğunu gördüm. Ve kırmızılar. Bu rengi beklemiyordum ama tek bir gülden fazlasını da beklemiyordum. Ben herhangi bir renk dedim; o bana *her* rengi getirdi. Karmaşık ya da sembolik bir şey değildi ama yine de midem bulandı. Moher Kayalıkları'ndaki aynı düşüş hissi.

"Sıkı tutun." Güzel kokulu çiçeği işaret etti ama belli ki Callum'u kastediyordu. Ben onun kazağını giyerken, kol kola gezen sevgi dolu bir çift gibi görünüyorduk.

"Tutacağım," diye cevap verdim. Tam olarak neye tutunacaktım? Emin değildim. Bir eş bulmasına yardım etme konusundaki iyimserlik duyguma belki. Bu ülkedeki uyumsuz statümde artık yalnız hissetmemeye mi?

"Teşekkür ederim. Bunlar üzgün küçük dairemi neşelendirecek." Buketi burnuma götürdüm. O da beni takip etti, çiçek kokusunu içine çekerken göz kapakları titreyerek kapandı.

"Geç oldu ve elinde satılmamış bir sürü stok vardı." The Hare's Breath'ten ilk ayrılanlar biz olduğumuz için saat o kadar da geç sayılmazdı. Callum'un sesi alçaldı. "Ve beni dışarı çıkmaya zorladığın için sana teşekkür etmek istedim."

"Sefaletin içinde bar taburesinden neredeyse eriyip gidiyordun."

"Artık mutsuz değilim." Anlamı: yalnız. Benimle birlikte.

"Bu gece konfor alanının dışına çıktığın için kendinle gurur duymalısın."

Yürümeye devam ettik, aramıza garip bir enerji yerleşmişti. Sokak lambasının yansımaları Körfez boyunca ve gözlük camlarında parıltıyordu. Callum uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Yeni insanlarla tanışmak en kötüsü. Arkadaşlık sitesi tam bir fiyasko."

"Maçı söylemek için biraz erken, değil mi? Bu tür şeyler zaman alır ve kendinizi ortaya koymaya devam etmeniz gerekir."

"Doğru. Saat işliyor."

Geçim kaynağını ve atalarının evini kaybetme korkusunun üzerine bir de evlilik için çıkmanın baskısını hayal bile edemezdim.

"Vazgeçmek istediğin için seni suçlayamam. Korkunç derecede alerjik olmasaydım çoktan evde kalmış kedi kadınlardan biri olurum. Ev sahibim köpeklere izin vermiyor ve zaten onlar da büyük bir sorumluluk."

"Tekir kürkünden dokunmuş nedime elbisesi yok o zaman?"

Hatırladıkça ürperdim ve gülerek Callum'un omzunu dürttüm. Daireme vardık ve kapımın önünde durduk.

"Yani... bu benim." Bir elimle güllerimi tutarken, ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyordum. Callum'un şehvetli ağzının utangaç kıvrımı bir mıknatıs gibi dikkatimi çekti. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip içine gömülsem ne kadar yumuşak olurdu?

Başını Willow Haven'a doğru eğdi. "Ve bu da benim."

İkinci basamağa tünediğimde göz hizasıdaydım. Boştaki elim sanki kendiliğinden uzanıp başının tepesini okşadı. Gür, koyu renk saçları avucumu gıdıkladı ve şefkatli bir sokak çocuğu gibi dokunuşuma eğildi. Gözleri benimkileri aradı. Orada ne gördüğünü merak ettim. Bir an için Callum'un kocaman ellerini kalçalarımın koyacağını sandım ama sanki güvenilir değilmiş gibi ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Kollarımı boynuna doladım, yanlışlıkla güllerle vurmamaya dikkat ettim. Bu bir hataydı. Geniş omuzlar, sağlam göğüs. *Mmmm*. Onunla gurur duyuyordum. Minnettardım. Keskin kokusunun fazlasıyla farkındaydım. Yanağını öpmek için hamle yaptım ama o döndü ve burnunu benimkine sürttü.

Dudaklarından milimetrelerce uzakta donup kaldım. *Gerçekten de kıl payı*. Çiçek saplarını sıkıca kavradım.

Garip kahkahası iyonik yükün bir kısmını dağıttı. "Özür dilerim. Ben, uh-" "Endişelenme."

Elleri belimi çerçeveleyecek şekilde havada asılı kaldı ama onun yerine sırtımı sıvazladı. Rahatlama ve hayal kırıklığı içimde çarpıştı. Neredeyse dudaklarımla buluşmak istememişti. İstemiş miydi?

"İyi geceler, Lark." "Tatlı rüyalar, Flannelly."

Kendi evlerimize çekildik.

Buketi su testisinden yapılmış derme çatma bir vazoya yerleştirdikten sonra yatmak için soyunmaya gittim ve hâlâ Callum'un kazağını giydiğimi fark ettim. Onu geri istememişti. Tüm sağduyuma rağmen, yatağa ondan ve bir çift termal pijama altından başka bir şey giymeden girdim. Kalan kokuyu içime çekerken, kazak yerine onun koruyucu kollarının beni sardığını hayal ederek dalıp gittim.

LARK

"T Bu su altı renk geçişleri muhteşem." Bir elimi bilgisayar monitörünün üzerinde salladım ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Ama

dizinin geri kalanıyla eşleşmesi için opaklığın yüzde altmışa ayarlanması gerekiyor. Bunlar çok karanlık."

Korsan Kraliçe, on bir yaşındaki Grace O'Malley'nin babasının gemisine kaçak olarak binmesiyle başlar. Fark edildiğinde mürettebattan biri ona, uzun saçları halatlara dolanacağı için genç kızların denize çıkmasının uygun olmadığını söyler. Genç Grace meydan okurcasına adamın kemerindeki bıçağı kapar ve saçlarını sancak tarafında kesip denize atar. Senaryomuzda tarihten bazı sapmalar oldu ama bu olayın gerçekten yaşandığı bildirildi.

"Hepsi mi?" Seán kalemini o kadar sert sıktı ki aletin kırılacağını sandım. "Bunun gibi üç sahne yaptım zaten."

Kimin hatasıydı bu? Her filmin farklı öğeleri, renk paleti ve diğer görsel özellikleri için belirli fırçaları ayrıntılı olarak açıklayan kapsamlı bir paylaşılan dosya olan stil kılavuzundaydı. Deneyimli bir animatör olarak

iki kez kontrol ettiği biliniyor. Kırk beş dakika uzunluğundaki bu yapım, Bay Sullivan Temmuz ayında Galway Film Festivali'nde gösterilmesini istediği için hızlandırıldı ve boşa harcanacak zaman bırakılmadı. Animasyon söz konusu olduğunda, bu neredeyse baş döndürücü bir hızdı.

Sesime zorla sıcaklık kattım. "Tekrar yapmanın can sıkıcı olduğunu biliyorum ama şimdi düzeltmezsek, o sahneleri daha sonra yeniden çekmemiz gerekecek." Yeniden çekimler büyük ölçüde benim kişisel sorumluluğumdur. Animasyon dünyasında bu normaldi. Ve elbette, her prodüksiyonun en azından birkaç yeniden çekime ihtiyacı vardı, ama şimdi bu onun sorumluluğundayken Seán'ın gelecekte benim için fazladan iş yaratmasına izin vermezdim. Neredeyse beni sabote etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"*Muhteşem* görüldüğünü kendin söyledin." Son kelimedeki tonlamamı ustaca taklit etti.

Anvi masasından seslendi ve ben de Seán'a dönmeden önce "bir dakika" işareti yaptım. "Lütfen. Hepsi stil kılavuzunda var. Herkes gölgeleri bu şekilde yapıyor."

"Cuma gününe kadar almamın imkanı yok." "*Seán*."

"Tamam, bir stajyerden yardım isteyeceğim." "Hayır. Bu senin sorumluluğun."

Sandalyesini benden uzağa doğru çevirerek başka bir şey söylemeden bir seçime tıkladı. İçimden gelen özür dileme isteğini bastırdım. Ne de olsa onun için fazladan bir iş yaratmamıştım. Kendisi yapmıştı. "Ummm, tamam. Bunun dışında, şu ana kadar mükemmel görünüyor."

Bu iltifat sandviçi zaten iştah açıcı olmaktan çok uzaktı, ama yine de en iyi uygulamaydı.

Ben uzaklaşırken Seán, "Aklında bir şeyler var," diye homurdandı.

Ögle yemeği sırasında Anvi ve Rory dinlenme odasında beni köşeye sıkıştırdılar. Anvi'nin chai'sindeki kaşık, Betty Boop'un kafası şeklindeki kupaya çarparak şingırdadı. Öğleden sonra ışığı çelik çerçeveli geniş pencerelerden içeri süzölüyor, dinlenme odasına endüstriyel bir hava veriyordu.

"Seán'ın seni etkilemesine izin verme. Hepimiz biliyoruz ki o bir serseridir," dedi Anvi. *Serseri*yi duymuştum ama serseriye hiç duymamıştım. "Bu yüzden sen liderlik pozisyonundasın ama o değil. O tembel."

En azını beklediğim için beni şikayet etmişti. Harika. Geçmişte, katlanmak zorunda kaldığım en kötü şey Blue Star'da dinlenme odasını somon teriyaki mikrodalgası için kullanan bir resepsiyonistti.

Kendime bir fincan hazırlarken havayı tarçın ve karanfil kokusu sardı. "O harika bir sanatçı. İşini yaptığı sürece benden hoşlanmak zorunda değil."

Eğer bu doğruysa, neden her pazartesi çörek getirmiştim? Neden Seán ile ortak bir zemin bulmak için defalarca çaba sarf ettim? Masasının üzerine dizdiği çocuklarının fotoğraflarını ve kendimi ona sevdirmek için neredeyse saldırgan bir şekilde işine iltifat etmiştim. Hiçbiri işe yaramadı. "Seán söz konusu olduğunda, onu hak etmediğı bir cezaya çarptıran bir sadistsin," dedi

Anvi. "Bu arada teşekkür ederim. Selefiniz adalete bu kadar değer vermiyordu. Seán'ın onu kandırdığını biliyordu. sorumluluklarını farkında olmayan acemilere yüklemek ve yine de övgüyü almasına izin vermek." Rory başını salladı. "Dikkatli ol. En son biri ona karşı geldiğinde, kovuldular. Nedeni açıklanmadı."

"Herkesin bir önceki sanat yönetmeninin işten çıkarılmasıyla bir ilgisi olduğuna inanmasını istiyor ama ben buna inanmıyorum." Anvi kupasından bir yudum daha aldı, etkilenmemiş görünüyordu.

"İşimi şansa bırakmayacağım," diye karşı çıktı Rory. "İnsan kaynaklarından Wendy'yi avucunun içine almış durumda. Üstelik amcası da stüdyoyu yönetiyor."

Eğer son sanat yönetmeninden böyle ayrıcalıklı bir muamele gördüyse, Anvi'nin adamın işten çıkarılmasıyla bir ilgisi olduğuna inanmaması mantıklıydı. Tabii sanat yönetmeninin işini istemiyorsa... benim sonunda girdiğim işi. Seán hakkı olduğunu düşündüğü şeyi almak için ne kadar ileri gidebilirdi?

"Kendi hatalarını başkalarının temizlemesini bekleyemez," dedim. "Sırf patronun yeğenine hayır demekten korkuyorlar diye çaylakları ya da başka birini sömürmek doğru değil."

Kronik bir insan sevicisi olarak bu konuda bir şeyler biliyordum. Seán'la tekrar karşı karşıya gelme düşüncesi midemi bulandırdı ama adalet duygum takımın iyiliği için endişelerimin önüne geçti. Kişisel olarak katlanacağım şeyler ile başkaları adına tahammül edeceğim şeyler farklıydı.

Saatime bakarak Rory ve Anvi'ye veda ettim ve ofisime çekildim. Bir grup sahnenin onaylanması ve e-postaların yanıtlanması gerekiyordu. Hafta sonundan sonra gelen kutum tıka basa dolmuştu ve masama otururken parmaklarımı çıtlattım.

Gönderenler listesini taradığımda ve beni tamamen sinirlendiren bir isim gördüğümde damarlarımdaki kan buza dönüştü: Rachel Thompson.

Utanç, midemdeki çayı pıhtılaştırdı. Korku boğazımı iğne ucu kadar sıkarken, kendimi derin nefesler almaya zorladım. E-postayı açmadan sildim. İçgüdüsel olarak telefonuma sarıldım, Cielo'yu aramaya hazırdım ama bugün önemli bir sınavı vardı. O sabah ona bir dizi cesaret verici emoji içeren bir mesaj göndermiştim. Bunu onun üzerine yıkmak doğru olmazdı; odaklanmaya ihtiyacı vardı, kuzeninden gelen duygusal mesajlara değil.

Seeneklerim azdı ve annemin görüntüsü kişi listemden gülümseyerek geri döndü. Her şey yolunda gidecekti; tek ihtiyacım olan destekleyici bir sestir. Tanıdık. Pişman olmamak için dua ederek arama tuşuna bastım. Acil Durum camını kırmak gibi bir histi.

"Alo? Lark?" Sesi çok geliyordu, dikkati dağılmıştı.

"Selam anne." Sesimdeki zoraki neşeyle ağzımın kenarlarını gerdim ama gülümseme gözlerime ulaşmadı.

"İrlanda nasıl? Büyülü, değil mi?"

Ofis ii sürtüşme ve onu arayacak kadar akıl sağlığımı bozan e-posta düşünüldüğünde, şu anda bunu tanımlamak için seçeceğim sıfat bu değildi. "yle."

"Sen her zaman küçük bir takla atardın," dedi sevgiyle. Annem bana böyle derdi çünkü dikkat sürem kısaydı ve animasyon dışında tek bir şeye bağlı kalmazdım. Geçici taşınmanın kariyerimi destekleyeceğini söylemiştim ama akıl sağlığımın buna ne kadar bağlı olduğunun farkında değildi. Austin, kederimi bir anda patlatmakla tehdit eden hafıza mayınlarıyla doluydu. Gündelik şeylerden kaçarak yaşıyordum: Reese'in en sevdiği taco mekanı. Yildnmmzde p avı düzenlediğim park. Sadece bir kez ziyaret etmeye katlanabildiğim mezarlık.

"Bugün... sessizsin." Tırnaklarını boynundaki ametist muskaya geçirdiğini hayal edebiliyordum, ne zaman rahatsız olsa bilinçaltından gelen bir alışkanlıktı bu. "Bir sorun mu var?"

Ona söylemeyi düşünürken Atlantik'i açan bir statik asılı kaldı. "Bugün Rachel'dan bir e-posta aldım."

"Oh! Rachel nasıl?"

"Okumadan sildim."

Hayal kırıklığı içinde *tısladı*. Görünmez bir bıçak kaburgalarımın arasına girdi ve büküldü. Başka bir başarısızlık.

"Siz ikiniz çok yakındınız. Geçmişin kalmasına izin vermelisin. Kin tutmak ruhunuz için zehirdir."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedim dişlerimi sıkarak. Kin mi? Annem böyle bir şey olduğunu mu düşünüyordu?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde parmaklarımı masaüstüne vurdum ve pencereden Corrib Nehri'ne baktım. Rachel'in söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum; bir kez duymak yeterliydi. Öfkeli yargı sözleri, yaklaşık iki yıl sonra zihnimde bir lanet gibi yankılandı.

Siz olmasaydınız kardeşim hâlâ burada olurdu.

Annemin tatlı ses tonu hafızamın bulanıklığını dağıttı. "Dün H-E-B şarküteri reyonunda kiminle karşılaştığımı asla tahmin edemezsin." Sanki annemin sosyal çevresindeki eski bir tanıdıkla ilgileniyormuşum gibi konuşmaya devam etti. Sanki tek bir e-posta konu satırının ortaya çıkardığı çalkantılı duyguların yerini alan önemli bir habermiş gibi. Bana yeni keşfettiği - kesinlikle bir saadet zinciri *olmayan* - bir esansiyel yağ şirketinden bahsederken ilgimi çekmiş gibi yaparak uygun bir şekilde mırıldandım ve *oo dedim*. Rachel'la aramızdaki ayrılıktan ve buna neyin sebep olduğundan bahsetmemek için her şeyi yaptım.

Bu konuya girmek istediğimden değil, ama bir yabancının dilimlenmiş jambon tercihleri hakkında sırasız bir konuşmadan daha sıcak bir şeyler beklerdim. Zor konuşmalardan nasıl kaçınacağımı en iyi ben öğrendim. Normalde, onun günüyle ilgili gevezelik etmesini duymanın güzel olduğunu söylerdim. Başka bir şey olmasa bile, tanıdık gelirdi. Bunun yerine, kendimi boşlukta ve yalnız hissettim. Gerçek bir teselli için annemi aramak kötü bir fikirdi.

Aile olarak olumsuz duygularla başa çıkma konusunda hiç iyi değildik. Kötü hislere yer yok zihniyetini benimsemişti. Onları temizlememiz için ısrar etti.

çeşitli enerji temizleme ritüelleriyle evden uzaklaştırdık. Adaçayı kokusu ve Tibet çanağının derin tınları her gün evimizin içinde dolaşıyordu.

Anneme göre üzüntü ve depresyon aktif bir seçimdi; sadece acı çeken kişinin dikkatini dağıtacak kadar meşgul olurdu. Ben çocukken de böyle davranırdı. Komşu çocuklar beni çocuk havuzundan men ettiğinde bir buzlu şeker. Lisede bir ayrılık yaşadığımda güçlendirici kız filmleri.

Bir zamanlar Rachel beni bu çirkin duygularımı açmaya teşvik eden kişiydi. Ara sıra açtım da. Ayrıca beni kardeşi Reese ile de tanıştırmıştı - gerçekten açıldığım son kişi. Şimdi kapıya barikat kurulmuştu. Büyürken annem kendimi güçsüz hissetmeden ağlamama asla izin vermezdi.

"Öğle tatilim bitmek üzere," dedim, telefonu kapatmak için dürüst bir bahane bulduğum için minnettar olarak.

"İyi olduğunu duyduğuma sevindim, sevgilim. Senin için endişelendiğimi biliyorsun, orada tek başınasın." Rahatça güldü, ben hıçkırıklara boğulup öğleden sonrasını mahvetmeden önce görüşmenin sona ereceğini bildiği için ses tonunda yine rahatlama vardı. "Sanırım yapmamalıyım. Arkadaş edinmek senin süper gücün."

Bir arkadaşım aklıma girdi. Zihinsel olarak çoktan evdeydim, rahatlatıcı bir film ve çiğ kurabiye hamuru hazırlıyordum; Callum da yanımdaydı. Sessiz, istikrarlı bir varlık, sanki oraya aitmiş gibi. *Vay be. Bu görüntü de nereden çıktı?*

"Benim için endişelenme." Mazoşist bir yumruk sıkarken tırnaklarım avucuma battı. Vedalaştık ama telefonumu yere bırakmadım.

Kendimi sorgulamadan önce Callum'a bir mesaj atarak onu sinemaya davet ettim. Tabii eğer biriyle buluşmakla meşgul değilse.

DemiDate'ten. Birkaç dakika içinde kabul ettiğini söyledi. Kendimi hemen hafıflemiş hissettim.

CALLUM

G asps patlak verdi. Tüm konuklar sıralarda dönerek kiliseyi bombardıman eden kağıt uçakların kaynağını aradılar. Piyanom bir Bu kargaşaya bir son vermek için kürsüden kalkarken uyumsuz bir nota duydum.

Merhumun somurtkan torunu bütün boş programları toplamış, yetişkinler meşgulken onları öfkeyle katlamış olmalıydı. Bir tanesi buruşuk yaşlı bir kadının alaycı peruğunun içine düştü. Bir diğeri, merhumun silindir şapkalı ve sırmalı sihirbaz asistanları tarafından kuşatılmış bir portresinin yanından vızıldayarak geçti. Özellikle çevik bir uçak açık tabutun içine doğru süzüldü.

Bir kadın çığlık attı. "Sıçan!"

Fare mi?! Lütfen tabutun içinde olmasın. Cenaze işleri için kemirgenlerin cesetleri yemesinden daha iyi bir şey olamaz.

"Tanrı aşkına, Barbara! Çok dramatik," diye homurdandı bir adam.

"Kahramanlık yapma şimdi," diye karşılık verdi. "Elbette, kendini kurtar."

Deirdre, biriyle dövüşmeyi planlıyormuş gibi yumruklarını sıkarak odaya girdi. Kemirgen mi yoksa yas tutan mı, emin olamadım. Yüzü buruş buruştu.

Benimkiindeki sıkıntıyı fark ettiğinde, ondan yardım isteme fırsatını değerlendirdim. "Bir melodi çalar mısın?"

Başıyla onayladı. Bir an sonra, sanki şapelde kaos yaşanmıyormuş gibi "The Parting Glass" başladı.

"Çok yaşa! Yaşasın! Houdini!" Yaramaz bir çocuk muzaffer bir edayla sırıttı. Küçük pislik bir eşek şakası yapmış ve anne babasının dikkati dağılmışken haşaratları kasten serbest bırakmıştı. Teatral yetenek tüm ailede var olmalı.

Siyah giysili yas tutanlar bir gece yarısı denizi gibi yarıldılar ve parke üzerinde koşuşturan küçük beyaz bir fareyi ortaya çıkardılar. Tüvit şapkalı bir adam, daha da fazla çılgılık eşliğinde karaçalı şillelağıyla fareye saplandı. Kollarımı sıvayarak ellerimin ve dizlerimin üzerinde eğildim ve sarkık çoraplar giymiş yaşlı bir kadının ayak bileklerinin arasına giren fareye uzandım. "Özür dilerim."

"Yüce Tanrım!"

Bir elimi yaratığın kuyruğuna dolayarak korkmuş fareyi yakaladım. Hiç düşünmeden onu kuyruğundan tutup havaya kaldırdım. Elimden gıcırdayan bir Noel süsü gibi sallanıyordu. Peruğunda kâğıttan kamikaze olan buruşuk kadın bayılacakmış gibi görünüyordu. Ellerimi hayvanın etrafında birleştirdim. Minik ayaklar avucumu hafifçe tırmaladı. "Devam edin."

"O aldı!"

Bir tezahürat yükseldi ve tüm bu ilgi karşısında cildim kaşınmaya başladı.

Büyükbabamın biraz temiz hava almak için açık bıraktığı morg penceresinden içeri giren bir farenin bir adamın parmaklarını kemirdiği zamanı asla unutmayacağım. On beş yaşındaydım. Cenazenin kaldırılmasından sadece birkaç dakika önce, tespah tutan parmaklarının yırtılmış etinin arasından kemiğin görüldüğünü fark etmiştik. Büyükannem ailenin dikkatini dağıtırken boşlukları çılgınca ölü mumuyla doldurdum ve renk uyumu için makyaj yaptım. Neyse ki, onlar

hiçbir şey bilmiyordu. Tören sırasında yerel marketten tutkal tuzakları, siyanür ve pasta kreması satın almış ve "bir daha asla" diye yemin etmişim.

Gül bahçesinde biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı. Kargaşa sırasında konuklar çocuk suçluyu pelüş bir sandalyeye kapatmışlardı. Gözlerinde hiddet, ayaklarını tekmelerken parlak parmak uçları zemine sürtünüyordu.

Fareyi serbest bırakmak için kapıyı açtığımda, "Ona zarar verme," dedi. Kollarını kavuşturmuş olmasına rağmen, gözleri hâlâ kemirgeni saran ellerimde yumuşadı. "O iyi biri. Isırmaz bile."

"Burada şaka yapamazsınız. Cenazeler ciddi işlerdir." Çocukların engelim konusunda ne kadar acımasız olabileceğini bildiğimden, kendimi kaçınılmaz olana hazırladım.

"Ona zarar verecek misin?"

"Onu serbest bırakacağım."

Kırmızı çerçeveli gözlerindeki meydan okuma soldu, yerini teslimiyet aldı. Daha fazla azar işitmek onu rahatlatmayacaktı ve yakında ailesi tarafından cezalandırılacaktı. "Onu tutabilir miyim? Veda edebilir miyim?"

"Zavallı şey çığlık atmaktan ve neredeyse ezilmekten korkmuş." Oturdum ve avuç içlerimi uzattım, böylece onun zarar görmediğini doğrulayabilirdi. Onca strese rağmen oldukça uysal bir yaratıktı. "Amcalarından biri ondan kebab yapmak istedi."

Titrek bir nefes çekti.

"Tutun," dedim. Çocuk tek parmağıyla farenin sırtını şefkatle okşadı. "Bazen biri çok üzülürüz. Öfkeden deliye döneriz. Bu normaldir, değer verdiğimiz birini kaybettiğimizde öfkeleniriz, sadece üzülmeyiz."

"Ona kızgın değilim. Babama kızgınım. Kasabadan ayrılmadan önce Houdini'yi serbest bırakacağımızı söyledi. Onun bende kalmasını istedim."

"Büyükannen için üzgünüm. Benimkini kaybetmek benim için çok zor oldu." Çenemi kaldırdım. "Fare Houdini mi?"

Çocuk hayvanı sakinleştirmek için dilini . "Harriet Houdini."

"Mükemmel bir isim."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Onu uçağa almamıza izin yok. Eve uçmadan önce bahçeye bırakacağız. Ya bir kedi onu kaparsa?"

Kalbim delikanlıya gitti. Büyükannesini ve büyükbabasını kaybediyor, sonra da çok sevdiği hayvanı için suçluluk duyuyor. Haklıydı da. Evcilleştirilmiş beyaz bir fare, sokak kedileri ve tilkilerle dolu bir şehirde ne kadar hayatta kalabilirdi ki? Dışarıda hayatta kalma şansı düşüktü. Yardım edemedim ama onun öfkesine ve yarattığı son bir kez uğurlama arzusuna empati kurdum.

"Büyükannenle ilgili en sevdiğin anın nedir?"

"Paskalya'da ona birlikte bir numara öğrettik. Bir sürü oyun ve numara biliyor. Eskiden sihirbazlık gösterisinde onun asistanıydı. Onu yok edebiliyordu. Bak-" Fareyi yere indirdi ve parmaklarını zig-zag şeklinde içinden geçmesi için bir kemer haline getirdi.

"Zeki fare. Ve zeki bir torun. Seni çok sevmiş olmalı."

Çocuğun çenesi titremeye başladı.

"Belki Houdini için yeni bir ev bulabiliriz, değil mi?"

"İnsanlar iyi olmalı."

Ciddiyetle bir elimi göğsümün üzerine koydum. "Aklımda tam aradığım kişi var. Tanıdığım en kibar kişi o. Şimdi git ve sebep olduğun olay için ailenden özür dile. Bir delikanlı var."

Çocuğun da onayıyla fareyi mutfaktan aldığım, kapağına hava delikleri açılmış eski bir reçel kavanozuna koydum ve Deirdre'yi rahatlatmak için tekrar servise katıldım. Daha sonra çocuğun babası bana yaklaştı.

"Yaşlı adam iyi görünüyor. Neredeyse oturup bize ne haltlar karıştırdığımızı soracak diye bekliyorduk."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Çocuk için özür dilerim. Herkese fareyi onun serbest bıraktığını söyledim. Haşere sorunu yaşamanız sizin suçunuz değildi," dedi utanmış bir ifadeyle. Karısı babasını kaybettiği için çok üzgündü, oğulları kilisede terör estirirken ikisi de sakinleştirici bir sigara içmek için dışarı çıkmışlardı. Umarım çok ağır bir ceza almazdı.

"Zor bir dönem geçiriyor ve gerçek bir zararı yok. Fare için endişelendiğinden bahsetti mi?"

"Başa çıkmam gereken bir şey daha var, ona bağlanması." Hayatta kalan aileler merhumun evcil hayvanlarından sık sık şikayet ediyordu.

"Onu götürecek bir yeriniz yok mu?" İstenmeyen bir fare nereye götürülür? Bir hayvan barınağına mı?

"Bununla uğraşamam. Evini temizlemek için bir kulübe ve bir sürü çöp daha var. Sadaka dükkanı için yem."

"Eğer senin için fark etmeyecekse fare bende kalsın. Geri kalan malzemeleri bana satmayı düşünür müsün?"

"Bu gece gel al, çöpe atmak zorunda kalmayayım, senin olsun. Bugünkü zahmetin için."

Lark yorgun bir gülümsemeyle evini açtı ve beni içeri çağırdı. Pijamasının altından görünen parlak boyalı ayak tırnakları çıplak yüzüyle tezat oluşturuyordu. Süssüz yüzünün samimiyeti kalbimin sıkışmasına neden oldu. Solmuş Alamo Drafthouse Sineması tişörtü göğsüne kadar uzanıyordu.

Gözlerinin altına belli belirsiz yarım daireler yerleşmişti ve sarı saç telleri dağınık topuzundan gelişigüzel çıkıyordu. İş pantolonum ve düğmeli bluzumla fazla şıktım.

Lark elimle yaşam alanımı işaret etti. Kolumun altında parçalanmış yatak ve yonca peletlerinden oluşan yarım bir torba taşıyordum. "Bütün bunlar ne?"

"Houdini için. Senin için." Havada cennet gibi, dikkat dağıtıcı kokular dolaşıyordu. Lark'ı mutfağa kadar takip ederken, kendimi onun her adımda sallanan kalçalarını izlerken yakaladım. Boğazımı temizledim. "Bir evcil hayvan istediğini söylemiştin ve onun bir eve ihtiyacı var."

Tezgâhın üzerindeki un tozunu sildi. "Callum, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Fareleri sevmiyor musun? Onu tutabilirim-"

"Hayır, hayır. İstiyorum. Sadece... Eve döndüğümde muhtemelen onu geri götürmek zorunda kalacaksın. Havayolu şirketlerinin uluslararası uçuşlarda evcil hayvanlara izin verdiğini sanmıyorum."

Nihayetinde Amerika'ya döneceğini hatırlayınca içim burkuldu. "Pekâlâ."

"Onu istiyorum," diye ısrar etti, yaşam alanına bakarak. "O çok sevimli. Bu sadece ... kalıcı olmayabilir. Anlıyorsunuzdur."

"Elbette. Bugün gömdüğüm sihirbaza aitti. Torunu bana ailenin onu bahçede serbest bırakmayı planladığını söyledi... bu yüzden son bir gösteri için onu şapelde serbest bıraktı."

"O yapmadı!"

"Kağıttan bir uçağı tabutun içine doğru uçurduktan hemen sonra." Fareyi yakalamak için yaşlı bir vatandaşın ayak bileklerinin arasına nasıl daldığımı ve ilgi ihtiyacını dile getirdikten sonra ailesi tarafından görmezden gelinen çocuğu anlattım. "Çocuk sadece acı çekiyor ve rol yapıyor."

"daha yumuşak başlısın."

"Ben-"

"Harika bir dinleyici ve gözlemcisiniz. Kendini korumak için başkalarını dışlıyorsun ama bağlantı kurmana izin verdiğinde... bunun bir anlamı var. O çocuk için bir anlamı vardı."

"Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Hüzün dolu bir günde ona huzur getiren kişi sensin." Lark tezgahın üzerindeki karıştırma kabından çırpma telini aldı ve yaladı. "Hamur mu?"

Beynim arızalandı ama zayıf bir "Ha?" demeyi başardım.

Çekmecedan bir kaşık aldı. "Ben bu kaseyi yıkamadan önce bir tadına bak. Pişman olmayacaksın."

Elimde hâlâ yonca peletleri ve şeffaf egzersiz topu vardı. Cevap beklemeden kaşığı ağzıma götürdü. Şeker ve vanilya. Çikolata parçaları. *Lark'ın ağzının tadı şu anda buna benziyor*, diye fısıldadı yararsız libidom. "Mmm." Sesimin kısılmayacağına güvenmiyordum.

"Yani onu evsizlikten mi kurtardın?" Üzerimdeki etkisinden habersiz mutfağı toplamaya devam etti. Bana kaşıkla bisküvi hamuru yedirmesi bir şey ifade etmiyordu. Lark sadece insanlara karşı rahattı.

"Salonda koşturmasına izin veremezdim ve onu mahallenin kedilerine atmak insanlık dışı geldi. O kadar aptal ki, hiç şansı yok. Ve numaralar biliyor. Bir rulo ambalaj bandının içinden atlayabilir ve engelli koşu parkurunda koşabilir."

"Hadi ona bir tane yapalım."

"Şimdi mi? Daha yeni bisküvi pişirmedin mi?"

"Stresli olduğumda bir şeyler yapmayı severim. Bu kurabiyeler Anvi için. Onu bardan hatırlıyor musunuz, saçları Alaaddin'deki Prenses Yasemin'e benziyordu? Ailesi, yaptığı işin 'asil' ya da 'onurlu' olmadığı konusunda ona zorluk çıkarıyordu.

Her neyse, çünkü kız kardeşi yeni avukat oldu. Ben de moralini düzeltmeye çalışayım dedim."

Lark nazikti. Herkese karşı. Yaşlı kadın markete kendisi gitmek zorunda kalmasın diye Maeve'e yiyecek getiriyordu. Karşılığında tek istediğı dostluktu.

"Neyse, artık yemek yapmayacağım. Kemirgen Ninja Savaşçısı gösterisine var mısın?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Konuşmak isteyip istemediğini sormamdaki ironi karşısında kaşlarının arasındaki çukur kayboldu. "Hayır. Sadece bu gece burada benimle olduğun için mutluyum. Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

Sesini hüznün kaplamıştı. Evini mi özliyordu? Eski sevgilisini mi özliyordu? Lark'ın önceki ilişkisi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimi fark ettim, hatta ayrılma nedenlerini bile. Altı yıl önceki son kız arkadaşım Aoife, sonradan kendisine duygusal tacizde bulunduğunu öğrendiğim eski sevgilisi hakkında ağzını sıkı tutmuştu. Ayrılmalarında, sonrasında ilişkilerden kalıcı olarak kaçınmayı gerektirecek kadar dramatik olan neydi? Lark aksi halde çok iyimser biriydi; hikayede daha fazlası olmalı.

Şekerin de etkisiyle onun katında toplandık ve karton kutularla koli bantlarından minyatür bir eldiven yaptık. Lark'a uygulamada eşleştiğim bir kadın olan Emma'dan bahsettim. İlk randevumuz Pazar günü için planlanmıştı. Onun hakkında iyi hislerim vardı. Lark çalışma konularını detaylandırdı ve bana bazı konsept çizimler gösterdi. Bir çizgi filmin her karesinin yüzlerce kararın sonucu olduğunu öğrendim, çoğu zaman izleyici tarafından hafife alınıyordu. Sadece bu da değil, inatçı yaratıcılardan oluşan büyük bir ekibin uyumunu da sağlamış. Bir vizyonerden daha fazlası, bir lider. Ve Seán'la şiddet kullanmadan başa çıkabilen bir azize. Her geçen gün beni daha çok etkiledi.

"Bunu mahvedemem." Lark dikkatini bir Amazon kutusunu kesen makasından ayırmadı. "Bu KinetiColor'ın ilk filmi. Daha önce sadece reklam filmi yaptılar. Bu çok büyük bir baskı."

Anlaşılabılır bir endişe. *Shoelace*, Lark'ın ilk kez bir sanat yönetmeni olmasıyla ilgili bir vızıltı yarattı.

Ben daha fazla düşünmeden, hâlâ makası tutmakta olan elimi onunkinin üzerine koydum. "Kendini sorguladığını görmekten nefret ediyorum. Sana sahip oldukları için şanslılar."

Ağzı köşeden yukarı kalktı. "Senin yanına taşındığım için şanslıyım."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için beceriksizce elini okşadım. Keşke Lark'ı kollarıma çekebilseydim. Şüphesi geçene kadar ona sarılabılseydim. Rahatlatıcı parmak uçlarımı yumuşak teninde gezdirebilseydim. O unutulmaz ağzına bir öpücük kondurabilseydim. Dudaklarımı ıslattım, hazırlıktan çok hüs-nükuruntu içindeydim. Gözleri hareketi takip etmek için eğildi ve vücudumda bir heyecan ürpermesi oldu.

"Yerde oturmaktan kığım uyuştı," dedi. Aynen böyle, an sona ermişti. Yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için ayağa kalktı ve ben de pijamalı kığına bakmamak için kendimi zor tuttum. Büyük-şimdi onu nesneleştiriyordum. "Voilà! Gerçeklik anı."

Labirent tamamlandığında, yaşam alanına uzandım ve Houdini'yi avucumun içine alıp dışarı çıkarmadan önce ona miyavladım. Dikkatimi tekrar Lark'a çevirdiğimde, gözlerinde sevgi dolu bir bakış yakaladım.

"Bekle, bekle... Houdini'nin doğru havaya ihtiyacı var," dedi. Bir an sonra telefonunun hoparlörlerinden "Rat Race "in açılış müziğı duyuldu.

"*Rocky* temasını bekliyordum."

Houdini karton labirentte kolaylıkla ilerledi, biz de yoğurt kabı engeller ekleyerek labirenti giderek daha karmaşık hale getirdik

öp kutusundan kurtarılmış.

"Kırk saniye! Bakalım serseri Stuart Little bunu geçebilecek mi!" Lark kükredi. Telefonundaki bir kaydı Formula 1 yorumcusu *gibi* anlatırken sevgiden çılgına dönmüş bir şekilde güldüm. Kahkahalar hiç bu kadar doğal gelmemiştir.

Lark ile vakit geçirdi.

CALLUM

"C 'Baba' diyebilir misin?" Küçük kızı mama sandalyesinden bana kaşlarını çatarak bakarken Emma şarkı söyler gibi bir sesle sordu. "Baba' de.

Carrie!"

Bebek başını geriye attı ve bir ölüm perisini bile utandıracak kulak patlatan bir çığlık attı. Gözlerim restoranın tavanına doğru kayd. *Lütfen bu randevu bir an önce bitsin.* Lark kadınların bana baba demek için sıraya gireceğini söylemişti... Ama nedense bunu kastettiğini düşünmemiştim.

"Bana Callum demesini tercih ederim," dedim, yemek arkadaşlarımızın bakışlarından kaçınarak. Bize öldürücü bakışlar atmayan tek kişi yan masadaki işitme cihazını kapatmış olan kadındı. Bu yeteneğe imrenmiştim, ama bu bebeğin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, gece bitmeden kendi işitme kaybımdan muzdarip olacağımı fark ettim. "Hala konuşmuyor mu?"

"Hayır. Ama çoğu bebeğin ilk kelimesi 'baba'dır ve siz de burada olsaydınız çok değerli olmaz mıydı? Gerçek bir bağ kurma anı."

Umursamaz bir ses çıkardım ve ağızıma biraz colcannon attım. Lahana ve patates de masaya, mama sandalyesine ve bebeğın yüzüne bulaşmamış olsaydı çok daha iştah açıcı olurdu.

"Uygulamada bir aile babası bulduğum için çok heyecanlıyım," diyor Emma. "Bekar bir anne olarak biriyle çıkmak korkunç bir şey."

Masadaki sekiz aylık üçüncü tekerlekten daha mı kötü, sürekli olarak lapa bezelyelerini kafama fırlatıyor? Hiç sanmıyorum. Ölüm perisi yavrusu henüz konuşamıyor olabilir, ama ilk görüşmemizin sadece yirmi dakikasında dişsiz ağızından 'baba' unvanını çıkarmaya çalışan annesi hakkında güçlü fikirleri vardı. Aynen evlat.

Gözlüklerime bir avuç bezelye daha sıçradı. Gözlüğümü çıkardım ve peçeteyle pisliğı sildim. Kravatım, Emma'nın küskün ocuğının izniyle çoktan colcannon ile kaplanmıştı.

"Aww! Carrion senden hoşlanıyor!"

Doğru mu duydum? Tam adı *Carrion* muydu? Yolda ölenler gibi mi? Bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Masanın karşısındaki, ne yazık ki adı konmamış bebek gözlerini kısmıştı. Yüzünden, beni bezinin içindekilerden daha az düşündüğü anlaşılıyordu.

Emma o ana akım uygulamadaki flört profiline bakılırsa normal görünüyordu. Ebeveyn olması anlaşmayı bozacak bir şey değildi, ama bundan bahsetmemiştii bile... zıplayan kız bebeğini getirme fikrinden bahsetmemiştii bile. Bana ocuklar hakkında ne düşündüğümü sormuştu ve ben de ona yakın gelecekte kendi ailemi kurmayı umduğumu söylemiştim. *Bu kadar* yakını kastetmemiştim. Büyükanнемin bu ironi karşısında kıkırdadığını duyar gibiydim.

Lark bunu duyana kadar bekle.

DemiDate'in uyarısı hazırlık odasının sessizliğini bölerek başka bir potansiyel eşleşmenin sinyalini verdi.

"Bu bir randevu uygulaması mı?" Deirdre sevinçle sordu. Tezgâhtan telefonumu aldı. İblis bebekten bu kadar kısa süre sonra başka bir buluşma ihtimali karşısında korkudan başka bir şey hissetmiyordum. "Ooh, çok tatlı. Onu ne zaman dışarı çıkaracaksın?"

"Bilmiyorum. Sadece eşleştik."

"Son zamanlarda hoşlandığın biriyle tanıştın mı?" *Sadece bir tane. Yanlış biriyle.*

"Hayır."

Göz kapaklarını yerleştirmek için Bay Doherty'nin kâğıttan göz kapaklarını soydum ve çökük göz çukurlarına gerçekçi bir görünüm kazandırdım. Büyük, dikenli bir kontakt lens şeklindeki dışbükey plastik de kapakların uyanırken açılmasını engelledi. Çenesini dikip dudaklarını sakın bir gülümseme haline getirmeden önce yaşlı adamın ağzını açmış ve takma diş eksikliğini telafi etmek için içeriye bir ağızlık yerleştirmiştım bile. Daha önce çelimsiz olan yüzü ölüm ilanındaki fotoğrafa daha çok benzemeye başlamıştı ve ben henüz mumyalama makinesini çalıştırmamıştım bile.

"Çaba gösteriyorsun, değil mi?" Deirdre nazıkçe sordu.

"Bu ay dört farklı kadınla görüştüm. Her biri bir öncekinden daha kötüydü. Pazar günü yemeğe götürdüğüm kişi çılgık atan bebeğini getirdi."

"Sonunda Saoirse'ye soracak mısın?"

"Belki." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu iş yürümezse en büyük çiçek tedarikçimizle ilişkilerimizin bozulacağına dair endişelerim vardı.

"O bir klas. İhtiyacınız olan türden . O bir iş sahibi, aynı zamanda .

Sorumluluk sahibi. Güzel."

Deirdre yakın bir aile dostu olarak benim yerleştiğimi görmek istiyordu ama hevesi çok baskın olabiliyordu. Lark konusunda başımın etini yemesini engellemek için ona Amerikalı ile bir ilişkinin mümkün olmadığını söylemiştim. Şimdi Lark'ın kendisi beni kapalı konfor alanımdan çıkmaya zorluyordu. İkiye karşı bir, miras şartları sayesinde sırtım duvara dayalı.

Bunu her düşündüğümde ihanet içimi yakıyordu. Başarısız olursam dümenin başına babamın geçecek olması durumu daha da kötüleştiriyordu, her ne kadar insanların vasiyetnamelerinde ayrı düştükleri aile üyelerinden özür dilemeleri yaygın olsa da. Mükemmel bir dünyada, büyükannem ve büyükbabam Willow Haven'ı başından beri oğullarına bırakırlardı. Ama gerçekte, aile ticaretiyle birlikte bizi de geride bırakmıştı. *Beni* geride bıraktı. Büyükannemin ölüm döşeğine geldiğinde, bir şekilde yaşlı adamın miras kararına dahil edilecek kadar bağışlanma kazanmıştı. Pádraig irtibat kurma zahmetine bile girmemişti. Geride kalan ailesinin ona gerçekten ihtiyacı olduğu birkaç yıl önce kendi annesinin cenazesine bile gelmemişti. Ona fayda sağlamadığı sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Yakında birini bulamazsan ikimiz de geçim kaynağımızı kaybedeceğiz." Ben Bay Doherty'nin uzuvlarını ölüm katılığını kırmak için esnetmeye başlarken o da hazırlık masasına yaslandı.

"İkimiz de bir şey kaybetmiyoruz, Deirdre. Söz veriyorum."

Aşağı yukarı yirmi yıldır Willow Haven'da çalışıyordu. Anaç tavırları aileleri rahatlatırdı. Tecrübesiyle başka bir yerde iş bulabilirdi ama onu bu duruma sokmak istemedim. Onun sadakatine sahip bir kadın benim yüzümden işsizlik kuyruğuna girmezdi.

"Lark'a sihirbazın servisindeki fareyi verdim." Artık randevular hakkında konuşmak istemiyordum. "Bana bir evcil hayvan istediğini söyledi."

"Bir kadın için garip bir isim. Lark. Bir heves gibi. Sanırım uyuyor."

Kalçasını geri iterken yaşlı adamın kalçası gürültüyle çatırdadı. Deirdre yüzünü buruşturdu.

"O isimli sonra ve Ötücü kuş. O bir Yetenekli. Çalışkan.

Kimseyi tanımadığı bir ülkeye taşınacak kadar ."

Ve hayatıma hayal edebileceğimden çok daha fazla neşe kattı.

Deirdre kaşlarını çatı. "Lark bir parça eğlence için iyi, ama ciddi birini bulmalısın. Onunla vakit kaybetmek için işini -doğuştan gelen hakkını- riske atmak istiyor musun? Orada bir gelecek yok."

Bunu kalben bilmek başka bir şeydi; güvendiğim, bana güvenen birinden duymak bambaşka bir şeydi.

"Biz sadece arkadaşız. Bir arkadaşla sahip olmak güzeldi."

Başını salladı, yüzü nazikti ama endişeyle doluydu. "Dikkatini kaybetme Callum.

Senin asıl ihtiyacın olan şey bir eş."

Lark bahçe hortumunu sıkarken sabun köpükleri cenaze arabasının kaportasına sıçradı. Arabayı yıkamak için garaj yoluna çektiğimi gördüğünde, yardım teklif etmek için dışarı koşardı - ara sıra işe götürüp getirdiğim için bir teşekkür. Reddettiğimde, araba yıkamayı tedavi edici bulduğunda ısrar etti. Ona Zen meditasyonu için "cilala, cilala" yöntemini karıştırdığını söyledim ve eline bir kova verdim. Her nasılsa, en sıradan işlere bile ışık getirdi.

Çiçekçi minibüsü kaldırıma yanaştı. Saoirse yaklaşırken Lark'ın kaşları çatıldı. "Seni hortumla yıkamamı ister misin yoksa iyi olacak mısın?"

Islak süngerini ona doğru fırlattım. Karateci bir hareketle, kazağında koyu bir leke bırakmadan süngerini fırlattı. Kış olmasaydı, ıslandığında şeffaflaşan minik bir şort ve beyaz bir tişört giyip giymeyeceğini merak ediyordum. Neyse ki Şubat ayının serinliği onu örtünmek zorunda bırakmıştı.

"Selam, Callum."

"Merhaba. Merhaba." Bu genellikle benim mumyalama odasına kırmızı suratla geri dönmem için bir işaret olurdu. "Bu ... benim ... "

"Merhaba! Ben Lark." Sırıtarak sabunlu elini uzattı. "Komşu." "Saoirse. Tanıştığımıza memnun oldum." Pürüzsüz kumral saçları Omuzlarında bir kucak dolusu nemli lale taşıyordubeni de ondan alıp içerideki resepsiyon masasının üzerine oturdum.

Araba yoluna döndüğümde Lark ona, "Ne kadar güzel bir palto," dedi. "Mavi tam senin rengin."

"Devasa," diye mırıldandım. Sanırım oldukça güzeldi.

Lark kaburgama dirsek attı. Her ne içinse, hiçbir fikrim yoktu. "Callum! Sen neden bahsediyorsun?"

Şaşkın bir yüz ifadesi takınan Saoirse'ye bir adım daha yaklaştım.

Oh. Bu, Lark'ın yerel bir deyimini yanlış anlamasının bir başka örneğiydi.

"Bu düşündüğün anlama gelmiyor," diyerek aradaki garipliği yumuşatmaya çalıştım. Ama onun önünde başka bir kadına iltifat ettiğim için kaburgasından bıçaklanmak, eğer bir randevu ayarlayacaksam harika bir görüntüye sahip değildi. Yine de garip hissettirdi.

"Bu palto mu? Penney's'deki indirim rafından." Görünüşe göre, iltifat alan tarafa da garip gelmişti. Utangaç gözleri benimkilerle buluştu, sonra dikkati cenaze arabasını yıkayan yardımcıma kaydı. "Şirin kovboy çizmeleri."

Lark'ın teşekkürünü yanlışlıkla bölerek Saoirse'ye "O Teksaslı," dedim. Hayır. En iyi çabalarımın rağmen, bu tam anlamıyla garipti.

"Callum'un hizmetlerde daha aktif bir rol üstlendiğini biliyor muydunuz? Daha bu hafta küçük bir çocuğun cenaze töreni sırasında serbest bıraktığı canlı bir fareyi yakaladı! Çocuklarla ve hayvanlarla arası çok iyi."

İhtiyacın olduğunda şimşek nerede? Merhametli yaratıcı, beni öldür.

İğrenmekten çok merak eden Saoirse'nin burnu kıvrıldı. "Bir fare mi?"

Lark devam etti. "Hemen atladı ve çıplak elleriyle kepçeyle aldı. Bir gün harika bir baba olacak."

Saklanmak için morgdaki soğutucuya atlamayı düşündüm ama Lark'ı gözetimsiz bırakmak daha riskli olurdu.

"Evcil fare," diye açıkladım, böylece salonun her tarafına dışkı bırakan pire kaplı haşerelerin istilasını hayal etmeyecekti.

"Endişelenmeyin." Lark, Saoirse'nin koluna rahat bir el koydu. Herkese karşı nasıl bu kadar doğal olabiliyordu? "O artık güvende. Callum onu kurtardı ve ben de evlat edindim. Ayrıca küçük bir egzersiz labirenti yapmama da yardım etti."

Eğlence yerini ölçülü bir kaş çatmaya bıraktı. Saoirse narin ellerini yoğurdu. "Siz ikiniz...?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Lark hortumu sarmakla meşguldü. "Aslında merak ediyordum da, tanıdığın yakışıklı bekâr erkek var mı? Biriyle çıkmak istiyorum ve bir kadının onayını almak hoşuma gidiyor."

Bekle-Lark cidden bu ihtimali düşünüyor muydu?

Saoirse bir an düşündükten sonra, "Grup arkadaşlarımdan biri bekâr," diye cevap verdi. "Eğer bir tanışma istersen. O bir avukat

günlük işi."

"Belki."

Saoirse önlüğünden telefonunu çıkarıp Lark'a uzattı. "Bu Aidan. Şirin, değil mi?"

Kaşları, gerçek bir ilgi gibi görünen bir şekilde zıpladı. "Evet. Kesinlikle öyle."

Eğildim, boyumun avantajını kullanarak ekrana bakmaya çalıştım ama Saoirse çoktan rehberini açmış ve Lark'a uzatarak numarasını girmesini istemişti.

"Kemancı olduğumu duydum," dedi Lark. Bu, aralarında geleneksel müzik ile Amerikan country-western müziği arasındaki paralellikler üzerine dostane bir sohbet başlattı. "Callum'un piyano çaldığını biliyor muydun? Yıllarca şan dersleri aldı ve koroya katıldı ama hâlâ bana bir nota bile dinletmedi. O zevki tattın mı?"

Saoirse cevap verirken başını kaldırıp bana baktı. "Bunu bilmiyordum. Ama onu çalarken dinledim."

Beynin sözel ve müzikal bölümleri farklı yarımküreleri işgal etse de, büyükannem şan derslerinin kekemeliğimi tedavi edeceğini ummuştı. Cenazelerde geleneksel şarkılar söyleyerek büyüdüm. Okuldaki zorbalık arttıkça, büyükannemin sesimle gurur duyması bile ilgi odağı olmaktan duyduğum endişenin üstesinden gelmeye yetmedi. Son performansım unutulmazdı: Dizlerimi kilitledikten sonra, "Danny Boy" yorumunun yarısında bayıldığımda açık bir mezara düştüm. Tekrar olmayacaktı.

"Ben sadece piyano çalarım. Özellikle de iyi değil."

"Mütevazı olma," dedi Lark dikkatini Saoirse'ye yöneltmeden önce. "Grubunuz nerede sahne alıyor?"

"The Hare's Breath'i biliyor musun? Cumartesi günü çalıyoruz."

"Oh! Orası bizim yerimiz, sizinle orada hiç karşılaşmadığımıza şaşırdım. Bir ara hepimiz orada bir araya gelmeliyiz," dedi Lark. Onun içine ne girmişti böyle?

Koyu renk gözleri aramızda gezinirken Saoirse'nin yüzünde yine şüpheli bir ifade belirdi.

"Kulağa harika geliyor." Belki de Lark'ın arkadaşlığından hoşlandığım onunla da eğlenebilirdim. "Sen ve ben birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

"Çok isterim." Gülümsedi. "Setlerimizden sonra susuyorum ve bana bir içki ısmarlayabilirsin."

Telefonu çaldı. "Gitmem gerekiyor. İşten arıyorlar. Numaram sende var Callum. Cumartesi günü seni görmek için sabırsızlanıyorum." Saoirse minibüse doğru yürüdü ve uzaklaşmadan önce bana tatlı bir el salladı. "Çifte randevu."

Duble mi?

"Biraz acemiyim, kabul ediyorum ama bu bir başarıydı." Lark vurmak için bir yumruk kaldırdı.

İsteksizce parmak eklemlerine kendi parmaklarımla vurdum. Parmaklarını ses efektiyle birlikte bir patlama gibi oynattı. "Bu bize çifte randevu getirdi. Planın bu muydu?"

"Evet, tam olarak kastettiğim bu değildi. Cumartesi günü grup olarak bir araya gelmek istediğimi söylemek istememiştim ama sizi kurtların önüne atmayacağıma söz verdim."

"Benim adıma mandolin çalan biriyle çıkmak zorunda değilsin." "Önemli şey değil. Merak etme, ilk randevunuzda bir Apaçi helikopteri. Bu ikinci bir tane alamayacağınızı garanti eder. Ben sadece konuşmayı kolaylaştırmak için yolu açacağım."

"Az önce yaptığın gibi mi?"

"Evet, az önce kadına 'kocaman' dediğin zaman mı? Bu arada benim geldiğim yerde böyle bir şey yapsan ağzına yumruğu yersin."

"Sana söyledim, bu bir iltifat. Sen de iyi bir baba olacağımı söylemiştin. Bunu *söyleyemezsin*. Özellikle de Bebek Carrion'la tanıştıktan sonra." Çileyi anlattığımda Lark gülmekten neredeyse altına işeyecekti, bu da neredeyse her şeye değdi.

"Ona ne istediğini söylemelisin. Birlikte güzel bir müzik yaptıktan sonra bana teşekkür edersin, Kazanova."

CALLUM

O umartesi gecesı, randevudan önce Willow Haven'ı kilitlerken Lark beni durdurdu. "Bunu mu giyiyorsun?"

Başımı salladım. Ben onu durduramadan ön kapımı açmış ve cenaze evinin merdivenlerinden yukarı doğru yürümeye başlamıştı. Peşinden koştum. "Nereye gidiyorsun?"

"Dolabınız. Bu sanatsal bir müdahaledir."

"Affedersiniz-"

İtirazıma aldırmadan yatak odamın kapısını açtı ve dolabımdaki eşyaların yarısını yatağın üzerine boşalttı. Yatak odamdaydı. Davetsizdi ama hoş karşılanmamış da sayılmazdı. Buraya birini getirmeyeli yıllar olmuştu.

"Bir kadının acımasız görüşüne ihtiyacın var." Lark bir uzman gibi davranma fırsatından zevk alıyordu. Yatağımın üzerine kömür ve kuzgun tonlarında kumaşlarla dolu askılar serdi.

"Neden moda tavsiyesine ihtiyacım olsun ki?"

Lark tüvit takımımı işaret etti. "Bu oda büyükbabanın mıydı ve taşındığında dolabı olduğu gibi bıraktın mı?"

"Eski model," dedim üzüntüyle.

"Tam olarak bir boşluğa bakmak gibi. Hiç rengin yok mu? Bordo bir düğmeye ne dersin? Gözlerinizi malakit ya da yeşim taşıyla süslemeye ne dersiniz?"

Sanatçılar. Sadece *yeşil* diyemez miydi? Bir parmağını çenesinin altına koymuş, yatağımın üzerindeki karanlık dağa *bakıyordu*.

"Bende bu var," dedim, yığından birkaç şey alarak.

Yüzlerce anma töreni görmüş lacivert gömleğine ve uyumlu kravatına bakarak burnunu kırıştırdı.

Dürüst olmak gerekirse, moda anlamadığım bir başka konuydu. Diğer herkes, bir duyuru bile yapılmadan toplum tarafından kodlanmış bir dizi şaşırtıcı kurala mahrem görünüyordu. Klasiklere bağlı kalmak daha kolaydı: iş için üç parçalı yn takım elbise, birkaç koyu renk sveter, siyah peacoat.

Rahatsız edici kravatı yatağın üzerine fırlatan Lark, dolabımın geri kalanının uçurumunu inceledi. "Henley'e ne dersin? Hem seksi hem de cenaze kıyafeti olduğu belli olmaz."

"Bu siyah." Düşüncelerim seçtiğim sıfata takıldı. Zevkime ya da zevksizliğime hakaret ederken bile özgüvenimi artırmaya çalışan destekleyici bir arkadaştı. Yine de kulaklarımda çınladı. *Seksi*.

"Bu trendi fark ettim. Yine de siyah sana yakışıyor." Kısa bir aramadan sonra dolaptan çıkardı. "Kollarını yukarı ek, sakın bileğine kadar giymeye kalkma."

"Neden olmasın?"

Kolumu sevgiyle sıktı ve diken diken oldu.

O kck temas gnmn en önemli olayı olurdu. *Acınası*.

"En güzel yerlerini göstermek istiyorsun. Dirseğinin hemen altından baksın. Al bakalım. Son onay için kayalıklarda giydiğin o dar kotla bunu dene."

Tiştirümü değiştirmek için banyoya çekilirken, kulaklarımı ısıtan sifona lanet ettim. Kotumun ne kadar dar olduğunu mu fark etmişti? Çok utanmıştım. Gençken ağırlık kaldırmak, kendimi savunmak için yeterince güçlenmenin bir yolu olarak başladı ve yaşlandıkça sağlığımın zirvesinde kalmak istedim. Hiçbir zaman görünüşle ilgili olmamıştı.

Döndüğümde Lark'ı kitaplığını incelerken yakaladım, elleri büyükbabam Tadhg, nan Gráinne ve benim bir fotoğrafımın yanında tuttuğum bir satranç taşının üzerindeydi. "Çok tuhaf bir kütüphanen var. 'Gözlerine Duman Giriyor: Ve Krematoryumdan Diğer Dersler' mi? 'Vebanın Ardından'? Bataklık mumyaları hakkında bir değil, iki değil, üç kitap?"

"Tarihi severim."

"İnek." Fotoğrafi değerlendirdi. "Ailenin miras konusunda iyi niyetli olduğunu biliyorum ama seni bu duruma soktukları için de biraz kızgınım."

İçimi çektim. "Kadınlarla tanışmak benim için kolay değil. Bunu biliyorlardı. Bu gece donup kalacağımdan korkuyorum."

"Saoirse senin sessiz bir tip olduğunu anlıyor."

"Varlıklarımı" göstermek için daha önceki fermana uymamı izlerken alt dudağını ısırıldı. Kollarımı dirseklerime kadar iterken daha iyi bir görüntü elde etmek için kolumun açısını değiştirdim. Ama Lark bakmayı bırakmadı.

"Manşetimde bir leke mi var?"

"Ne var? Hayır, değil. Çok yakışıklı görünüyorsun. Buna bayılacak."

Lark bana hızlı ve cesaret verici bir şekilde sarılırken narenciye ve vanilya beni içine çekti. O benim kişisel alanımda dururken aramızdaki gerginlik arttı. Tüm ben

düşünebildiği tek şey onu giysilerle kaplı yatağa çekmek, giysi yığınının üzerinden yuvarlamak ve onu sersemletici bir şekilde öpmekti.

The Hare's Breath'e yerleştikten on beş dakika sonra Lark içeri girdi. Birlikte gelmememiz konusunda ısrar etmişti. Gür bukleleri sürmeli gözlerini çerçevesliyordu ve beni gördüğünde gözleri parladı. Dar kot pantolonu kalçalarını sarıyordu. Dekolteli bluzundan göğüs dekoltesi görünüyordu. Ağzım kurudu.

Grup çalarken yanıma sokuldu ve şakacı bir şekilde omzumu dürttü, zaten elinde bir içki vardı.

"Hey," dedim sesimdeki rahatlamayı bastırarak.

Bir kucak dolusu Kelt düğümü mürekkebi taşıyan tenor Aidan, Lark'ı hemen fark etti. Dürüst olmak gerekirse, bir adamın onu fark etmemesi için on yıl önce ölmüş olması gerekirdi. Mandolininin sesiyle sallanırken şarkıcının ağzı yavaş bir sırtışla kıvrıldı ve göğsümde garip bir karıncalanma hissettim. "İnanılmazlar! Vay canına, Saoirse ortalığı yıkıyor."

"Finnegan's Wake "in açılış ezgileri kalabalığı çılgına çevirirken kemancı benimle göz göze geldi. Merdivenden düşerek kafatasını kıran bir adam hakkında bir türkü. Cenaze töreninde yas tutanlar taşkınlık yapınca cesedin üzerine viski dökülmüş ve adam şerefine düzenlenen partiye katılmak için ayağa kalkmış. Saoirse bunu benim için mi seçmişti? Yüzündeki bilmiş sırtıştan öyle olduğunu tahmin ettim.

Lark yerinde zıpladı, canlı melodinin tadını çıkardı. "Şarkıcılara her zaman bayılmışımdır."

Elimdeki Guinness bir anıt mezarın içinden daha siyahtı. Köpüklü kafaya baktım, karizmatik vokalisti izlerken kendi kendime dayattığım sessizliğim için kendimi tekmeledim. ile etrafında dolaşıyordum.

Lark'ın yanında hissettiğim coşkulu duygudan ilham alan besteler ve sözler, ama onları söylemeye dayanamıyordum. En azından ona.

"Yerleştiginizde dalacağım," diye bağırdı müziğin üzerinde. "Mumyalama tarihi hakkında konuşmazsan her şey yolunda gider."

"Değildim."

Lark kaşlarını kaldırdı. "Bu Tadı Komik Hatırladın mı? Konuşmada bir durgunluk oldu, sen de bana trokar hakkında bilgi verdin. Ben vişneli pasta yerken."

"Yani kavite aspirasyonu hakkında açıklama yapmamam mı gerekiyor?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kafam karışmış gibi davrandım. "Saoirse'yi başka nasıl etkileyebilirim ki?"

"Müzik konuşun. Kitaplardan. Şişmiş cesetlerin midesindeki gaz dışında her şey."

İki şarkı daha söyledikten sonra Aidan Cork aksanıyla coşkulu kalabalığa teşekkür etti ve sahneden indiler. Saoirse bana sarıldı ve tanışma faslını gerçekleştirdi. Bodhrán'daki Jamie ellerimizi sıktı ve eve, karısına ve çocuklarına gitmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı. Aidan Lark'ın parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve hızlı bir öpücük kondurdu. Lark'ın yanakları pembeleşti ve Saoirse memnun bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Bir trokar sokmak istedim. "Bak, boş

bir kabin var. Çabuk ol!"

Dördümüz loş oturma düzenine geçtik ve Saoirse yanımdaki koltuğa oturdu. İş günündeki olayları anlatırken çoraplı bacağı masanın altından benimkine sürtündü.

"Yirmi masanın her biri için birer tane olmak üzere aranjmanları teslim ettim ve gelin ciyak ciyak bağırdı, 'Bunların nesi var! Garip göründüklerini söyledi."

Lark öne doğru eğildi.

"Bana pembe sardunyalara istediğini söyledi, değil mi? Özellikle ısrar etti. Ben de ona pembe verdim. Bir düğün için ilk tercihim değil ama memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Sorun neydi?" Lark sordu.

"Görünüşe göre pembe *ortancaları* kastetmiş. Kafası karışmış." "Ciddi misin?"

"Evet, tıpkı aylar önce önerdiğim gibi. Ama o ne istediğini söyledi ve bana hiçbir fikrim olmadığını söyledi. Şimdi de düğününü mahvettiğim için ağlıyor."

Lark kıs kıs güldü. "Özür dilerim. Sesi berbat geliyor."

"Sadece başka bir Gelinzilla," diye güldü Saoirse. "Eminim sert bir eleştiri bırakacaktır. Yine de üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Konuşmaları etrafımda dönerken sessizce başımı salladım. Lark ara sıra kadehinin üzerinden bana cesaret verici gülümsemeler atıyordu. Daha iyi tanıştıkları sırada Aidan tarafından satın alınan ikinci içkisini içmeye başlamıştı bile. County Cork'un kırsal bir bölgesinden bir hukuk firmasında çalışmak için taşındığından bahsediyordu. Başka bir grup, bulaşıcı, ezici bir ritimle dümene geçti. Alaycı bir gülümsemeye elini uzattı ve Lark'la birlikte dans pistine atladılar.

Saoirse ile yalnız kaldığımda, Lark'ın neye baktığını merak ederek kolumun ucuyla oynadım. Masada bir tampon varken daha kolay olmuştu ama şimdi normal bir insanın randevuda yaptığı gibi sohbet etmek zorundaydım. Bu yüzden yoğun Sevgililer Günü sezonundan ve nasıl çiçekçi olduğundan bahsettik. Ve büyükannemin çiçekleri cenazelerle ilişkilendirdiği için karısına buket yerine her zaman çikolata aldığını. Hayatımın bağlamını açıklamak zorunda kalmamak güzeldi. Cenaze evinden bahsettiğimde bir randevunun kıvrandığını görmemek.

"Son zamanlarda farklı görünüyorsun. Deirdre bunun Lark sayesinde olduğunu söyledi." Saoirse gürültüyü duyabilmek için yakınımaya eğildi. Sıcak nefesi boynumu okşadı ve kanım kaynadı.

"Sanırım öyle."

Yıllarca Saoirse bir çelenk ya da çiçek sepeti teslim ederdi ve Deirdre yardım etmem için beni çağırdığında sessiz kalırdım, yardım edemeyecek kadar meşgulmüş gibi davranırdım. O zamanlarda hiçbir zaman birkaç cümle mırıldanmaktan başka bir şey yapacak cesareti kendimde bulamamıştım.

"Lark... neşeli. Güzel de." Bunu kibar bir şekilde yalanlamamı istediğini hissettiğim bir süre geçti. "Aidan ondan hoşlanıyor. Ben de öyle."

Onu tanımıyor bile. Muhtemelen her hafta sonu bardan eve yeni bir kız getiriyordur.

Lark bir ilişki istediğinden değil; sadece benim çıkarım için buradaydı. Dikkatim Aidan'ın Lark'ı döndürdüğü dans pistine kaydı. Lark şamatalı bir kahkaha atarken sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. Belki de onun kendisini tanımasını *istiyordu*. "D-dans etmek ister misin?" Bir şarkının bitip daha yavaş bir baladın başlaması arasındaki boşlukta çok yüksek sesle sordum.

Dans pistinde, gözlerim Lark'ın kollarıyla buluştu. Aidan'ın boynunun arkasından başparmağıyla onay verdi. Döndüklerinde, Aidan'ın Lark'ın sırtının alt kısmında duran eline odaklanmaktan kendimi alamadım. Aidan ona bir şeyler fısıldarken yüz ifademi tarafsız kalmaya zorladım. Titreyen ellerim Saoirse'nin üzerinde aynı noktayı buldu ve adımları ve ne kadar temasın uygun olduğunu hatırlamaya çalışarak beceriksizce ayağımı sürttüm. Çok fazla insan, çok fazla ses vardı. Şingirdayan bardaklar ve müzik eşliğinde bağırılan konuşma parçaları. "Üzgünüm, bu işte pek iyi değilim."

"Önemli değil. Birbirimizi daha iyi tanımaya başladığımızı sevindim. Seni rahatlamış görmek güzel. Böylesine ciddi bir işte, bu bir akıl sağlığı meselesi."

Elim sırtının küçük kısmını okşarken çiçek parfümü etrafımda dolaşıyordu, ama tek düşünebildiğim Lark'ın narenciye vanilyası kadar çekici olmadığıydı. Saoirse'nin eli gömleğimin önünü okşadı ve vücudum isyankâr bir şekilde refleksif bir uyarılma dalgasıyla karşılık verdi. Ama Saoirse'yi düşünmüyordum; düşüncelerim Lark'taydı. Damarlarımda dolaşan alkol ve adrenalinin verdiği cesaretle Saoirse'nin beline sarıldım ve bir adım daha yaklaştım. Deirdre haklıydı. Daha çok çabalamalıyım.

"Dürüst olmak gerekirse, dans etmeni beklemiyordum. Bu gece sürprizlerle dolusun, değil mi? Daha iyisini bilmesem, bir şeyler kanıtlamaya çalıştığımı söyledim."

"Belki de öyleyimdir." Çoğunlukla kendime. Korkunç bir motivasyonla bile olsa biriyle tanışacağıma inanmayan babama. Belki Lark'a da.

Yeni bir şarkı başlarken biri omzuma dokundu. "Callum'u bir şarkı için ödünç alabilir miyim?" Lark Saoirse'ye sordu. Sevgilim omuz silkerek Aidan'ın elini tuttu ve ikisi birlikte beden denizine doğru sürüklendiler.

Lark' kolu benimkine dayanmış, parmak uçları omzumu okşarken yasadışı bir heyecan beni boğazımdan yakaladı. Diğer elini kaldırdı, küçük ve yumuşak elini kavradım. Parfümü baştan çıkarıcı ve greyfurt gibi kokuyordu. Bunun için hazırlıksızdım. "Sana nasıl iki adım atılacağını göstereceğim. Merak etme. Çok kolay." Başlangıçta biraz beceriksizce davrandıktan ve sarhoş kahkahaları attıktan sonra ritmi yakaladım. Teneke düdüğü ve akordeon havayı doldurdu.

Odağım müziğe ve onun yüzüne kaydı ve sinirlerim biraz olsun yatıştı.

Kendisi biraz dengesiz olsa bile beni ortaladı. Umarım elimi hissetmiyordur. titriyordu. Hem çok yakındı hem de yeterince yakın değildi.

"Hızlı, hızlı, yavaş... hızlı, hızlı, yavaş. İşte böyle. Normalde yaptığın gibi bana doğru adım at, çarpık bacaklı olmana gerek yok. Attan yeni inmiş gibi !"

"Ayak parmaklarını ezmekten korkuyorum." Yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. "Daha honky-tonking yapmadım mı?"

Bir kahkaha atarak bana harika olduğumu söyledi. Lark'ın parmakları deltoid kaslarımın kabarıklığına dolandı ve neşe dolu gözleri benimkilere dikildi. Dilinin ucunda söylenmemiş bir şey var gibiydi ama biz dans ederken o sadece yüzümü inceledi.

Büyükannem her zaman en iyi mumyalayıcıların görünmez olduğunu söylerdi. Amaç gizlilikti. Eğer işimizi iyi yaparsak, birisine şekerleme yapması için süslü kıyafetler giydirmekten başka bir şey yapmamış gibi görünürdük. Morgun dışında, cenaze sahiplerini merkeze alarak çevrenin içinde erirdik. İlgi çekmeyi hiç sevmem ama Lark beni hazırlık masasındaki bir ceset gibi teşhir etti. Ve onun beni görmesini *istedim*.

Çilli burnuna kırmızı ve mavi neonlar sıçradı. Kahretsin, bu çok kötüydü. Böyle anlar sadece hislerimi daha da derinleştiriyordu. Bir kadına karşı bir şeyler hissettiğim pek sık olmazdı ve o yanlış kadındı.

Gidiyor. Sıradan iyi vakit geçirmek için burada, bir ilişki için değil.

"Sen ve Aidan iyi anlaşıyorsunuz."

Gözlerini kırpıştırarak yüzücülüğünün bir kısmını yok etti. "O iyi."

Tamam mı? Seyircilerin yarısı sahnede onun üzerine salyalarını akıtırken, diğer yarısı Saoirse'ye odaklanmıştı... Yapmam gerektiği gibi, bir suçluluk sarsıntısıyla hatırladım. Akordeon aniden durdu ve The Hare's Breath alkışlarla patladı. Lark kolumu bırakmadan önce uzunlamasına sürüklediğinde kolumdan aşağı elektrik karıncalanmaları yayıldı.

"Ders için teşekkürler." Randevularımızı bulmak için bara göz gezdirdim. "Saoirse'yi bulmalıyım."

Lark başını sıkıca salladı ve beni endişelendirmek için tekrar bara gitti. Birkaç dakika içinde söz konusu kemancıyı buldum. Aidan dans partnerini bir hamleyle bıraktı. "Tamamen senindir."

Dans ederken Saoirse bana gülümsedi ama düşüncelerim -ve bakışlarım- Lark'a geri döndü. O ve Aidan dans pistinden kaybolmuşlardı ama barda da değillerdi. Girişte ceketini uzatmasını izlerken boğazım düğümlendi. *Hayır*. Birlikte gidiyorlardı. Erken ayrılacağını biliyordum ama Aidan'la birlikte ayrılacağı düşüncesi midemi bira yapışkanlı zemine gönderdi. Gözlerimiz sallanan bedenler arasında kilitlendi. Elini hafif bir elveda işaretiyle kaldırdığında tüm oksijen ciğerlerimi boşalttı. Bir özür mırıldandım ve kendimi Saoirse'nin kucğıından kopardım.

Tuvalete koştum ve lavabonun üzerindeki duvar kağıdına baktım. Eski reklamlarda müstehcen bir şekilde bakan pin-up kızları yer alıyordu. Gözlerimi kapattım ve Lark'ın Aidan'a benzer şekilde şehvetli bir davetiye verdiği zihinsel görüntüyle savaştım. Bu bir hataydı. Telefonumu çıkardım. Lark daha doğru dürüst bir veda bile etmemişti ve kafası güzeldi. Saoirse grup arkadaşının güvenilir olduğu konusunda ısrar etti ama bu endişemi yatıştırmaya yetmedi.

Sizi eve bırakmamı ister misiniz?

Acı dolu bir dakikanın ardından cevabı geldi.

Lark: Hayır, Aidan beni götürüyor. Bölmek istemedim.

Cümleyi tekrar okurken sağ gözüm seğıirdi. Biri kapıyı çaldı. Dans pistinde şarkının ortasında terk ettiğim mükemmel güzellikteki kadının sesi tuvalet kapısından boğuk bir şekilde geldi. "Callum? İyi misin?"

"Hemen geliyorum!" Sesim fayanslarda yankılandı ve yüksek sesli m z k yüzünden kulaklarım çınladı.

Lark: Senden hoşlanıyor. Kartlarını doğru oynarsan bu gece kesinlikle bir öpücük alırsın.

Aidan'ın dairesinin merdivenlerinde Lark'a doğru eğildiği an aklıma geldi. Dövmeli kolları onu kendine çekiyordu. İkiyi yatağa düşüyordu.

Lark: Telefonunuzu bir kenara bırakın ve dikkatinizi randevunuza verin

Sonuna göz kırpan bir emoji eklenmiş olsa da bu bariz bir kovmaydı. Kendimi güçlendirerek yüzüme biraz su çarptım ve canlı Hare's Breath'e tekrar girmeden önce cızırtılı bir kağıt havluyla sildim. Saoirse'yi kabinde tek başına, elleri kucağında, dans eden çiftleri özlemle izlerken görünce kalbim sıkıştı.

"Hey..." dedi, ben yaklaşırken ayağa kalkarak.

"Bir işim  ıktı. İş." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Gitmem gerek."

Gülümsemesi solunca, "şimdi gitmeniz mi gerekiyor?"

diye sordu. "Evet. Bırakayım mı?"

Ceketini topladı. "Araba sürebilecek durumdayım. Beni dışarı çıkar."

Arabasında, Saoirse yaklaştı. Belki de buna bir şans daha vermeliydim, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan. Saoirse yetenekli, komik ve çekiciydi. Nedense benimle ilgileniyordu. Gelişmesi için zaman vermemek aptallık olurdu.

"Gelecek hafta tekrar deneyebilir miyiz?" diye sordum. "Daha sessiz bir yerde, sadece ikimiz?"

"Pekâlâ." Sokak lambalarında parlayan koyu renk gözleri çok ciddi görünüyordu. Eğilip göğsüme yumuşak bir öpücük kondururken eli göğsümün üzerinde gezindi.

Yanak. Kollarımı aşağıda tuttum, ellerimi yumruk yaptım. Eğer dönebilseydim, dudaklarımı onun ağzına bastırabilirdim. Bunun neredeyse cazip olduğu gerçeği, her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oldu. Gitmek bir hata mıydı?

Çıkmaz sokağa yaklaştığımda hızlı bir dönüş yaptım. Aidan'ın arabası Lark'ın garaj yolundaysa, görmek istemiyordum. Sosyal şarjım tamamen bittiğinde kendimi kanalda yalnız buldum, bir piknik masasına oturmuş soğuk suya bakıyordum. Saat gecenin birini geçtiğinde, nihayet cesaretimi toplayıp eve döndüm. Garaj yolu boştu, bu beni çok rahatlattı ama kalbim de boştu.

LARK

S Reese'in peşinden koşmak gereken bir bandaj gibiydi. Üzerimdeki baskı ve bu kadar savunmasız olma düşüncesi pek de çekici değildi ama yaklaşık altı ay önce bu konuya tamamen fiziksel bir ilgi duymaya başlamıştım. Austin'den ayrılmadan kısa bir süre önce, sert maden suyu ve canlı müzikle geçen bir gece, bir yabancıyla kötü tavsiye edilen bir eve dönüş yolculuğuna yol açtı. Anonimliğin bir başkasıyla ilk kez birlikte olmamı kolaylaştırması gerekiyordu. Bunun yerine deneyimi kafa karıştırıcı hale getirdi. Hiçbir şey olmadan önce panik atak geçirdim ve Lyft ile eve döndüm. Callum'la çifte randevudan önce, Aidan'la uyumluluk bulma ihtimalime karşı prezervatif satın almıştım. Ama hâlâ hazır değildim. Başka bir hayatta , o seksi, dövmeli şarkıcıyı hiç düşünmeden yatak odama çekdim ama onu öpme fikri bile midemi bulandırıyordu. Birbirimize kibarca iyi geceler diledikten sonra Ben yokum.

Aidan muhtemelen bütün gece Callum'a Tex Avery çizgi filmlerindeki böcek gözlü, ıslık çalan kurt gibi baktığını fark etmişti. Onu The Hare's Breath'de gördüğüm andan itibaren, saçları alnına dökülmüş, giyinik bir halde

Grupla birlikte sallanırken, başımı arkaya atıp zevkle uluma dürtüsüyle savaştım. Uçtukça, açıkta kalan kollarına utanmadan daha fazla salya akıtıyordum. Ona iki adım atmayı öğretirken gülüp bana sarıldığında, *başkalarıyla* çifte randevudayken duygularımı itiraf etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce gitmem gerektiğini biliyordum.

Callum'un bana şoförlük yapma teklifini değerlendirmek yerine, o haftadan beri bilerek işe yürüyerek gidip geliyor, mezarlıktan uzak duruyordum. Eğer Saoirse ile yakınlaşıyorsa, kendime mesafe koymak akıllıca olurdu. Bana ağrıdan aldıklarını ve takvimde başka bir randevu olduğunu söyledi.

Reese'in ölümünün ikinci yıldönümü, çifte buluşmadan dokuz gün sonra beni derinden etkiledi. Katartik gözyaşları sadece doğru koşullar altında geldi, ama bir kez geldiklerinde, mantarları çıkarılmış hissettim. Bir suçluluk tsunamisinde boğuldum. İşe hasta olduğumu söyledim ve pijamalarımı değiştirme zahmetine girmedim, çünkü yatağımdan sadece kilerden bir paket cips alacak kadar uzun süre ayrıldım. Çarşaflarımdaki yağlı kırıntılara aldırmandan onları ağzıma attım ve kendimden geçtim. Önemli değildi. Dikkatimi dağıtmak başa çıkmama yardımcı oluyordu ama iş için cesur bir yüz takınmamın imkânı yoktu. Lo, şiş gözlerimi ve kızarmış burnumu görmesine izin verdiğim tek kişi olan FaceTime aracılığıyla kontrol etti. Ve Rachel'ın başka bir hesaptan gönderdiği açılmamış bir e-postayı daha sildim. Benimle iletişime geçmek için onca gün varken... bu mu? E-postasını spam klasörüne attım ve onu tekrar engelledim.

Annem "Attan düşersen tozunu al ve tekrar bin" sözünü çok severdi. Ben sadece düşmemiştim. Hayat beni ayaklar altına almıştı. Bazı günler tekrar dörtnala koştum. Diğer günler ise *Bitmeyen Hikaye*'de Artax'ın hüznü bataklığına yenik düştüğü sahneye daha yakındı.

Kahraman Atreyu'nun aksine, ortağımın batmakta olduğunu fark etmemiştim bile. Kendi hikâyeme o kadar dalmıştım ki, elimden gidene kadar sahip olduklarımın kıymetini bilemedim. Onu cipine binmeye iten şey tartışmamızdı.

Patinaj izleri asfaltı yakmıştı. Ezilmiş meşe ağacını çevreleyen cam ve metal parçaları. Çitlere bağlanmış balonlar, öğrencileri ve takımı tarafından bırakılmış basketbol formalı oyuncak ayılar. Kaza yaptı çünkü araba kullanamayacak kadar perişan haldeydi... ya da bilerek ağaca çarptı. Her iki durumda da kocam hayatta olacaktı.

O gece yaptığımız patlayıcı kavga için değil. Suçluluk duygusu beni neredeyse canlı canlı yiyordu.

Yıldönümünün ertesi , yan taraftaki gül bahçesindeki hareketlilik dikkatimi çekti. Pencereden, alacakaranlığın Callum'un soluk tenini lavanta rengine boyadığını ve dalgın dalgın volta attığını görebiliyordum. Üzerime bir bornoz geçirip ayakkabılarımı giydim ve aşağıya indim. Cuma gününden beri hâlâ doğru dürüst giyinmemiş ya da saçımı taramamıştım ve şimdi Pazartesi akşamıydı.

"Her zamankinden daha fazla gizleniyorsun." İki gün boyunca hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra sesim çöp öğütücüsü gibi çıkıyordu.

Gözlüklerini çıkarıp burnunun kenarını sıkarken Callum'un yüzüne yorgunluk çökmüştü. Elini tuttum ve sıktım.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bebeklerle çalışmak hiç kolay değil," dedi kırılgan bir sesle. Bu akıl almaz kayıp karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Callum'un küçük bir bedeni şefkatle giydirdiğini düşününce. "O ailelerden ücret almıyorum. Israr bile paralarını kabul etmiyorum. Ama Tanrım, en zoru onlar."

Uzun süre boyunca, her cenaze levazımatçısının en iyi ihtimalle duygularından kopuk, en kötü ihtimalle de trajediden faydalanmaya hevesli bir fırsatçı olduğuna inanmıştım. Ama Callum yas tutanların rahatını kendi rahatının önüne koyuyordu. Her gün. Benim kederden kaçtığım ya da eski püskü bir cübbenin ve

Adventure Time'ın bölümleriyle birlikte yaşadı. Ama bu onun geniş omuzlarına ağırlık vermediği anlamına gelmiyordu.

Onu kucakladım. Çok daha uzun boylu olmasına rağmen bana doğru kıvrıldı. Bu metanetli adam kucaklaşmanın içine gömüldü. Göğsüne sokuldum ve yeleşinin zengin, erkeksi kokusunu içime çektim. Sıcaklık, tüketen karanlık bir gecede yanan bir fener gibi boş göğsüme yayıldı.

Callum benim sığınağım olmuştu... ben de onun. Plansız ve öngörülemeyen bir şekilde aniden ortaya çıkmıştı ama bu onu daha az doğru yapmıyordu.

Geri çekildi ve pembe çerçeveli gözlerini bana dikti. "Ağlıyor muydun? Ne oldu?"

"Rimelimi çıkarıyorum." Yalan değil, çünkü hıçkırarak . Yüz hatları inançsızlıkla buruştu. "Film izlemek ister misin? Kafanı dağıtmak için?"

Doğruyu söylemek gerekirse, dikkatimin dağılması bana da iyi gelirdi. "Bu akşamki gösterimden sonra salonu temizlemem gerekiyor." Sertçe yutkundum. "Sonra gelebilirsin."

Saat yediyi biraz geçe kapıma hafifçe vuruldu. En azından saçımdaki patates cipsi kırıntılarını tarayıp at kuyruğu yapmak, yeni pijamalarımı giymek ve oturma odamı toplamak için birkaç dakikam vardı. Alışılmadık bir şekilde bitkin ve her zamankinden daha da sessiz olan Callum içeri girdi ve ayakkabılarını çıkardı. Takım elbisesini çıkarıp kapüşonlu bir tişört ve jogger giymişti. Houdini'nin egzersiz topu ayaklarına çarptı ve Callum kırılgan bir gülümseme takındı. Bugünün ilk günü olduğunu söyleyebilirim.

Alnındaki saçları fırçalayarak, "Görüyorum ki rahatlamaya hazırlıklı gelmişsin," dedim.

Havayı kokladı ve Houdini'yi plastik balonundan kurtararak beni mutfığa kadar takip etti. Callum küçük beyaz fareyi bir eliyle kavradı ve ana dilinde mırıldanarak nazikçe sırtını okşadı. Bir şey

içimde eridi. Az pişmiş bir brownie gibi yapış yapıştı. Bir kaseyi havaya kaldırdım. Karamel ve çikolata şeritleri, hindistancevizi pullarıyla kaplı kabarık patlamış mısır tanelerinden oluşan bir dağdan aşağı sızıyordu.

"Bu patlamış mısır mı?"

"Orada bir yerde. Ben üzgünken kuzenim Cielo bunu yapardı. Biz ona Mutfak Lavabosu karışımı derdik. Rahatlatıcı yiyeceklerin sağlıklı olması gerekmez."

"Evini mi özledin?"

"Bazen. Lo'yu ve istediğim zaman otantik barbacoa tacos yiyebilmeyi özlüyorum. Ama burayı seviyorum."

"Eski sevgilinle zor zamanlar geçirdiğini biliyorum..."

Tanrım, bilmiyordu. Bu gece kendimi kaptıramadım. Patlamış mısır ve akılsız bir komedi filmiyle olmazdı. Callum'un zihnindeki ağırlık ve kalbimdeki suçluluk duygusuyla olmazdı. Gerçeği açıklamak yerine sözünü kestim. "Kalp kırıklığı bizi en iyi hale getirir. Ama benim için endişelenme. Ben iyiyim."

Şekerleme ikramını kabul etti ve konuyu kapattı, ancak neredeyse istilacı bir beni izledi. Bazen ilk karşılaşmamızdan itibaren bende fark edecek kadar keder görüp görmediğini merak ediyordum. Sonra 'eski sevgilimden' söz ederdi ve beynimin onun ne demek istediğini anlaması bir an alırdı.

"Tüm o tuz ve şekeri yıkamak için bir şeye ihtiyacımız var. Çay? Kahve?"

İhmal ederek yalan söylemek insanı susatır. Houdini Callum'un omzuna , ben iki fincan oolong demlerken bıyıkları seğiriyordu. Egzersiz topuna geri bırakıldıktan sonra yuvarlanarak uzaklaştı ve yol boyunca mobilyalara çarptı.

Oturma odasına çekildik ve Callum bir indie komedi seçti. Koltuk küçüktü ve bizi birbirimize yaklaştırmaya zorluyordu. Ben eğilip başımı omzuna yaslayana kadar bir mankenden daha sert bir şekilde oturdu. Yüksek sesle iç çektim ve

Sonra da sırt minderine yaslanıp rahatladığında oluşan girintiye yerleşti.

"Bu iyi mi?"

"Bekle." Kapüşonunu kafasına geçirdi, sonra aynı pozisyona geri döndü.
"İşte böyle."

O itiraz edemeden kazağını koltuğun kolundan çekip aldım ve başımın yarısına kadar geçirdim. Yumuşak kumaşta muhafaza ettiğı zayıf vücut ısısının mahremiyetiyle ürperdim ve keskin kokuyu içime çektim. Su kokusu, bana kayalıklara yaptığımız geziyi hatırlattı. Bir elini dağılık saçlarında gezdirdi, düz gömleğinin içinde kaslı kolları dikkatimi dağıtıyordu.

"Arsız küçük hırsız."

Callum sinirlenmiş gibi yaptı, çayından bir yudum daha alırken suratını astı. Sıcak ve uykulu bir şekilde ona sokuldum. On dakika sonra ekranda ne oynadığının farkına bile varmamıştım. Aksine, yanağımın Callum'un sağlam göğsüne değmesinden keyif alıyordum.

Neden kronik ağız kokusu olmasın ki? Ya da yarım yamalak siyasi eğilimleri?

Artan cazibemi ve sinir bozucu hislerimi bastırmak için her şeyi

yapardım. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?"

"Kazağım," diye yanıtladı kuru

bir sesle. "Ne?"

"Kazağımın sende kalmasını istiyorsan, söylemen yeterli."

Hannah'yla The Hare's Breath'teki başarısız çöpçatanlık gecesinde beni kablo örgülü Aran kazağına sardıktan sonra, cesaretimi toplayıp kazağı iade etmem tam bir haftamı aldı. Yıkanmış, çünkü yedi gece boyunca onunla uyumuştum. "Ben- İyi. Zaten bir kapüşonluya ihtiyacım vardı."

Gülümsemesi duyulabiliyordu. "Ne söyleyecektin?"

"Hayır, hayır, . Giysilerinize girebilmek için size iltifat ediyorum. Ana planımı anladın."

Sessiz ve eğlenceli bir kahkahayla göğsü hafifçe sarsıldı ama konuştuğunda içten ve nazikti. "Bu... gerçekten güzel."

Aslında olması gerekenden çok daha iyiydi. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum, Cal." "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

Houdini'ye mırıldanırken sesindeki şefkati düşündüm. Kulağıma fısıldasa kulağıma nasıl gelirdi? Onun tatlı dilinin bana nelerden hoşlandığını anlatmasını isterdim. Dizlerinin arasına yerleşip yumuşak joggers'ının üzerinden onu okşarken fısıldayarak övmesini. Platonik ve platonik olmayan arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Kalp atışlarının ve uzun bacaklarının küçük kanepemde tembelce eğilişinin son derece farkındaydım. Elbette buradaki en yakın arkadaşşıma aşık olacaktım. Sürekli bir felaket değil de neydim ben?

"Başka neyi severim biliyor musun?" dedi ve suçluluk duygumu yeniden rayından çıkardı. "Benim acayip tatlı atıştırmalıklarım. İtiraf et."

"Dünyayı daha renkli hale getirme şeklin. Tanışana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Sadece işin değil, *sen*. Bu dünyada çok fazla üzüntü var ve sen her zaman neşe saçıyorsun gibisin."

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı. "Sen acayip tatlı olansın." "Geçen gece benimle The Hare's Breath'e geldiğin için teşekkür ederim."

"Memnuniyetle," dedim.

Saoirse'nin göz bebeklerinin onun varlığında kalbe dönüşmesine bakılırsa, çiçek aranjmanlarını teslim etmeye başladığından beri Callum'a aşıktı. Ve birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Gürültücü Teksaslılar onun tipi olamazdı.

"Saoirse beline kadar inen siyah saçlarıyla bir afet. Çok iyi keman çalıyor. Tam bir eş adayı." Bir dakika boyunca sessizlik üzerimize çöktü ve televizyondaki sahne titredi. "Yani... Biriyle sadece onu seviyorsan mı yatağa giriyorsun?"

Gerildi ve yutkundu. Tanrım. *Garipleştirmiştım.*

"Hazır değilsen bunu yapmanı önerdiğimden değil," diye eklemek için acele ettim. "Sadece nasıl çalıştığını merak ediyordum. Kahretsin. Buna cevap verme. Bana kendi işime bakmamı söyle."

"Hayır. Gerçek aşkı beklemek kadar asil bir şey değil. Birini bu şekilde görmek, onu istemek için yakın hissetmeye ihtiyacım var. Önce romantik olarak ve sonra ..."

Ve sonra cinsel olarak. Sadece hayal edebiliyordum. Hayal *etmiştım.*

"Tek gecelik ilişkilerden hoşlanır mısınız?" diye sordu, neredeyse fısıldayarak. Şimdi de Aidan hakkında mı konuşuyorduk? Onunla yattığımı mı sanıyordu?

"Üniversitede ben de payıma düşeni aldım. Bazen duygular olmadan daha kolay oluyor. Çok daha az savunmasızken bazı ihtiyaçlarınızı karşılayabilirsiniz."

"Çekiciliğini anlamak zor. İkisi benim kafamda tamamen bağlantılı."

"Anonimlikte belli bir heyecan var. Kendiliğindenlik. Yenilik. Güçlü bir kombinasyon olabilir. İkiniz de aynı fikirde olduğunuzda sıradanlık eğlencelidir."

"Anlaşılan yenilikler seni heyecanlandırıyor." Gözleri midemi bulandıracak şekilde parlıyordu. Pek çok ilişkide tutkuyu öldüren aynı aşinalık onu da heyecanlandırıyordu.

"Bu adil. Çoğu şeyi en az bir kez denerim."

"Tamamen maceraperest değilim."

"Oooh!" Gözlerim parladı ve kupamdan bilinçli bir yudum aldım. Merakımı cezbedtiğini düşün. "Detaylandırmak ister misin?"

Dudağını ısırđı, o solucan kutusunun kapağını açmaya cesaret edemiyordu. Callum'u davet etmekteki niyetim çok iyiydi; onu baştan çıkarmak ya da aramızdaki ilişkiyi garipleştirmek değildi. Bu sulu lokmayı "Sonra Görüşürüz" başlığı altında dosyaladım.

Birkaç dakika sessizce beni inceledi. "Saoirse'nin grup arkadaşı iyiydi."

"Aidan'la bu şekilde ilgilenmiyorum. Dediğim gibi, sadece iyilik olsun diye geldim."

Callum parmağıyla kanepemin minderindeki şal deseninin üzerinde gezindi. "Evliliğinize ne oldu?"

Konuşma boyunca, bir şekilde göğsümdeki bu büyük çukura ulaşmıştık. Callum uçuşumun kenarında durdu ve içine doğru bağırdı. Kalbimin atması gereken boş alanda yankılandı. Tekrar doldurmaktan korktuğum boşluk. Bir parçam ona söylemek istiyordu. Onu karanlıkta tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Telefonu sehpanın üzerinde vızıldadı ve dışarı çıkmadan önce bir özür mırıldandı. Zaman mahrem baloncuğumuzun içine çöktü. Saat 9:17'ydi. Onu bu kadar geç saatte kim aramıştı? Sehpanın üzerindeki atıştırmalıkları karıştırarak yeniden ayarlamaya çalıştım. Bu saatte çıkmaz sokağımız çok sessizdi ve Callum'un derin tınısı kapıdan içeri süzölüyordu. Konuşmanın onun tarafından parçalarını toplamak için zorlanmama gerek yoktu.

Bir adresi tekrarlıyor. En kısa zamanda orada olacağına dair yumuşak bir söz.

Ona yarım saat ver.

Geç saatte içki içmek için biriyle mi buluşacaktı? Geleneksel müzik genelde en az 9:30'a kadar başlamazdı. Saoirse miydi? Ne de olsa birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Bekâr bir adam olarak buna hakkı vardı. Varsayımsal bir konuyu tartışmak başka bir şeydi, telefonunun çaldığını duymak ve acele etmesini izlemek bambaşka bir şey.

cevap vermek için çoraplarıyla kapıdan içeri girdi. *Şubat* ayında. Ayak tabanlarının sahanlığa kadar donmasını ve böylece gidememesini diledim.

Hayır. Zihinsel olarak kıskançlık ateşini bir kova suyla söndürdüm ve kararmış gururum bir fajita tabağı gibi cızırdadı. *Eşleşmesine yardım etmeye çalıştığın adama bölgeci davranma.*

İki dakika sonra tekrar içeri girdi, yüzü aynı şeyi düşünmüş gibi kapalıydı.

Elinde boş kupayla kapının diğer tarafında durduğumu fark edince pişmanlıkla kaşlarını çattı. "Üzgünüm, işim var."

"Bu kadar geç mi? Bu acele niye? Hiçbir yere gitmiyorlar." Az önce bir kadından telefon almamış gibi davranacaksa, kendimi bu konuda açık sözlü olmaya zorladım.

Callum bir elini saçlarına götürdü ve saçlarını daha da dağınık bıraktı. "İşte bu yüzden acele ediyorum. Ailenin, büyükannelerini evlerinden çıkarmam için bana ihtiyacı var. Ölümün kibar saatleri yok ne yazık ki."

" bu adli tabibin işi. ama. Dürüst ol. Seni gerçekten kim aradı, DemiDate'ten biri mi? Saoirse mi?"

"Gardaí aradı." Callum kaşlarını çattı. *Polis.* "Duruma bağlı benim işim bu. Yaşlı vakaları. Şiddet içermeyen kazalar. Gardaí'nin otopsiye ihtiyacı olmadığı sürece cesetler doğrudan bana gelir."

Oh. Tabii ya. Callum'u başka biriyle hayal etmekle o kadar meşguldüm ki, bariz açıklamayı düşünmemiştim. Kendini açıklamaya ihtiyacı olduğundan değil.

"Bu, birinin hayatının en kötü gecesi olabilir. Birinin sevdiklerini alması için onları saatlerce bekleterek bunu daha da kötüleştirmeyeceğim."

Alışkın olduğu için işinden kaçamıyordu. Bu da birlikte vakit geçirdiğimizde uzun süre görmezden gelemeyeceğim anlamına geliyordu. Ve birisini koyardı

Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tuttu. Callum iyi bir adamdı. Ve açıkçası, bana bunun muhtemelen romantik bir buluşma olmadığını söylediğinde rahatladığımı hissettim.

Bencil.

"Tam da ihtiyacım olan şey buydu." Callum bana tek koluyla hızlıca sarıldı.
"Film için teşekkürler. Dişçim de patlamış mısır için sana teşekkür etmeli."

CALLUM

E o hafta sonu Saoirse ile içtiğimiz çay yeterince keyifliydi. Gözlerden uzak, mum ışığında yenen bir yemeğin üzerine yüzeysel bir sohbet geçti. Tekrar,

Ayağı masanın altında benimkini sıyırdı ama ben geri çekildim. Günümün nasıl geçtiğini sorduğunda, komşuma takılıp kaldığımı kesinlikle söyleyemezdim. Lark'la aramızda bir şeyler değişmişti; dikkatimin dağınıklığı, yemeğin tadına bile bakmadığımdan belli oluyor olmalıydı.

"Bir arkadaşım bu gece The Hare's Breath'te çalacak," dedi Saoirse, konserden sonra arabama doğru yürürken. "Uğramak ister misin?"

Tek istediğim yatağa girmektir. Tek başıma. Biriyle çıkmak en iyi koşullarda bile endişe vericiydi, ancak mevcut koşullar bununla başa çıkmamı gerektiriyordu, bu yüzden kabul ettim.

Coşkulu kahkahalar ve tokuşturulan kadeh sesleri tıklım tıklım dolu mekânı doldurdu. Sahnede, melodik bir akordeon eşliğinde Saoirse'nin arkadaşı geleneksel türküler söylüyordu. İki adım atarken Lark'ın ayak parmaklarına bastığımı hatırlamadan edemedim. Aptal kalbim yerinden fırlamıştı.

"Hey!" KinetiColor'ın yerleşik dangalağı Seán standımıza yaklaştı ve beni işaret etti. "Seni tanıyorum. Yanki'nin adamı."

Saoirse şarabını yudumladı.

"Ah, pardon," diye fısıldadı sahnede, fark ettiğinde ve zihinsel olarak soyunduğunda

. "Kemancı mı? Adil oyun. Bunu düşünmemiştim."

"Ne oldu senin isim yine mi? Séamus? Biz
çalışıyor için var bir konuşma, Séamus."

Burun delikleri alevlendi. "Eğer onunla işiniz bittiyse, sanırım Lark'a bir kırbaç atacağım. Sarışınlara karşı hep bir ilgim olmuştur."

Yakınına eğildiğimde gözlerimde ateş yanıyordu, vücudumdaki her kas ona saldırmak için titriyordu. "Bu. Gerçekten. Yeter."

"Daha bir galon bile içmedim, Lurch." Kayıtsızca birasından bir yudum daha aldı.

"Lark'ın yarısı kadar bile akıllı olsaydın, tek kelime etmeden eve giderdin."

Başparmağını kemerinin halkasına sokan Seán, Lark'ın alametifarikası olan tiz ses tonunu taklit etti. "Evet. Bu kovboy o vahşi kırsağı kıracak."

Bardağı kafasında kırdığımı hayal ettim. Sivri ucuyla bağırsaklarını deştiğimi. "Onun hakkında bu şekilde konuşma."

Ben yaklaştıkça dayanılmaz sırtışı dalgalandı.

"Lark'ı rahat bırak. Eğer uygunsuz bir kelime söylediğini duyarsam-"

Saoirse ölümcül fantezimi yarıda kesti. "Callum, bana dans sözü vermiştin."

Bana onun kan kaybından ölmesini gerektirmeyen bir çıkış yolu veriyordu. İkincisi daha tatmin edici olurdu. Saoirse teklif ettiğim kolu tuttu.

"Merak etme," diye alay etti Seán. "Eğer bir sonraki *d-dans* kemancıyla yapmama izin verirsen, Lark'a *d-dans* yaptığını söylemem."

"Senin gibi bir sersemle dans etmeye hiç niyetim yok," diye tersledi.
"Kaybol." Seán pis bir göz kırpışla topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın
arasına karıştı.

Piç kurusu. Aşağılanmıştım. Sadece randevuma asılmakla kalmamış, Lark'a da hakaret etmişti. Peki ben ne yapmıştım? Ona izin verdim.

"Ne canavar ama." Saoirse burnunu kırıştırdı. "Lark gerçekten de iş yerinde o adamla uğraşmak zorunda mı? O bir insan kaynakları ihlali."

Çözülmemiş öfke hâlâ ellerimi titretiyordu. Lanet olası boynuna dolanmak istiyorlardı. "Onu rahat bıraksa iyi olur yoksa yemin ederim..."

"Siz ikiniz hiç çıktınız mı? Eğer bir geçmişiniz varsa araya girmek istemem."

Benim açımdan isteksizlikten değil. "Hayır, ama bu şekilde devam etmesine izin veremezdim. Lark harika bir insan ama... bizim farklı ihtiyaçlarımız var."

"Ne gibi?"

"Yuva kurmak istiyorum. Çocuk sahibi olmak. O istemiyor."

Saoirse'nin kara gözlerinde umut parlıyordu. "Bana çıkma teklif etmeni o kadar uzun süre bekledim ki, vazgeçtim. Neyi bekliyordun?"

"Hâlâ ne istediğimi nasıl ileteceğimi öğreniyorum. Bu benim için kolay değil."

"Ben ne istediğimi biliyorum." Saoirse ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ağzını dudaklarıma dayadı. Önce yumuşaktı, sonra dilini dudaklarımin kenarı boyunca istilacı, ıslak bir şekilde kaydırđı.

İçgüdüsel olarak geri çekildim ve ıslanmış alt dudağıma vurarak öpücüğüünü sildim. Utangaç gülümsemesi buharlaştı. Yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

Dans pistinde donup kaldık. İnsanlar ribaundlar hakkında ne söylerse söylesin, başka bir kadını öpmek benim sınırsız cazibemi silemezdi. Tek istediğim Lark'la kanepeye kıvrılmak, onun gülüşünü duymaktı.

Houdini'nin bıyıkları avucunu gıdıkladı, çenesini yukarı eğip onu derinden öpme isteğıme boyun eğdim.

Saoirse, "Utangaç olduğınu biliyorum Callum ve hamleni yapmanı beklemekten yorulдум," dedi.

"Üzgünüm ama yapamam. Düşündüm ki-" Her türlü meşhur kutuyu işaretleyen bir kadını reddetmeyi hiç hayal etmemiştim ama Saoirse'yi öpmek bir somun sodalı ekmekle öpüşmek kadar heyecan vericiydi. Lark'a yakın durmak bile kalbimin çarpmasına neden oldu. "Sağlamsın, ama ben zaten-

"Lark', değil mi?"

Sözlü sürçmenin şaşkınlığıyla geri adım attım. "Ben öyle demedim."

"Geçen gece gözlerini ondan alamadın ve o adam ona hakaret ettiğinde alındaki damarlar bir işaret feneri gibi titreşti." Kaşları daha da çatıldı. "Neden yalan söyledin?"

"Ondan hoşlandığımı öğrenirse her şey mahvolur. Lütfen, umarım bu aramızda kalır."

Saoirse, kendisini çılgınca bir bağlılıkla öpecek, tamamen kendini adanmış birini hak ediyordu. Her mesaj attığında kalbi hızlanan birini. Benim Lark için hissettiklerimi onun için hissedenden birini hak ediyordu.

"Seni yönlendirdiğim için özür dilerim. Çok zekisin ve bunu dürüstçe denersek..."

"Callum." Yanağıma dokundu, belli ki kafası karışıkı. "Keşke o şehre gelmeden önce bana çıkma teklif etseydin."

Ağzımda pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır fırsatların elimden gitmesine izin vermiş, sayısız mutluluk şansını boşa harcamışım. Ölümüne odaklanarak, yarım yaşanmış bir hayatım oldu. Ta ki Lark ortaya çıkana kadar.

"Madem nasıl hissettiğimi anlayabiliyordun, neden beni öptün?"

"Bu gece için onu unutmanı sağlayabileceğimi düşündüm. Oradan başla. Düzgün adam az bulunur. 'O sahip ben çıkarım' diye düşündüm. Beni suçlayabilir misin?"

"Milyon yıl geçse de kimse bana Lark'ı unutturamaz." Kelimeler biraz duyarsızca, ama tamamen dürüstçe, beynim daha farkına bile varamadan ağzımdan çıkmıştı. O kadar. Çok. Lanet olası. Belanın.

"Bunu başka bir kadına itiraf etmek yerine, ona söylemelisin."

LARK

"N Bu sefer, vampir olan ya da olmayan gizemli arkadaşınla tanışmak istiyorum."

Cielo ve ben, iş ve okul taleplerimizin ve zaman farklılıklarımızın ince bir örtüşmesi içinde görüntülü görüşmeler planladık. Aramızda altı saat vardı. Teksas'ta saat sabahın biriydi ama ben işe gitmeden önce gece geç saatlere kadar süren bir çalışma seansının sonunda beni aramıştı. Her nasılsa hala enerjisi vardı, ben kahvemi yudumlarken o FaceTime penceresinden el sallarken esmer saçları sallanıyordu.

"Callum çok utangaç, Lo," dedim. "Sadece bir fotoğraf göndereceğim." "Hayır! Hadi ama, tam bir pakete ihtiyacım var."

"*Paket* mi? Gerçekten de hiç görmediğin bir adamı nesneleştiriyor musun?"

"Ne zaman ondan bahsetsen," dedi, konuya daha sıkı sarıldı

"Yüzünüzde aptal bir ifade var. Kesinlikle seksi."

Bunu göstermek için, yüzünde hüznü bir ifadeyle orta mesafeye baktı. Bu bana *Bambi*'deki ilkbahar sahnesini hatırlattı; Thumper'ın azgınlaşıp bir sürü küçük tavşan yapmak için zıpladığı sahne.

tavşan karısını ekrandan uzaklaştırdı. Bir yanıt verme zahmetine girmedim ve telefonumu banyo aynasında makyaj yapmak için destekledim.

"Callum her zamanki tipim değil ama kendi tarzında seksi biri."

Yıkık manastırdan bir fotoğraf gönderdim, Callum soğuk ve dalgın görünüyordu. Dengeyi sağlamak için, gözlerinin kahkahayla kırıştığı başka bir fotoğraf gönderdim.

"*Bu* senin komşun mu? Beni mezarlığa götürmesine izin verirdim."

Göz altı halkalarıma agresif bir şekilde kapatıcı sürdüm. Cumartesi gecesi randevusunu düşünerek dinlenmek kolay olmamıştı. "Dürüst olmak gerekirse, iş dışında takılabileceğim sakın bir insan olması güzeldi. Eğer seni dinleseydim, şimdiye kadar Galway, Dublin ve kırsalın yarısını sikmiş olurdum."

"Ben , İskoçya'da her seferinde bir kilt giyerek yoluma devam ederdim."

İkimiz de gülmeden önce bir süre telefonlarımıza baktık. Cielo, Texas Austin Üniversitesi'nde başarılı oluyordu. Tıp öncesi çalışmalarında "dikkatini dağıtacak" hiçbir şey yoktu. Dikkatinin uzun süre dağılmasına izin verdiğinden değil. Lo'nun not ortalaması, kadının kendisi gibi, müthişti. Ama yine de ona prezervatif satın aldığımı, sonra da yakışıklı bir şarkıcıyla kullanma fırsatı verildiğinde korkup vazgeçtiğimi söylemeye dayanamıyordum.

"Sen uslu durmazken onunla görüntülü konuşurken sana güvenmemi mi bekliyorsun? Onu canlı canlı yersin."

"Neden bu kadar ürkek davranıyorsun?"

"O, şey... Reese'i bilmiyor. Boşandığımı sandı ve ben de onu hiç düzeltmedim."

Kuzenim Galway'e taşınmanın ne anlama geldiğini anlamıştı. Köklü bir değişim. Reese'i kaybettikten sonra iki ay boyunca onunla kaldım çünkü annem

zehirli bir pozitiflik ve basmakalıp sözler kaynağı. Suçluluk ve üzüntü içinde yüzüme bile bakamıyordu. Rachel, Reese'e ait birkaç eşyayı talep ettiğinde Cielo da arabulucu rolü oynadı. Tartışmaya ne hevesim ne de enerjim vardı ama evimizde tek başıma kalmaya bile tahammülüm yoktu. Çok hamdım, yeni çekilmiş bir dişin açıkta kalan sinirinden daha hassastım. Son derece korumacı olan Lo, Rachel için üç kutu hazırladı ve onları verandaya bıraktı. Anma töreninde ailelerimizin, arkadaşlarımızın ve iş arkadaşlarımızın önünde tısladığı şey için Rachel'ı affetmeyi reddetti.

"Ama ben birbirinizin saçını ördüğünüzü ve her gece birbirinize tüm sırlarınızı anlattığınızı sanıyordum." Cielo, ona doğru dürüst bir cevap vermeden önce kendimi kapatmamam ve oturumu kapatmamam için olayı hafife aldı.

"O zamanlar birbirimizi iyi tanı mıyorduk. Beni nasıl gördüğünü değiştirmek istemedim. Şimdi çok derindeyim. Bir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Neden bu konuyu açayım ki? Seni yatağa atmaya çalışıyorum."

İnledim. "Beş dakika içinde beni işe bırakacak. Gitmem gerek."

Callum Saoirse ile ikinci randevusunun tadını çıkarırken ben de çizim yapmakla meşguldüm. Çok geçmeden sayfada küçük beyaz farenin yanında büyük siyah bir fare belirdi. Ciddi ve büyüye şüpheyile yaklaşan ama iyi kalpli. Callum'un bu göndermeyi takdir edeceğini bildiğim için ona Vebalı Fare adını verdim. Öğle yemeği sırasında üzerinde çalışmak niyetiyle eskiz defterini çantama attım ve ayakkabılarımı giydim. Dışarıda İrlanda baharına özgü çiseleyen yağmur ve sis vardı.

Yolculuğun ilk yarısı boyunca sessizlik bizi sardı. "Beni merakta mı bırakacaksın? Randevu nasıl geçti?"

"İyiydi."

Callum'un Peugeot'sunun tavanına yağmur yağıyordu. Normal şartlar altında huzur verici olan bu ritim bugün endişemi daha da artırdı. Lo'yla yaptığım görüntülü görüşme beni yatıştırmak için çok az şey yaptı, çünkü bu aşkın ne kadar güçlü olduğunu vurguladı. Yatağa onun kazağını giyerek girdiğim ilk gece bir seks rüyası görmüştüm (bunu Cielo'ya ölüm cezası altında itiraf edemezdim çünkü asla peşini bırakmazdı). Arkadaşlığımızın iyiliği için çekimimi bastırmam gerekiyordu.

"Onu öptün mü? Üçüncü randevuya mı çıktın?" *Ah, neden 'skor' ve üçüncü randevu kelimelerini aynı cümlede kullanmak zorundaydım ki?*

"Hayır."

"Daha açıklayıcı olman gerekecek," diye dürttüm. Belki de bu Callum'un işleri ağırdan aldığı bir başka durumdu. Buz gibi.

"Üçüncü randevu yok."

Yani bir öpücük *vardı*. "Eğlenmene sevindim. Saoirse çok hoş."

Sesim çok kibirli çıkıyordu; kendimi tokatlamak istedim. Diğer kadın yanlış bir şey yapmamıştı ve son iki geceyi kendime ona kızmamam gerektiğini söyleyerek geçirmiştım.

Callum kaşlarını çattı. Silecekler çılgınca bir hızla ileri geri hareket ediyor, ancak yağmur tabakalarını temizlemek için pek bir şey yapmıyordu. Programı imkânsız kılmadıkça, kötü havalarda beni işe götürmekte ısrar ederdi. Şirin şemsiyelerimin olması ve otobüs tarifelerini okumakta ustalaşmış olmam önemli değildi.

KinetiColor Stüdyoları'na vardığımızda Callum'un elleri direksiyonun etrafında dönüyordu.

"Seán sana hiç asıldı mı?"

"Yani bana hiç cinsel tacizde bulundu mu? Hayır. Beni başka şekillerde rahatsız ediyor."

"Cumartesi günü karşılaştık." Seán cuma günleri içki saati düzenliyordu ve Tavşanın Nefesi'nin onun tercih ettiği içki mekânı olması doğaldı. Nesnel olarak yakışıklı olduğu için orada sık sık dikkat çekiyordu. Silahlanmış yakışıklılığı, yüzeyinin hemen altında karanlık bir dip akıntısı gibi akan kadın düşmanlığı ve yabancı düşmanlığının dikkatini dağıtıyordu. "Ondan uzak durmanı istiyorum."

"Ondan zaten kaçtığımdan daha fazla kaçamam. İnanın bana, etkileşimlerimiz asgari düzeyde tutuluyor."

"Seni eve bırakmak için geri geleceğim."

"Sorun değil-"

"Harika. Görüşürüz o zaman."

Emniyet kemerimi çözerek döndüm. "Cal. Neyin var senin?" "Tuhaf davranıyorsun," dedi Callum. *Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.*

Neyse ki, ben göz temasından kaçınırken gösterge panelindeki saat dikkatimi çekti. "Bu üç aylık personel toplantısı. Sullivan ve The Suits'e ilerlememizi sunmam gerekiyor. Rory'yle ben patrona ve yapımcılara böyle diyoruz."

"Bana gösterdiğin şey inanılmaz." Bir elini benimkinin üzerine koydu, hafifçe dizimin üstüne koydu. "Sadece nefes al."

Parmak uçları kalçamı sıyırırken nasıl yapabiliydim ki? Sullivan'la yüzleşmek istemiyordum ve kesinlikle kendini beğenmiş bir meslektaşım ile uğraşmak istemiyordum. Arabadan ayrılmak istemedim.

Callum, "Cumartesi gecesi hakkında..." dedi.

Üstünü çiz. Evet, gitmek istedim. O daha tek kelime edemedi! Duygu seline kapılmadan önce kapıyı açtım. Yağmur yanlamasına içeri girdi. "İşten sonra konuşuruz."

"İyi şanslar," diye bağırdı Callum ben dışarı atlarken.

Saçlarımı yağmurdan koruyarak lobinin kapısına doğru koştum. Toplantıdan önce ofisimde birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Geçen çeyrekte daha zahmetli teknikler konusundaki duruşumu savunmak zorunda kalmıştım ama herkes düşeni yapar ve zaman çizelgesine sadık kalırsa bütçeyi tutturmak mümkündü. Kulaklıkları taktım ve Dolly Parton kulaklarımı doldurdu. Yumuşak bir vuruş yatıştırıcı vibratoyu ve gitarı bozdu.

Küfrederek tomurcukları çıkardım. "İçeri gel."

"Hafta sonunuzun tadını çıkarın?" Cehennem azametinden bahset. Çalınan tek huzur anımda pusu kuracağına güveniyorum.

"Elbette." Uykusuzluğu telafi etmek için sadece çeyrek kilo göz altı kapatıcısı sürmüştüm. "Seninki nasıldı, Seán?"

Dikkati kulaklıklara takıldı. "Müzik hayranısın, ha? The Hare's Breath'te biraz canlı müzik dinledim. Arkadaşını gördüm, aslında, uzun boylu olan, pek konuşmayan. Ama seni görmedim. Seni suçlamıyorum. Üçüncü tekerlek olmak iç karartıcı." Seán küçümseyerek kolumu iki kez okşadı ve ben geri çekildim. Ürkütücü.

"Lütfen bana dokunma."

"Şu kemancı var ya, inanılmaz biri," diye devam etti beni görmezden gelerek. "Onu dinlemeye gelmelisin."

Başka bir çifte randevuya gitmektense kulak zarımı yemek çubuğuyla delmeyi tercih ederim.

"O da iyi bir şey. Numarasını istedim ama arkadaşın ondan önce davrandı. Dans ediyorlardı ve devam ediyorlardı. yüzlerini parçalıyorlardı." Bütün hafta sonu, hayal gücüm onların cilveleşme sahneleriyle dolup taşı.

Flörtöz dokunuşlar ve küçük şakalar. Bu bir sonraki seviye işkenceydi:
Callum'un

alkolün akışı ve müziğin ritmi tarafından yönlendirilen geniş eller onun üzerinde. Saoirse onun sulu alt dudağını emiyor.

Tüm profesyonel otoritemi toplayarak, "Toplantıya başlamamız gerekiyor," dedim. Ayağa kalkarken elbisemi düzelttim. "İhtiyacınız olan bir şey var mıydı?"

Kör edici dişlerinin üzerinde buz gibi bir gülümseme belirdi. "Sadece sunum için yardım teklif etmeye geldim. Son sanat yönetmenine yardım ederdim ve Sullivan'ın nelerden hoşlandığını biliyorum."

Haklısın. Seán'a daha fazla güvenemezdim. Tüm prodüksiyon için seve seve kredi talep ederdi. Kendini gerçek sanat yönetmeni olarak göstermek için her şeyi yapardı.

"Anladım, teşekkürler."

"Geçen sefer stüdyoyu daha fazla para harcamaya ikna etmek kolay olmadı," dedi.

"Herkes teslim tarihlerine uyarsa, elle boyanmış birkaç ortam yapmak daha pahalıya mal olmaz," diye çıktım. "Kötü zaman yönetimi yüzünden işin kolayına kaçmak zorunda kalmamalıyız."

"Sadece yardım teklif ediyorum. Bu projeyi ben de önemsiyorum." "Özür dilerim. Elbette, öyle demek istemedim-"

Tanrım, haklı öfkem kabardığında bile neden ilk içgüdüm hep hoşgörülü olmaktı? Nedenini biliyordum. Nedenini asla unutamazdım.

"Kıskançlığınızı iş arkadaşlarınızdan çıkarmak gerçekten profesyonelce, öyle değil mi?" dedi Seán ve koridorda kayboldu.

CALLUM

E alışanlar KinetiColor lobisinden dışarı süzölüyordu ama Lark henüz çıkmamıştı. Mezar taşı grisi bulutlar yaklaşan sağanak yağışı tehdit ediyordu.

Kasvetli hava onu eve bırakmak için mükemmel bir bahaneydi.

Radyonun düğmesini çevirerek, yılmaz bir ruha sahip keten saçlı bir kadınla ilgili bir halk ezgisine gelene kadar istasyonları karıştırdım. Uygunluktan etkilenerek sözleri mırıldandım, Lark yolcu kapısını açıp içeri girdiğinde irkildim.

Radyoyu kapattım. "Hey."

"şarkı mı söylüyordun?"

"Ben şarkı söylemem."

"Sanırım biliyorsun." Düğmeye basmasını engellediğimde ifadesi şakacı bir şüpheye dönüştü. Neye eşlik ettiğimi bilmesi ise bambaşka bir konuydu. Radyoyu riske atmak yerine arabayı sessizce sürdüm.

Sorular içimi kemiriyordu ama daha işten çıkmadan onu rahatsız etmek istemedim. Umarım birkaç dakikalık bir dekompresyon

Cumartesi hakkında daha kolay bir konuşma.

Lark'ın telefonu çantasında titreşti. "Cielo'ya bilgi vereceğime söz verdim ama bu konularda aşırı hevesli. Şimdiden özür dilerim."

Uğursuz uyarısı hakkında soru soramadan görüntülü sohbete cevap verdi. Kavanozdan son bisküviyi aşırıırken yakalanmış bir çocuk gibi donup kaldım.

"Lark-Oh! Sen Ölüm Meleği olmalısın. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Lark'tan biraz daha genç bir Latin kadın ekranı doldurdu. O tanıdık beklenti geri gelmişti: ilk izlenimlerin ağırlığı. Elim kendiliğinden direksiyondan kalktı. "Merhaba, Cielo."

Merak uyandıran bir örnek gibi kataloglandığım hissine kapıldım. Lark kolumu tuttu ve başını omzuma yasladı. Narenciye-vanilya kokusu etkili bir dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtladı. "Lo. Onu rahatsız etmeyeceğine dair bir söz verdiğini hatırlıyorum."

"Doğru. Özür dilerim." Cielo'nun dikkati Lark'a döndü. "Anlat bakalım, nasıl gitti?"

"Seán önceden beni korkutmaya çalıştı ve işe yaradı. Sonunda *ondan* özür diliyordum." Başını savururken saçları sallanıyordu. "Toplantının kendisi iyiydi. Önerdiğim değişiklikleri uygulamak istiyorsak zaman çizelgemiz çok sıkı olmalı. Bu da Altın Çocuk'la ilişkilerimizin daha da kötüye gideceği anlamına geliyor."

Yapımcının onun önerilerine verdiği yanıt hakkında hızlıca konuşmaya başladılar. Seán'ın onun kafasına hangi sinsi tohumları ektiğini merak ediyordum. Kısa süre sonra bir durgunluk oldu ve Cielo bana göz kırpmaya başladı.

"Yani. Callum."

"Çalışmaların nasıl gidiyor? Tıp öncesi, değil mi?"

"Umutsuzca bir molaya ihtiyacım vardı. Pazartesi günü burada tatil, yani üç gün izin var, bu yüzden ailem barbekü yapacak."

Lark'ın ağız hafifçe çatıldı. Memleketinde kaç kişiyi özlemişti? Onun yerine Teksas'ta tanışsaydık ve ben gurbetçi olsaydım, onunla hiç yakınlaşabilir miydik?

"Kuzenime nasıl bakıyorsun?" "Kendi başının çaresine bakıyor," dedim.

"İyi cevap."

Lark kolumu sıktı. "Benimle dalga geçiyor."

"Herkes Lark'la başa çıkamaz. Ve çoğu insan ondan sıkılır." Başımı eğdim. Kuzenine pek de gizli olmayan bir bakış fırlattı.

"Yine de buna değer." Cielo'nun dikkati bana odaklanmıştı. "Kimse ondan daha sadık olamaz."

Lark biraz kızardı ve pencereden dışarı baktı. Elbette, ilk tanıştığımız andan beri onun özel olduğunu biliyordum.

"Sizinle konuşmak harikaydı... Kuzen... Ölüm Meleği." Cielo ekrana doğru başını salladı. "Oh, ve anneni ara. Bana İrlanda hakkında cevaplayamayacağım bir sürü soru soruyor. Beni bu kâbustan kurtar ve onu bilgilendir, olur mu?"

"Törensel bir kurban dışında, bugün onunla uğraşacak enerjiyi toplayabileceğimi sanmıyorum."

"Geri dönmen gereken ayı takvimde işaretlediğini biliyor muydun? Bana günlük olumlamalarından bahsetti. Eve güvenli bir şekilde dönmeni sağlamaya çalışıyor."

"Umarım çok yakında olmaz," dedi Lark. "Burada yapacak daha çok işim var." Sokak lambaları kırmızı renkte yanıp sönüyordu ve ben trafikte dümdüz ileriye bakıyordum,

Son kullanma tarihinin hatırlatılmasından nefret ediyordu. Vedalaşmalarının ardından Lark, cihazı çantasının derinliklerine geri bırakmadan önce tırnak etlerini karıştırdı.

Sokağımıza girdik ve garajımın önüne park ettim.

"Ben- ben-" Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Lark tekrar denememi beklerken yüzümü buruşturdum. "Onu-öpmedim," diye tek kelimeyle ağzımdan kaçırdım.

"Ne?"

"Saoirse beni öptü."

Lark bana bakmadan, "Onu suçlayamam," dedi. "Ona tekrar çıkma teklif edecek misin?"

"Hayır. O şekilde değil."

Saoirse tüm kutuları işaretledi. Kültürlü. Yetenekli. Dengeli ama aklındakini söylemekten korkmayan. Ciddi bir eş arıyordu. Konuşmalar yeterince hoştu ama yine de başka bir yerde olma arzusundan başka bir şey hissetmedim. Ortaya çıkan drama rağmen, beni Lark gibi canlı hissettirmedi. Meydan okuyan, meraklı ve... on yıllardır ilk kez *iyimser*.

"Öyle mi?"-Lark da kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi. Kalbim çarpıyordu. "Çok mu hızlı gidiyorsun? Seán seni dans ederken gördüğünü söyledi, yani o kadar da kötü olamaz."

Orospu çocuğu. "Seán'a güvenilmez."

"Eğlenmeye hakkın var."

Eğer Lark cesaretlendirmesi konusunda dürüst davrandıysa, bu duygularının kesinlikle platonik olduğu anlamına geliyordu ve birkaç ay içinde ayrılacaksa bu en iyisiydi.

"Seninle kalsaydım daha çok eğlenirdim."

"İlk buluşmalar gariptir ama oturma odamda saklanırsan asla birini bulamazsın. Bir dahaki sefere onu sakın bir yere götür. Kanal kenarında bir yürüyüşe ne dersin?"

Fahişeleri izlemek için başka kimseyi kanala götürmek istemedim. "Hayır. Bu özel bir şey."

"Beni sen aldın."

Lark'la iki kez su kenarında satranç oynamıştık ve o da bu yerin önemini anlamıştı. Sanki *onu* neden özel bir yere götürmeyi seçtiğimi açıklamamı istiyor gibiydi. Tam olarak itiraf etmeye hazır değildim ama kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdım.

"Cal, daha kolay olacak."

Görmeyi dört gözle beklediğim tek kişi oyken, nedense bundan şüpheliydim.

CALLU

O Sonraki birkaç hafta boyunca bir randevu çılgınlığı yaşadım. Mart ılgınlığı,

Lark söyledi. Moralimi yüksek tutmak için bir Kötü Randevu Braketi bile oluşturdu. DemiDate eşleşmelerimi tüketip ana akım uygulamalara geçtikçe bu garipliğe katlanmak biraz daha kolaylaştı. Saoirse haklıydı. Flört ortamı neredeyse distopikti.

Biriyle buluşmadığım gecelerde, Lark ve ben onun seyrek dekore edilmiş dairesinde film izledik. Beğeneceğimi düşündüğü animasyon filmleri seçerdi. *Coraline*'in gerçeküstü korkusu. *Persepolis*'in sade, dürüst mizahı. *Corpse Bride*'in ürkütücü müzikali. Guillermo del Toro'nun acı tatlı stop motion *Pinokyo*'su. Beni bu sanatın geçerliliğine uzun zaman önce ikna etmişti.

Yine de izlediğimiz filmlerin hepsi animasyon değildi. Bir gece, Lark beni Razzie'lerin yaratılmasına ilham verecek kadar korkunç bir roller-disco operasına oturttu. Eskimiş prodüksiyon ve müzikal numaraların sadece kampli kült çekiciliğine katkıda bulunduğunu iddia etti. İzlediklerimizden rahatsız olduğumdan değil.

"Bazen yanlış çağda doğduğumu düşünüyorum," demişti. Modanın ve müziğin hayranıydı ama patenli diskonun en parlak dönemini birkaç on yılla kaçırdığından yakınıyordu. Önümüzdeki ay gerçekleşecek doğum günü için 70'leri ona getirmeye karar verdim.

Biraz araştırdıktan sonra mükemmel hediye buldum: tekerleklerinde papatyalar olan pembe patenler. Kendim için, mandalina rengi tekerlekleri ve ön stopları yarı yıpranmış, bizim neslin kolektif çocukluğundaki her paten pistinden kiraladığımız bir çift hırpalanmış ten rengi paten. Kendi hayatıma bu kadar çok sürpriz getiren kadını şaşırtacaklarını biliyordum.

Her zaman olduğu gibi, onu KinetiColor'dan eve bırakmakta ısrar ettim. Nisan ayındaki havayı bahane ettim ama ikimiz de bunun uyduruk bir bahane olduğunu biliyorduk. Onun canlı, tuhaf rüyalarını komik ayrıntılarla anlatmasını ya da radyo eşliğinde şarkı söylemesini dinlemek - fark etmezdi, her sabah o çalınan on dakika gün için her zaman daha parlak bir ton belirlerdi. Lark, Willow Haven'ın kasvetli havasını dengeleyen bir unsurdur. Karanlık bir köşede çürüyen bir ev bitkisi gibi onun ışığına hasrettim.

Arabaya atladığında, yolda onun için aldığım kahve fincanını uzattım.

". "

"Bekle." Kadeh kaldırdım. "Doğum gününde tabutuna içiyoruz."

Lark'ın kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Yarın dikeceğim yüz yıllık meşe ağacının odunlarından inşa edilsin."

Bardakları birbirine vurdu ve bir yudum alırken kollarımızı birbirine doladı.

"Bundan sadece sen kurtulabilirsin."

Hediyesini bagaja saklamıştım. Eve vardığımızda elimi saçlarımda gezdirdim. "İçeri girebilir miyim?"

Çantayı alıp kolumun altına sıkıştırırken Lark bana el sallayarak içeri girmemi işaret etti. "Bu benim hediyem mi?"

"Sadece bekle."

"Bu iş kıyafetlerini değiştiriyorum," dedi ve yatak odasında kayboldu. Zihnimde canlandırdığım görüntü omurgamda bir ürperti yarattı. Lark'ın bluzu yere düşüyor, pantolonu kalçalarının pürüzsüz teninden aşağı kayıyordu. Açıkta kalan göğüslerinin eğimi boyunca tüylerim diken diken oldu.

Bu fanteziden kurtuldum ve banyoya kaçtım. Çantayı açtığımda 90'lardan kalma olması gereken kötü bir koku bana saldırdı. İşim gereği kötü kokular kaçınılmazdı ama bu patenler benim bile toleransımı sınıyordu. Her neyse. Bu bakteri zaman kapsüllerini kendi bedenimde bulduğum için heyecanlanmamın nedeni Lark'tı.

Kaynağı şüpheli, cafcacı, kaşındırıcı bir taytın içine sıkıştım. Payetler, kraliyet mavisini artistik patinaj kostümünün tek kolundan aşağı tüyler gibi süzülüyordu. Diğer tarafta, kolum ve omzum açıkta kalmıştı, bu yüzden yarı koparılmış bir papağana benziyordum. Ne kadar esnek olursa olsun, giysi tam olarak oturmuyordu ve ayak bileklerimin üzerinde bir şerit bacak kılı görünüyordu. Sentetik kumaş taşaklarımı müstehcen bir şekilde kavırıyordu. Halıdan tekerlekli oturma odasına doğru ilerlerken kasıklarımı örtme isteğime direndim ve duvara yaslandım.

"Sürpriz!"

Lark'ın ağzından kahkahalar fişkırdı. Ruhunun derinliklerinden. Pembe yüzlü, yanlarını tutmuş, gözlerindeki hayranlığı silmiş kahkahalar. Tamam. Kış Olimpiyatları yolunda kaybolmuş gibiydim.

...1978'de. Kışındaki taytı çekiştirdim, o da kurt gibi ılık çaldı.

cevap olarak. "Aman Tanrım! Seni bu kıyafetin içinde görmek alabileceğim en güzel hediye. Bunlar kiralık patenler mi?"

"Aynen öyle! Sadaka dükkanına inmeden önce kaç tane terli ayağın içine sıkıştığını düşünüyorsunuz?"

"Akıllı adamlar cevaplanmasını istemedikleri soruları sormazlar," dedi. Rahatsız edici sayıda garip ayak parmağı olacağı kesin olan şey üzerinde durmamaya karar verdim.

"Sen harikasin ve gelmiş geçmiş en tatlı adamsın." Lark kollarını boynuma doladı ve beni aşağı çekti. Parmak uçlarına basarak yanağımı öptü ve Nisan soğuğuna rağmen neredeyse alev alacaktım.

Sakin ol. Bu sadece minnettarlık. Seni gerçekten öpmek istemiyor.

Yapışkan bir koala gibi üzerimde asılı kalmayı bıraktığında hediye çantasını ona uzattım. "Sefalet arkadaşlığı sever."

Ciyak ciyak bağırdı ve rekor sürede üstünü değiştirdi. Odasından çıktığında çenem düştü. Kraliyet mavisi ve gümüş rengi dalgalar halindeki fırfırlar belini vurguluyordu ve kısa etek kalçalarını yukarı doğru kesiyordu. Sadece Aqua Net ile güçlendirilmiş perması eksikti.

Lark fırfırlı bir kalçasını kaldırdı. "Nasıl görünüyorum?" "Olivia Newton-John, kalbini ye."

Megavatlık gülümsemesi bir güç dalgalanmasına neden olabilirdi. Dışarıda bağcıklarımı kontrol ettim ve gösteriş için haç işareti yaptım. Gün taze ve berraktı. Neyse ki çitler bizi seyircilerden koruyordu. Gülünç görünüyordum. Yürümeyi öğrenen yeni doğmuş zürafalar bu kadar garip değildi.

"Paten derbisi isimlerine ihtiyacımız var," dedi. "Dönemleri karıştırıyor. Ve sporları.

Ama umurumda değil."

Düşmemeye kararlı bir şekilde, tekerlekli ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

"Loch Ness Tek Gözlü Canavarı."

Sahte bir kızgınlıkla elimi yaralı kalbimin üzerine koydum. "Bunun için seni sınır dışı ediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, yarı İskoç olduğunuzu söylediniz ama *hangi* kısm olduğunu açıklamadınız. Shamrock Shake Ya Ass'a ne dersin?" Lark zahmetsizce etrafımda dönerken beatbox yaptı. Popoma bir tokat atarak beni ileri doğru itti. Kaldırımın tadına bakmadan önce denge için kollarımı açtım.

"Whoa-"

"River Dance-Dance Revolution?"

"Bu bir hataydı. Hediyeni geri alıyorum."

"Buldum!" Parmaklarını şıklattı. "Bu Şanslı Yakışıklı Adam." Tabii ki bir post-punk marşı ile marshmallow yüklü bir kahvaltılık gevreğin karışımını yaratacaktı.

"Hoşuma gitti."

Bacaklarım ters yönlerle hareket etti ve kollarını belime dolayan Lark'a doğru savruldum.

"Kıpırdamadan dur."

"Tekerlekler üzerindiyim!" Kızgın bir şekilde itiraz ettim. Benim fikrim olmasına rağmen. Yumuşak ve sıcaktı, başını arkaya attı ve kıkırdadı. Ben de ona katıldım,

Yanaklarım ağrıyana kadar kıs kıs gülüyordum. Kendimi aptal yerine koymak onu gülümsetiyorsa, bunu her gün yapardım. Saygınlığımın canı cehenneme.

Lark ağır kirpiklerinin altından bana baktı. Ağzıma odaklandı, sonra tekrar yukarı baktı, gömleğimi yumruklayan el açılıp göğüs kafesimin kenarını sıyırdığında gözleri tekrar aşağı kayd. Kalbim göğüs kafesime çarptı ve karnıma düşerken her kaburgama çarptı. Gözlerimi kapatıp okşayışının tadını çıkarmak istedim ama kendimi onun iris okyanusundan ayırabilirsem ne olayım.

Aramızda kusursuz bir arzu titreşiyordu. Özlem. Dudaklarımı yalayarak, çarpan bir kalple daha da yaklaştım. Eğer bu geri teperse, arkadaşlığımızın sonu olabilirdi. Eğer işe yararsa... Onu tek bir şeyden mahrum bırakmayı hayal bile edemezdim.

Aniden, ben devrilmeden önce ikimiz de bir anlığına yerçekimine karşı savrulduk. Lark, renkli firfırlardan oluşan bir bulanıklıkla aşağı ve karnıma keskin bir dirsek attı.

"Özür dilerim! İyi misin?"

"Sadece dalağım yırtıldı," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bu ABBA'ya kaymaktan kurtulmak için kasıtlı bir girişim mi?"

Güçlü bacakları kalçama yapıştı. İnce taytın içinden sıcaklık akıyordu. Cinsel içerikli düşünceler beynime hücum etti. Sarı saçları yüzüne döküldü ve ben de onları geri taramak için yer değiştirdim. Kesin ereksiyon öldürücüler listemi hatırlamaya çalıştım. Aklıma Lark'ın enfes kokusundan başka bir şey gelmedi.

İsa, Meryem ve Yusuf.

Lark'ın yanakları ve kalkık burnu pembe bir renk almıştı. Artık kaya gibi sertleşmişim, tüm vücudum onun kalçalarının arasındaki sıcaklığa uyum sağlamıştı. Ölüm katılığı değildi. Yaklaştıkça neredeyse nefesinin tadını alabiliyordum. Daha yakın.

Komşunun köpeğinin havlamaları transı bozdu. Bahçede olduğumuzu neredeyse unutmuştum.

Gözlerindeki kor ateşlendiği gibi hızla söndü. Aşağılanmışlık damarlarımda dolaşıyordu. Avuç içini göğüs kafesime dayadığında pullar birbirine çarptı. Arkadaşlığımızı yakmakla tehdit eden ateşi söndürdü. Elbette, Lark "carpe diem" ile yaşıyordu. Eğer o da benimle aynı şeyi isteseydi, çoktan harekete geçmiş olurdu. Aniden kendini üzerimden kaldırdı. Kısa, firfırlı artistik patinaj kıyafetinden pembe bir kumaş parıltısı görünüyordu.

Kostüm. Dişlerimle külotunu sıyırdığımı hayal ederek bir iniltiyi bastırdım.

"Sigaraya ihtiyacım var," dedim zoraki bir ciddiyetle. Aslında bu alışkanlığı hiç edinmemiştim, çünkü ben on yaşındayken cemaatimizden birkaç çocuk sigara içerken yakalandıktan sonra büyükannem bana gerçek bir amfizem akciğeri göstermişti. Evet. *Bu... geçene kadar iğrenç, hastalıklı organları düşünün.*

"Merkür gerilerken daha iyi bilmeliydim." Lark ve astrolojisi. Bir keresinde göksel fenomenin etkisini açıklarken onu takip etmeye çalışmışım ama mantığını anlamakta zorlanmışım.

Az önce olanları görmezden mi gelecektik? Kelimeler tam oradaydı, sert bir şekerleme parçası gibi dilimin üzerinde duruyordu. Onları yuttum. Söylenmemesi daha iyiydi.

Sırtımdaki kiri fırçalayarak ona arkamı döndüm. Tayt tüm kasıklarımaya sıkışmış, çıkıntıya karşı zorlanıyordu. Eski *yürüme* tekniğini kullanarak, dikkatlice kaydım. Hareket bulanıklığı zonklayan ereksiyonumu daha az belirgin hale getirebilirdi. Lark düşüncelerimi okuyamasa da, onun külotunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Arkadaş bölgesi benim arafımdı.

"Peaches and Herb koreografisi buraya kadarmış," dedim.

"Beni şımartmak için karnaval arabası gibi giyindiğin için teşekkürler." Kalçalarını salladı, telefonundan daha fazla disko çalarken geriye doğru kaymaya başladı. "Geriye doğru gitmeyi dene. Çok kolay."

Frankenstein kadar zarif bir şekilde ters kaymaya çalıştım. O haklıydı. "Bu çok kolay."

Sağ ayağım savruldu. Kendimi yakalayamadan, havanın korkunç vınlamasını hissettim. Ve sonra karanlık.

Güneş ışığı kesik göz kapaklarının arasından beynime vuruyordu. Lark başımı kucağına yatırırken pürüzsüz mavi tayt yanağıma değdi. "Aman Tanrım. Callum, uyan."

Bakır tadı ağzımda uğulduyordu. Ne düşüncelerim ne de görüşüm netti.

"Düştün ve başını çarptın." Lark başparmağıyla dudağımdaki kanı sildi. Yüzümü incelerken ellerinin arasına aldı. "Ve sanırım dilini oldukça sert ısırılmışsın."

Oh. Bu çok mantıklı.

"Hatırlıyor musun, paten kayıyorduk?"

Öyle miydik? Başımı salladım ve sessizce bunu bir daha yapmayacağıma yemin ettim; canım çok yanmıştı. Ona daha iyi bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum. Ona aldığım ikinci el mayoyu giymişti.

"Neden bunu giyiyorsun?"

Kaşları birbirine çarptı. "Hatırlamıyor musun? Eşleşen kıyafetleri?"

Her şey kafa karıştırıcı, acıyla renklendirilmiş bir bulanıklıktı. Aşağıya bakıp benim de bir ayna topuna benzediğimi görmek durumu daha da kafa karıştırıcı hale getirdi. Çıplak omzum Lark'ın kucağında küçük bir omuz silkme hareketiyle zıpladı.

Kafatasımın arkasını nazikçe yokladı. Onun dokunuşuyla acıdı. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözdü ve onları kaydırarak çıkarırken aslında paten olduklarını fark ettim.

"Sanırım," diye mırıldandım, "hasta olacağım."

", hastaneye gidiyoruz," dedi kolumu omzuna . Serin patika çoraplı ayaklarımı serinletti.

"Sadece biraz kestirmem lazım."

Lark içeri koştu ve katlanmış giysilerimin yanında anahtarlarımı bulmuş olmalı. Koşarak bana dönerken anahtarlar şıngırdadı. Ne olduğunu anlamadan yolcu koltuğuna oturmuştum ve Lark'ın telefonundaki sesli navigasyon hastaneye giden yolu tarif ediyordu.

Beni uyanık tutmak için konuşurken, "Diğeri tarafta araba kullanmak çok garip," dedi.

Dönel kavşakta mide bulantısı şiddetle geri döndü. Kırmızı ışıkta Lark'ın parmakları şefkatle saçlarımı taradı. Histerik kahkahası ve The Smiths'e gönderme yapan bir roller derby ismi gibi parçalar ve parçalar geri geldi.

Valeden indik ve Lark beni kapıya kadar destekledi. A&E'ye girdiğimize kafalar döndü. Resepsiyon görevlisi iki kez baktı. Ancak o zaman ikimizin de gösterişli taytlar giydiğimizi hatırladım. Eğer aklım başımda olsaydı, belden aşağım bu kadar açıkta olduğu için kendimi garip hissederdim. Ama parlak ışıklar baş ağrımı daha da kötüleştirdiği için yığıldım ve bir elimi kafatasımın dibindeki zonklayan yaranın üzerine koydum.

"Siz aileden misiniz?"

Lark'ın *evet* cevabıyla aynı anda *hayır* demeye çalışarak esnedim.

Resepsiyon görevlisinin kibar gülümsemesi düzleşti.

"Öyle," dedim.

"Yani, henüz aile değiliz. Nişanlım resepsiyonumuz için dans provası yaparken kafasını çarptı - paten kayıyorduk."

Nihayetinde zaaflarımıza kayıtsız kalan adam Lark'a giriş evraklarıyla dolu bir pano uzattı. Adam arkasını döndüğünde bana gülümsedi.

"Korkunç bir yalancı." Neden kuzen olduğumuzu söylemediğini merak ettim. Bunun için yüzüğe ihtiyacımız yoktu.

"Sesini alçalt," diye tısladı. Daha önce hiç kimse beni yüksek sesle konuşmakla suçlamamıştı. Oksipital çıkıntıda oluşan kaz yumurtasını dürttüm. "Seninle dönmeme izin vermeleri için yalan söylemem . Hastaneler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Sisli zihinsel durumumda, bunu pek dikkate almamıştım.

"Sana şu tutucu çoraplardan bir çift getireyim. Ayakkabılarını almak için içeri koşmalıydım. Ayakların donuyor olmalı."

"Sadece benimle kal. Ben iyiyim."

"Hepsi benim hatam. Zar zor kayabiliyordun ve ben seni geri gitmen için cesaretlendirdim."

"Benim sakarlığım senin suçun değil. Üzüldüğüm tek şey herkesin içinde üniforma giymen... ve doğum gününü A&E'de geçirmen."

"Eşleşen acil servis kıyafetlerimiz pişman olmadığım tek şey." "Yanlış ayarda yıkanmış gibi görünüyorum. Her insan bekleme odasında benim-"

"Nessie?" Lark kaşlarını salladı, aynı anda bir hemşire adımı seslendi.

"Flanelly!" Mahremiyet perdesi irkiltici bir çığlıkla geri çekildi. Hemşire, reddedilmiş bir çift patenci gibi giyindiğimizi fark edince kısa bir süre durdu ama yorum yapmadan toparlandı. Hemşire bilişsel değerlendirmeyi açıklarken Lark'a gizli bir gülümseme gönderdim. Kısa süreli hafıza kayıplarının bu tür yaralanmalarda yaygın olduğunu söyledi. Bir anda ya da parça parça geri gelebilir ya da hiç gelmeyebilirdi.

Darbe, kafa derimi ensemin hemen üzerinden yaracak ve bana kötü bir beyin sarsıntısı yaşatacak kadar sertti. Lark hemşireye ne olduğunu anlattığında

elimi kavradı. Kurumuş kan parmak uçlarını kaplamıştı. Kemik gördüğünü sandı ve hemşire bunu doğruladığında Lark neredeyse yeşile döndü. Bir CT taraması ve on bir dikişten sonra beni taburcu olmaya hazırladılar.

"Birinin önümüzdeki birkaç gün boyunca sizi izlemeyi kabul etmesi gerekecek. Kafa yaralanmaları zor olabilir." Panodaki kayıt formuna baktı ve Lark'a "Nişanlısı siz misiniz?" diye sordu.

Bu ses, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla hoşuma gitti.

LARK

"M senin evin mi?" Hastaneden dönerken sordum.
Callum büyük bir özlemle "eve gitmek istiyorum" dedi.
onu kendi alanının rahatlığından mahrum edemezdi.

Üst kata çıkmasına yardım ettim ve onu eşofman altı ve soluk bir tişört giymesi için yalnız bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, payetli üniformayı özlemiştim. Üst kattaki aile odasında oturduk, altımızda pırıl pırıl tabutlar ve vazolardan oluşan bir sergi salonu vardı. Buranın güzel bir tarihi eser olmasına rağmen, çalışma alanının mikrop öldürücü ultraviyole ışıkları ve şık ekipmanlarıyla modern olanaklara sahip olduğu konusunda beni temin etti. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Callum kafatasının dibindeki kızgın yumruyu rahatsız etmemek için kanepede yan yattı. Dikişli dikiş boyunca özenle ayrılmış saçlarına kan izleri bulaşmıştı.

"Burası dağınık, yıkayamayacak kadar yorgunsan havlu koyabilirim. Ama en azından seni tıraş etmek zorunda kalmadılar."

Havaya uçtukten sonra tökezlemesini ve ağzını şapırdatmasını izledikten sonra içimi suçluluk duygusu kapladı. Kafasını kaldırımın yükseltilmiş taşına çarptığında neredeyse bayılacaktım.

bahçe yolu.

"yardım edebilir miyim?"

"Lütfen?"

Duşundan şampuan, havlu ve el bezi aldım. Ölçülü adımlarla mutfağa doğru ilerledik. El tipi başlıkla bu çok mantıklıydı. Callum ters çevrilmiş bir yemek sandalyesine oturdu ve lavaboya doğru eğildi. Bardaklarını topladım ve tezgâhın üzerine koydum.

"Bekle. Gömleğin ıslanacak."

Gömleğini çıkardı ve yine o utangaç bakışını takındı. Çok sevimli, çok karşı konulmaz. O saklandıkça ben daha çok keşfetmek istiyordum. Kasları gerildi ve benimkilerin arasına sokulmuş sert kalçasını hatırladım. Saatler önce, yirmi birinci yaş günümde bindiğim mekanik boğa gibi neredeyse üzerine biniyordum. En iyisi sekiz saniyeden fazla dayanabileceğime inanmaktı.

Geri çekil, kovboy kız.

Havluyu omuzlarına sardım ve gözlerini kanalizasyona dikene kadar öne doğru eğildim. Moher Kayalıkları'nın kenarından bakmanın tuhaf bir yeniden yaratı mıydı bu. O zaman çok pervasız davranmış, heyecan uğruna Callum'u bana katılmaya teşvik etmişim. Ya yattığımız yerdeki çıkıntı kesilseydi?

"Başın mı

dönüyor?" Ben

sordum. "Biraz."

"Özür dilerim. Dinlenebilmen için hızlıca gideceğim. Hızlı

ama nazikçe." "Sana güveniyorum."

Onu bu pislığe bulaştıran buydu. Püskürtücünün başlığını aldım. Ben duruladıkça kurumuş kan parçaları kalktı. Pembe girdaplar suyu renklendirdi. Kafasının kaldırırma çarpışının donuk sesi zihnimde yankılandı. Yarayı el beziyle koruyarak köpürttüm.

Göğüslerim çıplak sırtına değdiğinde Callum nefesini tutarak tezgâhın kenarını kavradı. İnce sütyenim ve aptal mayomun içinde bile meme uçlarım temasla birlikte gerildi. Kafa derisine masaj yapmak için öne eğildiğimde, sert tomurcuklarım omuzlarını sıyırdı. Tesadüfi sürtünme karşısında inlememek için yanağımı ısırdım.

Kendini kontrol et.

Parmak uçlarımı kafa derisinde gezdirirken "Güzel bir his," diye mırıldandı. Tanrım, ona böyle dokunmak iyi hissettirdi. İlgimin altında rahatladığını hissetmek. Dikkatli olmazsam kendimi kaybedebilirdim. "İyi misin?"

"Bugün beni korkuttun."

Ön kolumu sıkmak için körlemesine arkaya uzandı, başparmağı aniden hassaslaşan derimi okşadı. Çakıl taşlı meme uçlarımı okşadığını hayal ettim. O alaycı, pelüş ağzıyla göğüslerime inmeden önce onları sahiplenerek sıkıştığını. Saçınızın bir başkası tarafından şampuanlanması mahrem bir eylemdir ama ben kendimi savunmasız hissediyordum. Musluğu kapattım ve sıçrayan suları tezgahıtan sildim.

Callum sandalyeye düzgünce oturmak için döndü. İlk kez, kaslı vücuduna önden iyice bakabildim. Göğüs kılları ve güneğe doğru uzanan cezbedici bir iz, zaten dikkat dağıtıcı olan gövdesine daha fazla dikkat çekiyordu. Kuşkusuz, o siyah takım elbiselerin ve rahat kazakların altında ne saklı olduğunu merak ediyordum. MournHub giriş müziğini çalın.

Havluyla saçlarını karıştırdım. Kollarını belime doladı. Bu hiç *dostça* gelmedi. Hem de hiç.

"Sana Humpty Dumpty gibi davrandığım için özür dilerim. Doğum gününü özel kılmak istedim."

"Bu kesinlikle en güzel sürprizdi. Bunu asla unutmayacağım." "O zaman buna değdi."

Sözleri kalbimde birden fazla şekilde titreşti. Çenesi göğsüme yaslanmıştı, bana bakarken havlu ciddi yüzünü sarıyordu. Saç çizgisi boyunca başıboş su damlacıkları süzülüyordu. Beni kendine yakın tutarken aramızdaki güçlü enerji çatırdıyordu.

Callum ne olduğunu hatırlıyor muydu? Yoksa çarpmanın etkisiyle kaybolmuş muydu? Eğer hatırlamıyorsa, hiç olmamış gibi davranabilirdim ama bu bana yanlış gelirdi. Aldatıcı. Onun yerinde olsaydım bilmek isterdim ama bunu ikinci ağızdan duymak beni sadece o sınırı aşmanın erotik heyecanından mahrum bırakırdı. Her iki durumda da, en iyisi hiç olmamış gibi devam etmektir. Bundan bir şey çıkmazdı. Son birkaç haftadır düzinelerce randevuya çıkmış, Willow Haven'ı kurtarmak için umutsuzca bir eş arıyordu. Görevini tehlikeye atamazdım. Tehlikeye atamazdım.

Ama onun kollarında olmak doğru bir duyguydu.

"Olaydan hemen önce bana Şanslı Yakışıklı Adam dedin, değil mi?"

"Doktor, daha hızlı ya da daha sert vurmuş olsaydın kafatasının kırılacağını söyledi."

"Aynen öyle. Şanslısın." Kalın kafalı adam. Tam anlamıyla.

"O zaman kelimenin çok farklı tanımları var. *Kafatasını* gördüm Callum, seni... bugün hayal ettiğimden çok daha fazlasını gördüm."

"Üniformanın sıgacağını düşünmüştüm. eBay'deki listede 'büyük' yazıyordu." Sırıttı. *Tanrım*. Callum asla açıkça sırtmazdı. Kıyafetin komik eski tasarımını bir kenara bıraktığımda, belirgin omuzlarını nasıl sergilediğini takdir ettim. Ve geri kalanına nasıl yapıştığını. Biraz kendini beğenmiş görünmesine şaşmamalı. Eşofmanına bakmamak için kendimi zor tuttum. *Dostça düşünceler. Dostça düşünceler.*

"Hiç komik değil." Callum'a gözlüklerini geri verdim ve o da gömleğini geri giyme zahmetine katlanmadan gözlüklerini burnuna yerleştirdi. Bir tür seksi erkek kütüphaneci fantezisi gibiydi. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, planı çok iyi işliyordu.

Elleri belime döndü, başparmakları belimde daireler çizerek derimin altındaki düğümü yumuşatmaya yetecek kadar baskı uyguladı. Bunun için ondan nefret ediyordum; hiç durmamasını istiyordum. "Az önce aklıma başka bir şey geldi."

Nefesim kesildi.

"Paten derbisi kişiliğin."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"D- D- Dolly Pardon Fransızcam."

"Tanrım, şişmiş beyninin çalışma şekli! Ama derbi hevesimize ara vermeliyiz."

Gözbebeklerinin yemyeşil halesi neredeyse olmuştu, gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Şanslıyım. Sana sahip olduğum için."

"İstesen de benden kurtulamazsın. Beyinciğini yeni parçalamışken seni bu kocaman, ürkütücü evde yalnız bırakamam."

"Bir kişi için çok fazla."

"Sonsuza kadar bekar kalmayacaksın. Burayı bir aile ile dolduracaksın. Bu olacak." Bu düşünce içimi sızlattı. Callum'a bunu veremezdim ama eninde sonunda verecek birini bulacaktı.

"Tanışmadan önce buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Kendimi randevulara zorluyordum ama bunun gerçekleştiğini göremiyordum. Sonra sen yan odaya taşındın ve ... şimdi umutlu hissediyorum. Belki de ilk defa. Konfor alanımı mahvettin. Bir TNT çubuğu sokup patlattın. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım, Lark."

Alnındaki nemli saçları taradım. "Wile E. Coyote göndermesi bir yana, bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey."

"Geçen hafta ona Looney Toons'un mazlumu dedin çünkü o ebedi bir iyimser." Animasyon atıp tutmalarına kulak verdiğini bilmek daha da iç açıcıydı. Geçen Çarşamba'yı hatırlıyordu ama bu öğleden sonrayı hatırlamasında hâlâ bir parça eksik olabilirdi.

Her şeyden çok onu öpmek istiyordum. Mutfakta ona sarılmak.

Bazılarının korkusuz, bazılarının ise pervasız olarak adlandırdığı spontane bir çizgiye rağmen, ben bir pısıriktım. Ne de olsa bir çakal için tehlikeye atılmak asla iyi sonuçlanmazdı. Zavallı yaratığın cesaretine hayranlık duyuyordum ama ulaşılmaz olanın peşinde saplantılı bir şekilde koşarkenki kibrini paylaşmıyordum. Zaten sonuçta kalbime bir örs saplanacaktı.

Parmaklarım hâlâ Callum'un pazılarında duruyordu. Çıplak göğsünün sıcaklığı kıyafetlerimin arasından sızıyordu. Ağzı çok çekiciydi. Sanki güneşli mizacım ona da bulaşmış gibi köşeleri hafifçe kalkıktı. Hep böyle miydi? Belki de bakmayı bırakmalıydım.

Callum öne eğildi ve ağzımı gagaladı. Sadece dudaklarının alaycı bir fırçası... ama Dünya'yı ekseninden fırlatacak kadar güçlü.

Geri çekildi, kararsızdı.

Temasla birlikte ağzım karıncalandı. Callum'un gözleri, sanki bu basit eylemin mahremiyetinin tüm ağırlığını fark etmiş gibi açıldı. Olduğu yerde donup kalan bakışları tekrar ağzıma indi. Gözlerini ateşli bir özlem dolduruyordu. Benimkinin bir yansıması.

Hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim. Hiç kimseyi bu kadar çok istememişim. Siktir et.

Ona doğru ilerledim ve elimi ensesinde, dikişlerinin hemen altında birleştirdim. Boğuk bir inilti çıkardı. Kanımdaki ateş tutuştu. Burunlarımız çarpıştı ama kısa süre sonra ona gömülmemi sağlayacak bir açı üzerinde anlaştık. Callum alt dudağımı emdi ve vücudumdaki her sinire bir elektrik şoku gönderdi.

Şaşırtıcı ve onun karakterine uymayan bir şekilde, Callum beni kendine yaklaştırdı ve ellerini sırtımda gezdirdi. Kendimi bu muhteşem duyguya bıraktım. Sonuçları üzerinde durmadım. Plan yapmadım ya da fazla düşünmedim. Titreyen parmakları hassas boynumdan aşağı kaydılar. Kirli sakallı çenesini okşadım. Şefkatli ama ısrarcı, dudaklarının dikişi ayrılana ve öpücük derinleşene kadar basınç arttı. Naneli diş macunu, dilinin sıcaklığıyla yan yana geldi. Eriyip bir insan birikintisine dönüşmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bunun bir rüya olduğuna yarı yarıya ikna olmuş bir halde, inanmadığım bir kahkaha attım. Callum da güldü. Zorlukla yutkunarak kekeleydi, "Doğum günün kutlu olsun, aşk."

Lezzetli. Mükemmel. Çok gecikmiş. Sis dağıldığında kafamda yüzlerce soru uçuşmaya başladı. Neden önce o beni öpmüştü? Masum bir öpücüğün yeterli olmadığına karar verdiğimde neden o da beni öpmüştü? Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Konuşmak imkansızdı. Beynim kavurucu öpücük yüzünden eriyip çamura dönüşmüştü. Callum bir an bekledi ama kelimelerim oluşmayı reddedince ağzını tekrar benimkinin üzerine kapattı. Yavaş, şehvetli ve yoğunluğu neredeyse acı vericiydi. Avuçlarımdaki sert göğüs kasları. Tatlı, nefes nefese. Vücudunun topografyasının haritasını çıkardım. Callum da bu iyiliğe karşılık verdi, parmak uçları kalçalarımı sıyırdı.

İçgüdüsel olarak kucağına tırmandım. Derin, gürleyen bir inilti teması noktaladı ve klitorisimin zonklamasına neden oldu; bu erotik sesi hafızamdan asla çıkaramayacağım. Callum açıkta kalan köprücük kemiğıme öpücükler kondururken ben de onun joggers'ının içindeki sert uzunluğına doğru ilerledim. Bu hisler beni derinden sarstı.

"Cal," dedim şaşkın bir fısıltıyla, yüzüne bir santimden daha az mesafede durarak. Kalçalarım, onun arzusunun kanıtına karşı acil bir ihtiyaç içinde hareket etti. Callum fırfırlı tayt eteğın altından beni sahiplenerek sıktı, sonra tekrar ağzıma aldı. Hareketi yönlendirmek için geniş ellerini kıçıma yerleştirdi ve çaresiz bir inlemeyle sikine doğru eğildim. Çok mutluydum. Teslim ol.

Bu kez, alttan alta bir kararlılık akımı öpücüğünü terbiye etti. Tereddüt yoktu. Sadece tek bir düşünceye odaklanmıştı.

Nefes alıp verişler ve giysilerin hışırtısı arasında neşeli bir çan sesi duyuldu. Tanıdık gelse de beynim hemen algılayamadı. DemiDate. Callum'un telefonu az önce DemiDate'te bir eşleşme için onu uyarmıştı. Çünkü ciddi bir eş bulması gerekiyordu. Evlenmeye. Aile şirketini kurtarması.

Tek yapabildiğim onun geleceğini raydan çıkarmaktı.

Bedenimin -kalbimin- açgözlü protestosuna rağmen durakladım. Callum'un öpücükten şişmiş ağzı benimkiyle teması kesti.

"Lark?"

"Bunu yapamam Callum."

Bacağıımı kucağının üzerinden geri savurup mutfağın fayans zeminine değıdirdiğimde bacağıım sallandı.

Callum uzanıp beni sardı ama ben çekildim. Yüzünde yıkım ifadesi belirdi. Ama zorlamadı. İkimiz de bunun neden kötü bir şey olduğunu biliyorduk.

bir fikir. Ve bu sadece arkadaşlığımızı korumak için değildi.

"Lark, bekle-" Callum mutfak masasından telefonunu aldı ve susturdu. Ama alarının neşeli tonu çoktan gerçekleri hatırlatmaya başlamıştı.

Onu elinden tutup mutfaktan yatak odasına sürüklemek ve bir hediye gibi paketini açmak yanlış . Callum başkasına gönderilmiş bir Noel hediyesiydi. *Benim için* değildi ama parlak kâğıdın altında ne varsa onunla oynamak istiyordum. Daha da kötüsü... Onu kendime saklamak istiyordum.

Beynimle ağzım arasındaki bağlantı yeniden kurulduğunda mırıldandım: "Seni iki saat sonra arayacağım. Kontrol etmek için. Hemşirenin dediği gibi."

LARK

T Callum'u öpmemek için bir film jeneriği dolduracak kadar sebebi var.
Bir aile kurması hakkında konuşmuştuk, iyimser hissediyorduk.

Doğru kişiyle tanışmak hakkında, ve sonra beni öptü. *Beni* öptü. Bu kadar ateşli olmaya hakkı olmayan bir öpücükle. İkimiz de doğru düşünemiyorduk. En azından o muhakeme hatasını hafif beyin travmasına bağlayabilirdi. Benim hiçbir mazeretim yoktu.

Kararsız İrlanda gökyüzündeki Nisan bulutlarının altında koşarak daireme döndüm. Her şey ne kadar çabuk değişiyor. Daha bir saat önce hava güneşliydi. Sadece bir saat önce komşumla sadece arkadaştık.

Evet, doğru.

Aylardır Callum'a karşı bir şeyler hissediyordum. Boş bir kâğıttan yavaşça netleşen bir Polaroid fotoğraf gibi. Farkına bile varmadan, nazik, hassas, esprili bir adamın canlı bir portresine bakıyordum. Ve fiziksel olanın ötesinde ona çekiliyordum.

Sonunda muhteşem payetli spandex canavarından kurtulmanın rahatlığıyla normal kıyafetlerimi giydim, sonra Houdini'yi besledim ve

Sabaha kadar bekleyebilecek iş e-postaları. Callum'un geniş ellerinin boynumun kıvrımlarında şefkatle gezinmesinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey. Dillerimiz birbirine geçtiğinde boğazının nasıl gümbürdediğini. Duştan gelen buz gibi su patlaması bile yan odaya geçip onunla mutfak masasının üzerinde sevişme arzumu bastırmaya yetmedi. Sonra, tekrar, *onun düşünde*.

Saat onda Callum'u kontrol etmek için aradığımda cevap vermedi. Tekrar denedim ama telesekretere düştü. Belki de kendine bir fincan çay hazırlıyordu. Ya da uyuyordu. Panik yapmamaya karar vererek kendimi üç dakika boyunca telefonumda gezinmeye zorladım. Cevap vermiyor olması başındaki yaraya yenik düştüğü anlamına gelmiyordu; daha önce benimle öpüşecek kadar iyiydi.

Üçüncü başarısız denemede, çoktan kaymışım (yani, benimki *şimdi*) kapüşonlu ve tenis ayakkabıları. Emin olmalıydım.

Aniden bastıran şiddetli yağmurdan korunmak için kapüşonumu kaldırarak evlerimizin arasındaki kaldırımda koştum. Su birikintileri sokak lambalarının turuncu halelerini yansıtıyordu. Yağmur oluklardan akıyor, ara sıra çakan şimşekler karamsar gökyüzünü aydınlatıyordu. Vitraylı kapıya vurduğumda soğuk yumruklarım acıdı. "Callum! Cal!"

Bir dizi ağır darbe daha, o kadar sertti ki her darbeye tüm sahanlık sarsılıyordu. Yanıt yok. Titreyen ben miydim? Bahçeye açılan kapıya giden yoldaki su birikintilerinden kaçtım.

Yağmur gül fidanlarına, kuş havuzuna ve bahçe bankına yağıyordu. Sarmaşıklar evin arka tarafını kaplamış, başımın birkaç santim üzerindeki dar bir pencereyi çerçeveliyordu. Bingo. Homurdanarak küçük demir bankı çamurun içinden sürükleyerek pencereye ulaştım. Kilitliydi. Büyük bir taş buldum ve cama fırlattım. Paramparça oldu ama bunu sonra düşünecektim. Callum tehlikede olabilirdi.

Kırılan kenarlardan korunmak için, mandalı açarken elimi büyük kapüşonlu ceketimin koluna soktum. Pencere çirkin bir çığlıkla yükseldi.

Ufak tefekliğime şükrederek önce ayaklarımı uzatarak geçtim ve ıslak bir gıcirtıyla karanlık odaya düştüm. Cam kırıkları ayağımın altında çıtırdadı. Zifiri karanlık her yeri kaplamıştı. Ellerimi uzatarak etrafı yokladım, kısa süre sonra yerden daha yüksekte olduğumu fark ettim. Dikkatli bir şekilde aşağı zıpladım. Keskin bir kimyasal aroma burnuma doldu. Soğuk bir şey. Metal bir şey. İçimden bir ürperti geçti.

Telefonumu ve el bulmaya çalışırken "Cal-" diye bağırdım.

Sesim küçücük bir ciyaklamaya dönüştü. Işık, endüstriyel tekerlekli bir araba ve paslanmaz çelik masanın üzerinde parıldıyordu. Burası mumyalama odasıydı.

İçgüdüsel olarak geri . Soğuk metal kürek kemiklerime bastırdı. Döndüm ve bunun morg soğutucusunun kolu olduğunu fark edince sıçradım. Kalbim küt küt atarak kapıya doğru koştum, el fenerinin yayını genişçe salladım ve bir arabaya çarptım, keskin aletler ve garip lastik zımbırtılar fayansa çarptı.

Başıma bir şey çarptığında keskin bir acı duyularımı doldurdu. Dizlerimin bağı çözüldü, yere yığıldım.

Sert floresan ışığı mekânı dolduruyordu. Kapıda Callum'u görünce zihnimde uyarı alarmları ve hava saldırısı sirenleri çalmaya başladı. Kaşları çatık, gömleksiz, göğsü kabarmış, elinde bir fırlatma sopası tutuyordu. Bir insanın mumyalama odasında tahrik olmasına izin var mıydı? Çünkü ben tahrik olmuşum. Paslanmaz çelik hazırlık masasının üzerinde bana tecavüz etmesini istediğimden falan değil; ben *tam* bir sapık değilim.

Callum yüzünü buruşturdu ve sopayı bir gümbürtüyle fayansın üzerine bıraktı. Kalkmama yardım etmek için bir dizinin üzerine çöktü. "Lark? İyi misin? Özür dilerim!"

"Orospu çocuğu..."

"Neyin peşindesin?"

"Ow." Başımı ovuşturdum. Beni bu kadar korkuttuğu öfkelenerek sopayı kaptım ve koluna vurdum. Kızgınlık, ağrıyan kafatasımda dolaşan diğer duygulardan daha güvenli bir odak noktasıydı.

"Hey! Seni çocuk sandım, eğlenmek için gizlice giriyorsun."

Evimden çıkmayı planlamadığım için koyu renk kapüşonlu tişörtünü giyip atkuyruğumu kıvırdığımda kolay bir hata yapmıştım. Arkadaşlarını etkilemek için biraz bela arayan bir ortaokul öğrencisi görünebilirdim. Bu, neden çok güçlü vurmadığını açıklıyordu, yine de bir anne gibi acıtıyordu. Ama davetsiz misafire zarar vermeye çalışıyor olsaydı, *gerçek* bir hasar verebilecek kadar güçlüydü.

"Düşündüm ki" -sağ omzuna vurdum- "kaymışsın" -bir vuruş daha- "komaya girmişsin!" Beni görmezden geldiği için bunu hak etmişti. "Son on beş dakikadır kapıya vurup duruyorum. Neden cevap vermedin?"

Fırlatma sopasını elimden çekip aldı ve tezgâhın üzerine koydu, sonra da özür dileyerek beni sıktı. Öfkeli kalmak istedim ama rahatlamıştım. Tüm öfkemi kullanmış olsaydım, Callum'un bir sağlık görevlisine ihtiyacı olabilirdi. Şimdilik sadece ona sarıldım. Biraz önce kuzguni siyah saçlarına masaj yaparak sürdüğüm şampuanı kokladım. Belli belirsiz bir teşekkür duası gönderdim. Ve güç için yalvardım... ya da en azından ilahi merhamet için.

"Büyükannem her zaman cesetlerden daha çok uyuduğumu söylerdi. Sanırım telefonum sessizdeydi." Ses tonu, bizi gerçekliğe geri döndüren şeyin ne olduğunu hatırlattığında ayıldı: çınlayan DemiDate uyarısı. "Seni üzdüğüm için üzgünüm. Ve sana vurduğum için."

"Şimdi beni yine o aptal hokey sopasıyla dövmeye kalkma-"

"Beni döven sensin!"

"Ama camınızı kırdım sayılır."

"Duydum." Temkinli, bağışlayıcı bir gülümseme sundu. "Benim yatak odam hemen üst tarafta."

Yatak odası. *Aklından bile geçirme.*

Dikkatimi onun kaslı gövdesinden ayırdım. Çalışma alanının üzerinde düz dolaplar asılıydı ve boya malzemelerine benzeyen bir dizi renkli şişenin yanında tuhaf bir makine duruyordu. Tuvalet malzemeleri bir tezgâhın üzerine dizilmişti; sıradan markaların tıraş kremleri, şampuanları ve parfümleri. Yaşlı bir kadının fotoğrafları mantar bir ilan tahtasına yapıştırılmıştı, şüphesiz saç ve makyaj stilleri için referans olarak. Bu, This Tastes Funny'de yaptığım, elinde kafatası şeklinde bir balon tutan küçük Callum'un resmi miydi? Duygusal kalbim kabardı. Sadece saklamakla kalmamış, aynı zamanda çalışma alanında belirgin bir şekilde sergileniyordu.

Onu tekrar öpmeyi nasıl istemem?

"Bekle. Doodle'ımı sakladın mı?"

Suçlu bir sırıtışı bastıran Callum elini kaldırdı. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Altı mı?"

Zamanlaması kötü olan mizah girişimim karşısında gülümsemesi çöktü.

"Üç. Üç tane tutuyorsun. Ben iyiyim," dedim. "Öğleden sonra hastanede o kadar uzun süre kaldık ki bir hemşireye aşık oldun ve geri dönmek için bir bahaneye mi ihtiyacın var?"

Endişe Callum'un alnını hâlâ kırıstırıyordu ama yine de belli belirsiz gülümsedi. "Seni patakladıktan sonra bile bana bok atıyorsun. Sanırım fazla incinmemişsin."

"Burada *Yaşayan Ölülerin Dönüşü*'nün geçtiğini mi sandın? Sadece bir saniyeliğine? Dürüst ol."

"Bu bir belgesel değildi. Ellerinizi yıkayın. Hazırlık masasına dokundun."

Dehşete düşmüş bir halde ellerime baktım ve bana lavaboyu işaret etti. Yüzeyin ne gördüğünü düşünmek istemeyerek ovalarken neredeyse kaynamakta olan sudan buhar tanecikleri yükseldi. Açık kapı aralığını işaret ettim. "Gerçek anlamda başka bir yerde konuşabilir miyiz? Burası tüylerimi ürpertiyor."

Yerden şimdi bir makyaj fırçası seti olarak tanımladığım şeyi topladı. Aniden ortaya çıkışı ve zonklayan kafatasım arasında, hâlâ orada olduğunu unutmuştum. Kendi çapında bir sanatçı olduğunu hatırlatan bir şey.

"Hava fırçası bozuldu mu?"

"Hayır. Ben daha çok içeri giren haşereler konusunda endişeliyim." Bir dosya klasörü aldı ve penceredeki yumruk büyüklüğündeki sivri deliğe doğru tuttu. Bir dolabı karıştırdıktan sonra tanıdık bir gümüş rulo çıkardı.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Koli bandını çok kullanırım," dedi çapkın bir gülümsemeyle. Sonra bir şerit kopardı ve cama yama yaptı.

"Sormaya korkuyorum."

CALLUM

We kanepemde yan yana oturduk, her ikimiz de başımıza çay havlusu sarılı buz torbaları tutuyorduk. Lark'ınki kafa derisinin üstüne, benimki

geri döndüm. Gözlerim hâlâ hassas olduğu için ışıkları açmamıştım ama sokak lambasının zayıf ışığı yağmurdan kırılmış pencereden içeri süzülüyordu. Profilini seçmeye yetecek kadar.

Bu konuda konuşmaktan kaçınacak mıydık? Öpüşmemiz günün gerginliğini ve stresini dağıtmaktan başka bir şey değil miydi? Onun spontane doğası, iyi ya da kötü, dürtülerini takip ettiği anlamına geliyordu. Bu daha sonra pişman olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Lark mutfağımdan kaçtıktan sonra, sadece ağrı kesiciler sayesinde uyuyakalmıştım. Uyku, kafa karışıklığı ve cinsel fantezi girdabında geldi. Belli ki öpüştüğümüze pişman olmuştu. Öpüşmeyi başlattığım için tekrar özür dilemeliydim ama o kadar istekle açılmıştı ki, bana doğru eğilmişti... Beni istemediğine inanmakta zorlanıyordum.

Lark, "Yine de seni kontrol etmem gerekiyor. Beyin sarsıntısı geçiren bir kişinin uyumasına izin vermemelisin."

"Aslında bu bir efsane-"

"Başın nasıl?"

Omuzlarımdaki baş aklımın gittiği yer değildi. Bir an sonra, ima ettiği şey kafasına dank etti. Lark arkasını döndü ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Aramızdaki hava bayatlamıştı. Duygusal kırbaç sarsıntıdan daha fazla kafa karıştırıcıydı.

"İçeride bir matkap varmış gibi hissediyorum."

Jackhammer mı? Ne pornografisinden bahsediyordum ben?

Lark hiçbir uyarıda bulunmadan telefonuna bağlı ışığı açtı ve retinalarımı yok etti.

"Kafam zaten b-banjax'lı! Beni kör etmeniz şart mı?"

"Bu kadar huysuz olmayı bırak. Kıpırdama. Benim gözetimimde komaya girmene izin vermeyeceğim."

"Ben *iyiyim*."

Lark hastanede birçok en kötü senaryo sorusu sormuştu. Hemşire, beyin sarsıntılarının daha büyük yaralanmaları ekarte etmek için tıbbi yardım almayanlar için en tehlikeli olduğunu söylemişti. Tomografimden sonra aşağı yukarı aklanmışım. İnişli çıkışlı bir iyileşme süreci beklememi söylediler ve beni Lark'ın gözetiminde eve gönderdiler. Ciddiye aldığı bir görevdi bu. Sonuç olarak, göz bebeklerim artık kömür briketi gibi yanıyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde ışığı kapattı ve oturma odası tekrar karanlığa gömüldü. Hayalet lekeler görüş alanımda dans ediyordu ve ben onun silüetinden daha fazlasını görebilmeyi diledim. Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim. Mumyalama odasındaki ürkekliği ve beni yaralı görmesi dışında genellikle korkusuzdu.

"Neredeyse geceyi burada geçirecekmişim gibi hissediyorum," dedi.

Başım hâlâ çarpıyordu, tüm düşüncelerim şehvet dolu bir bulamaca dönüşmüştü. Okşamalara ve yumuşak, sıcak bir tene hasret kalmıştım. Göğsümde bir başkasının nefes alışının sabit gelgitine. Lark'ın gece kalmasını istiyordum. Sonsuza kadar kalmasını. Daha fazlasını istiyordum. İpler de buna dahildi. Karışık, örülmüş, düğümlenmiş ipler.

"Belki de yapmalısın, çünkü artık ikimizin de kafasında yaralar var. Eğer evde cesetlerin olmasında bir sakınca görmüyorsanız."

Yanımda titrediğini hissettim. Bir keresinde, Cadılar Bayramı'nda perili evleri bile sevmediğini itiraf etmişti. "*Çoğul* mu? Burada nasıl uyuyabiliyorsun ki?"

"Sakin ol. Hiçbiri yüzüme meşale tutmadı." "Seni Hemşire Ratched ile bırakmalıydım."

Zonklayan baş ağrısının tek iyi tarafı, beni zonklayan bir ereksiyon geliştirmekten alıkoyma yeteneği idi. Şişmiş beynime yeterince kan gittiği için hâlâ işlevimi yerine getirebiliyordum. Zar zor. Yorgunluk vücudumdaki her kası kurşuna dönüştürmüştü ama şimdi Lark yanımda olduğu için uyanıktım. Onun dilinin benimkini sıyırıp geçtiği anı aklımdan uzaklaştırmak için zihinsel olarak alt ekstremita anatomisini ezberledim.

Tibialis posterior. Abductor hallucis. Flexor digitorum brevis.

"Cal?" Lark'ın sesinde hafif bir endişe vardı. "Nefes almayı bıraktın."

Tamamen mümkün. Kendimi esnemeye zorladım. Esnemek normal bir tepki olurdu. Hipoksiden daha normal.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup sehpanın üzerindeki cep telefonuna uzandı. Bileğini kavradım. Karanlıktan ve daha önce beyin hasarıyla flört etmemden güç alarak başparmağımı kadife teninin üzerinde gezdirdim. Lark'ın nabızı çılgınca atıyordu.

"Meşaleyi bana doğru tutarsan Hurley'i tekrar alırsın."

"Beni kürek çekmekle mi tehdit ediyorsun?" diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle.

Gluteus maximus, beynim yardımcı . *Gluteus minimus*.

Piriformis.

Parmaklarım ve pijama altlarım gerildi. Vücudum kaybettiği zamanı telafi ediyordu, yıllardır yoksun olduğum libido bir sel gibi içeri akıyordu. Arkadaşlığımızın yok olmasıyla tehdit ediyordu.

"Evet."

"Her zamanki gibi asık suratlı. Bence bu bir sağlık işareti," diye , daha önceki ifademle alay ederek.

"Lark... Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Minnettarlık fısıltısının bir battaniye gibi üzerimize çökmesine izin verdim. Yağmur camlara vuruyordu.

"Benimle ilgileniyorsun. Bildiğinden daha fazla."

Kalbim çiçek açtı. Keşke penisim de sönse ama inatçının tekiydi. "Seni öpmek hoşuma gitti. Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

Lark ağırlığını kaydırды ve parmaklarını yanağımda gezdirmeden önce bana uzun, anlaşılmaz bir bakış attı. Gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim, alt dudağımın üzerindeki narin kaydırma hareketiyle nefesimi içime çektim. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Sayıklıyordum. Başım dönüyordu.

Sonra parmakları düştü.

"Ve seni öpmek de hoşuma gitti. Sorun zevk almak değildi."

"Biliyorum."

Tırnak etlerini karıştırdı. "Sabah işe gitmeden önce seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

Lark'ın bana dokunduğu her yerde sinirlerim neon bir ışıltıyla yanıyordu. Onu tekrar öpmek istedim. Öpmeye devam etmek. Nefes nefese kalıp yalvarana kadar ona sürtünmek. Acele etmek istemedim. Sorun şuydu ki, zamanım tükeniyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

LARK

C Allum ertesi sabah o uğursuz gri spor ayakkabılarıyla kapıyı açtı. Çünkü, elbette, tanrılar kendi kontrolümün rakipsiz kalmayacağına karar vermişti. Buruşuk olmasına rağmen, az uyumuş ve başından yaralanmış birine göre iyi görünüyordu. Yardım edemedim ama onu hayal ettim. Yatakta yuvarlanırken öyle görünüyordu.

"Günaydın. Nasıl hissediyorsun?"

"Hayatta kalacağım," dedi. "Yukarı gel. Çaydanlığı koyayım."

Kötü bir fikirdi. Derin inilti ve kirli sakal hafızamda tekrar canlandı, kaslı kollarının koruyucu kıvrımı beni onun sert boyuna karşı sıkıca tuttu. Onu istiyordum. Çaresizce. Geleceği tehlikedeyken bu olamazdı.

"Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Bir dakika. Sizin için yedek bir anahtarım var."

Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. Callum ona odaklandı, sonra dikkatini başka yöne çevirdi. "Ne yani, daha fazla cam kırmamı istemiyor musun?"

Kuru bir kahkaha attı ve beni üst kata çıkardı. Callum mutfağındaki çividen pirinç bir anahtar . Ona neredeyse kucak dansı yaptırdığım mutfakta. Soğuk metali avucuma bastırdı. Haftalar önce, benimkini yanlışlıkla iş yerindeki masamda unuttuktan sonra ona evimin yedek anahtarını vermiştim. Araba kullanmadığım için kapımın önünde çantamdan çıkarana kadar fark etmemiştim.

"Bunun aramızdaki b-b-herhangi bir şeyi değiştirmesini istemiyorum. Biz hala arkadaşız, değil mi?

Endişe alını kırıstırdı. Kırıksıklığı silmek için uzanmaktan kaçınmak için başparmağımy anahtarın kenarında . "Elbette öyleyiz Cal."

Yere odaklanma şekli, cevabımın onu rahatlatmaktan çok üzdüğünü gösteriyordu. "Hâlâ yağmur yağıyor. Seni işe bırakayım."

"Ben büyük bir kızım ve hazırlıklı geldim." Flamingo kafası şeklinde ahşap bir sapı olan pembe şemsiyemi kaldırdım. "Dinlenmen gerek. Doktorun emri."

"Kötülere huzur yok."

"Kötü mü? Bir martı kadar hınzırsın," dedim. "Ama şimdi gitmem gerekiyor."

İşe çağrılmadan ve Callum'u "yatak istirahati" için odasına sürüklemeyden önce gitmek en iyisiydi. Kendime hakim olamadan aşağıya indim.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Deirdre içeri girdi. Sözde Utanç Yürüyüşüm sırasında yollarımızın kesişme olasılığı konusunda beni uyarmamıştı. Tüm utanç, azıcık zevk.

"Günaydın!" dedi, ürkmüş görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Libidomla kaybettiğim bir savaşı yaşıyorum.

"Cal dün kafasını çarptı. Onu kontrol etmeye geldim. Üst katta." "Oh, canım."

"İyileşecek ama doktor birkaç gün dinlenmesini istedi."

Belki birkaç gün sonra, o ve ben normale dönebiliriz. Kimi kandırıyordum ? O unutup hayatına devam etse bile ben edemezdim. Öpüşmemiz ateşli bir ihtiyaçla doluydu ve beni hem el üstünde tutulduğumu hem de daha fazlası için aç olduğumu hissettirdi.

"Böyle bir şey olmayacak. Adam tam bir işkolik," dedi Deirdre, anahtarlar serçe parmağında sallanırken.

Siyah saçlarıyla şık bir kadın içeri girdiğinde tırabzanı tuttum. *Onun* burada ne işi vardı? Teslimat için erken bir saatti ama Saoirse etkileyici bir ayçiçeği aranjmanı getirmişti.

"Hey! Bunlar çok güzel," dedim. "Ortancalar, değil mi?"

Yanlış çiçekle ilgili şakama gülümsedi.

"Ayçiçeklerini her zaman sevmişimdir. Onlar benim favorim. Çok mutlular." Başka ne diyebilirdim ki? Tabii ki aranjman hakkında saçmaladım.

"Sizi görmek bir zevk, Callum'un yaralandığını duyduğuma üzüldüm. Ben teslimatın geri kalanını alayım," dedi ve ortalıkta görünmemeye çalıştı.

Deirdre daha yakına eğildi. "Son çiçekçiden iki kat daha sık geliyor, her zaman uğramak için bir neden buluyor."

Ciğerlerim sıkıştı.

"O kızda gözü hep vardı ama iş yerinde flört etmek için her zaman fazla profesyoneldi. Callum son zamanlarda kesinlikle kabuğundan çıktı."

Yardım edebildiğime sevindim. Ben kendimi tekmelerken, adamın kendisi aşağı indi. Koyu renk takım elbisesi içinde, tipik bir iş günü için hazır. İnatçı, seksi piç. Saoirse, devasa çiçeklerle dolu bir arabayı iterek yeniden içeri girdi. Yardım ederken Callum'un dudaklarında oluşan çekingen gülümsemeyi izlerken kalbim kurşun gibi oldu ve salona doğru ilerlediler. Duyulmayacak bir yerde.

Saoirse zaten yumuşaklıklarını tecrübe etmişti. Mazoşist kalbim bir kerelik bir hoşgöründen daha fazlası için ağrıyordu. Her zaman bir hayalperest olmuştum, ama bu arzuyu eğlendirmek hayalperestlikti.

"Doğruyu söylemek gerekirse, yan odaya ilk taşındığınızda ..." Deirdre sesini alçaltarak belli belirsiz bir hareket yaptı. "Ama Callum bana 'Hayır, olmaz' dedi. Romantik bir kalbe sahip olduğu için birini suçlayamazsın! Ama bir arkadaşının olması harika bir şey. Kadın sorunları için her zaman bana gelemez, değil mi?"

"Eğer bir kadın onu rahatsız ederse, benimle mücadele edecekler." Korumacılık içimde bir şişe roketi gibi alevlendi. Benim acı çekiyor olmam onun da acı çekmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. O her şeyi hak ediyordu.

"Yakın zamanda onun onurunu korumana gerek kalacağını sanmıyorum. O iyi biri. Bir şansları olsaydı, iyi anlaşıpacaklarını biliyordum."

Tabii ki. İkili birlikte resepsiyona doğru ilerledi ve Deirdre bir lambanın düğmesini çevirirken Callum yüzünü buruşturdu.

"Işık seni rahatsız mı ediyor?" Saoirse gölgeyi uzaklaştırdı. "Bu akşam yemeği ben getiririm, böylece yemek pişirmek zorunda kalmazsın. Süzme turta yapıyorum ve her zaman bir kişi için çok fazla oluyor."

Ne? Kıskançlık damarlarımda şimşek gibi çaktı. Onunla ilgilenen ben olmalıydım. Gerçi yazlık turtanın ne anlama geldiğinden bile emin değildim.

"Ne kadar tatlı!" Deirdre dedi ki. "En sevdiği."

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Teşekkür ederim." Callum acı dolu bir ifadeyle öksürdü.

"Geçen gün *The Independent*'ta *Pirate Queen* hakkında bir makale gördüm. İnsanlar gerçekten dört gözle bekliyorlar. Ben de öyle." Kurnaz, karanlık gözleri kötü niyetten eser olmadan bana dikilmişti. Her ne kadar ondan hoşlanmamak istesem de

Saoirse sadece prensip olarak, samimiyeti gerçektir, bu da neredeyse durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Aslında işe geç kalmamak için gitmem gerekiyor."

Callum'un yüzünde saatler önce paylaştığımız tutkudan eser yoktu. İki çift göz bizi inceliyordu ama benimkilerle buluşmaya cesaret edemiyordu. Demek ki aynı garip noktadaydık: Aramızdaki çekime boyun eğmek bir hataydı.

"Beni kontrol ettiğin için minnettarım, Lark."

"Arkadaşlar ne içindir?" Duygu zımpara kağıdı gibi boğazımı tırmaladı.

"Lo, her şeyi berbat ettim." Yenilmiş bir şekilde koltuğa yığıldım. "Dün gece Callum'u öptüm."

"Nihayet!" Dramatik bir iç geçirdi. "Cinsel hayal kırıklığından yanacağını düşünmüştüm. Geri sar, kuzen. En baştan başla. Hiçbir şeyi atlama."

Paten kayarken öpüşme anını, beyin sarsıntısından dolayı yaşadığım paniği ve saçlarını yıkamasını anlattıktan sonra Cielo'ya pencereden tırmanıp mumyalama masasının üzerine düşmesini anlattım. Kanepede kucaklaşmamızı. Ona Callum'un beni yüce, elektrikli bir öpücük için kendine çekmesine yol açan spontane öpüşmeyi anlattım.

"Bana nasıl dokunduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama aramızdaki dinamiği değiştirmekten nefret ediyorum." Belki de arkadaşlığımıza çoktan geri dönülmez bir zarar vermiştim.

Callum'un bacaklarımın arasındaki aleti işkence gibiydi. Sahip olamadığım şeylerin bir alayıydı.

"Küçük bir mezarlık ezmesini hak ediyorsun." "*Yapamam.*"

Cielo, "Reese'e verdiğin söz, 'Hayal bile edilemeyecek bir şey olursa asla başka bir erkeğe bakmayacağım' değildi," dedi. "Kendini sonsuza dek *Bridgerton*'a bakmakla mı sınırlayacaksın?"

Callum'un deri binici pantolonu giymiş, boğazındaki kravatı gevşetmiş... gözlerinde umut verici bir parıltıyla aklımdan çıkmayan görüntüleri zihnimi doldurdu. Canlı bir hayal gücüne sahip olmak her şey demek değildir.

"Regency sapkınlığımla alay etme. Beni zor zamanlardan kurtardı," diye onu uyardım. "Miras meselesi yüzünden Cal'ın bir gün karısı olabilecek birine ihtiyacı var. Eğer takılıyorsak yeni birine duygusal olarak nasıl yatırım yapabilir ki?"

"Bölümlere ayırma yeteneğine sahip tek kişi sen değilsin," dedi Cielo. "Eğer temel kurallar koyarsanız, çıkar arkadaşlığı anlaşmaları karmaşık değildir. Onunla çıkmaya devam etmesini istediğinizi bildiğinden emin olun ve bölgecilik yapmayın. Bu teklifi uygunsuz bulacağını sanmıyorum. Tüm avantajlar var ama romantik beklentiler yok."

Cazibeye kapıldım, bir tırnağımı çiğnedim. Uzun zaman önce Callum, tahrik olması için aşkın gerekli olmadığını söylemişti. Sadece bağlantı. Kalbiyle *oynamak* istemiyordum, ama *oynamak istiyordum* - yine de vicdanen onun evlilik hedefinden uzaklaşamazdım. Tüm geleceği buna bağlıydı.

"Bak," dedi Lo. "Senin 'külot eritici' olarak tanımladığın bir öpücüğü o başlattı. Kalacağın sürenin sınırlı olduğunu biliyor, o yüzden bağlılık beklemiyor. Adama biraz kredi ver - sana tam olarak ne istediğini söylüyor. Onunla yat. Biraz al ve bunu sisteminden çıkar."

Doğru. Callum ve ben her zaman eğlendik ve birbirimize saygı duyduk. Rıza gösteren yetişkinler arasında net sınırlar belirlenebilirdi. Callum'un bir golü vardı. I

benim kuralım vardı. Sıcak bir takladan fazlasını beklemek için bir neden yoktu. Sıcak kelimesi hafif kalır... Bu, benzinle ıslatılmış haldeyken eşleşmelerle oynama sıcaklığındaydı.

Sonunda kundakçılığın cazibesini anladım.

"Belki sadece bir kez." Gülümsedim. "Bunu sistemimizden çıkaralım."

CALLUM

"D "Sence işe yaradı mı?" Saoirse bir Tupperware kabını göğsüme doğru itti ve kapı aralığından içeri adım attı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu," dedi eliyle önce tabağı sonra da kendisini göstererek, "kasıtlıydı."

"Yazlık turta mı?"

"Lark'ı kışkandırmak için yemek getirdim, amadán." *Aptal*. Kulağa doğru gibi geliyordu. Sinirlenen Saoirse başını salladı. Parlak kırmızı ruju dudaklarını belirginleştiriyor, dar elbisesi bacaklarının çoğunu ortaya çıkarıyordu. Bu sabah giydiği ağırbaşlı profesyonel kıyafetten çok farklıydı.

"Ne? Neden?"

"Uzun zamandır birbirinizin etrafında döndüğünüz için başım dönüyor. Bazen kıskançlık insanları harekete geçirir."

"Lark... bir seçenek değil, hatırladın mı?" Başım zonkluyordu. Hâlâ bitkin durumdaydım ve bunu tartışmak istemiyordum.

"Aranızda ne oldu?"

"Hiçbir şey!"

Ne demem gerekiyordu, mutfak lavabosunun önünde seviştiğimizi mi? *Ha.*

Elini kalçasına koyup bana baktı. "Yalancı."

"Onu öptüm. Onu öptüm ve gitti. Yeterince hızlı gidemedi." "Ne zaman?"

"Ne zaman?"

"Onu ne zaman öptün?" dedi Saoirse, her kelimeyi bıkkınlıkla telaffuz ederek. "Kafan gerçekten de bir darbe aldı, değil mi?"

"Dün gece."

"Ve yine de sabah ilk iş olarak sizin evinize geri döndü."

"Bunun bir anlamı yok. Sadece bu beyin sarsıntısı yüzünden beni kontrol etmeye geldi."

"Bu gerçekten senin sakatlığın mı yoksa bu kadar kalın kafalı mısın? Lark seni önemsiyor. Eminim o da seni öpmüştür."

Bundan daha fazlasını yaptı. İnlerken ve bana yaslanırken nefesini hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Sıkı kışını avuçlarımın içinde hissedebiliyordum. Hâlâ tenindeki hafif tuzun tadını alabiliyordum.

"I-"

Saoirse elini kaldırdı. "Callum, cevap vermek zorunda değilsin. Yüzünün her yerinde var. Ve onunkinde de yazdığını görebiliyorum."

Yapabilir mi?

Birini bulmak için kaybedecek zamanım yoktu. Warp hızında bir nişan benim romantizm anlayışıma uymuyordu ve her geçen gün fırtınalı bir ilişki daha az olası görünüyordu. Bu gidişle Willow Haven önce babamın, sonra da O'Reilly'nin eline geçecekti.

Lark'a sormak istedim ama mirasın gereklerini yerine getirmek için benimle evlenmeyi kabul etse bile -en iyi ihtimalle- mantık evliliğinden daha fazlasını isterdim. Gerçek bir şey istiyordum. İkimiz için de gerçek. İyilik değil.

Deirdre ona bahsetmediyse Saoirse'nin benim içinde bulunduğum durumdan haberi yoktu ama ona Lark'tan ve beni endişelendiren temel uyumsuzluktan bahsetmiştim: tüm sıcaklığına ve şefkatine rağmen çocuk istemiyordu. Parmağında bir yüzük bile istemiyordu. Bu konuda açıktı.

Başka birini bulmalıydım, hem de hemen. Doğum gününe sadece dört ay kalmıştı. On yedi hafta. Yüz yirmi gün. Bu düşünce her geçen saat midemi daha da bulandırıyor, henüz bunları sayacak durumda değildim.

"Bir gün gidecek ve kalması için hiçbir şey yapmadığını anlayacaksın," dedi Saoirse. Bu gerçek göğsüme bir zıpkın gibi indi. Kucağımdan Lark'ın yüzünde beliren şaşkınlık girdabı. Arkasına bakmadan kaçıp gitmişti. Yazın filmi bittiğinde muhtemelen bunu yine yapacaktı.

Boyun eğerek kollarımı kavuşturdum. "Haklısın. Yakında bir gün Gidin."

Kalbimi de yanında korkuyordum.

LARK

Anvi başını kaldırıp kapanış jeneriği film şeridine baktı. Çalışanların yarısı çoktan açık planlı ofis alanından dışarı süzölmüştü.

Hafta sonu başlamak için. "İşten sonra The Hare's Breath'de bira?"

"Hayır, bu sefer olmaz." Callum olmadan gitmek istemiyordum ve eğer baş ağrılarında bir iyileşme olmasaydı onu güröltölü bir bara süröklemezdim. Sadece... onunla yalnız kalmak istiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, Friends 2.0 durumuna uygun olup olmadığını görmek istiyordum. Herkesin içinde yapılacak bir konuşma değildi.

"Uh-oh. Geliyor." Anvi çenesini yana doğru salladı. Dürüst olmak gerekirse, kükört kokusu Seán'dan önce gelmeliydi ki insanlar adil bir uyarıda bulunabilsin. Banyoya doğru kaçtı ve ben de onu suçlamadım.

"Hey, Seán. Uzun bir vardiya ister misin diye ." Kaşları çatıldı. "İster miyim?"

"Ya da Cumartesi günü birkaç saatliğine gelebilir misiniz? Bu işi bitirmek zorundayız ve senin bölümün programın gerisinde kaldı."

"Yani, Lark, duyduğuma göre bana fazladan bir vardiya mı vermeye çalışıyorsun?" diye haykırdı ve sanki bir çocuğa bir şey söylemiş gibi odaya eğlenen bir bakış fırlattı.

Şaka. "Ya da uzun bir vardiya?"

İş arkadaşlarımız bu manzarayı seyrederken kalemler ve boya fırçaları durakladı. Rory beni çelişkili bir ifadeyle izliyor, bir şey söylemek ister gibi dudaklarını kemiriyordu.

Seán bir adım daha yaklaştı, alanımı işgal ederken gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Benden hangisini tercih edersin? Zor bir günün ardından uzun bir içki mi yoksa Cumartesi gecesi küçük bir içki mi?"

İçimde bir rahatsızlık hissettim. "İkisi de. Eğer fazladan mesai yapmak istemiyorsan, başka birine teklif etmek zorunda kalacağım."

"Vardiya birine veriyorsun demek?" Sırıttı ve yüzü kıpkırmızı kesilen Hannah ona kaşlarını çatı. "Kulağa umutsuz geliyor."

"Onu rahat bırakın." Rory'nin sesi tereddütlü ama netti.

Başımı minnettarlıkla onlara doğru eğdim. Seán kötü davranışları söz konusu olduğunda ekibin çoğunun gözünü korkutarak sessiz kalmalarını sağlamıştı. Anvi'nin aksine, ekipteki diğer hiç kimsenin sesini çıkarması doğal değildi. Rory'nin cesareti ve yoldaşlığı beni güçlendirdi.

"Yapımcılardan uzatma istemedim bu filmi tamamlamak için çaresizim. Daha önce hiç uzatmaya ihtiyacım olmamıştı ve şimdi de olmayacak." Sesim titrerken bile gözlerim ona dikilmişti. "Bu bir evet mi?"

"Uzatmaya gerek yok. Bu işi halledeceğim."

Tuhaf. Seán hızla uzaklaşırken Rory başını sallayarak beni yanına çağırdı ama bir telefon beni ofisime yönlendirdi.

İşten sonra yağlı bir paket yemek aldım ve Callum'u eve davet ettim. Doktoru dört tam gün dinlenmesini ve sınırlı okuma ya da ekran kullanımını emretmişti. Callum'un

Tabii ki tüm itirazlarımıza rağmen yine de çalıştı.

Kolunun altındaki kutuda satranç tahtası, kapıyı açtığımda çekingen bir şekilde içeri girdi. Ağır, düz kaşlarının altında sorgulayan gözler. Kare çenesini gölgeleyen hafif kirli sakal, okşanmak için adeta yalvarıyordu. Ağzının, ellerinin, vücudunun hisler hafızama kazınmıştı. Daha fazlasını arzuluyordum.

"Hey."

"Rahatınıza bakın. Mi casa es su casa."

Callum bana orantısız bir gülümseme attı. Yere oturduk ve Supermac's poşetlerini açtık, çünkü ben Whataburger'den soğumuştum. Burger köfteleri farklı olsa da İrlandalı zincirin köri soslu kalın patates kızartmalarının Teksaslı muadillerinden bile daha doyurucu olduğunu kabul etmek zorundaydım. Küfür belki ama doğrudu: İrlandalılar patatesten iyi anlıyor. Yemeğimizi benim vapur sandığı masamda yedik. Çoğunlukla sessiz olsa da, yemeğimizi paylaşırken onun kusursuz bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Meraklı, garip ve... aç. Şüphesiz öpücük onun da hafızasında canlanıyordu. Bir film seçeneği yoktu, bu yüzden dondurmadan sonra satranç tahtasını kurduk. Her zamanki gibi siyah olarak oynamayı tercih etti. Dünkü turta ya da belli bir çiçekçi hakkında soru sormadım. Kaçınma benim süper gücümdü.

"Bugün Seán benimle dalga geçti. Ne demek istediğini her zaman anlayamıyorum ama düpedüz kaba olduğunu biliyorum."

Callum'un vücudu atlamaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi gerildi. "Ne oldu?"

"Şey, daha uzun bir vardiyayı kabul edip etmeyeceğini . Ya da hafta sonu küçük bir vardiya.

Adım atması gerekiyor. Ama bunun onu neden güldürdüğünü anlamadım. Çok tuhaftı. Uzun vardiyaları herkese verdiğimi söyledi, bana çaresiz dedi."

"Vites değiştirmek öpüşmenin
argosudur." "Ne? Ugh."

"Aldırma ona. Seán kıskanç, küçük bir çocuk."

"Takımın önünde beni bilgisizmişim gibi gösterdi."

"Bilgisiz olmaktan çok uzaksın. Çalışkan ve cesursun ve onun amirisin.
Bunu unutmasına izin verme," dedi Callum.

"Bir gün biri iğrenç bir şey söyleyecek diye paranoyak oldum. İğrenç," diye
düzelttim, onların bu kelimeyi nasıl kullandıklarını hatırlayarak. "Seán'ın
iğrenç şakalarından birine maruz kalıp kalmayacağımı ya da barda teklife
uğrayıp uğramayacağımı bilmek istiyorum."

"Eğer böyle bir şey olursa, senin için bir adamın dişlerini seve seve
dökerim."

Onun koruyuculuğunu zihnime not ettim. Şiddet bir yana, benim için
mücadele etmeye istekli biri fikri inkar edilemeyecek kadar çekiciydi.
Callum'un bu konuda bir sorunu yoktu.

"İrlanda argosu dersi almak ister misiniz?"

"İzin verir misiniz? Bizim oralarda bir deyim vardır: Kalbine sağlık.
Görünürde çok tatlı. Gerçekte ise üstü örtülü bir 'aptalsın' ya da 'canın
cehenneme' anlamına gelir. Özellikle bunları bilmem gerekiyor."

Callum bir piyona el koyarken gülümsedi. "Tanrı seni seviyor. Yani:
Hamile bir kadına 'Tanrı seviyor, şu büyüklüğüne bak' demek gibi. Bunun bir
hakaretin acısını hafifletmesi gerekiyor ama etkisiz."

Birkaç dakika boyunca deyimleri ve pasif agresifliği tartıştık, ta ki tartışma
daha nötr argo terimlere ve kültürel farklılıklara kayana kadar.

"Bana İrlandalı gibi konuş," dedim kabarık saçlı Teksaslı bir yakışır abartılı
bir aksanla. Parmak ucum piskoposunun kubbeli tepesini müstehcen olacak
kadar uzun süre okşadı. "Bana biraz daha

İnsanlarınızın cinsel şeyler söylemesinin yaratıcı yolları. Kültürel yeterlilik adına. Beni kırmayacaksınız, söz veriyorum."

Sessizce, kalemi köşeye sıkıştırmak için atını ilerletti. Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor olması, söyleyecek çok şeyi olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Boş . Yapmak zorunda değiliz-"

"Yosunlu bataklıkta yüzmek. Bu..." Callum utangaç bir tavırla elinin tersiyle ağzını sildi. Gözlerimi kısıtım, anlamamıştım. "Bir kadını tatmin etti in için. Sözlü olarak."

Oh.

Bir  ift kalçanın arasında diz çöktükten hemen sonra nasıl g r nece ini hayal ettim. Özellikle de benimkini. Dudakları parlıyor, saçları cesaret verici ellerle dağılmış, gözleri hınzır bir zevkle parlıyordu.

"Ya da porsu a hırlamak, ama bu daha İsko  a." "Aman Tanrım! İkisi de hem harika hem de sarsıcı."

Kalem, dama tahtasının kendi tarafındaki piyonlar topluluğuna katıldı. "Teksas'ta söylenebilecek bir örtmece nedir?"

"Bilmiyorum... Botlara vurmak mı? Ama bu eylemin kendisi için." " ok hoş."

Vezirim tahtayı onun şahına doğru geçti. Callum saldırganlığı sezmişti. Sormak için yeterli cesareti toplamadan önce bir anlık gergin, sessiz göz teması geçti, "Bunu ciddi olarak nasıl söylersin? Bir kadının üzerine gitmek mi? Senin dilinde mi?"

"Gn as b il," dedi, sesi çakıllı çıkıyordu. Kula a mizahi bir ima gibi gelmiyordu; tam anlamıyla edepsiz bir konuşma gibiydi.

"Bu versiyonu daha çok seviyorum. Tekrar söyler misin?"

Zengin aksanı kelimeleri yumuşak bir viski gibi birbirine karıştırırken yüzüme bakarak tekrarladı.

"Dilden bahsetmişken, seninki nasıl iyileşiyor?"

"Hâlâ hassas." Callum gözlerini benimkilerden ayırmadan yavaşça uzattı. Bu teğet korkunç bir fikirdi. Niyetim gerçek bir endişeydi ve onu klinik bir tarafsızlıkla incelemeye çalıştım ama kalbim hızla çarpıyordu. Düştüğünde kendini ısırıldığı yerde yarım daire şeklinde bir iz vardı. Beni ikiye katladığını ve bacaklarımın arasını yaladığını hayal etmemeye çalıştım ama başaramadım.

Kendine gel. "Ouch. Um, kimin ?" "Benim.

Üzgünüm."

Dalgın bir şekilde kalesini şahı savunmak için kullandı. Fedayı yerleştirdikten bir milisaniye sonra gözleri bana döndüKalesini diğer kayıpların arasına bıraktım. Hepsi siyahlar içinde, bir konser alanının dışında gotiklere benziyorlardı.

"Eğitim amaçlı..." Bu çerçeveleme, oyunun devam etmesi için yeterli kopukluğa izin verdi. Makul inkar edilebilirlik. "'Seks' nasıl söylenir? Konuşur gibi, klinik olarak değil."

Callum yutkunurken adam elması sallanıyordu. "Ag bualadh craiceann."

"Bu ağız dolusu bir şey. Nasıl tercüme ediliyor?" Küstahça gülümsedi. "Teni tokatlamak."

"Peki 'sik' nasıl söylenir?" "B-Bod."

Aklımdan müstehcen düşünceler geçiyordu. Kendini okşarken hiç beni düşündü mü?

"Beni kızdırmak için yaşıyorsun," dedi. Tam olarak bir öğüt değildi, daha çok her zaman olan bir gerçeğin kabulüydü. Tanıştığımızda Callum o kadar temkinliydi ki onu soğuk biri olarak algılamıştım, ama aslında

Bir iglo altında hapsolmuş ısı. Ve onun koruyucu sıcaklık çemberine girmesine izin verilen tek kişi bendim.

"Sadece dikkatini oyundan uzaklaştırdığı için." Vezirini kaptım. "Hile yapan küçük pislik."

Yanakları kızardı ve bana uzun, araştıran bir bakış attı.

Dersimize devam ederken popomu oynatıp işaret ettim, sonra da çeviri için Callum'a kaşlarımı kaldırdım.

Gülümsedi, uzaklara baktı ve sonra cevap verdi. "Tóin. Arka taraf demek. Kaba değil."

Çılgın elektronlar havada çatırdıyordu. Avuçlarımı göğsümün üzerinde gezdirdim, sert meme uçlarım ince sutyenimi zorluyordu. Callum'un nefesi kesildi.

"B-b-brollach," diye tısladı. "Tá tú go hálainn... çok güzelsin." "Nasıl desem..." Bacaklarımı davetkâr bir şekilde ayırarak devam ettim.

Yemyeşil gözleri şehvetle parlıyordu, Callum'un nefes alış verişini düzensizleştirdi.

"Um, bu faighin." Tanrım, gerçekten de telaşlıydı. Bu sevimliydi. Ve seksi, bu kadar güce sahip olduğumu görmek. "Ya da eğer... áilíosach ise púrsa te. Tahrik olmuşsa."

Evet. Evet, öyleyim.

Ve Callum bunu yüzümde gördü. Bu durumda gücü olan tek kişi ben değildim. Akıllıca bir fikir olsun ya da olmasın, bu gerçekleşiyordu.

"Kendine dokunmayı nasıl söylersin?" Yarı istek, yarı itiraf. Saf meydan okuma. Koltuğumda geriye doğru kayarak parmaklarımı uyluğumun üst kısmında ileri geri gezdirdim.

"Féintruailligh," diye homurdandı, son kez yoğun göz temasını kesmeyi başardığımdan beri pantolonu gerilmişti.

Kontrol et.

Ona doğru eğildim. Ahlaksız İrlandalı dersleri. Bu adamın sesinin sarhoş edici tonu. Sol elim kalçalarımın arasında gezindi ve en hassas noktayı kısa bir an için sıyırdı. Masanın karşısından ciğerlerinin teklediğini *hissettim*. Tahtaya bir kez bile bakmadan atına manevra yaptırdı.

Dostum.

"Lütfen" mi? Bu bir çeviri talebi miydi yoksa umutsuz bir merhamet ricası mı? "Le do thoil," diye tercüme etti, bir nefesten biraz daha fazlasıydı.

"Benim sıram." Huzursuz elimi kalçamdan çektim ve zaferin tadını çıkarmak için alaycı bir yavaşlıkla şahının etrafına sardım. Ona karşı bir satranç maçından bile daha nadir bir şey iddia etmek üzereydim. "Şah mat' nasıl denir?"

Sıkı kollarını sergileyen Callum, iki avucunu da masanın üzerine koyarak tahtaya doğru eğildi. "Sana daha pratik bir şeyler öğretmeyi tercih ederim."

"Ezik' mi?"

"Tabhair póg dom." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Üzerlerinde utangaç bir gülümseme oynadı. "Beni öp anlamına geliyor."

sorduğunda.

Gerilime boyun eğerek, satranç tahtasının üzerinde ateşli bir ağız dalaşına girdik ve taşları devirdik. Neden yapmamamız gerektiğine dair tüm argümanlar buharlaştı. Callum'un günahkâr iniltisi aynı anda tüm bedenimi kükreyerek canlandırdı ve beni kemiksiz bıraktı.

Çenesini avuçladığımda kaba kirli sakallar parmak uçlarıma sürtündü, her sinir bu hisle ateşlendi. Orada oyalanırken nefesim kesildi. Nefis kokuyordu. Onu ciğerlerime çekmek istedim. İçime çekmek. Onu tüketmek.

Masadan kalktım ve onun önünde durdum. Hâlâ oturduğu için boy farkımız o kadar belirgin değildi. Umursadığımdan değil. Aramızda durdum

dizlerinin üzerinde, parmakları ensesinde, dikişlerinin hemen altında birbirine kenetlenmişti. Hayat ürkekçe yaşanamayacak kadar acımasız ve öngörülemezdi. Keşke yapsaydım diye yaşamak için çok kısaydı.

Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de garip kahkahalar attık. Kısmen rahatlama, kısmen güvensizlik. Aramıza bir duraksama yerleşti. İlişkimizi kalıcı olarak değiştirmeden önce bunu iyice düşünmek için bir fırsat.

Düşünmek istemedim.

Endişe, beklentimin altında yatan bir akıntı gibi ilerliyordu. Yakınlaşmamın üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti. En son seks yapmaya çalıştığımda, hiçbir şey olmadan önce panik atak geçirmiştım. Ama o yabancı umurumda değildi. Ya Callum içimdeyken Reese yüzünden duyduğum suçluluk duygusu beni ele geçirirse? Bana dokunduğunda boğulan bir balık gibi nefes nefese kalırsam, sadece o anı mahvetmekle kalmaz, ona zarar da vermiş olurum. Callum orgazm için bir araçtan daha fazlasıydı. O benim en iyi arkadaşım olmuştu. Hatta bundan daha fazlası.

Korkularımı bastırdım. Zamanın keyfi bir şekilde geçmesi nedeniyle kendimi seks yapmak zorunda hissetmedim. Ya da hormonal hayal kırıklığı yüzünden. Ama *Callum* yüzünden. Galway'deki tüm çekici erkekler arasında istediğim tek kişi oydu. Bunu itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir istiyordum.

Callum yüzümdeki gölgeleri okuyarak durakladı. "Sadece eminsen, aşkım."

Bu yaygın bir sevgi ifadesi ama bu midemin bulanmasını engellemedi. Korkaklığımdan, ona nasıl 'seni seviyorum' diyeceğini hiç sormamıştım. Bu cümleyi öğrenmeye hiç hakkım yoktu. O dört harfli kelimenin beni psikolojimi bozmasına izin vermeden önce gömleğimi çıkardım. Bu fiziksel olarak kalsın. İkimiz için de.

Ağzı açık kaldı.

"Eminim. Hâlâ arkadaş olabiliriz. Birçok insan bunu yapar."

Gözlüklerini çıkarırken deniz camı yeşili gözlerini derin bir samimiyet doldurdu. Dikkatini çekmek isteyen geniş tene ve dantele rağmen dikkati yüzümde kalmıştı. Bu adamı hak etmemiştim.

"Biraz gerginim," diye itiraf ettim, kendimi şaşırtarak. "En son biriyle birlikte olduğumda onunla evliydim."

"Bu bir rekabet değil ama sanırım benim için daha uzun sürdü." Kendini küçümseyerek gülümsedi. "Altı yıl mı?"

"Fazla düşünmeyelim. Eğlenebiliriz, gerilimi azaltabiliriz. Spontanlığı kucaklayalım."

Callum üzerime yumuşak bir öpücük bıraktı. "Biraz gerginlik oldu, değil mi?"

Ne kadar hafif bir ifade. Sık sık gülümsemenin ürkek hayaletinin belirmediği ağzının köşesini öptüm. Callum'un titreyen elleri karnımı, kalçalarımı, kaburgalarımın yanlarını yumuşattı. Avuçlarının altında uysallaştım, eridim. Kendimi güvende hissettim. "Seni istediğimi nasıl söyleyebilirim?"

"Santaíonn mé thú" diyene kadar göğsü iki nefes boyunca yükselerek konuşmaya çalıştı.

CALLUM

Lark beni elimden tutarak yatak odasına götürdü, sonra elimi göğsüne koydu. *Lanet olsun*. Bu gerçekten oluyordu. Titreme parmaklarımı sarstı.

Yumuşak, dantelle kaplı avuç içi sık mama teslim oldu. Büyümüş gözbebekleri, baştan çıkarıcı bir açlıkla gözlerini neredeyse yutuyordu ve bu da omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. İşkence edercesine bir yavaşlıkla beni yatağına itti ve üzerime çıktı. Giderek artan bir çaresizlikle ona karşı koydum. Nefes nefese, geri çekildi ve gömleğimi yukarı doğru çekiştirerek göğsümü ve kollarımı takdirle okşadı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, meme uçlarını okşayarak. Lark ereksiyonuma sertçe bastırarak onu inletti. Büyülenmiş bir şekilde, onun tepkisinden zevk aldım. Her kasın her gerginliği ve sonuçta ortaya çıkan ekshalasyon. Baş döndürücü vanilya-narenciye kokusu burnuma doldu, boğucu bakışları kadar sarhoş ediciydi.

Vücudumdan aşağı kaydı ve dizlerinin üzerine çöktü, fermuarımı indirdi ve pantolonumu çekiştirdi. Beni soyarken kalbim beklentiyle gümbür gümbür atarak orada uzandım. Vücudumdaki her hücre onu istiyordu. Ve Lark da beni istiyordu. Sikim boxer külotumdan kurtuldu.

"Azrail'in bu kadar güzel bir tırpanı olduğunu kim bilebilirdi?"

"Az önce penisime ne dedin sen?" Şakalar ve bayat espriler bana bunun derin değil sıradan bir şey olduğunu hatırlatmaya yardımcı oldu.

"O şeyle beni öldürmenden biraz korkuyorum."

Lark'ın dili avucunun içinde kayarak etrafımı sardığında gülüşüm yerini günahkâr bir iniltiye bıraktı. Vuruşlarının hızını artırırken göz kapaklarım kapandı ama böyle devam ederse uzun süre dayanamazdım. Onu sırt üstü çevirip yatağa bastırdım, ön kollarımla kafesledim. Ateşli öpücüklerim çenesinde ve boynunda geziniyor, saatlerdir bıraktığım kirli sakallarım hassaslaşmış tenine sürtünüyordu. Sütyeninin bir askısını sıyırdım, sonra diğerini, her omzunu öptüm. Sütyeninin kapları düşerken boğazımdan umutsuz bir ses çıktı.

Ona yüz­süzce hayran olma fırsatını değerlendirdim. İlkel ihtiyaç kan dolaşıma karıştı. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Vücutlarımızın temas ettiği her yer adeta cızırdıyordu.

"Sen mükemmelsin." Başımı eğerek tatlı göğüslerine dikkat kesildim ve gergin bir meme ucunu dişlerimin arasına aldım.

"Cal!"

Dondum kaldım. Çok mu ileri gitmiştim? Bir elini saçlarıma daldırdı. "Ben varım.

Beni şaşırttınız. Biraz ısırma iyidir Kont."

Rahatlama ağzımı yukarı doğru çevirdi ve yatağının dibinde yere diz çöküp tapınma pozisyonu alana kadar gövdesinden aşağı doğru sürükledim. Yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu. "Durmak istiyorsan bana söyle."

"Aklımı kaçırmadan dokun bana."

Ayak bileklerinden tutarak Lark'ı, düzgün baldırları yatağın kenarından sarkıp kulaklarımı çevreleyene kadar aşağı çektim.

"Féintruailigh," diye karşılık verdim, birkaç dakika önce ona öğrettiğim İrlandaca ile. Neyi sevdiğini görmek istiyordum. "*Kendine dokun. Bana nasıl sevdiğini göster.*"

Nemlenmiş külotunu bacaklarının üzerinden kaydırıp yere attığımda tüyleri diken diken oldu. Dizlerini ayırıp kokusunu içime çektiğimde Lark'ın gözlerinde sıcaklık alevlendi. Savunmasız. Baştan çıkarıcı. Hazırdan da öteydi. Arzumu körükleyerek emrime itaat etti, ince parmakları ıslak amına masaj yapıyordu. Onu izlememi izledi, özellikle tatlı bir noktaya dokunduğunda dudağını ısırdı. Odağım onun yüzü ile kaygan, çevik parmakları arasında gidip geliyordu. Bunu hayal etmiştim ama gerçek hayat fanteziyi yener. Ağzım kelimenin tam anlamıyla sulandı.

Aç ve sabırsız bir şekilde elini kenara ittim. "Benim sıram."

İlk yavaş, lezzetli yalamada Lark inledi ve istemsizce kalçalarını kulaklarımın etrafına sıkıştırdı. *Evet, evet.* Parmaklarını saçlarıma doladı, ben bacaklarını açarken adımı mırıldandı. Onu yiyip bitirdim, dönüşümlü olarak dilimle içine giriyor ve şişmiş klitorisine emici öpücükler bastırıyordum. Sikimden ön spermler akıyordu. *Henüz değil.* Çeneme dayandığında ve sulu bir patlama dilime çarptığında neredeyse beni zirveye gönderdi. Kendimi söndürürken ıslak sesler onun çığlıklarına karıştı. Onun içinde boğulurken.

Geri çekildiğimde, ağır göz kapaklarını kaldırdı, bacakları hala titriyordu. Üzerine tırmanırken dudaklarımı yalayarak bir gösteri yaptım. Lark'ın ağzını aldım, kendi tatlı tadını tatmasını istiyordum.

Nefes nefese, "Şimdi hatırladım: orgazm için kullanılan Fransızca terim *la petite mort*. Ne kadar da uygun."

"*Aslında* sikime bu ismi vermiştim. Küçük Ölüm," diye şaka yaptım öpücükler arasında.

Sikim ıslaklığına yerleşti ve uzunluğu boyunca sürüklendi, her sırt ve damar boyunca kaymak için kalçalarını yuvarladı. Yarı acı, yarı coşku içinde inledim.

"Benimle İrlandaca konuş. Daldırarak öğrenme."

Daldırma. İronik zamanlamasına kaşlarımı kaldırdım.

İhtiyaç bedenimi titretiyordu. Aylar süren özlemiden sonra, kırılma noktama ulaşmıştım. Lark'a daha önce hiç yalan söylememiştim ama 'Seni istiyorum' nasıl denir diye sorduğunda pek de dürüst davranmamıştım. *Santaíonn mé thú* 'Seni seviyorum' demektir. Lark söz konusu olduğunda, istemek ve sevmek aynı şeydi. Bunu ona İrlandaca fısıldamak itirafı güvenli hale getiriyordu.

Bir farkındalık buzlu su gibi çarptı. "Kahretsin.

Lastikler." "Bende biraz var."

Lark isteksizce yataktan kalktı ve banyodan korumasını aldı. Göğüsleri zıplaya zıplaya yatağa geri döndü ve pis bir sırtıştan başka bir şey giymeden şiltenin üzerine atladı. Şanslı bir piçtim.

"İzin ver," dedi. Mest olmuş bir halde sikimin ucunu yalamasını, prezervatifi takmadan önce başını öpücüklerle şişmiş dudaklarının arasına almasını izledim.

Lütfen, lütfen bunu onun için iyi yapmama izin ver.

Ağrılı bir yavaşlıkla Lark bana bindi ve yere çöktü. Bir an için hareketsiz kaldık, karşılıklı inançsızlık içinde kilitlendik. Kendini inanılmaz hissediyordu. Nefesim , hareketi yönlendirmek için ellerimi kıkına koydum. Gözlerimin içine bakarak her santimini kabul etti. Ben onu doldurduğumda, o da beni huşu ile doldurdu. Yalnızlığa yer kalmayana kadar. Sadece Lark. Sadece biz. Sadece bu mükemmel anlar.

"Konuşmaya devam et," diye yalvardı bana, yavaşça bir ritim tuttururken. Gergin ve heyecanlı olduğum için konuşma becerim konusunda endişeliydim. "Bunun harika hissettirdiğini sana nasıl söyleyebilirim?"

"Braitheann sin go d-deas."

Deneysel olarak kalçalarını döndürdü. İkimiz de yoğunluğun etkisiyle haykırdık.

"Níos moille," diye fısıldadım, güzel göğüslerine öpücükler kondurarak.

"Daha yavaş git."

Onu geride bırakmamaya kararlıyım, klitorisini tıngırdatmak için bir başparmağımı aramıza soktum ve sırtını kamburlaştırdı. *Vay anasını.* Sersemlemiş bir halde kendimi ona bıraktım ve Lark'ın çözülüşüne hayranlıkla baktım. Omuzlarıma gömülürken ben de yavaş ve şehvetli bir tempo tutturdum. Güzelce dağılmış sarı saçları kapüşonlu gözlerini kısmen kapatıyor ve alnına yapışıyordu ama bakışları korkunç derecede saygılıydı. Parlayan gözler, düşmemiş gözyaşları.

Dalgalanmalarını durdurmak için kalçalarını destekledim. Yanlılıkla onu incitmiş miydim? "Lark?"

"Cal... şimdi durma. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Kalbim neredeyse patlayacaktı. Bileklerimi kavradı ve başımın iki yanına sabitledi. Ağgözlü eller ön kollarımda takdirle gezindi, sonra parmaklarımla iç içe geçti. Çok samimiydi. Göz teması kurmaya çalıştım ama gözlerini sıkarak kapattı ve yeni bir saldırganlıkla üzerime atladı. Doğru ya. Bu sevişme değil, düzüşmeydi.

Ya da en azından öyle olması gerekiyordu.

"Onu bana ver," diye talep etti Lark. "Daha hızlı."

Ne isterse. Verebileceğim her şeyi. Kavrayışını kolayca kırarak ellerimi kışına yerleştirdim. Ritmim nefes alış verişimiz kadar dalgalı hale gelene kadar onu daha sert ittim. Aynen böyle, sıkıyor, kıvranıyor, inliyordu. Dokunma duyularına hükmederken görme ve işitme duyuları kayboldu. Dişlerim tenini sıyrırken dilimde tuzlu ter vızıldıyordu. Lark'a sıkıca sarıldım. Bir dizi küfür mırıldanarak topuklarımı yatağa gömdüm ve lastiği doldurdum. Kavrayışımı gevşetmeyi reddettim.

Hareketleri yavaşladı ve ben onun içinde yumuşadım. Şişmiş dudaklarımı durgun, doygun öpücükler için yakalarken bile.

Lark'ın üzerimden inmesini hiç istemedim; sadece arkadaş olmaya geri dönmeyi hiç istemedim.

LARK

Callum yumurta, fasulye, sodalı ekmek, ızgara domates dilimleri ve siyah puding tabaklarıyla dolu bir tepsi sundu. Geleneksel İrlanda kahvaltısı: Kardiyologların ağıtı, cenaze levazımatçıların dostu. sarılmış uyuyakalmışız, ama ben uyanmadan önce kendi mutfağından malzemeleri ve tepsiyi almak için gizlice dışarı çıkmış ve hazırlamak için geri dönmüş olmalı.

Cal benimle ilgilenmek istedi. Tıpkı benim ona bakmak istediğim gibi.

Acı, buluşmamızın kanıtı olarak hizmet etti. Doğrudum ve üzerime bir kazak çektim. Son iki yılda yaşadığım hiçbir şey bana onun kucaklaması kadar huzur vermemişti... ama sonrasında ne olacaktı?

"Vay canına. Bu beni etkilemek için bir numara mı? Başarılı olduğunu düşün."

"Yemek yememiz gerektiğini düşündüm ve seni yataktan çıkarmaya henüz hazır değildim."

Gitmesine ben de hazır değildim. Kendimden parmaklarımı başımın üstündeki sarı saçlarımın arasında gezdirmeye çalıştım.

Callum yerleşti, bacaklarını uzattı ve ayak bileklerinden çaprazladı. Sadece tek bir yastığım olduğu için pişman oldum ve onu

Ama almam için ısrar etti. Cömert ve sabırlı, harika bir koca olurdu. Birisi için. Yakında bir gün, eğer her şey plana göre giderse. Bu düşünce karşısında çenemin titremesine engel olamadım ve fark etmemesi için arkamı döndüm.

Onun şefkatli öpücüğünü deneyimledikten sonra Cal'a olan hislerimi nasıl kapatabilirdim? Vücudunun her bir zerresinden coşku fışkırırken çıkardığı iniltiyi duyduktan sonra onu arzulamaktan nasıl vazgeçebilirdim?

Tostuyla biraz fasulye sildi. Bu konuşmayı ben başlattım. Ne şanslıyım.

"Dün gece..." *Duygusal ve fiziksel her düzeyde son derece tatmin edici.*
"Çok eğlenceli."

Ugh. Hayatımı değiştiren bu ruhani deneyimi, bir yabancıyla rastgele bir ilişki gibi *eğlenceli* olarak adlandırarak ucuzlaştırdım mı? Beni neredeyse gözyaşlarına boğduğunu mu söylemeliydim? *Hayır.* Memnuniyet balonumuzun patlamasına hazır değildim. Umursamaz kalbim battı, duygularımın çoktan çaresizce birbirine karıştığını biliyordum.

"Hem de çok." Callum hüzünle gülümsedi. Elimde olsa dudaklarının şeklini kalbime kazırdım, böylece yumuşaklığını unutmam mümkün olmazdı.
"Muhtemelen bunun hakkında konuşmalıyız."

"Evet. Ben de bu yüzden bu konuyu açtım." "Tamam."

"Önce sen git."

Izgara domatesi şişlemeye çalışırken çatalımın dişlerinin tabağa çarpması dışında odam sessizleşti.

Ön sevişme sırasında birkaç kelime konuşmuştuk. Hormonlarla marine bedenler ve beyinler her zaman doğru kararlar vermez ama olan olmuştu. Aramızdaki güçlü bağı kabul etmek sandığımdan daha korkutucuydu.

hayal ettim. Bunun sadece platonik bir ilişki olduğu fikri ikimiz için de bir koruma olmuştu. Şimdi bu yanılısama paramparça olmuştu.

Birlikte yatmak bir hata mıydı? Çelişkili duygular göğsümde dönüp duruyordu. Onu baştan çıkarmak, eşleşmeye yardımcı olmak için ters etki yaratıyordu ve aynı zamanda Reese'in anısına ihanet etmekti. Callum ne kadar *haklı* olursa olsun, ben onun için tamamen yanıltım.

Yüzü kızardı. "Bu çok garip."

"Artık göğüslerimi gördün. Önemli bir şey değil. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra bunun olması kaçınılmazdı. İkimiz de uzun bir kuraklık dönemi geçirdik. güveniyoruz. Belli ki fiziksel bir kimyamız var. Yani, 'Tüh, yanlışlıkla okulun fen laboratuvarını havaya uçurduk' kimyası gibi."

"Bunu tekrar yapmak istiyorsun." Deniz camı yeşili gözleri benimkilere dikilmişti. Bu bir soru değildi.

"İkimiz de aklımdaki her şeyi tek bir seansta yapacak dayanıklılığa sahip değiliz."

Flört etmeye devam edin, hafif tutun. Eğlenceli.

"Bu nasıl olacak?"

"İdeal olarak, haftada birkaç gece seninle birlikte olurum."

Bir sırıtışı bastırdı. "Hayır. Bekle, hayır değil. Evet demek istedim. Yani..."

Bir yanıt formüle etmek için zaman kazanma umuduyla, kaynar bir yudum çay yuttum. Magma sıcaklığındaki Earl Grey yemek borumu yakarken gözyaşlarıma karşı koydum.

"Çıkarları olan arkadaşlar," dedim. "Eğer bunu yaparsak, birkaç şartım var. Bir: Çıkmaya devam etmelisin. Bunun arayışını etkilemeyeceğine dair bana söz ver."

Callum'un dikkati tabağındaki görünüşe göre büyüleyici fasulyelere kaydı. "Evet, tabii ki. Başka ne var?"

"İki: Fiziksel olarak özeliz. Eğer biriyle görüşüyorsan ve o da oynamak istiyorsa, bana söyle. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Ben de başkasıyla yatmam."

"Anlaştık."

"Üç: Artık yatıya kalmak yok. Çizgileri bulanıklaştırıyor." "Bu mantıklı."

"Bana istediğin zaman kahvaltı hazırlayabilirsin," dedim gülerek. "Bir tane ekleyebilir miyim?" Callum sordu.

"Elbette. Bu her iki taraf için de geçerli."

"Kural dört: Arkadaş kalacağız. Ne olursa olsun."

"Mükemmel ekleme." Kupamı kaldırdım. "Ne olursa olsun."

CALLUM

Brianna'nın kıpkırmızı boyalı tırnağı şarap kadehinin kenarını sıyırdı. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

Hayır, sadece başka biriyle olmayı tercih ederim. Bunu son eşime söylemedim tabii ki. Zaman tükeniyordu. Lark'a çıkmaya devam edeceğime, evleneceğim kadını aramaya devam edeceğime söz vermiştim. Brianna olmadığını söylemek yeterliydi.

Açıkça göz boyamasının yanı sıra, onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Loş ışıktaki karşımdaki kadın, Photoshop'tan geçirilmiş profil fotoğrafına neredeyse hiç benzemiyordu. Restoranda bana el salladığında onu tanıyamadım. O kadar düzenleme olmadan da hiç fena görünmüyordu, gayet düzgün bir yüzü vardı... bana kendimi menüdeymişim gibi hissettiren kurt gibi sırtışının etrafına bulaşmış dağınık ruju olmasa.

Lark'ın yarım yamalak randevuları için başka bir aday. Tanrım, keşke masanın karşısındaki o olsaydı. Her randevumda aynı şeyi düşünürdüm.

kendimi zorladım, hatta iyi olanları bile. Ama Brianna parlak iç çamaşırıyla beni yüzde yüz yaramaz olarak etkiledi.

Yarısı boş şarap bardağını kaptı. Bu hareket sigara kokusunu bana doğru gönderdi. "Bir içki al."

Ben reddettim. Ben geldiğimde masanın üzerinde duran şişeden bardağını ağzına kadar doldurdu ve masanın üzerinden bana doğru itti. Dokunulmadan duruyordu.

"O beyefendiyi tanıyor musunuz?"

Oturduğumuzdan beri, iki masa ötedeki yaşlı bir adam gözlerini ondan ayırmıyordu. Ürkütücü olmaya başlamıştı ama Brianna bundan rahatsız olmamış gibiydi. Aslında... ilgiden hoşlanıyor gibiydi, ki bu daha da garipti.

"İstiyorum." Dedi ve dirseklerini birleştirerek masaya doğru eğildi, göğüslerini garip bir şekilde çenesine doğru sıkıştırdı. Flört profil fotoğrafında kesinlikle büyütülmüşlerdi, gerçi umurumda da değildi. Çita desenli sütyeni, askılı bluzunun düşük etek ucundan dışarı fırlamıştı. Göğüsleri onu boğmakla tehdit ettiğinden, giysi kesinlikle fazla mesai yapıyordu. Onu hayata döndürme düşüncesi beni yemeğimden alıkoydu; tadı kül tablası gibi olurdu. Aslında bir şeyler sipariş edip yemek yiyecek kadar bile kalmak istemiyordum.

Başım öne eğildi. Diğer masadaki adamı nereden tanıdığını gerçekten bilmek istiyor muydum? Pek değil. Ama başka ne hakkında konuşabilirdik ki? Buluşmamızın ilk birkaç dakikası restoranın çevresinden garsonların üniformalarına kadar her şeyden şikâyet etmesiyle geçmişti.

"O benim kocam."

Suyumu tükürdüm. "Neyin? Bana evli olduğunu hiç söylemedin." Gözlerim tekrar şarap menüsünün arkasında başarısız bir şekilde saklanan adama kaydı.

Boğuk bir sigara tiryakisi kahkahasıyla beni çenemden yakaladı ve yüzümü kendisine bakmam için geri çekti. Uzun kırmızı pençeleri, avıyla oynayan yırtıcı bir kuş gibi yanağımı okşadı. "Merak etme. Benim eğlenmemi izlemek hoşuna gidiyor. Hiç boynuzlanmak diye bir şey duydun mu?"

Bunu kabul *etmemiştim*. Kendimi onun elinden kurtarıırken sandalyem yere süründü. "Gitmek zorundayım."

"Emin misin?" Tek kaşını kaldırarak bir ekmek çubuğunu havaya kaldırdı ve derin derin gırtlığına götürdü.

Her gün çürüyen insan kalıntılarıyla uğraşıyordum ama benim bile sınırlarım vardı. Brianna tükürükle kaplanmış ekmek çubuğunu ağzından çıkardı ve zayıf bir şekilde tuttuğu göğüslerinin neredeyse üstünden dışarı fırlamasına neden olan bir öksürükle beni eğlendirdi.

"Olumlu."

"Yine de size bu miktarda bir nakit kredi teklif edemeyiz, Bay Flannelly. Teminatınız yok."

"Binayı elimde tutabilirsem tutacağım. Burası benim geçim kaynağım. Evim. Lütfen." Dört ay içinde üçüncü kez bir bankacının ofisinde yalvarmak zorunda kaldım. Getirdiğim evrak yığınındaki bir grafiği gösterdim. "Yaşlanan b-b-baby boomer nüfusuna dayanarak, önümüzdeki beş yıl içinde enflasyon dışında fiyatları artırmadan %15 büyüme öngörüyoruz."

Kredi memuru yüzünü buruşturarak dosyayı masaya geri koydu. Yaşlı neslin toplu ölümü, iş dünyası için bir nimet olsun ya da olmasın, ona pek iyi gelmemişti.

Gösterişli kravatlı adama durumumu açıklamıştım. Evlilik karmaşası hariç. Bilmesi gereken tek şey babamın (Pádraig'i böyle tanımaktan nefret ediyordum) satmaya niyetli olduğu ve benim de satın almak istediğimdi. Birden fazla bankadan küçük krediler alarak para toplamaya çalışmıştım ama yine de bu miktar O'Reilly ve Oğulları'nın nakit teklifiyle rekabet edemezdi. Büyükanmemin yıllardır bu bankayla bir ilişkisi vardı ve kişisel hesabımı onlar yönetiyordu. Ama görünüşe göre bunların hiçbir önemi yoktu. Bu ekonomide kimse risk almaya cesaret edemiyordu.

"Bize üçüncü kez geliyorsunuz ve üçüncü kez reddetmek zorunda kalıyorum. Belki de özel bir yatırımcıyı deneyebilirsiniz."

Bunu zaten araştırmıştım. Küflü, eski bir cenaze evinin West End'deki yeni moda mağazalarla rekabet edemeyeceği ortaya çıktı. Bir iş ortağı getirme fikrini bile düşündüm. Şirkette pay sahibi olmak isteyen var mı diye eski iş arkadaşlarıma ulaştım ama olmadı. Flannellys nesiller boyunca o mezarlığın bekçiliğini yapmış, neredeyse bir asırdır ailelerin kederli günlerinde onlara çobanlık etmişti. Büyükanmemle hemfikir olduğum bir konu varsa o da bu geleneğin devam etmesi gerektiği idi. Meşaleyi devredecek bir çocuğum olmayabilirdi ama ateşin benim elimdeyken sönmesine izin veremezdim.

Pádraig, Willow Haven'ı soğuk parmaklarımdan çekip almak zorunda kalacaktı. Bir yol bulmalıyordum... ama her geçen saat bir eş bulma ihtimalim azalıyordu. Benim göremediğim bir çözüm olmalıydı. Sonsuza dek istemediğim birine sonsuza dek söz vermeyi içermeyen bir çözüm.

Kredi memuruna zaman ayırdığı için teşekkür ettikten sonra, körfeze giden kanalı takip ederek eve doğru uzun bir yol yürüdüm. Tuzlu hava ciğerlerimi doldurdu. Martılar tepemde kıkırdıyor, çalacak çipim olup olmadığına bakmak için alçaktan süzülüyorlardı. Crimson-

yelkenli fahişeler uzaklarda sürükleniyordu. Her şey çok tanıdıktı ama yine de çok az rahatlık sunuyordu.

Büyükbabam Tadhg'ı ne kadar özlemiş olsam da ona karşı da öfkeliydim. Yasal baskı altında yapılan evlilik, bir iş yürütmenin ve özel birini bulmanın stresini daha da artırıyordu.

Her şeye rağmen birini bulmuştum. Kalbimi korumam gerekiyordu ama Lark'ın savunmalarımı denemeye bile gerek kalmadan parçalara ayırma gibi doğal bir yeteneği vardı. Yönümü kaybetmiş bir halde, keşfedilmemiş, sallantılı bir zeminde duruyordum. Bir sonraki adımı nasıl atacağımı bilmiyordum.

30

LARK

I dudak senkronizasyonunu kendi filtrelenmiş sesimle düzeltmek için imlecimi çizgi film faresinin ağzı boyunca sürükledim. *Havarti & Plague'nin Büyülü Maceraları*

Rat tek kişilik bir yapımdı, yani erkek karakterin sesini bile ben sağlıyordum, daha derin olması için ses tonunu değiştiriyordum.

Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu. Sanırım Callum bana ilham verdi. Yaptığım eskizlerin etrafında doğal olarak bir anlatı oluşmuştu. Neredeyse dört dakika canlandırılmış ve seslendirilmişti bile; Cal randevulardayken kendimi bu şekilde oyalıyordum. O da bunu yapmaya devam etti, hem de çok. Anlaştığımız gibi.

Telefonum çaldı ve yüzü ekranda aydınlandı. "Keşfetmek ister misin? Bu evden çıkmam gerek."

"Biliyor musun," dedim, "şu civardaki kale kalıntılarını hâlâ görmedim."

"Beş dakika sonra buluşalım mı?"

Her gün, aşırı büyümüş bir arazideki kale kalıntılarının yanından geçiyorduk. Yalnız bir taş kule, yarısı sökülmüş bir Jenga oyunu gibi bir tarafa yıkılmıştı. Düşen parçaların etrafındaki uzun otlar rüzgârda dalgalanıyordu.

Callum'un sardalya tenekesi arabasının camından bana sesleniyordu. Şehrin kalbindeki küçük bir Ortaçağ tarihi parçasını görmezden gelmek utanç verici görünüyordu.

Arabayı sürerken koltuğa yaslandım ve sanatsal, karmaşık bir düğümle tutturulmuş kravatıyla oynadım. Modaya özgü özelliklerinden biri daha.

"Bir macera için çok şık giyinmişsin," dedim. Artık bahar geldiğine göre, botlarımla eşleştirdiğim sundress ve kot ceketlerin tadını çıkarmaya geri dönmüştüm. Çok daha rahat.

"Dürüst olmak gerekirse, onu taktığımı unutmuşum. Bankadaki kredi memuruyla bir toplantım vardı."

Dik oturdum. "Ne dediler?" Bilseydim, moral desteği için onunla giderdim.

Callum babasından işi satın alacak parayı toplayabilirse, tüm bu evlilik karmaşasını geride bırakabilirdi. Breadstick Brianna ve Cuckold Carl ile karşılaşmasından sonra, bu yolu tekrar denediği için onu suçlamadım.

"Hayır dediler."

"Özür dilerim. değerdı," dedim. "Hey, aslında kimin avukat olduğunu biliyor musun? Aidan. Belki o yardımcı olabilir."

Aidan bunu bana çifte randevumuzun olduğu gece özel bir konuşmada söylemişti. Beni etkilemeye çalıştığından oldukça emindim. İyi bir adamdı, hatta belki Cal'a danışmanlık bile yapabilirdi. Bir emlak planlayıcısı işinde para bulabilirdi, değil mi? Ya da belki mirasın başka bir yerinde bir cevap vardı.

Callum bir keresinde, bir gün çıktığı birine yasal durumunu itiraf etme düşüncesinin korkutucu olduğunu itiraf etmişti, ancak herhangi bir evliliğe dürüst bir şekilde başlamak için tam ifşaatın gerekli olacağını biliyordu. Ama

başka kimsenin bilmesini istemedi. Deirdre sadece kötü haberi aldığıında orada olduğu için öğrenmişti. Ve ben... şey, benim her zaman onun dilini çözecek bir yolum olduğunu söylemişti. Sonra da konuyu değiştirmek için beni öperek bunu göstermişti. Aldırmamıştım.

"Benim zaten bir avukatım var, büyükannem yıllarca onu kullandı." "Peki. İkinci bir görüş almaktan zarar gelmez."

"Sadece bir süreliğine dağıtmaya ihtiyacım var."

Elimi kalçasının iç kısmına götürdüm ve elleri direksiyonun etrafında sıkılaştı. "Dikkat dağıtma. Evet, bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim."

Kısa bir yolculuktan sonra, bir zamanların asil yapısının kalıntılarına vardık. Karmakarışık sarmaşıklar kaba yontulmuş taşlar üzerinde hak iddia ediyordu. Yakındaki nehrin bir kolundan su fokurduyordu. Tarih burada, liken ve yağmur dışında el değmeden hayatta kalmıştı. Callum elimi tutarak yıkılmış kulenin taş yığınları arasında ilerlememe yardım etti. Aralarından çıkan tilki çiçekleri esintiyle sallanıyordu. Görünürde başka kimse yoktu.

"Bana tamamen maceraperest olmadığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlüklerini düzeltti. "Ve sen bana çoğu şeyi en az bir kez deneyeceğini söylemiştin."

"Mmm. Ne demek istediğini anlamaya çalışmak işkenceydi." Yaklaştım ve boğazındaki düğümü gevşettim. "Senin maceradan anladığın ne?"

Ağzı aralandı ama tek kelime etmedi. Kravatını çözdüm ve hipnotik bir ritimle yakasında . Gün batımının aydınlattığı Callum neredeyse yenilebilir görünüyordu.

Ona dokunma iznim olduğunu bilmek sarhoş ediciydi; kendimi fiçi partisindeki bir erkek öğrenci kadar iyi kontrol ediyordum. Dionysos'un kendisi Nisan ayında yaptığımız tüm sefahati onaylardı,

anlaşmamıza başladığımızda. Seviye atlayan arkadaşlığımızın yeni şartları karmaşık, ödüllendirici ve heyecan vericiydi.

Her dokunuş elektrikliydi ve temas koptuğunda kendimi *daha fazlası* için çaresiz buluyordum. *Korsan Kraliçe* tamamlanmaya yaklaştıkça birlikte geçirdiğimiz her an zamana karşı ödünç alınmış gibi hissediyordum. Prodüksiyonun teslim tarihlerine uymakla övünsem de, burada daha uzun süre kalabilmek için bunu atlamak cazip geliyordu.

"Macera mı? Hep merak etmişimdir," diye cevap verdi, "kendini kaptırıp nerede olduğunu bile umursamamanın nasıl bir şey olduğunu. Bunu hiç deneyimlemedim."

"Vücudunuz yanıyormuş gibi hissedersiniz. Ve partnerinizin dokunuşundan başka hiçbir şey onu söndüremez."

Önsöz söylemeden beni . şaşkın bir çığlık ve bacaklarımı kalçalarına doladım. *Oynak* Callum yeniydi. Aylar önce tanıştığım soğukkanlı adamdan çok farklıydı. Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak ayak bileklerimi birbirine bağladım. Yoğun kasları avuçlarımın altında kıpırdandı ama ben onun çıplak tenini hissetmek istiyordum.

"Buraya ne dersin?" Sert fısıltısı elbisemin altındaki meme uçlarımı sıkılaştırdı. "Hemen şimdi."

"Burada mı?" Ona hınzırca bir sırıtış attım ve kalçalarım sıkıştı. Bu çok yüzüzceydi. Eski, yosun kaplı taş duvarlar mahremiyet ve doğa koşullarından korunma sağlıyordu ama herkes bize rastlayabilirdi. Hâlâ şehirdeydik, kırsalda değil.

"Güneş batıyor, o yüzden kimsenin geleceğini sanmıyorum."

"Oh, kesinlikle biri gelecek."

Callum hâlâ yalnız olduğumuzu teyit etmek için etrafına bir göz attı. Her şey temizdi. Yüzünü göğsüme gömdü ve ince pamuğu emmeye başladı. Sıcak ağzı

nce bir meme ucunun, sonra da diğzerinin sert tepesinde koyu bir leke bıraktı.

şok olmuş ve biraz da olmuş bir halde, "Sen kimsin ve Callum Flannelly'ye ne yaptın?" diye sordum.

"Lark, senin yanında başka hiçbir yerde olmadığım kadar kendimim."

Bayıldım. Böyle şeyler söyleyip tepki vermememi bekleyemezdi. Ben de onun işin aynı şeyi hissediyordum. Kabul edilmiş. Değerli. Anlaşılmış.

Üstteki iki düğmesini aştı ve tenine ateşli bir öpücük kondurdum. Tanrım, boğazı çok seksi-ydi. İpek kravatını avucuma doladım ve gövdesinden aşağı kaydım. Dizlerimin zerine ktğmde ona en iyi bakışlarımı attım.

"Gzn dört aşman gerekecek." Fermuarıyla oynadım. Yarıya kadar indirdim, yarıya kadar kaldırdım. Yarıya kadar indirdim. Durdum. Acıyla nefes verirken tekrar yukarı kaldırdım. "Böylece yakalanmayız."

Başımı eğererek, kumaşın üzerinden sert dış hatları boyunca, şişmiş ucundan tabanına kadar öptüm. Hızlı, alaycı öpücükler onu . Çözülmüş kravatı boynumun arkasına doladım ve gevşek uçlarını Callum'a uzattım, sanki dizginlermiş gibi beni yönlendirmesi işin. Callum'un savunmasız olmasını istiyordum. Ben onu parçalara ayırna küçük bir kontrol ölçüsü vermek işin. "Bana ne istediğini göster ama ellerini kullanma."

"Oh, lanet olsun."

Aletini çıkardığımda gözlerinde açlık parlıyordu. İki yumruğuy-la gerdiği geniş ipek parçasını başımın arkasına doğru kaydır-dı. Her seferinde kasıtlı, ıldırıtcı bir in olmak üzere uzunluğunu yuttum. Callum Gaeilge dilinde fısıldadı, zaten yarı yarıya harap olmuştu.

Beni daha derine götürmek işin çekmeye karşı koyamadı. Erimiş gözleri aşağı bakıyordu. Benimkiler "*Devam et*" diye yalvarıyordu. Yanaklarım ukurlaştı ve dudaklarım kolanının etrafında gerildi, kendimi ıslak ve hazır hissettim. Sert bir çekişle, ben sallanıırken hızını ve derinliğini ayarladı.

"Bekle," dedi.

Öğürerek onu ağızımdan çektim. İçimden adrenalin fışkırdı. Burada başka biri mi vardı?

"Böyle devam edersen sonum gelmez."

Rahatlamış bir şekilde şaftını okşadım ve öptüm, ucunu tekrar ağızıma soktum. İç çaktı. Kravat kayarak kafatasımın dibinde bir askı oluşturdu ve beni ayağa kaldırmak için nazikçe yukarı doğru çaktı.

Alacakaranlık etrafımızı sardı ve tepemizde ilk yıldızlar belirdi. Callum'un yüzünü görmeme yetecek kadar ışık kalmıştı. Bir kurbağa ve cırcır böceği korusu gece performanslarına başladı. Elbisemin üst düğmelerini çözdüm ve kumaşın açılmasına izin verdim. Callum'un eli vahşi gözlerle içeri daldı. Meme uçlarımı her yuvarlayışında ve sıkıştırışında, kıvılcımlar seks dolu görüşümü dolduruyordu.

"Seni burada yakalamama izin ver," dedi. Çaresizlik derin sesini daha boğuk hale getirdi. Sertleşmiş siki karnıma bastırdı. Bir teslimiyet havuzunun içinde eridim. Parmakları eteğimin altına daldı ve bacaklarımın arasındaki pamuğun üzerinde gezindi.

Aramızda öfkeli bir arzu titreşiyordu. Çaresiz, onaylayarak inledim. Zonkladığım yerde temastan kaçınan Callum, kör tırnağının kenarını tembel, rastgele bir şekilde hareket ettirdi. Beklentiyle kıvrandım. Bu şekilde alay edilmek hem korkunç hem de harikaydı.

"Sen biraz sadistsin."

"*Grinin Elli Tonu* saçmalığını başlatan ben değilim." "Sen olsaydın, Grinin Elli Tonu mu olurdu?"

"Vay canına." Bir kahkaha attı. "Bir de esprilerimle dalga geçiyorsun." "Berbat kelime oyunlarımı sevdiğini biliyorsun."

Karşılık olarak ateşli, sert öpücükler aldım. Külotumu yana çaktı ve öldürmek için içeri girdi. İki parmağıyla klitorisime masaj yaparak beni

cinsel stratosfer. Ağzımdan inilti dökölüyordu ve alt dudağıımı ısırmak onları durduramıyordu. Sırtımı her kamburlaştırdığımda ve bacaklarım her titrediğinde Callum son saniyede geri çekiliyordu.

Parmaklarımı koluna kenetleyerek, "Senden çok nefret ediyorum," dedim.

Masumiyet timsali, bana baktı. Merhametle parmaklarını içeri soktu. Boğazımdan rahatlamış, iğrenç bir inilti koptu ve ardından Callum inlemeye başladı.

"Bu birikimle ilgili, aşkım."

Tabii ki. Bu onun en sevdiği kısımdı. Sadece mutluluğun eşiğinde sallanıp durduğum için evcil hayvan ismini görmezden geldim ama o dört harfli kelime kulaklarımda yankılandı ve kanımda dolaştı.

Aynen böyle, elini yayılmış bacaklarımdan arasından çıkardı. Onu öldürebilirdim. Hak ettiğim orgazmdan sonra. Callum parlayan her bir parmağı ağzına soktu ve göz temasını kesmeden emerek temizledi. Her birini müstehcen bir ses ve onaylayan bir mırıltıyla geri çekti. Bu onun en ilkel haliydi, beni yarı halka açık bir yerde becermeye hazırlanıyordu.

"Beni . Hiç kimseyi *istememiştin*," diye nefes aldı.

Benekli akşam ışığı yanağına düştü. "Bana ne yapıyorsun?"

Ben de daha önce hiç böyle hissetmemiştim, ona söylemek istedim. Onun yerine "Ne istersen" dedim.

Ki bu da doğruydı. Artık Callum'a *hayır* diyebilir miydim bilmiyordum. Bedenim, kalbim hevesli bir koro *halinde evet, evet, evet diyordu*. İsteddiği her şeye. Hâlâ birileriyle çıktığını bilsem de, Willow Haven'ı elinde tutmak için bana evlenme teklif edeceğinden içten içe endişeleniyordum. Ve böyle bir şey teklif ederse ne diyebileceğimi de bilmiyordum.

Bu düzenleme içimi dışıma çıkarmıştı. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Ciddi, delici gözler, sanki benim soğukkanlı baştan çıkarıcılığımı görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Görüldüğümü hissetmek rahatlatıcı olduğu kadar sinir bozucuydu da. Korkunç bir duygusal paradoks.

Alçak bir taş duvara yaslanmışken, kesik kesik nefesi enseme ısıttı. Pantolonum hâlâ bol ve açıktı, arkamda kendini rahatlattı. Baygın öpücükler boynumda dolaştı ve dişleri kulak mememle flört etti. Aramızdaki boy farkına bakılırsa, ayakta kalmaya devam edersek beni sürekli ayakta tutması gerekecekti. Benim daha iyi bir fikrim vardı. Karnımı duvarın tepesine yasladığımda soğuk taş yanaklarıma ve kollarıma baskı yaptı. O elbisemi kaldırırken kalçalarımı konumlandırmak için sırtımı eğdim.

Bunu yaptığımıza inanamıyordum. Burada. Herkes bize rastlayabilirdi. Esen rüzgârla açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu, elbisem kalçalarımın üzerinde dalgalandı ve bacaklarım kenardan sarktı. Bağlantısız hissetmek hoşuma gidiyordu. Aleti kış yanaklarımın arasına yerleşmiş, ıslaklığıma sürtünmek için içime dalıyordu.

Callum çekildi ve cüzdanından çıkardığı prezervatifi taktı. Beklenti içinde duvarı sıkıca kavradım.

Sonunda, o battı. Sabırlı. Yavaşça. Omzumun üzerinden, uzun boyunun karanlık bir kararlılıkla içime girmesini izledi -yüce sürtünme diğer her şeyi gölgede bırakmakla tehdit ederken gözlerimi açık kalmaya zorladım. Enfes yoğunluk karşısında ağızımdan bir iç çekiş koptu. İhtiyacın esiri olarak, onu da sıkarak kenetlendim. Bu fantastik, spontane, erotik an. Ellerimiz ve kalçalarımız şehvetli bir uyum içinde hareket ediyordu.

Şehveti nadiren hissedenden birine ilham vermek beni güçlü hissettirdi. Kirli ve ihtiyaçla yanıp tutuşan, ne istediğini ve bunu nasıl isteyeceğini bilen bir adamdı. İlk seferimizden bu yana geçen haftalarda ikimiz de daha iyi olmuştuk.

ama çoğu zaman konuşmamıza gerek kalmazdı. Bir bakış, bir dokunuş, bir gülümseme ve aramızdaki kıvılcım ateşlenirdi... ama lanet olsun ki, sadece beni övdüğünde veya daha fazlasını istediğinde ortaya çıkan sesindeki ince hırıltıyı sevmeyişem. Şimdi, Callum *beni* istedi. Tanıştığımızda yanımda zar zor konuşabilen adam. Yıllardır istediğim ilk erkek. *Tek erkek.*

"Mo chuisle..."

Çevirisi bilinmiyordu, sesi tatlı ve acildi. Baritonundaki özlem dolu titreşim içsel bir şok dalgasını tetikledi. Callum beni dilsiz bırakan derin vuruşlara geçti ve beni doruk noktama kadar dövdü.

Bunu asla hayal edemezdım ama tarif edilemeyecek kadar sıcaktı. Çiğ. Hassas. Dürüst. Çılgınca. Güven verici. Acımasız. Başını geriye attığında, ivmesi düzensizleşti. Güçlü zevk dalgaları beni daha da yükseğe, daha da yükseğe taşıdı. Parmaklarım sürüklenmemek için harç oluşuna gömüldü. Callum günahkâr bir iniltiyle kendini daha da derine soktu, seğirerek ve kıvranarak bitirdi.

Kadife gece şimdi bizi sarmıştı ve ben yine gecenin doğal senfonisinin farkındaydım. Yavaş yavaş yönümü yeniden buluyordum.

"Az önce bunu yaptığımıza inanamıyorum. Şikâyet ettiğimden değil," dedim, hâlâ nefes nefeseydim.

"Bana biraz spontanelikten hoşlandığımı öğrettin."

Yakınlarda çöp kutusu olmadığı için Callum prezervatifi topuğuyla kazdığı küçük bir çukura gömdü ve yüzünü suçlu bir ifadeyle buruşturdu. Yumuşayan aletini tekrar pantolonunun içine soktu. Duş alıp üstümüzü değiştirene kadar bu yapışkan sorunla ilgili yapacak bir şey yoktu.

Memnun bir şaşkınlıkla duvarın üzerine oturdum.

"Bekle," dedi. "Sana son bir kez böyle bakmama izin ver."

Nefesim kesildi, hareketsiz kaldım.

Birbirimizi bu kadar yalın ve filtresiz görmek heyecan vericiydi. Utangaç bir gülümsemeyle onu izledim, bacaklarımı açmış, elbisemin düğmelerini çözmüş ve kalçalarım kadar sıyırmıştım. Kızarmış yanakları ve karmakarışık saçlarıyla iyice sikildiği belliydi. Callum inledi. Rüyalarım gireceği kesin olan derin, erotik bir gümbürtü. İsteksiz bir vedalaşmayla, elbisemin düğmelerini ilikleyip eteklerini indirmeden önce her bir göğsümü öptü.

Gözlerimiz kilitlendi ve alnımı onunkine yasladım.

"Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı," diye mırıldandı.

Kalbim parçalanırken "Aynen öyle," diye cevap verdim.

LARK

I cinsel endorfin ve kendini kandırmayla besleniyordu. Ve Callum son altı gecenin dördünü benim yatağında geçirdiği için çok az uyudu. Evet, o gecelerin her birinde birkaç saat boyunca. Anlaşılan, cinsel birleşme sonrası onu kovmak ona karşı artan duygularımı yatıştırmadı. Sadece kendimi eksik hissetmeme neden oldu.

Bu, çıkarları olan arkadaş olmanın dezavantajıydı. Neden "yatıya kalmak yok" kuralını koyduğumu hatırlasam iyi olur.

The Pirate Queen'den bir klibi incelerken gelen kutuma bir e-posta düştü. Tıkladım. KinetiColor'ın yöneticileri, devam eden bir dizi olan bir sonraki projedeki pozisyonlar için mülakat yapmak istiyorlardı. Öncelikle kilit roller için şirket içi başvuruları kabul ediyorlardı.

Gözlerim tekrar notun üzerinde gezindi. Umut, göğsümün ortasında yanan bir Bağımsızlık Günü maytabı gibi alevlendi. Eğer kalıcı bir yer bulabilirsem, kalabilirdim. İrlanda, Keder Turumda geçici bir mola yeri olarak başlamıştı ama artık öyle değildi. Burada arkadaşlar edinmiştim. Aralarında bir yer edindim.

Akranlarım. Ve bir iş arkadaşım dışında KinetiColor çalışmak için harika bir yerdi.

Anvi ofisime daldı ve daha kapı arkasından kapanmadan konuşmaya başladı. "Bana iş için başvurduğunu söyle."

"O e-posta iki dakika önce falan gitti."

"Ve bütün ofis şimdiden çalkalanmaya başladı," dedi Rory, Anvi'nin hemen ardından. Masama yaslandılar. "Anvi ve ben bunun için uğraşıyoruz. Kontratınız sadece *Korsan Kraliçe* içindi, değil mi?"

"Bu doğru."

"Sana söyledim Rore, eve dönme planları olabilir. Ailesi hâlâ Amerika'da yaşıyor."

Evim. Evim Teksas değildi, bir süredir de değildi. Eğer pozisyon teklif edilirse, *kalabilirdim. Ve kalmak istedim.*

Galway tuhaf bir yenilik olduğu için değil. Reese'in hayaletinin musallat olduğu Austin olmadığı için değil. Ya da yeniden başlamak tek başına ürkütücü geldiği için bile değil. Dünya üzerindeki hiçbir şehir Callum Flannelly'nin evi değildi. Onsuz hiçbir yer ev gibi hissettiremezdi. Bu farkındalık kafama Acme markalı bir tahta tokmak gibi indi.

Birkaç gece önce Callum saçlarımla oynarken kendimi burada kalıcı bir hayat kurmanın hayallerini kurarken bulmuştum. Sürpriz oldu ama ertesi gün kendimi Sullivan'a yaklaşan diğer projeleri sorarken buldum. Stüdyo sahibi cevap olarak sadece gülümsedi ve yakında öğreneceğimi söyledi. Bu benim için bir şanstı. Belki de tek şansımdı, çünkü animasyon işlerini bulmak zordu.

"Ee, öyle misin?"

"Ben-evet." Bir kez yüksek sesle söylediğimde, daha korkutucu göründü. Kolayca ezilen kırılgan bir şey. "Evet, başvuruyorum."

"Tabii ki Seán da aynı pozisyon için yarışacak," dedi Anvi. Monitörümün yanındaki yanmayan Aziz Dolly'ye adanmış mumu aldı ve kutsala saygısızlığın ve en sevdiğim şarkıcının kitschy anıtına gülümsedi. "Onu alt edeceğinden hiç şüphem yok."

Rory ürperdi. "Onu patronumuz olarak hayal edebiliyor musun? Muhtemelen her sabah binaya girdiğimizde yüzüğünü öpmemiz için bizi sıraya ."

Seán daha fazla nüfuza sahip olsa ne kadar kötü olurdu? Arkadaşlarımın bunu öğrenmesini istemedim. Ofis dedikodularına göre, selefimi sudan sebeplerle işten attırmıştı. Anvi güvensizliğini ve hoşnutsuzluğunu hiç saklamamıştı ama beni savunduğundan beri Rory de artık olası bir hedefti.

"Kalmanı istiyorum, Lark. Amerika'ya dönersen bisküvilerini çok özleyeceğim."

Rory, "Anvi demek istiyor ki," diye teklif etti, "senin etrafımızda olman hoşumuza gidiyor. Umarım küçük çetemizi bir arada tutabiliriz."

Sırıttım. "Ben de."

İlk içgüdüm Callum'a söylemek oldu. Taşıyıcı İrlandalı teyzem Maeve'in ne diyeceğini merak ettim ve işten sonra onu ziyaret edip haberi vermek için aklıma bir not aldım. Lo'ya burada kalmayı ciddi olarak düşündüğümü söylemek biraz daha karmaşık olacaktı.

Öğle yemeği molasından sonra ofisime döndüğümde sandalyemde istenmeyen bir kış buldum. Seán.

Kişisel çizim defterim masanın üzerinde açık duruyordu. Genelde çantamdaydı ama Callum'un son randevusundaki düşünceleri dikkatimi dağıtmıştı. Pilates eğitmeninin biri. Prensip olarak ondan nefret ediyordum. Belki bu beni kötü bir feminist yapıyor ama gerçek bu. Her zamanki gibi *Havarti & Plague Rat* projemle meşguldüm. Bir veda hediyesi olarak düşünülmüş olan. Ben sadece

Ögle yemeğinde çantamı sonuçsuz bir şekilde karıştırdıktan sonra kitabı arkamda bıraktığımı fark ettim.

Houdini'nin silindir şapkasıyla bir parça peyniri ikiye bir sayfaya açılıyordu. Houdini'nin başka versiyonları da sayfaları dolduruyordu; tıpkı deli gömleği giymiş Houdini gibi, kirpi, sincap ve kobaylardan oluşan mest olmuş bir seyirci kitlesi onun performansını izlerken bıyıklı yüzünde kararlılık vardı. Onları bir tür damak temizleyici olarak çizmiştim, molalarımda kafamı boşaltmak için karalıyordum; daha fazlasına dönüştü. Şimdi, Callum'a doğum günü hediyesi olarak tasarladığım kısa animasyonun taslağını oluştururken eskiz defterimi düzinelerce sayfa dolduruyordu. Ya da daha doğrusu bir veda hediyesi.

Seán'ın masamdaki eşyaları karıştırdığı düşüncesi omurgamı sertleştirdi.

Boğazımı temizledim ve elindeki telefon hemen kucağına düştü. Bir an için özür diler gibi göründü ve cihazı cebine koydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tercümesi: *Ofisimde ne yaptığınızı sanıyorsunuz?*

Ayağa kalktı ve sandalyem bu hareketle birlikte tembelce döndü. "Sadece denize düşme sekansındaki yenilenmiş sahneleri teslim etmek istedim."

Sinirlerimi yatıştırmak için eteğimi düzelttim ve derin bir nefes aldım. "Bir dahaki sefere lütfen ben gelene kadar masanızda bekleyin. Ofisime kimsenin girmesinden hoşlanmam."

"Elbette," dedi Seán, şaşırmadan.

Onu dikkatle inceledim. Genellikle suyun ıslak olduğunu söylesem bile tartışırdı. "Dizi işi için mi başvuruyorsun?"

İşte oradaydı. Bu kadar rahat davranmasının bir nedeni olduğunu biliyordum. Gözlerimiz buluştuğunda damarlarımdan magma akıyordu. Eğer Seán

Bunu benden alacağını
düşünmüştüm. "Öyleyim."

"Peki. Rakibin kim bilmek güzel." Seán ofisimden çıkarken omzunun
üzerinden bir bakış attı ve yumuşak ama uğursuz bir melodi ıslık çaldı.
Kaybettiğim zamanı telafi etmeye hevesli bir şekilde animasyon kliplerine
geri döndüm.

Grace O'Malley. Açık çizim defterim ve ofisteki davetsiz misafir çabucak
unutuldu.

Maeve'in kulübesine doğru yürürken endişelerim peşimi bırakmıyordu. Son
birkaç ziyaretimde kolayca yorulmuştu ve birkaç gün önce telefonu aniden
kapatmıştı. Genelde Callum bana eşlik ederdi, yaşlı kadını azarlamaya (ve
çöreklerinden yemeye) her zaman hazırды. Bugün yalnız gittim. Birlikte vakit
geçirmeyi ne kadar sevsem de, bakış açımı korumak için ondan bir adım
uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Aramızdaki çizgiler bulanıklaşmış olsa da biz
bir çift değildik.

Maeve'in kapısında beni önlük giymiş, kaba saba ve becerikli bir kadın
karşıladi. Hemşire kendini tanıttı ve beni içeri aldı; Maeve'in yakında
uykusunu getirecek bir doz ilaç aldığını söyledi. Maeve'in sararmış fotoğraf
albümünü karıştırdığımız yaşam alanına bir hastane yatağı hakimdi. Maeve
beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve bana el salladı, bacaklarını canlı bir
el yapımı yorgan örtüyordu.

"Lark! Sen ne güzel bir meleksin. Ziyaretimizi neredeyse unutuyordum."

"Selam Maeve. ?" Nazikçe sordum.

koşullar. Her zamankinden biraz daha az dinç görünüyordu ve hemşirenin ve
hastane yatağının varlığı midemi düğümledi.

"Şu anda kendimi harika hissediyorum. Benim yaşıma geldiğinizde size kaliteli ilaçlar veriyorlar."

Yatağın yanına çekilmiş koltuğa oturdum ve üzerinde "Sabrım sınandı" yazan kanaviçe işlemeli bir yastık tuttum. Negatifim." Maeve sağlığındaki değişimi anlattı ve ben sorular sordukça boğazımda bir yumru oluştu; başka birini kaybetmeye hazır değildim. Artık öleceğini bildiğim için ona bakmak zor geliyordu. Yaşlı kadına düşkünleşmişim. Bağlanmayı bırakmam gerekiyordu.

"Adamın nasıl?" Maeve bana sordu. Burada 'sahiplik' anlamına gelmeyen yaygın bir ifade, ama yine de kalbime bir sızı gönderdi.

"Callum iyi. Bugün çalışıyor. Merhaba diyor."

"Sanırım yakında benim üzerimde de çalışacak." Her şey yerli yerine oturdu; ilk buluşmamızda ona karşı biraz düşmanlık göstermesinin nedeni buydu. Sadece yaşlı değildi, o zaman bile ölümcül olduğunu biliyordu. "Seni bu şekilde şaşırttığım için özür dilerim."

"Sen rahat olduğun sürece benim için sorun değil," dedim. "Biliyorsun, elbette sana destek olmak isterim. Hasta olduğunu bilmiyordum."

Sizi önemseyen kişilerden acınızı saklama içgüdüsünü anlıyordum ama Maeve'in onu teselli etme yeteneğini elimden almış olması canımı yakıyordu. Bu konuda söz sahibi olmamı engellemişti. Söylenmemiş çok şey varken zaten bir kişiyi kaybetmişim.

"Veda etmenin kolay olmadığını biliyorum."

Omuzlarım iç çekerek çöktü. "Hayır. Asla. Ve bazen, bunu söyleyememek daha da kötüdür. Nasıl hissettiğimizi söylemek her zaman kolay değildir, değil mi? Ama sonun yaklaştığını biliyorsanız, en azından bir kapanış yapma şansınız olur."

"Kocanızla beklenmedik bir şey mi oldu?"

Çenem düştü. "Ben-Ne?"

Başını salladı. "Onu kaybettiğini hep biliyordum."

"Ama *nasıl*? Nesin sen, cadı mı?" Yarı şaka, yarı tükürük. Kendimi ikiyüzlü gibi hissetmekle onun başından beri bildiğini duymak arasında gidip gelirken aklım başımdan gitti.

"Bana hep lakap takıyorsun, değil mi!" Maeve'in gülümsemesinin köşelerinde krep kırıksıklıkları oluştu. "Charlie'yi nasıl kaybettiğimi anlatırken verdiğin tepkide bunu görebiliyordum. Empatiden daha fazlasıydı. İlk elden bilgiydi. Ve hayatım boyunca önümde duran bir koşucuyu tanıyacak kadar çok şey gördüm."

"Kahretsin, Maeve. Psişik bir iş kurabilirdik: Madam Burke'ün el falları. Güzel bir logo çizebilirdim."

"Girişimci fikirler için biraz geç oldu. Callum biliyor mu, tatlım?"

"Öğrendiklerinde insanların sana nasıl baktığını biliyor musun? Acımak mı? Buna dayanamıyorum. Konuşurken kendi eşlerinden bahsettiklerinde kendilerini suçlu hissetmeleri ve özür dilemeleri gibi şeyler?"

"Anlıyorum. Hem de çok iyi. Herkes nasıl tepki vereceğini bilemez ama Callum her gün bununla uğraşıyor. Son aylarda beni çok rahatlattınız. Tıpkı onun da seni rahatlattığına bahse girerim. Ne zaman seninle gelse, sana değerli bir sanat eseriymişsin gibi bakıyor ve seni de aynı şekilde bakarken yakaladım. Sence de hayatının içeriğini anlamak istemez mi?"

"Sadece aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyorum. O benim en iyi arkadaşım oldu ve ben bunu ondan hep sakladım. Hiç gibi davranmak daha kolaydı. Çünkü öğrenirse bana bakışı değişecek."

"Bu dünyada her şey değişir. Her zaman daha kötüsü için değil. Eğer izin verirsiniz yaralar iyileşir."

" yle mi? Evliliğim boyunca tam bir işkoliktim. Bir yıl yıldı n m m z  bile unutmuştım çünkü bir iş projesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki. Eğer kafamı kı ımdan  ıkarsaydım. Yanında duracağıma söz verdiğim adama kulak verseydim, Reese'in cipini bir ağaca çarpmasına neden olacak kadar kötü kavga etmezdik..."

Maeve'in kaşları empatiyle çatıldı ve damarlı bir elini benimkinin üzerine koydu. "Onu böyle bir şekilde kaybettiğini bilmiyordum."

"Eve benden boşanmak için mi geliyordu yoksa barışmaya mı çalışıyordu asla bilemeyeceğim. Sadece onunla tartıştığım için pişmanım."

"Pişmanlık duymadığımı mı sanıyorsun? Charlie ve ben kendi gururum yüzünden birlikte geçirdiğimiz yılları kaybettik. Partnerlerimize en çirkin yanlarımızı gösteririz ve acı verse bile onlara gerçeği söyleriz, çünkü samimiyet budur."

Kesik kesik öksürükler vücudunu sarsıyordu. Yatağının başucundaki mendilleri karıştırdım ve bir tane uzattım. Ağzından kırmızı benekli bir mendil  ıktı. Hemşire yanımdan geçerken Maeve'e biraz yer verdim.

Tarihin bir kısmını Callum'dan uzak tutmuştım. Kendimden bile. Kendi hik yemi kontrol etmek için bir okyanus ötesine, kimsenin beni tanımadığı bir kasabaya gitmiştim. Tüm bu koşuşturma yorucuydu.

"Maeve, seni heyecanlandırığım için özür dilerim. Dinlenmene izin vereceğim."

"Nefesini tuttu ve mutfağa doğru giden hemşireye bir şeyler fısıldadı. "Sana vereceğim bir şey daha var ama karşılığında bir söz istiyorum."

Yutkundum. "Az önce söyledim ya, söz verme konusunda iyi değilim."

"Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadın," dedi Maeve. "Keder kimsenin tek başına taşımaması gereken bir yüktür. Callum değilse, belki de başkasıdır. Ama

Sen, Lark, sevgiyi hak ediyorsun. İyileşmeyi. Daha önce ne olmuş olursa olsun, sanırım kocan da benimle aynı fikirde olacaktır. Kaçmayı bırakacağına ve birinin içeri girmesine izin vereceğine söz ver."

Gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle ellerime baktım. "Seni özleyeceğim."

"Bu korkunç bir şey. Ancak şu anda kontrol edebileceğimiz tek şey, hayatımızda nasıl ilerlemeyi seçtiğimizdir."

Hemşire mutfaktan bir anahtar getirmişti. Bana uzattığı avucunun içindeki anahtara bir süre baktıktan sonra yavaşça aldım. Mutfakta meşgul olmak için tekrar ayrıldı.

"Anlamıyorum."

"Lark, bisikletimin önemini anlamaya yaklaşan tek kişi sensin. Ve ona ihtiyacı olan da sensin."

Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmesem de gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Çok cömertti. Bu onun için kişisel olarak çok değerliydi. Ben bunu hak etmemiştim. "Olmaz, Lambretta'yı kabul edemem."

"Ona göz kulak olacağına dair bana söz vermezsen olmaz. Ve kendine." "Ama sen... ilaç kullanıyorsun! Bu doğru değil-"

"Aklım başımda karar verdim. Şimdi büyüklerinizi sorgulamaya kalkmayın," dedi. "Ama bu söze ihtiyacım var."

"... Deneyeceğim." Korku sesimi zorladı. "Söz deneyeceğim."

"Korkmayın. Ne olursa olsun, korkmuyorum. Charlie beklerken olmaz."

"Seni öbür dünyada terk etmek için karın olmayı çok bekledi," dedim hüznümlü bir gülümsemeyle. Onları daha önce de kilometreler ve on yıllar ayırmıştı. Birbirlerine geri dönmenin yolunu bir kez bulmuşlarsa, bunu tekrar yapabilirlerdi. Maeve romatizmalı elini benimkine doladı.

Eve yürürken Callum'a güvenmem için yaptığı ricayı düşündüm. O bana güvenmeden önce kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemi tim. Diğ er insanlar her şeyi y zeyssel bir düzeyde tutardı ama onunla yaptığım dolambaçlı, dürüst konuşmaların bir anlamı vardı. Özel hayatına çok fazla insanın girmesine izin vermiyordu. Bir anda fark ettim ki:   ine *rağmen* Callum'u umursamıyordum. Onu  nemsememin nedenlerinden biri, vefat edenleri hatırlama ve onurlandırma konusundaki kararlılığıydı. Onlara gösterdiği şefkatli haysiyet, başkalarına yer a masıydı. Sosyal geri çekilme onu hiçbir zaman empati kurmaktan alıkoymamı tı, kalbinin derinliklerinde ve tüm eylemlerinde.

 ki yıl boyunca ölümlülüğü hatırlatan her şeyden kaçtıktan, depresyon uçurumuna d  memek için anılarımı bölümlere ayırdıktan sonra, kariyerinden aile mirasına ve evinin kendisine kadar tüm hayatı ölüm etrafında dönen bir adamla yakınla tım. Ve ölmekte olan bir kadınla arkadaş oldum. Ne ironi ama.

CALLUM

"Y "O şeyi kasksız mı sürdün?" Lark klasik Lambretta'yı arabanın içine sürdüğünde ağzımdan çıkan ilk şey bu oldu.
ve motoru durdurdu.

"Bunu bana Maeve verdi. Kabul ederken garip hissettim." Lark bir elini krom gidonda dalgınca gezdirdi. "Bir bakımevi hemşiresi oradaydı. O ölüyor, Cal."

Zavallı Maeve. Umarım acı çekmiyordur. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ama sizin önce davranmanıza gerek yok."

Lark scooter'ı ayaklığın üzerine kaldırırken kaşlarını çattı. Böylesine üzücü bir haber aldıktan sonra ona karşı bu kadar agresif olduğum için içimi bir pişmanlık duygusu kapladı.

"Belli ki daha önce hiç tam bir kafa kesme işlemi yapmamışsın." Belki yıpratıcı davranıyordum ama kopmuş bir kafayı vücuduna yeniden bağlamak için tahta bir dübel kullanmak bende kalıcı bir etki bırakmıştı. Gördüğüm diğer motosiklet ölümlerinden bahsetmiyorum bile. Lark dudaklarını büzdü ama motosiklete binmemeyi kabul etti.

kasksız. Bana kalsa, balonlu naylonla kundaklanmış halde dolaşırdı.

"Maeve'in durumu kötüye gittiği için üzgünüm. Rahat görünüyor mu?" Lark'ın kolunu okşadım. O da başını salladı. "Senin için endişeleniyorum. Elimde değil. Gördüklerim... Lütfen dikkatli ol." Vıcık vıcık havanın güneşin doğuşu kadar öngörülebilir olduğunu boş verin. Lark'ın yolda, o bisikletin üzerinde kötü koşullara yakalandığını düşününce ürperdim.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni yanağımdan gagaladı. "Söz veriyorum."

Daha sonra Lark sessiz bir yerde olmak istediğini söyleyerek benden nehir kenarında yürümemi istedi. Onun bu isteğiyle ilgili bir şey sinirlerimi gerdi. Aramızdaki bu şeyi bitiriyor muydu? Corrib Nehri öğleden sonra güneşinde parıldarken endişem midemi bir kaya parçasına dönüştürdü. Kan kırmızısı fahişeler esintiyile saçlarımızı karıştırıyordu ama Lark'ın bana sadece yarım yamalak gülümsediği düşünülürse, onların varlığı pek huzur vermiyordu.

Hırkasını kendine daha sıkı sardı. "Seninle Reese hakkında konuşmak istiyordum."

İçindeki kaya yuvarlağı şiddetli bir sarsıntıyla durdu. Onun hakkında konuşmayı hiç istememişti. Yine de bu kadar güneşli bir mizaca sahip olan kadının üzerinde her zaman kara bir bulut asılı kalmıştı. Bu bulut ısrarcıydı, bağlılıktan söz edildiğinde uzaklaşmasından ya da başparmağını çıplak yüzük parmağının üzerinde gezdirmesinden anlaşıyordu.

Lark küpeşteyi destekledi. Çalkantılı, hızla akan suya bakarken işkence gören yumruklarıyla sıktı. "Biz hiç ayrılmadık. O öldüğünde zor bir dönemden geçiyorduk."

İşte . Önsezimin doğrulanması.

"Bu yükü tek başına taşıdığın için çok üzgünüm. Ama taşımak zorunda değilsin." Merak, bir tişörtün içindeki cızırtılı bir etiket gibi içimi kemiriyordu ama kurcalayamazdım. Sadece hikâyesinin zaman içinde ortaya çıkmasını bekledim. "Ne kadar zaman önceydi?"

"Şubat ikinci yıldönümüydü."

Hafızamı yokladım. O akşam beni bahçede volta atarken bulmuştu, gözleri boş ve kederliydi. O gece ilk kez koltuğa otururken kolumu ona doladım, bu acıya neden olan şeyden onu korumak istedim. O da bana en sevdiğim kazağımı çalarak karşılık verdi.

"Hep şüphelenmiştim. Hayatım boyunca kedere tanık oldum."

"Her şeyi berbat ettiğimi bilmeni istemedim, tamam mı?" Gözlerinde nem parıldıyordu. Sanki tuzlu gözyaşlarıyla doldurmayı planlıyormuş gibi nehre doğru döndü.

"Lark..."

"Reese kendini çok yalnız hissediyordu. Ve ben de tam onun yanındaydım. Her zamanki gibi pembe gözlükler takıyordum. Bana mutlu olmadığını söylediğinde savunmaya geçtim. Neredeyse hiç tartışmazdık ama bu seferki büyük bir patlamaya dönüştü. Biraz stres atmak için arabayla gezmeye çıktı... ve arabasını bir ağaca doladı." Lark elini sıkmana izin verdi. "Kavga etmiyor olsaydık, hâlâ burada olurdu. Kız kardeşi Rachel cenazede bana her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Onu önemseyen herkesin önünde. Babaları onu uzaklaştırmak zorunda kaldı."

Anma törenlerinde birkaç hararetli aile tartışmasını ayırmıştım. İnsanlar birbirlerine saldırır ve suçlarlar. Şimdi Lark'ın neden çatışmadan uzak durduğunu çok iyi anlıyordum.

"Bu senin hatan değil." Sertçe yutkundum. "Bana ondan bahset. Bana iyi zamanlarını anlat."

Bu davet karşısında Lark'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, sanki kendi partnerini anmak için izne ihtiyacı varmış gibi. Puslu gözleri yumuşak gülümsemesiyle eşleşti. "Reese lisede basketbol koçluğu yapardı. Oyuncularını utandırmak için maskotlarla dans ederdi. Üniversitede bir Cadılar Bayramı partisinde tanıştık. Rachel ve ben Pokémon'daki Raket Takımı gibi giyinmiştik. Reese de Meowth tulumuyla gelmişti. Tanrım, onu çok sevmiştim. Hâlâ da seviyorum."

İşte buydu. Lark'ın bir arkadaşıyla seks yapmak için ilişkileri reddetmesinin nedeni: Kalbi ölü bir adama aitti. Onun yerini alamazdım... ama kalbinin bir parçasını da istiyordum.

"Kazadan sonra her şey altüst oldu. Rachel benim en iyi arkadaşımdı ve aynı iş arkadaşımdı. Sonrasında Blue Star'daki her etkileşim, alttan alta bir yargılama akımı taşıyordu. Ya da sempati. *Shoelace'i kapatıp* serbest çalışmaya başladıktan sonra istifa ettim. Buraya yeniden sağlam hissetmek için taşındım. En azından öyleymiş gibi davranmak için."

Rüzgâr Lark'ın saçlarını yüzünün önünde savurdu. Kulağının arkasına sıkıştırdım. "Numara yapmana gerek yok. Mutluluğunu ve üzüntünü paylaşmak istiyorum."

Sessizce, gevşemiş bedenini göğsüme çektim ve hıçkırıklar başlarken ona sarıldım. Lark gözyaşlarıyla ıslanmış gömleğime sarılırken, güven verici sözler mırıldanarak saçlarını öptüm.

"Buradayım, aşkım."

Acı dolu hıçkırıklar, keskin nefes alış verişleri arasında birkaç dakikada bir onu kollarımda sarsıyordu. Kürek kemikleri arasında yatıştırıcı daireler çizdim ve yavaş yavaş sakinleştiğini hissettim.

Ülkenin sekiz yüz yıllık kültürel kalbi olan Galway, hem geçmişi hem de bugünü aynı anda barındırıyordu. Modern alışveriş merkezlerinin içine sıkışmış Ortaçağ duvarları. Müzeler ve anıtlar, yenilikçi ve modern

animasyon stüdyoları. Bu hatırlama duygusunu her zaman takdir etmişimdir. Acı dolu tarihi kolektif bir hikayeye entegre etmek nesiller boyunca bizim yöntemimiz oldu. Unutmadık ama ilerledik. Belki de Lark'ın büyüyebileceği yer burasıydı. Acısını onurlandırabilir ve yeni bir neşe bulabilirdi. Belki ben onun neşesi olabilirdim. İkinci aşkı.

Bir yerlerde ona aşık olmuşum. *Hay sikeyim*. Lark Thompson'ı *seviyordum*. Bu kadının her duygusu böylesine derin bir empati uyandırırken bunu kendime inkar etmenin bir faydası yoktu.

"Sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Sadece benim en iyi halimi görmeni istedim." "Hepinizi görmek istiyorum." Benekli yanağındaki bir damla gözyaşını sildim.

"Cesur, dirençli ve inatçısın. Ruhun cömert. Kelimeyi çıkaramadığımda ya da tekrar ettiğimde sabırlısın. Söyleyemediğimde, istediğim *gibi* söyleyemediğimde bile, beni her zaman kabul ettiğini hissettirdin. Senin sayende kendimin daha iyi bir versiyonu oldum. Kendimi savunmasız bırakmayı öğrenmeme yardımcı oldun."

Ben daha farkına varamadan dudakları dudaklarıma çarptı. Kalbim o kadar güçlü çarpıyordu ki, bunu hissetmiş olmalıydı. Kollarımı beline doladım. Alt dudağımı çekiştirdi ve beynim arızalandı. Lark'ı ne kadar istesem de, *beni* acımı dindirmekten daha fazlası için istemesine ihtiyacım vardı.

"Bu gece bizde kal," dedi.

Ben kimdim ki onu reddedeyim? Ama... *hayır*. Kendi zevkim için onun acısını sömürmek doğru değildi. Ve geçerli bir sebep olmadan kalmaya karşı bir kuralımız vardı.

Kendimi kontrol ederek omuzlarını destekledim. "Senin gerçek hayattan uzaklaşmana neden olmak istemiyorum."

Maskara bulaşmış gözler beni yaktı. "Bu gerçek. Geceyi benimle geçir."

Bu gerçek. Başından beri benim için gerçekti, ama bu Lark için de aynı anlama mı geliyordu?

Kararlılığımı bu kadar çabuk kırdığıma inanamıyordum. Yas, inatçı olduğu kadar doğrusal olmayan ve karmaşık bir şeydir. Bu gece fiziksel olarak baş etmek istediği için onu tamamen dışlamayacaktım. *Arkadaşlık* anlaşmamız tam bir akıl tutulmasıydı. Bağlılık ve güvence istiyordum.

... istikrar. Lark kendine tekrar gvenene kadar bunu sağlayamazdı.

ılgınca yatak odasına girdik. Ateşli pşmeler arasında, Lark'ın komodininin çekmecesini karıştırıp prezervatif kutusunu aradım.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Ya kullanmasaydık?"

İnanılmaz bir şekilde, hiçbir engel olmadığı düşüncesiyle daha da sertleştim.

"Umm, şey, ben d-d-"

Przszz. Gerçekten przszz.

Parmağının ucunu Aşk Tanrısı'nın yayındaki çukurluğun üzerine koydu. "Yıllar nce RİA taktırmıştım. Eğer istersen, sorun değil. İstemiyorsan da sorun değil."

İstiyor muydum? Kesinlikle. Ama bu çok büyük bir şeydi. Lark'ın yüzünü kucakladım ve onu tekrar öptüm. Bunu benim de istediğime onu ikna ettim. Kelimeler olmadan.

Özenli bir yavaşlıkla styeninin bir askısını aşağı kaydurdım. Sonra diğerini. Hafif narenciye kokusu beni sarhoş etti. Burnumu tenine doğru sürükledim, dantellerin arasından onu ısırdım. Kupları düşerken pembe tepeleri bakışlarımın altında sertleşti. Çok güzeldi. Ağgzllkle göğüslerini emdim, o da başını yastığa yasladı ve parmaklarını kafa derimde gezdirdi.

Lark, benim onu soyduğum kadar büyük bir hevesle beni de soydu. Bu kadar çıplak ve açık olma hissinden asla bıkmayacaktım. Dişlerinin köprücük kemiğimi ısırmasından ya da pantolonumun kemerini çekiştirmesinden. Çıplak ve onun için istekli olan bedenime bakarken yüz ifadesindeki hürmetten. Dokunuşundaki aşinalığı.

Sırada külotu vardı, oturma odasındaki ön sevişmemizden beri kayganlaşmıştı. Onları çıkardım ve bir kenara attım. Sonra Lark'ı ağzıma çektim ve dilimi bacaklarının arasına gömdüm. İç çekti. Ellerimi göğsüne götürdü. Göz temasını kesmeden tadının ve hissini tadını çıkarırken beni izledi. Tatlı ve keskin, ağzıma ve çeneme damlıyordu.

Bir süreliğine kafasını dağıtması gerekiyordu. İyi hissetmeyi hak ediyordu.

"Tıpkı böyle, *tıpkı-Oh!*"

Her kıvranışında sikim daha da sertleşiyordu. Yüzüme oturmasına bayılıyordum. Avuçlarını duvara dayayan Lark sırtını dikleştirdi ve kalçalarını oynattı. Daha hızlı. Üstüme çıkarken kendini kaybetmişti. Aldığı zevkin arttığını ve yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Kendini burnuma, çeneme sürttü. Nefes almam gerekiyor muydu? Oksijen onun mutluluğunun yanında önemsizdi.

Sonra vücudu titredi ve kendinden geçerek inledi. Onu aşağı doğru tutarak ve dilimi sulu sıcaklığın derinliklerine doğru iterek onu yaladım. Bütün yatak sarsıldı. Kahretsin, muhtemelen Richter ölçeğinde görünüyordu.

"Cal... Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?" diye sordu, göğsüme oturmak için geri çekildi. Göğüs kafesimde ıslaklığını hissedebiliyordum, sanki kokusuyla beni işaretleyen bir hayvan gibiydi. Lezzetli bir şekilde ilkel bir kavram.

"Her gün dört gözle beklediğim şey bu."

Lark bana tembel bir gülümseme attı.

"Seni boşaltmaktan zevk alıyorum. Bu yüzden bunu nasıl yapacağıma dikkat ediyorum."

Artık onun nelerden hoşlandığını biliyordum. Çok deneyimli olmayabilirim ama hızlı öğrenirim ve Lark'ın zevki en sevdiğim konuydu. Yumuşakça yalanmaktan ve sertçe becerilmekten hoşlanıyordu. Bana oral seks yaparken göz teması kurmak onu heyecanlandırırdı. İrlandaca konuşmak onu her zaman delicesine tahrik ederdi. Vücuduma sarılırdı.

-Kendisinininkinden çok daha büyük olması onu güçlü hissettirdi.

"Şimdi gelmeni sağlayabilir miyim?" Lark şeytani bir surat ifadesi takınarak sordu.

"Nasıl istersen."

"Hmmm. Kucaklaşmaya ne dersin?"

"Cuddlefuck?"

"Evet, beni arkamdan böyle tutuyorsun." Uzandı ve kolumu kaşık pozisyonundan etrafına doğru çekti. Sikim ıslaklığını sıyırıp geçti. Bu pozisyonda vücudunun üst kısmını çevirip beni öpmek için dönebilirdi. Mükemmeldi.

Güldü. "Oh, hoşuna gitti mi?"

"Senin içinde olmak istiyorum."

Kıçını bana doğru itti ve ben de istemsizce inledim. Onu yaladıktan sonra çok heyecanlanmıştım. Lark yavaşça ucumu ikimizin de en çok ihtiyaç duyduğu yere yerleştirdi, alay ederek ve kayarak. Onu santim santim içine ittim. İçine girdiğimde Lark yüzüme baktı. Vay anasını. Kaygan ve kadife yumuşaklığında. Umduğumdan, hatta hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Diğer her şey yok oldu. Lark ve paylaştığımız yakınlıktan başka hiçbir şey kalmadı.

Hikâyesini paylaştığından beri aramızda bir şeyler değişmişti. Gözlerinde bir kırılganlık vardı. Ve şimdi hiç tereddüt etmeden vücudunu sunuyordu. Uzun süre dayanmamın imkanı yoktu.

"Tá tú chomh tais," diye homurdandım boynunun kıvrımına doğru. "Mmmm... Sesin çok seksi geliyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Benim için çok ıslaksın."

Tekrar ve tekrar, kendini çıplak sikime dayadı. Sığ, sığ, derin. Sığ, sığ, derin, derin, derin.

Zevkten çılgına dönmüştü, arkasından daha da sert bir şekilde iterken elim terden boncuk boncuk olmuş kalçasından yukarı kayarak onu destekledi. Elim klitorisinin üzerinde kayarken adımı haykırdı. Eşmerkezli daireler onu uçurumun kenarına getirdi. Lark'ın parmakları koluma bastırarak onu bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Geriye dönerek beni öptü. Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ederken, dağınık ve kesin olmayan ağızlar temas için çaresizdi. Zamanla ritmimiz değişmiş, daha sezgisel ve pratik hale gelmişti. Artık endişeden değil, adrenalinden titriyordum. Gerginlik artıyor, her nemli nefesine ve kalçalarının yuvarlanışına olan farkındalığım artıyordu. Bunun gibi anlar sadece bize aitti. Kazanılmış. El üstünde tutulurdu. Birlikte uçurumun kenarında sallanıyorduk.

"Evet. Durma."

O anda kendimi kaptırmış ve seks sarhoşu olmuş bir halde ona tüm içtenliğimle fısıldadım. "Grá mo chroí. Mo chuisle mo chroí." *Kalbimin aşkı. Kalbimin nabzı.*

Gözleri kapalı olan Lark ürperdi, zevk dalgalarını sürerken gıcırdadı. İrlandaca konuşmama bayılırdı. Ama çevirinin müstehcen bir konuşma değil de bir itiraf olduğunu bilseydi aynı şeyi hisseder ?

"İyi hissettiriyor, Cal," diye inledi. Boğuk ve ağır nefes alıp vermekten biraz boğuk.

Uçurumun kenarından atlamak için tek ihtiyacım olan şey.

Sıkı son bir derin dalış için kalçalarını kavradım. Onu doldururken gözlerimin içine -doğrudan bana- baktı. Lark benim horoz gibi sıkı

kasıldı, her damlayı dışarı çıkardı. Bundan zevk alıyordu. Tamamen benimle kaldı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Benimkileri bir saniye bile kapatmaya cesaret edemedim.

Yoğunluk beni güçsüzleştirdi. Şaşkınlık.

Her zaman çok temkinli davranmışım; ilk kez bariyer olmadan seks yapıyordum. Lark'ın içinde işimi yeni bitirmiş olmam ve kanıtların şimdi onun iç uyluklarında parlıyor olması gerçeküstü bir şeydi. Hiç bu kadar sert boşalmamışım. Bu fiziksel bir his ya da yasak bir durumdan çok daha fazlasıydı. Güven duygusuydu. Yüzüme bakışı... sanki o da beni seviyormuş gibiydi.

Yan yana iç içe yatıyorduk. Nefes nefese. Yapış yapış. Bitkin. Boynuna yapışmış keten saçlarından bir tutamı sıyırdım ve atan nabzını öptüm. Ellerim göğüslerinin etrafında kıvrılırken, içindeki inatçı kasları hissederken inledi, gözleri ağırlaştı ve tatmin oldu. Kalbim, bedenimin dışında yürüyordu.

Lark'ın başı göğsüme yaslanmıştı, saçları sürtünmeyle oynuyor ve karanlıkta belli belirsiz parlıyordu. Çıplak karnım boyunca görünmez mandalaların izini sürdü. İlk seferden beri birlikte hiç tam bir gece geçirmemiştik. DemiDate için bildirimleri daha önce kapatmışım, kesintiler konusunda dersimi almışım. Neşeli zil sesi bana Pavlovvari olumsuz bir tepki veriyordu zaten.

"Cal?"

Gözlerimi tavana dikmiş, bana doğru kıvrılan pürüzsüz boyunun verdiği hisle kendimden geçmişim. "Hmm?"

"*The Pirate Queen*"ın ana animasyonunu bu hafta tamamlıyoruz."

Sonun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Acıtacağını da. Ama bu çok fazlaydı. Boğazımdaki yumrunun etrafında "Bu heyecan verici," dedim.

"Hâlâ post prodüksiyon işleri var ama sona yaklaştık, bu yüzden yapımcılar bir sonraki projeyi açıkladılar. Bir dizi. Başlangıç için on iki bölüm,

Yayın servisi karar verirse sezonların devam etme olasılığı da var."

Bu ihtimal beni çok sevindirdi ve Lark'ı da yanıma alarak doğruldum. Çarşaf düştüğünde nefesi kesildi ama kendini örtmek için hareket etmedi.

"Bunun için mi kalıyorsun? Dizi için mi?" "Umarım kalırım. Başvurdum."

"Gerçekten mi?"

Kollarım onu sıkıca kavradı ve coşkum karşısında kıkırdadı. "Bana uğursuzluk getirme."

Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde hayatlarımız organik olarak kaynaşmıştı. Her zaman kendi ailemi istemiştim ama bunu hayal etmek zordu, net bir zihinsel imgeden ziyade donuk bir sızı olarak ortaya çıkıyordu. Şimdi Lark sokaktaki meraklı çocuklara el salladığında ya da bebek arabasındaki bebeklere hüzünlü bir iç çekiş yaptığında görüntüler kolayca geliyordu. Bir keresinde, kanalda yanımızdaki yelkenlileri izleyen yaşlı bir çift fark etmiştik. Rüzgâr gemileri körfezin ötesine taşıırken başını omzuma yaslamıştı. Sevdiği ve kaybettiği adamın yerini asla dolduramazdım ama birlikte yeni bir şey inşa edebilirdik. Birbirimize kesin olarak ait olabilirdik. Gizli bir anlaşma gibi değil.

Eğer Lark kalmak istiyorsa, belki o da aynı şeyi hissediyordu. "Ne zaman öğreneceksin?"

"Yakında. Seán da pozisyon için başvuruyor. Kendini benim işimde hak sahibi hissediyor ama mücadele etmeden bu işi ona vermeyeceğim."

Aklıma onun zalimce alay edişi geldi. Elbette onu yenebilirdi ama adil davranacağına güvenmiyordum. "İşte benim kızım."

Gözlerime baktı, durakladı, sonra beni öptü. Hayır, o benim değildi.

Lark uzakta yaşasaydı başka birine aşık olmayı hayal etmek bir şeydi. Ama o hâlâ yan başka birini nasıl sevebilirdim ki? Doğum gününe sadece üç ay kala, bir evlilik yapmayı kabul edebilirdi.

durum. Ona düşkün koca rolünü oynamak çok kolay olurdu. Rol yapmak olmazdı. Ama bu imkansız bir istekti. Lark'ı nasıl böyle bir duruma sokabilirdim?

Bir çözüme ihtiyaım vardı. Evlilik yemini içermeyen bir zm. Ama nasıl?

CALLUM

Nİkimiz de o hafta The Hare's Breath'i ziyaret etmek istemedik ama Lark gelmek için ısrar etti. Ekibi bir dönüm noktasını, *Korsan Kraliçe*'nin tüm ana animasyonlarının tamamlanmasını kutluyordu. Bir lider ve seri pozisyonu için bir yarışmacı olarak orada olması gerekiyordu. Kalmanın bir iş olduğunu söylediğinde çok fazla umutlanmamaya çalıştım. ve kalmak istediğini söyledi.

Maeve'in cenazesini sadece bir gün önce almıştım. Bakımevi huzur içinde öldüğünü söyledi. Hepimiz sonun yaklaştığını biliyor olsak da, yeni bir kayıp eski travmaları canlandırabilirdi. Lark iş partisinin zamanlamasının yanlış olduğunu düşündü ama ona bir arkadaşın anısına bira içmenin burada çok eski bir gelenek olduğunu hatırlattım. Ben de bara gitmeye hevesli değildim ama beni orada istediğini söyleyebilirdim. Söylemese bile. Ona katılmak için bir veteriner asistanıyla olan randevumu iptal ettim.

KinetiColor çalışanlarının çoğu içki içmek için dışarı çıkmıştı. Herkes birbirine karışıp gülerken sesler ve müzik yüksek sesle çarpışıyordu. Bir bağırış korusu

Lark'ın girişiyle yükseldi. şakacı bir şekilde reverans yaparak gruba doğru ilerlerken beni elimden tuttu.

"Bir tur, sonra benimkinde pijama ve patlamış mısır?"

"Sadece bir taneden sonra gitmene izin vereceklerinden neden bu kadar eminsin?"

Eğildiğimde kulağıma "Gerekirse şiddetli bağırsak sıkıntısı numarası yaparım," dedi. "Ben sadece kanepemi ve kucaklaşmak istiyorum."

Onu öpebilirdim. İstiyordum ama bunu iş arkadaşlarının önünde ister miydi? Onlarla ilişkimizi nasıl tanımlamıştı?

"Lark!" Anvi kalabalığın arasından sıyrıldı, sarıldıklarında karmaşık örgüsü sallanıyordu. Gözleri aramızda gidip geliyordu. "Ve Callum. Seni tekrar görmek güzel."

"Sana da aynısı. Tamamladığınız için tebrikler... tam olarak neydi?"

Lark koluma dokundu. "Müdür animasyonu."

Anvi, "Korkusuz sanat yönetmenimiz olmasaydı bu süreç boyunca aklımız başımızda olmazdı," dedi. Diğerleri de mırıldanarak onayladılar ve biralarını kaldırdılar.

Ayrıldım, o hareketli doğru adım atarken kalabalık barda bekledim. Yüzünde içten bir gülümseme vardı, şakalaşıyor ve sırtını sıvazlıyordu ama bunu uzun süre devam ettirecek duygusal rezervlere sahip olmadığını söyleyebilirdim.

İçkilerimizi aldım. "Kadeh kaldıralım. Kök salmaya." Lark sırtıttı. "Kök salmaya. *Sláinte*."

Bardaklarımız şingırdadı.

"Güzel telaffuz."

"Özel ders alıyorum. Kalırsam mantıklı olur, değil mi?" İçkisinin kenarından gülümsedi. "Öğretmenim çok titiz. O gider

dil hareketlerini doğru yapmama yardımcı olmak için yukarıda ve ötesinde."

Neon, Seán yaklaştığında hemen solan çapkın yüzünden sıçradı.

"Bir içki oyunu," diye duyurdu. Birden fazla kafa döndü. "Lark ve benim aramda."

Endişe yanaklarını sararttı. "Yapamadım-"

"ama, küçük bir dostça rekabetten korktuğunu söyleme?"

Lark hiçbir zaman aşırıya kaçan biri olmamıştı. Muhtemel rakibi onu kışkırtmaya çalışsa bile, ekibinin önünde sarhoş olmak kadar profesyonelce olmayan bir şey yapmazdı. Yüzünü buruşturup zoraki bir gülümsemeye dönuştürdü.

"Uzun bir gün oldu ve sabah erkenden planlarım var." Dikkatini bana yöneltti. İçindeki hüznü sadece ben görebiliyordum. Maeve'in ölümü hâlâ taze bir yaraydı ve o da kendi moralini yüksek tutmak için dışarı çıkmıştı. "Zaten çok içen biri değilimdir."

"Hmmm. Bir tur dart oynayalım o zaman?" Seán sesini yükseltirken kollarını açtı ve döndü. "Ne dersin, KinetiColor? Havuz? Dart mı? Oyunu söyle. Ben korkak değilim."

"Blondie'ye on avro." Anvi dayanışma içinde göz kırptı. Seyircilerden birkaçı bunu fark etti ve kumar oynamak için bahis oynadı.

"," dedi Seán, onu kışkırtarak. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Kanıtla bunu."

Lark isteksizce omuz silkti ve içkisini masaya bıraktı. Rol yapma zorunluluğu hissetmesinden nefret ediyordum. "Tamam. Bir dart oyunu."

Ellerini ve omuzlarını silkeleyerek tahtaya yaklaştı ve üç kırmızı dart topladı. Seán maviyi aldı. Lark'ın gözleri benimkilere takılınca çenem büküldü. Dayanışma için bana baktı. Güvence için.

"Önce senin gitmene izin vereceğim," dedi sahte bir şövalyelikle. "Dikkat et! Kenara çekilin ve uzak durun. Kadın fırlatıyor!"

Gözlemcilerin yarısı inledi. Hannah gözlerini devirdi. Bardaki yaşlı bir keçi kıkırdadı ve Seán'a egosunu yükseltmeye yetecek kadar onay sundu.

Seán Lark'a doğru eğildi, sesi alçaldı. "En iyi olan kazansın."

Konsantrasyon yüz hatlarını sertleştirdi ve geri çekilerek dartı fırlattı. Dart çift halkaya isabet etti ve ona puan kazandırdı. Islıklar ve bağırışlar havayı doldurdu.

Seán atışını sıraya dizerken sıkılmış görünmeye çalıştı. Dart, şaşırtıcı bir güç ve hızla hedefe saplandı ve ona elli puan ve liderlik kazandırdı. Bardaki birkaç adam -Seán'ın tek destekçileri- coşkuyla alkışladı. Kendi iş arkadaşlarının onu desteklemediği gerçeği çok şey anlatıyordu.

Lark'ın kulağına, "Ona nasıl yapıldığını göster, aşkım," dedim.

Başka bir kelime beklemeden çizgiye doğru yürüdü ve bir gözünü kapattı. Elleri kalçalarında, algılanan bir hakimiyet gösterisiyle ona bakarken kavisi iki kez uyguladı. İğrenç. Meslektaşlarından oluşan kalabalığın yorumlar dalgalanıyordu.

"Yürü Lark!"

"Haydi, Teksas!" diye bağırdı Rory, kireç yeşili tamirci tulumu daha kalabalığın dikkatini çekmişti. Kesinlikle benzersiz bir stil anlayışları vardı.

Bekarlığa veda partisindeki kabadayı adamlar açıkça bakıyordu. Sonunda Lark dartı nişan aldı ve gözlerindeki ateş bana tam olarak neyi vurmaya hayal ettiğini söyledi.

Dart beşliye isabet etti. Birkaç izleyici hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuşmaya başladı. "Sullivan kıldemin değerinin ve deneyimin farkındadır.

promosyonlar. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktır," dedi Seán. Lark'ın yapmacık gülümsemesi kaybolurken elim yumruk oldu.

Zahmetsiz bir hedef vuruşu daha ve barda bir tezahürat patlak verdi - Lark, Rory ve Anvi hariç. Ve akranlarının çoğu.

"Yani şimdi deneyimin önemli olduğunu kabul ediyor musunuz?" Seán sordu.

Lark dişlerini sıkarak cevap verdi. "Asla indirim yapmadım. Sadece dart oynamayı kabul ettim."

"Her pozisyonun her zaman bu iş için en iyi adama gitmesi gerektiğine inanıyorum." Seán bardağının kenarından konuştu. "Bu tartışmalı bir ifade olmamalı, ama nedense bugünlerde öyle."

Anvi gözlerini devirdi.

"Senin sıran, tatlım."

Lark, dartı doğrudan Seán'ın gözüne göndermekten bir yorum uzaktaydı. Ben de öyle olmasını umuyordum.

"Bu sınırlı seri işi büyük bir iş," diye devam etti kadın çekimi sıraya koyarken. "Bu sefer hak eden birine gitmesi daha iyi olur."

Bir adım öne çıktım ama Lark'ın kolu kilitli bir metro turnikesi gibi önümde uzanıyordu. Ofis politikasının iyiliği için, bu savaşta bağımsız olarak mücadele etmesi gerekiyordu. Müdahale etme dürtümü dizginleyerek dişlerimi gıcırdayacak kadar sıktım.

"Ben... bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım." Lark'ın sesi dalgalandı.

"Biliyorsun, Sullivan sadece Grace O'Malley hikayesi olduğu için bir kadın istedi."

Anvi araya girdi. "Ve bu kadın bunu anlatmaya uygun."

"Her halükarda bir Amerikalı doğru seçim değildi. Ateş edecek misin, etmeyecek misin?"

Adanın yılmaz ruhunu Grace O'Malley'den daha iyi temsil eden tarihi bir figür bulmak zor olurdu. Ama patronları -Seán'ın öz amcası- filmin görsel dilini geliştirmesi için Lark'ı seçti.

Senarist, yönetmen, animatörlerin çoğu ve seslendirme sanatçılarının hepsi yerliydi. Ekipteki bir Amerikalı, her zaman derin bir Gal hikayesi olacak olan bu filmi geçersiz kılmadı.

Lark'ın elleri son dartın etrafında titredi. Sertçe yutkundu ve dartı barın üstüne fırlattı. "Sana kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, bu barda ya da stüdyoda."

Sesi titriyordu ama ondan çekinmiyordu. Elini sıktım, ince bir güvence. Sonra tuvalete doğru kayarak uzaklaştı ve bana *takip etmemem* konusunda uyaran bir bakış attı. Tüm içgüdülerim peşinden gitmem için bana bağıırıyordu.

O gittikten sonra grup daha sıkı kenetlendi ve klostrofobi duygumu harekete geçirdi. Etrafım yabancılarla çevriliydi. Onun dönüşünü bekleyerek tekrar çevreye karıştım.

Zafer sarhoşluğuyla Seán, "Şu Yanki'nin ilk iş gününde bir cenaze arabası tarafından bırakıldı. Dikkat çekmeye çalışıyor." Bana bir bakış attı. "Anlaşılan kocası kendini öldürmüş ve o da cenaze levazımatçısıyla yatmaya başlamış!"

Seán'ın zaman çizelgesi pek bir anlam ifade etmiyordu ama yine de bir noktaya değinmişti. Bu tür bir kederin insanları yok ettiğini görmüştüm. Bu gaddar pislik ne biliyordu ki? Hiçbir şey. Hannah ve Rory arasında sessiz bir bakış alışverişi oldu; ikisi de benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

"Hayat sigortası tazminatının tadını çıkarmaya başlamadan önce cesedin soğumasına bile izin vermedi." Seán'la birlikte kimse gülmüyordu. "Muhtemelen frenlerini kendisi kesmiştir."

"Dur," diye bağırdım.

"Evet, böyle şeyler söyleyemezsin." Anvi'nin dikkati Lark için banyoya yöneldi. Lark'ın tüm iş arkadaşları arasında açık ara en sevdiğim oydu.

"Kendiniz görün. Reese Thompson'ı ara. Blue Star'dan bu yüzden ayrıldığını duydum. Zorla istifa, kovulmak kadar iyidir.

."

Hiçbir şekilde oturup bu saçmalığı dinleyemezdim. "*Kapa çeneni.*"

Gruptan bazıları telefonlarını çıkardı, bu garip durumdan dikkatlerini dağıtmak için mi yoksa onun atıp tutmalarını doğrulamak için mi, bilmiyordum. Bir grup arka plan ressamıyla sohbet eden Lark'ı bulana kadar ceset denizini taradım. Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çatı.

"Ayrıca, ofisteki herkes onun cenaze arabasıyla geldiğini gördü. Bir adam *öldü*

ve bu ona bir kahkaha. Utanmaz."

"Ona öyle deme," diye homurdandım. Yarısı dolu bardağımı tezgâhın üzerine bıraktım. Herkes sessizleşti.

Lark'ın yaşadığı travmayı ona karşı kullanmakla kalmıyor, Seán darbeyi daha da kötüleştirmek için beni kullanıyordu. Kekemeliğim yüzünden kapalı fikirli insanlar tarafından daha az zeki olarak görülmeye alışmışım. Sürekli korku içinde olduğumu sanıyorlardı ama kekemeliğim her duygu yükselişinde daha da kötüleşiyordu. Şu anda hüküm süren duygu mutlaktı. Öfke.

"Neden? Onun ölmüş adamı adına mı saldırdın?"

Hiç düşünmeden yüzüne bir santim kadar yaklaştım. Kelimeler ve heceler serbest düşen Tetris blokları gibiydi ve ben çılgınca onları yeniden düzenlemeye çalıştım. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. "Arkadaşım, sizin ve meslektaşınız adına gücendim."

"Dullar ve cenaze levazımatçıları: Cennette yapılmış bir eşleşme, değil mi?" Yüzüme mayalı bir kahkaha patladı ve öne eğilerek fısıldadı, "Göründüğü kadar iyi bir araç mı yoksa peşinden gitmeye zahmet etmeli miyim? Görünüşe göre bir ahmakla yatağa girecek, bu yüzden çok zor olmamalı."

Onu yakasından tuttum ve duvara yapıştırdım. En sakın sesimle, "Senin yüz katın olan o kadın hakkında bir kelime daha edersen seni mezara yüzümde bir gülümsemeyle koyarım" dedim.

Sakalının altından sinir bozucu bir sırıtma yayıldı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Sonraki hareketlerim istemsizdi ve parmak eklemlerim burnuna çarpana kadar onları fark etmedim. Sendeleyerek geri adım attı, elleriyle yüzünü koruyordu. Onu o kadar kötü bir şekilde deforme edebilirdim *ki, ben* bile onu düzgün bir şekilde izlemek için yeterince iyi bir şekilde bir araya getirmekte zorlanabilirdim. Dik parmaklarından kan akarken bu karanlık düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Grubun geri kalanıyla birlikte o da bir korku çığlığı attı. Hannah'nın ağzı şok olmuş bir *o* şekli aldı. Bir stajyer, sanki bir kampçıyı acımasızca parçalayan, yemekten çıldırmış bir boz ayıymışım gibi bana baktı.

"Bunun için küçük kız arkadaşının işini alacağım." Sözleriyle birlikte pembe tükürükler yüzüme çarptı. Ben bir yumruk daha atamadan erkek bir animatörün kolu aramıza girdi.

"Hey! Hey! Ayrılın."

"O buna değmez," dediğini duydum Anvi'nin. Hayır, değmezdi. Ama Lark değerci.

Cam gibi gözlerine bakarken göğsümde bir ateş yandı. Ekşi nefesi yanaklarımda gezindi ama kıpırdamayı reddettim. Ta ki Lark'ın müziğin ve gevezeliğin üstünden gelen belli belirsiz sesini duyana kadar.

"Callum?"

Seán dişlerini gösterdi, bir damla kan onları kıpkırmızı yapıyordu. Arkamı dönmekte isteksizdim ama adımın ikinci kez söylenmesiyle döndüm.

İri gözlerinde endişe dalgalanıyordu. "Neler oluyor burada?"

"Bu moron burnumu kırdı!"

Seán'ı bir kenara fırlattım. Barmene birkaç avro elim öfkeyle titriyordu. Tek kelime açıklama yapmadan Lark'ın elini tuttum ve kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledim.

"Ne oldu böyle? İş arkadaşlarıma vuramazsın," diye homurdandı ve elini benimkinden çekerek The Hare's Breath'in dışına çıktık.

"Bu gece kan için dışarıdaydı."

"Görünüşe göre sen de öyleymişsin." Kollarını kavuşturmuş arabama doğru yürürken bana bakmayı reddetti. "Bu benim işim! Ve bu beni kötü gösteriyor. Tekrar söylüyorum: Ne.. Ne oldu? Oldu!"

"Bunu yanına bırakamazdım."

Kör edici öfkesinin bir kısmı dağıldığı için, yüz ifadesindeki mahcubiyeti fark ettim. Lark yüzleşmelerden nefret ederdi.

"Reese'i biliyor. Görünüşe göre internette araştırma yaparken hayatınızın bazı detaylarına rastlamış. Tehdit ediyor. Ne pahasına olursa olsun seni oyundan düşürmeye çalışıyor," diye açıkladım arabaya bindiğimizde. Huzursuz parmaklarım direksiyona vuruyordu. "Herkes Blue Star'ın seni son görevinden istifa etmeye zorladığını söyledi."

"Bu doğru değil."

"Biliyorum." Ona evlilik cinayeti suçlamalarının da olduğunu söylemedim.

"Seán her zaman benim işimi hak ettiğini düşündü. Herkes benim işim olması gerektiğini söyledi.

ve terfinin sadece bir filmi olan bir Amerikalıya verildiğini öğrenince çılgına döndü."

"Hâlâ *Dokuzdan Beşe* yaklaşımını benimsemek istemiyor musun?"

"Bu hiç komik değil. Eğer işimi kaybedersem, bu benim Teksas'a dönüş biletim olur. Burada kalmak için KinetiColor'a ihtiyacım var. Oturma izinleri çok katı."

Ne kadar zalim olduğu Şimdi anlaşılıyordu. Kırmızı köpekbalığının gülümsemesi. Lark ederse Seán onların patronu olacaktı. Hakimiyetini göstermek için mükemmel bir fırsattı. Lark'ın azarlanması için bir bahane yaratarak beni kızdırmak istemişti. Bu bir tuzaktı. Doğrudan tuzağa düştüğüm için suçluydum ama onu savunduğum için özür dilemek istemediğimden konuşmanın odağını değiştirdim.

"Anvi sana arka çıktı. O sağlam bir arkadaş."

"Evet, o harika biri." Lark derin derin yutkundu. "Ama Şimdi iş arkadaşlarımla hepsi öğrenecek. Yine."

"Hey," dedim. "Ne olduğunu bilmek seni nasıl gördüğümü değiştirmedir. İşinde ne kadar iyi olduğunu da değiştirmiyor. Tek yaptığı Seán'ın ne kadar kalpsiz olduğunu göstermek, eğer bu şekilde konuşabiliyorsa. Her şey yoluna girecek."

"Öfken işime mal olabilir, Callum." Lark derin bir nefes aldı ve gözleri daha düşmemiş yaşlarla doldu. Kendini bölümlere ayırmak için çok şey yapmıştı ve Şimdi tüm bu çabaları yüzünde patlamıştı.

"Tüm sorumluluğu almak için stüdyoya kendim gideceğim."

"Hayır. Sadece... Stüdyoya gelme. Lütfen."

"Pazartesi günü insan kaynaklarına gideceğine söz ver. Bu kabul edilemez. Ve eğer başka bir şey söylerse-"

"Ne yapacaksın? Diz kapaklarını mı kıracaksın? Fırlatma sopanla mı döveceksin?"

Lark'ın hayatındaki en büyük trajediyi onu mesleki açıdan sarsmak için kullandığı için Seán'dan nefret ediyordum. Bu zehirli bir iş ortamının da ötesindeydi ve onu orada koruyamazdım. Alışılmadık bir şekilde sessiz, yumruklarını sıkmış bir halde iş arkadaşına küfürler mırıldandı. Ya da bana. Muhtemelen ikimize de.

geri kalanında tek kelime etmedik.

LARK

"S "Her zaman gemiden atlamayı istemişimdir," dedi Anvi hoparlörden. Bir kucak dolusu koyu renk kıyafeti yatağımın üzerine attım.

onları daha verimli bir şekilde seçebilirdim. Dolabım genellikle canlı tonlardan oluşuyordu, siyahlardan değil. "Ama şimdi çaresiz durumda ve seni kışkırtmaya, kovulmaya zorlamaya çalışıyor. Ve ne gerekiyorsa yapacaktır. Erkek arkadaşınla ilişkini sabote etmek-"

"Callum benim erkek arkadaşım değil," dedim, hâlâ hamdım.

"Beni kandırabilirdi. Keşke Seán'ın burnunu kırarken kaydetseydim. 2009'daki o iğrenç, ototune remix YouTube videolarından birini yapabilirdik."

Neyse ki filme alınmamıştı. Neredeyse şimdi duyabiliyorum.

"Yapmayalım-Seán kafamın içine girmeye çalışıyor. Ona bu zevki tattırmayacağım."

"Haddini aştı ve söyledikleri saçmalıktı. Kocanız için çok üzgünüm, ne . Bunu söyleme şansım olmadı.

daha önce bardan çok hızlı çıktığın için, ama gerçekten ."

"Teşekkürler. Sorun değil. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu."

İç çekerek, omuzlarında dantel paneller olan lacivert elbisemin fermuarını çektim. Maeve'in cenazesi bir saat içinde başlayacaktı ve beynim allak bullak olmuştu. Hâlâ ona kızgın olmama rağmen Callum'un kollarına koşmak istiyordum ama o törenle meşguldü. Onun yerine, en sevdiğim iş arkadaşım aradı ve Seán hakkında konuşmak için en iyi durumda olmasam da, endişesini takdir ettim.

"Yüzleşme olmamış gibi davranmak sorunu ortadan kaldırmaz," diye ekledi Anvi. Görünüşe göre, sorunları devekuşu çözümüyle ele aldığım ve kafamı kuma gömmeyi tercih ettiğim de herkesçe biliniyordu. "Bu adam zehirli. Ekibin yarısı sürekli onun gazabından korkarak yaşıyor."

"Haklısın. Pazartesi günü Sullivan ile bir görüşme ayarlayacağım. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Anvi."

"Ne zaman istersen. Benim için de aynısını yapacağını biliyorum."

Nötr bir ruj sürdükten sonra bir çift ağırbaşlı topuklu ayakkabı giydim ve Willow Haven'a doğru yola çıktım. Deirdre beni karşıladı ve Callum'un ofisine yönlendirdi ama ben önce Maeve'e saygılarımı sunmak istedim. Karnımdaki düğüm beklediğim kadar ağır değildi ama tabutuna yaklaştığımda göğsümü tanıdık bir ağırlık sardı.

Aklımdan anılar geçti. Annem yüzüme bakmaktan kaçınıyordu. Reese'in perişan haldeki ailesi ön sıraya toplanmıştı. Onun gülümseyen yüzünün fotoğrafına bakmıştım, bir kutunun içinde olmasının benim hatam olduğunu biliyordum. Ona yardım etmek için çok geç olduğunu biliyordum. Özür dilemek için. Onlara katıldığımda Rachel'ın küçümsemesi.

Sen olmasaydın kardeşim hâlâ burada olurdu.

Utanç verici. Jetta'mın içinde oturmuş, herkes içeride çerez yerken ben park yerinde hüngür hüngür ağlıyordum. Lo cama vurdu ve ben bağırırken gelip sessizce yolcu koltuğuna oturdu.

Ama Callum bugün burada benimle olacaktı, duygu kasırgasında bir dayanak noktası.

Elbette Maeve'i toprağa vermek Reese'i kaybetmekten farklıydı. Öncelikle, uzun ve özgün bir hayat yaşamıştı ve bu ölüm kimsenin hatası olmayan ani bir kazanın sonucu değildi. Yine de ölümle tekrar yüzleşmek kolay değildi. Reese'in balmumu gibi, yeniden yapılmış yüzünden beri bir ceset görmemiştim. Bakmak istememiştim ama Cielo bana tartışmamızın onu son görüşüm olmaması gerektiğini söylemişti. Belki de haklıydı; bu iyileşme sürecinin bir parçasıydı. Ve garip bir şekilde, Maeve kendisinin daha göz alıcı bir versiyonu gibi görünüyordu. Callum onun canlılığını sknet duygusuyla birlikte yakalamıştı. Saçları kusursuzca kıvrılmış, biraz allık sürülmüştü. Ona manikür bile yaptırmıştı, içimi acıtan bir sıcaklıkla fark ettim.

Arkadaşıma bir *teşekkür* fısıldadım. Nezaketi, mizahı, cömertliği ve bilgeliği için. Callum gibi o da benim kederimi başından beri görmüştü. Sakladığımı sandığım zamanlarda bile.

Bir motor gürültüsü dikkatimi çekti. Otoparka, eski model scooter'larla bir grup yas tutucu gelmişti. Parlak, kavisli gövdelerini ışık kümeleri ve ekstra aynalar süslüyordu. Gülümsedim. Maeve bundan çok keyif alırdı. Ziyaretçiler içeri girdi ve Deirdre onları ziyaretçi defterine yönlendirdi. Ben de bunu işaret kabul ederek st kata, Callum'un yanına ıktım. Kapı aralıktı, ofiste bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Maeve bir şarkıcı istedi ama istediği kişi gelemeyecek." Callum yüzünü buruşturdu. "M6'da trafiğe yakalandı."

"Belki yayın yapacak bir şeyler bulabiliriz. Kablosuz hoparlörünüz var mı? Ne istedi?"

Telefonumda bir müzik uygulaması açtım ve Maeve'e veda etmeyi düşünmemek için kendime bir iş verdim. İşimin bir gecede nasıl bir felakete dönüştüğünü. Katıldığım son anma törenini.

Callum'un parmakları sanki nevroklikliğimi hissetmiş gibi sırtımın alt kısmında duruyordu. Bardaki o gösteriden hâlâ memnun değildim. Ama onun patlaması her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da korumacı bir yerden gelmişti.

"Hayır," dedi Callum. "Son bir serenat istedi ve ben de ona bir serenat yapacağım."

"Şarkı mı söyleyeceksin?" sordum.

"En son böyle bir şeye kalkıştığımda çok gergindim, dizlerimi kilitledim ve açık bir mezarın içine düşüp bayıldım."

Elini sıktım. "Emin misin? İstediği şarkının akustik yayınlatabiliriz."

"Nedense Maeve'in bunu bu şekilde ayarladığını hissediyorum."

"O kurnaz biriydi."

Maeve'in Callum ve benimle tanıştıktan sadece birkaç ay sonra son arzularını değıştirmesi garip gelmişti ama bunu bakımevinde olduğu gerçeğine bağladık. Bu durumu yaratmak için kasıtlı olarak tuhaf bir müzisyen mi istemişti? Hayır. Nereden bilebilirdi ki... Tabii şarkı söyleme korkusu ziyaretlerimizden birinde gündeme gelmediyse ve ben hatırlamıyorsam?

Saatine bir göz atan Callum başını salladı. gelmişti.

"Bunu yapabileceğini biliyorum." Parmaklarım kravatının etrafına dolandı ve kısa, iffetli bir öpücük için ağzını kendime doğru çektim. "Dizlerini yumuşak tutmak için."

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Bu işe yarar."

Maeve'in Lambretta'sı mezarın başında nöbet tutuyordu, farının üzerinde çiçekten bir çelenk duruyordu. Onu ailesi olarak gören pek çok renkli karakter tarafından özleniyordu. Çoğunun saçları ağarmıştı ve yürüteç ya da tekerlekli sandalyeye ihtiyaçları vardı. Elbette birkaçı, dostluklarını ateşleyen alt kültüre bir saygı duruşu olarak kendi pırıl pırıl scooter'larıyla gelmişti. Kendisininkinin yanında bulunan ve sevgili Charlie'nin ebedi istirahatgahını işaret eden Kelt haçı mezar taşını beyaz güller süslüyordu. Sonunda yeniden bir araya geldiler.

Callum bir adım öne çıkarak sakinleştirici bir nefes aldı. "Ve şimdi, arkadaşımız Maeve Burke için son bir saygı duruşu. Bu şarkıyı özellikle istedi ve eğer içinizden gelirse, birlikte söylemenizi istedi."

Yumuşak bir gülümsemeyle gözlerini kapatıp mırıldanmaya başlamadan önce delici bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu. Bariton sesinin şarkı söylerken nasıl yükseldiğini sık sık hayal etmişim. Hiçbir şey beni, kelimeleri oluştururken geniş göğsünden dökülen zengin sese hazırlayamazdı.

İlk başta tanıyamadım. Ta ki Callum nakaratı söyleyene kadar. "Always Look on the Bright Side of Life."

Monty Python. Maeve ona Monty Python'un *Life of Brian*'ından bir şarkı söyledi. Kendime rağmen güldüm. Tabii ki unutulmaz, kederli bir balad seçmezdi. Bu, bir vodvilin sahne dışında çınlayan bir piyanoyla çalınmasına eşdeğerdi.

Konuklar hafifçe sallandı, bazıları alkışladı. Sevdiklerinden oluşan bir koro, hayatın bir kahkaha ve ölümün bir şaka olduğunu ve son gülüşün size ait olduğu gerçeğini anlatan dizelere katıldı.

Callum'un beklenmedik vokal adanmışlığı herkesi etkiledi. Notalar yağmur gibi yağdı, katartik bir ses sağanağı. Bir başkası için korkusuyla yüzleşmişti. Umarım bunu kendisi için de yapmıştır. Son mısra esintiyle yankılanarak söğüt yapraklarını dans ettirirken gözlerimiz buluştu.

Çimen. Gurur ve hayranlık içimi doldurdu. Bu harika, alçakgönüllü adam ışığını bir çalının altında saklıyordu ama artık saklamıyordu. Kendi mütevazı, tüvit takımlı tarzıyla gösterişli ve göz kamaştırıcıydı.

Maeve'in tabutunun toprağa yardım etmeden önce ona sessizce teşekkür ettim.

Yas tutanlar karşılama töreni için cenaze evine doğru ilerlerken biz de mezarın yanında, Lambretta'nın yanında beklemeye başladık.

"Callum... bu mükemmeldi. Harikaydın." Kollarımı hızlı bir sarılışla ona doladım ve derin bir nefes aldım. Onun kucaklamasıyla güçlendim.

"Git buradan."

"Gerçekten. Sesin çok güzel, Monty Python'dan alıntı yapıyor olsan bile. Maeve çok mutlu olurdu. Senin şarkı hiç duymadı, değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Sanırım bugün duydu," dedim elimi Lambretta'nın kıvrımlarında gezdirirken. Pırıl pırıl krom, sabah güneşinin altında ıslıl ıslıl parlıyor, çiçek çelenginin yumuşak yapraklarını dengeliyordu. "Bu scooter'ı bana bıraktığına hâlâ inanamıyorum."

"Hiçbir şeyi hafife alamazsınız. O bunu gördü."

"Ata binmeyi bilmemen çok yazık. Sana öğretebilirdim."

Callum'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bir gün daha cesur olduğumda."

"Bir grup yabancıнын önünde akapella şarkı söylemek mi? Bu çoğu insanı soğuk terler döktürmeye yeter ve sen bunu başardın. Bugün Maeve'i gururlandırdın. Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Bir cenazeyle daha yüzleşmenin kolay olmadığını biliyorum," dedi ve usulca sırtımı sıvazladı. "Ben de seninle gurur duyuyorum."

Sonunda kaybımı kabullenebildik ve bunu yapmak gerçekten iyi hissettirdi.

Ayak parmaklarımın ucunda öne doğru eğildim ve Callum'u yanağıma bir öpücük kondurması için aşağı çektim. Parmakları çenemi kavradı ve beni dudaklarına yönlendirdi. Tatlı ve çok kısaydı ama profesyonel görevleri hâlâ dikkatini gerektiriyordu. Mezar taşlarının arasındaki patikada ellerimiz birbirine dolanmış halde yürüdük.

Şarkı haklıydı: hayat oldukça saçmaydı. Çünkü o şarkı söylerken, Callum Flannelly'ye aşık olduğumu fark ettim.

LARK

O azartesi günü erkenden geldim ve KinetiColor'ın ortak alanlarında hızlıca yürüdükten sonra kendimi ofisime kapattım.

herhangi biri beni durdurabilirdi. Sinirlerim gerilmişti, acil bir toplantı ayarlamak için Bay Sullivan'ın sekreterini aradım. Tek bildiğim, Seán'ın bardaki olaylarla ilgili olarak amcasıyla çoktan temasa geçmiş olduğuydu ve pembe fiş beni bekliyordu.

Bir toplantı için beklerken, Aziz Dolly'ye adanmış mumuma baktım. Callum'un sesi kafamın içinde yankılanarak "Dolly ne yapardı?" diye sordu. İş arkadaşlarından ve öfke nöbeti geçiren bir erkek bebekten kaçmak için masasının altına sinmezdi. Grace O'Malley de öyle. Çenelerini dik tutarak ve saygınlıklarını koruyarak içeri girerlerdi. Bunun için savaşın! Benim niyetim de buydu.

Bay Sullivan, The Hare's Breath'teki "kaynaşma egzersizlerimiz" için beni profesyonelliğe aykırı bulur muydu? Seán ve Callum arasındaki çatışmada katalizör olduğum için mi? Post prodüksiyona odaklanmamız gerekirken çatışmayı körüklediğim için mi? Bugün masamdaki sukulentleri ve Aziz Dolly mumumu toplar mıydım?

Elektrikli sandalyeye doğru yürüyen bir mahkûm gibi koridorlarda ilerlerken midemde bir endişe vardı. Eğer bu proje başarısız olursa ya da yöneticiler filmin ilk kurgusundan memnun kalmazlarsa, sanat yönetmenliği kariyerime veda edebilirdim. İrlanda'daki evime de onunla birlikte. Eteğimi düzelttim ve bluzumu düzelttim. Vahşi bir korsan kraliçesi değildim ama roller derby ismim boşuna Dolly Pardon My French değildi.

Konferans odasının kapısı açıldığında tüm bu kabadayılık buharlaştı. Bay Sullivan, Seán'ın karşısındaki dikdörtgen masada Wendy ile birlikte oturuyordu. Mor halkalı gözlerinin arasında, burnunun köprüsünün üzerinde bir bandaj duruyordu. *Oh, Callum. Şu yaptığın pisliğe bak.* Elimden geldiğince profesyonel bir hava takındım, önce stüdyo sahibiyle, sonra da Wendy'yle tokalaştım. Seán'a dokunmaya cesaret edemedim. Yanına oturmam için işaret ettiklerinde, kimsenin fark etmemesini umarak yüzümü buruşturdum.

Göstermelik hoşbeşten sonra Wendy ellerini kavuşturdu. "Seán ile aranızda bu hafta sonu şiddete varan bir rekabet ya da bir tür çekişme olduğu dikkatimizi çekti. Diğer ekip üyeleri tartışmayı doğruladı ve saldırganın sizinle birlikte olan bir adam olduğunu söylediler."

Seán, geceyi kendi anlatısına göre gözden geçirmeleri için herkesin gözünü mü korkutmuştu? Anvi ve Rory'nin arkamı kolladığını biliyordum ama ya çalışanların geri kalanı? Herkes onun son sanat yönetmenini kovdurduğuna inanıyordu.

"Ben asla *arkadaşıma* böyle bir şey yapmasını söylemem. Ve bu, şey, sebepsiz değildi." Damarlarımda dolaşan adrenalin beni dilsiz ve beceriksiz yapmıştı.

Seán yüzünde ekşi bir ifadeyle, "Grup olarak işten sonra bir şeyler içmek için gittiğimiz barda bir yanlış anlaşılma oldu," dedi. "Bu da erkek arkadaşının bana saldırmasına ve tehdit etmesine yol açtı."

Seán acınası köpek yavrusu gözleriyle dikkat çekmek için bandajın ucunu karıştırdı. Wendy'nin ifadesi sempatiyle yumuşadı, sonra sert bakışlarını bana çevirdi.

Panikle birlikte boğazıma bir safra kaçtı. "Bu, bu şekilde olmadı-"

"O vahşi burnumu kırdığında sen orada bile değildin." "Bu doğru mu?" Wendy sordu.

Ellerim kucağımda iktidarsız yumruklar oluşturdu. "Bayanlar ."

"Bir dakika önce, o ve ben dart oynuyorduk. Bir baktım bana saldırıyor, Lark'la bir daha konuşursam beni öldüreceğini söylüyordu! Ona sadece iş arkadaşı olduğumuzu söyledim ama dinlemedi. Onunla çalışmak düşmanca bir ortam yaratıyor. Zihinsel sağlığım ya da üretkenliğim için elverişli değil. Burada sağlıklı bir profesyonel ilişki geliştirmek için elimden gelen her şeyi denedim. Bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum."

Delicesine korkmuş olmasaydım, gözlerim kafatasımın içinde geri yuvarlanırdı. Bu, müdürün odasında O Dedi, Bu Dedi oynayıp okuldan atılmaktan kurtulmaya çalışmak gibiydi.

"Dizi işi için yarışmadan çekilsin diye erkek arkadaşına Seán'ı dövmesini sen mi söyledin?"

"Tabii ki hayır!"

Bay Sullivan sessiz kaldı, her küçük tepkiyi ve enerji değişimini gözlemledi. Yumruklarımı sıktığımı fark etmişti ve ben de ellerimi kucağımda rahat tutmaya çalıştım. Artık düşmanca olarak adlandırıldığıma göre, bu etiketi onaylamak istemiyordum.

"Arkadaşım beni savunuyordu. Ama bunu ona ben *söylemedim*. Seán benim hakkımda... takım için son derece kişisel bir şey söyledi."

"Gördün mü, sonunda arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Lark," dedi Seán, sonra amcasına döndü. "Ben saldırıya uğramadan önce, o ve ben dostça bir raund yapıyorduk-"

Neyse ki Sullivan araya girdi. "Kişisel mi?"

Sean göz lazerlerini bana doğru tuttu. Wendy yaklaştı, ilgisini çekti.

Seán kollarını kavuşturdu. "Blue Star Studio'dan eski bir tweet buldum, merhum kocasının anısına düzenlenen bir bağış kampanyası. Kız kardeşi de şirket için çalışıyordu, bu yüzden büyük bir olaydı. Bu kamuya açık bir bilgiydi. Tek yaptığım sohbet sırasında meslektaşlarıma bundan bahsetmekti. Ama erkek arkadaşı bunu kışkırdı ve yanlış anladı."

Bunu çürütmenin bir faydası yoktu; Callum alkollü olmasa da kimse alkolün durumu etkilemediğine inanmazdı. Koltuğuma gömülme isteğimle savaştım ve bunun yerine omuzlarımı geriye ittim. Bunu açıklamak istemiyordum. Ya da yeniden yaşamak.

"Buraya taşınmadan önce kocam bir kaza geçirdi. Bu... Amerika'da kalmak istemememin nedenlerinden biri. Seán bu konuda yalan söylemedi," diye daralan boğazımın arasından geveledim. Her şey ortada olsa bile bunu söylemek hâlâ zordu. Bunu Callum ve Maeve ile daha yeni paylaşmıştım.

Sığ nefesler başımı döndürdü. Göğsümün içinde kalbim dışarı çıkmaya çalışıyordu. Onlara onun endişe trollüğü, grup ortamlarında otoritemi baltalaması ve küstah manipölasyonlarla sorumluluklarını başkalarına devretmesi hakkında her şeyi anlatmak istedim.

Sanki kapalı bir cam kavanozun içine hapsolmuş gibiydim. Seslenemiyordum. Yeterince oksijen çekemiyordum.

Wendy beni şüpheyile inceledi. Arkadaşlarım onun Seán'ın arkadaşı olduğu konusunda beni uyarmıştı. Görevleri "devretme" davranışına son verdikten sonra,

Güya benim adıma, Seán ve Wendy ile ilişkilerim daha da bozuldu. Ama kanıt ortadaydı: Üretimi önemli ölçüde azalmıştı. Seán o kadar uzun süre başkalarının emeğine bel bağlamıştı ki kendi başına ayak uyduramıyordu. Şaibeli davranışları bir yana, kıdemli baş animatörün tipik iş yükünü bile kaldıramazken sanat yönetmenliği işini hak etmiyordu.

Kutup girdapları Bay Sullivan'ın esrarengiz bakışlarından daha sıcaktı. Ve *nefes alamıyordum*. Parmak uçlarıma iğneler batıyordu. Ellerim ne zaman uyuştı? Astım krizi mi geçiriyordum - spontane, yetişkin başlangıçlı astım diye bir şey var mıydı? Yüzümü nötr, mülayim bir ifadeye zorladım. Tam bir çöküşün ve idiyopatik tıbbi acil durumun eşiğindeki bir kadın gibi değil.

Bir arada tutun. Profesyonel olun. Histerik olduğunuzu düşünmelerine neden olmayın.

"Bunun incitici olmasını asla istemedim. Kendini bu kadar kırılmış hissettiğin için de üzgünüm." Seán'ın yüzü sahte bir özür dileyici surat ifadesine büründü. Pekmezden daha kalın bir şekilde. "Umarım beni affedebilirsin ve tüm bu korkunç olayı arkamızda bırakabiliriz. Stüdyonun iyiliği için."

Manipülatif pislik ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sean beni Bir Numaralı Halk Düşmanı ilan etmeden önce beni gerçekten tanımaya çalışmamıştı. Klişelere ve önyargılara dayalı varsayımlarda bulundu. Travmamı bana karşı silah olarak kullandı. Şimdi de stüdyo başkanına karşı empatik kurbanı mı oynuyor? *Lütfen*.

Hiçbir şey yolunda değildi. Seán'ın en büyük acımı iş arkadaşlarımızın hepsine bir lokma dedikodudan daha fazlası değilmiş gibi anlatmasını affedemezdim. Şimdi beni bir acıma partisi ya da kara dul olarak görecekti. Blue Star'da işler böyleydi. Her şey değişti.

"Amca, yani Bay Sullivan, efendim, dizi hakkında," diye döndü Seán. "Bu stüdyoya sadakatten başka bir şey yapmadım. İlk günden beri değerimi kanıtladım ve bu terfiyi hak ediyorum. Hak ettiğimi biliyorsun. Sunumumu beğendiğinizi söylememiş miydiniz?"

"Henüz kararımızı vermedik."

Wendy Seán'a sempatik bir yarım gülümseme daha attı. Bu onun en iyi yarışmacı olduğu anlamına mı geliyordu?

Seán benden her şeyimi alıyor ve terfi ile ödüllendiriliyordu. Bu boğucu his, onun kendini beğenmiş yüzüne odaklanmamı engelledi. Tüm bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak istedim.

"İnsan Kaynakları her ikinizle de ayrı ayrı görüşecek." Sullivan kapıyı işaret etti. "Şimdilik izinlisiniz."

Diğer tarafta, Seán'ı paketlemek üzere masasına götürmek için bekleyen bir güvenlik görevlisi hayal ettim, sonra da çöplerin geri kalanıyla birlikte ait olduğu yere, kaldırırma. Ama bu şekilde olmazdı, değil mi? Onun gibi adamlar yaptıkları kötülükler yüzünden nadiren cezalandırılırdı. Özellikle de etrafındakiler konuşamayacak kadar korkmuşken.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Seán. "İyi günler dilerim."

Gitmeden önce Seán'a döndüğümde gözlerimden yaşlar süzüldü. "Lark," dedi. Ve bana *göz kırptı*. Bana göz kırptı!

Cam kavanoz patladı. Öfke ve korku parçaları sağduyumu, kendimi koruma içgüdümü kesti. Sesim duygusal, titrek bir patlamayla çıktı. "Söylediğin şey içler acısıydı ve o kırık burnu *hak ettin*!"

Bu haklı çıkma algısı karşısında soğukkanlılığını koruyan Seán, "Nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı görüyor musun?" diye mırıldandı.

"Yapacak işin mu senin?" Sıkılmış dişlerimin arasından tısladım.

Sullivan ve Wendy'ye omuz silkerek, "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum," der gibi baktı.

Göğsümde bir cehennem alevlendi. Kırılan camlar egomu yırttı ve kanattı. Ama başka ne diyebilirdim ki?

Wendy ve Sullivan birbirlerine esrarengiz bir şekilde baktılar. Hay aksi. *Lanet* olsun. Bunu neden söylemişim ki? Aylar süren ince zehirlemeden sonra nihayet sesimi bulmuştum ve bunu Seán'a bir çocuk gibi bunu hak ettiğini söylemek için mi kullanmışım? Neyim vardı benim böyle?

Sullivan takım elbisesinin ceketinden gümüş cep mendilini çıkarıp uzattı. Gözyaşları ve duygu seli yüzünden yüzünü okuyamadım. "Seán. Gidebilirsin."

Bana bir daha bakmadan yaptı.

Küçük ipek parçası için minnettarlıkla yüzümü kuruladım. Kalbim dört nala koşmaya devam etti. Ciğerlerimin dörtte biri dolmuştu. Vıcık vıcık olmuş cep mendilini geri vermeye çalıştım ama Bay Sullivan kibarca reddetmek için elini kaldırdı.

Konferans masasının altına sürünmek ve Singapur'a gitmek için yolumu kazmak istedim. Kimsenin adımı ya da utancımı bilmediği bir yerde yeni bir başlangıç yapmak. Bir yanıt formüle edemedim - beynim bir MacBook'un durmaksızın yüklenen gökkuşağı tekerleği gibiydi - konferans odasının kapısına doğru ilerlemek için ayağa fırladım.

"Lark, bekle." Bay Sullivan ellerini birleştirdi. "Çok özür dilerim-"

"Yöneticiler Cumartesi günü *The Pirate Queen*'in ilk bölümünü gösterdiler." Oh.

"bir geri bildirim aldınız mı?" Islak yanaklarımı sıvazlayarak burnumu çektim.

O duygusal patlama saçmalığından uzaklaşmak için.

"Çoğunlukla editörler için birkaç not var. Bir avuç yeniden çekim.

Genel olarak mükemmel görünüyor. Siz ve ekibiniz iyi bir iş çıkardınız."

Övgü karşısında mütevazı bir gülümseme takınırken gururla aşağılanma arasında bir savaş vardı. Ses tellerimi işbirliği yapmaya zorlarken parmak eklemlerim ıslak cep mendilinin etrafında kıvrıldı. "Teşekkür ederim efendim. Bu fırsat benim için çok önemliydi ve umarım bu tatsızlığı geride bırakabiliriz."

Gülümsemeye devam edin. Hareket etmeye devam edin. Ne kadar acıdığını bilmelerine izin verme.

CALLUM

"C Allum, flört etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden *alternatif* kaynaklar bulma cüretini gösterdim." Deirdre resepsiyonu döndürdü

masanın bilgisayar monitörünü bana doğru çevirdi.

Gözlerimi kısarak ekrana baktım ama ekran küçük metinlerle doluydu.
"Neye bakıyorum ben?"

"Yeşil kart arayan kadınlar için bir forum."

Fren lastikleri zihnimde gıcırdadı. "Hiç tanımadığım biriyle evlenemem.
Kurtçuk gibi davranmayı bırak."

"Eğer birini bulamazsan, seni benimle birlikte nüfus dairesine sürükleyeceğim."

Ona gevşek bir gülümseme attım. Daha önce de tehdit etmişti ama işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordum.

"Elbette gerçek bir evlilik değil, karşılıklı fayda sağlayan yasal bir düzenleme olacaktır. Pratik olmak zorundasınız. Ya da bu kadınlardan birkaçıyla tanışıp güvendiğin birini bulabilirsin. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ben yapmadım.

Müstakbel eşimi hayal etmek için kendime izin verdiğimde, beyaz duvağın ardındaki kalp şeklinde tek bir yüz aklıma geldi. Büyükbabamın parlayan claddagh'ını zarif bir parmak eklemine üzerinden geçirirken körfezin suları gibi gri-mavi gözler benimkilerle buluşuyordu. Onu ailemin evinin eşiğinden geçirirken, eski bir siyah-beyaz filmdeki iri yarı damat gibi coşkulu bir kahkaha.

Güvendiğim kişi buydu.

Lark'a neredeyse onlarca kez sormuştum. Sevişmenin tatlı ertesinde, köprücük kemiğini öptüğümde ve dünyada her şey yolunda görüldüğünde. Körfez boyunca yürürken ve balıkçıların kıyı boyunca ilerleyişini izlerken ya da ekranda bir film titrerken onun minyatür kanepesine sarıldığımızda. Her seferinde, duyarlılık ve korku karışımı bir duygu beni ondan uzak tuttu. İnsanları memnun etme eğilimi ve korkunç risklerin derin farkındalığı ile onu bu duruma sokmak yanılttı. Evlilikle ilgili takıntılarının bir önceki evliliğinin bitiş şeklinden kaynaklandığını doğrulamadan önce bile böyle hissediyordum.

"Başka bir yolu olmalı," dedim.

Ama yoktu. Büyükbabamın vasiyetini onlarca kez inceledim. Onun için vasiyeti yazan avukata göre, vasiyet çok sağlamdı. Ama çok yanlış geliyordu. Pádraig, aile şirketini açık artırmayla en yüksek teklifi verene satmak için mülkiyeti devralacaktı. Hepsi keyfi bir doğum günü yüzünden.

"Sadece üç ayın kaldı. Akli başında kim bu kadar uzun süredir tanıdığı bir adamla evlenir, tabii bundan bir çıkar sağlamaya çalışmıyorsa? Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştın, hakkını yemeyelim ama Willow Haven'ı elinde tutma şansın varsa *dün* başka seçeneklerin peşine düşmen gerekiyordu."

Gözlüklerimi çıkardım ve burnumun kenarını ovuşturdum. "Lark'a soracağım."

Deirdre kolumu tutarak, "*Ne dedin?*" diye bağırdı. Çok uzun zamandır tanımadığın bir arkadaşından bunu istemek çok fazla."

"Biz arkadaşlık. Ta ki... daha fazlası olana kadar. Ona bunu kesinlikle yasal bir düzenleme olarak sormayacaktım."

Avucunu yakar gibi kolumu bıraktı ve beni inceledi. "Ona aşıksın."

"Kendimi

durduramadım." "Ve seni

seviyor mu?"

Bakışlarım resepsiyondaki odak dışı eşyalar arasında kaydı. Lark beni seviyordu; buna inanıyordum. Ama bana aşık *miydi*? Aşık olsa bile bu kadar sert bir şey yapmak için yeterli miydi?

"Oh, Callum. Seni uyarmıştım."

"Biliyorum. Ve sen haklıydın. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Ama o çok şey yaşadı ve ben ona hiç teklif etmedim çünkü o kadar acıdan sonra bir ilişki istemiyor. Ömür boyu sürececek bir bağlılıktan çok daha fazlası." İçimi çektim. "Onu istediğimi biliyorum. Ve ortada üzülecek bir miras olmasaydı bile onu isterdim."

Deirdre'nin yüzünü şefkat kaplamıştı ama alnındaki derin yarıktan tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyordu. "Nasıl evlenme teklif etmeyi planlıyorsun?"

"Hey Saoirse, bir dakikan var mı?" Kollarım beyaz güllerle doluydu, beni takip etmesi için çenemi şapele doğru salladım.

Resepsiyonda, Deirdre tuş vuruşunun ortasında durakladı, Saoirse ve ben katlanır sandalyeler arasında yürürken etkileşimimizi izledi.

kasvetli bir alan. Otoyolda bir enkazın yanından sürünerek geçiyormuş gibi lastik boynuzluydu. Başını çevirdi, odaklandı. Ağzı açık. Keşke onu günün geri kalanında eve gönderebilseydim, sadece onu kişisel işlerimden uzak tutmak için bile olsa, ama çok meşguldük ve o da yatırım yapıyordu. Medeni durumumun onun iş istikrarına bağlı olması mesleki bir tehlikeydi.

Bebeğin nefesini kabarttım, hak etmediğim bir iyilik istemek için cesaretimi toplamaya çalıştım.

"Lark Amerika'ya geri dönmek istemiyor."

Saoirse'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Stüdyoda daha kalıcı bir pozisyon için başvurdu. Kalmaya çalışıyor."

"Bu harika. Siz ikiniz sonunda ... ?"

"Cumartesi için bir müzisyen tutmam gerekiyor. Bir kemancı. Kısa bir süre kaldı." Gözlerini kıstı. "Ne için, hizmet için mi?"

"Ona birlikte olmayı teklif ediyorum. Resmi olarak. Ayçiçekleri!" Ağzımdan kaçırdım, zihnim hâlâ dağınıktı. "Ayrıca büyük bir ayçiçeği siparişi vermem gerekiyor. Tanıdığınız bir çiçekçi varsa."

Lark'ı onun yaşadığı gibi sevmek istiyordum: yüzsüzce ve özür dilemeden. Hayatım boyunca çiçek kokusu yas ile ilişkilendirilmişti. Büyükanneimin doğum günü dışında çiçek almak için bir bahanem olmamıştı - zaten o hep çikolatayı tercih ederdi. Ama şimdi, Lark'a o kadar büyük ve neşeli bir şey vermek istiyordum ki, güneşin kendisi onun yanında sönük kalırdı.

Saoirse'nin kaşları çatıldı ve yüzünü sıcak bir gülümseme kapladı. "Beni avantajlar için kullanıyorsun, öyle mi?"

"Rakibinize gitmek daha mı kötü olurdu? En azından bir arkadaşımı destekleyebilirim," dedim. "Bunun mükemmel olması gerekiyor. Sana güveniyorum. Lütfen."

"Her iki hizmette de indirim alacağınızı bir an bile düşünmeyin." "Devam edin ve bir göt deliği ek ücreti ekleyin."

"Sen bir pislik değilsin. Plan nedir o zaman?"

"Ona bir şarkı yazdım. Bu gece prova için müsait misin?"

LARK

L Ast gecesi Callum'a ertelemek zorunda kalacağımızı söyledim. Artık leri için baskı altındaydım, kendimi Bay Sullivan'a kanıtlamam gerekiyordu, bu da *Korsan Kraliçe*'nin son düzenlemelerinde mükemmeliyet anlamına geliyordu. Onun destekleyici varlığını oksijen gibi arzulasam , dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Çok fazla şey tehlikedeydi. Haberler karşısında neredeyse rahatlamış görünüyordu, kendisinin de yorucu bir iş günü geçirdiğini söyledi.

Masam onun evine bakan pencereye bakıyordu ve ben de belli aralıklarla başımı kaldırıp pencereye özlem dolu bakışlar atıyordum. Saat yedi civarında kapısı açıldı. Koyu renk kot pantolonu ve botları içinde, vücudunun üst kısmını saran Henley'siyle Callum arabasına binmeden önce pencereme kaçamak bir bakış fırlattı.

Bu gece bir randevudan bahsetmediği için, dışarıdan yemek yemeye gittiğini düşündüm. Belki bana bir tabak bile getirecekti, daha önce çok yoğun olduğum zamanlarda olduğu gibi. Neredeyse ona mesaj atacaktım ama yüzündeki tuhaf ifade elimin telefonumun üzerinde donup kalmasına neden oldu. Bir saat geçti. Belki de market alışverişi yapıyordu.

Alışveriş. Belki de kanal kenarında sessiz, dalgın bir yürüyüşün tadını çıkarıyordu. İki saat.

Saoirse daha önce cenaze evine uğramıştı; ben eve geldiğimde teslimat kamyoneti kaldırımın kenarına park etmişti. İşe odaklanmaya çalışırken zihnimde senaryolar oynuyordu. Callum bir fıkra anlatıyor, ağzı genellikle sadece bana ayırdığı alaycı sırıtışla kalkıyordu. Saoirse onun kolunu sıkıyor. Bir öpücük için eğilmesi? Bir *anı* paylaşmak. Gümbürdeyerek araba yoluna geri döndüğünde saat on biri geçmişti ve ben tamamen darmadağın olmuştum.

Perdelerin arkasına saklanmış, pencereden onun ön kapıya doğru yürüyüşünü izliyordum, adımlarında belirgin bir coşku vardı. Bir melodi mırıldandı, derin notalar karanlıkta penceremden içeri süzölüyordu. Ön kapıda duraklayan Callum tekrar evime döndü. Ay ışığı gülümseyen yanaklarını aydınlatıyordu ve aceleyle aşağı inip nerede olduğunu öğrenmek istememek için tek yapabildiğim buydu. Ne olursa olsun duygularımı açıklamak.

Bunu kendime ben yapmıştım, uzun sürmeyeceğini bildiğim halde yandaki adama bağlanmıştım. Böylesi daha iyiydi; Callum ben onu incitmeden hayatına devam ediyordu. Bir randevuya gitmiş ve bundan zevk almıştı. Her zaman olması gerektiği gibi.

Ertesi sabah hayatımdaki tüm seçimlerimden derin bir pişmanlık duydum. Saatlerce animasyon örnekleri üzerinde çalışmaktan şaşı olmuş bir halde kafein aramak için dinlenme odasına girdim.

Anvi tezgâha yaslanmış, Betty Boop kupasından bir yudum alıyordu. Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, "Hikaye nedir?" diye sordu.

"Bu yüklü bir soru."

Kalın siyah saçlarını omzundan aşağıya doğru taradı. "Sorun kişisel mi yoksa profesyonel mi?"

"Her ikisinde de yanlış olan her şeyi düşünmek zorunda kalırsam beynim sızılaşır ve kulaklarımdan dökülür. O yüzden 'profesyonel' olarak bırakalım."

"Ah. Beni atlatma. Kız kardeşimin avukat olmasıyla ilgili olarak ailem bana dert yandığında beni dinledin ve ertesi gün beni neşelendirmek için bisküvi getirdin. Bunları geride bıraktık. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Callum'un dün gece biriyle çıktığına eminim. Sorun değil. Sadece keyfim kaçtı."

"Lanet olası piç!"

En azından biri benim adıma öfkелendi. Hak etmemiştim ama bütün gece kendime işkence ettikten sonra biraz onaylanmaya ihtiyacım vardı. Callum'a çıkmaya devam etmesini söylemiştim. Üzülmeye hakkım yoktu.

"değil; bir süre onu dışarı çıkarması için ısrar ettim. Ben sadece... ilişkilerinin bittiğini düşündüm."

Çenesi düştü. "Ve bu senin için sorun değil mi?" Ben soğukkanlı davranmaya çalışırken Anvi şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Vanilyalı krema dökmekle meşguldüm. "Bizim... um, Friends With Benefits durumumuz onu rahatsız eder. Hiçbir zaman resmi bir şey olmadığı için bilmemesi her iki taraf için de daha iyi olur."

Bu ilginç açıklama karşısında meraklanan kadın dudaklarını büzdü. "Bu onun önerisi miydi yoksa senin mi?"

"Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Her halükarda... eğer bir çift olurlarsa, yine de birlikte vakit geçirmemizi sorun etmemesini istiyorum. Bu yüzden endişeliyim."

"Bunu beklemezdim. Muhtemelen arkadaşlığınızı sadece prensipleri yüzünden bitirecektir. Yani sana bir baksana. Bomba gibisin."

"Ben sadece Callum için en iyisini istiyorum ve tabii ki onun ilişkisine saygı duyarım! Tabii ki ... anlaşmamıza devam etmeyeceğiz."

"Aksini söylemedim. Ama onun için ne kadar önemliysen, o kadar büyük bir tehditsin demektir. Ve Seán'ın burnunu kırmaya razı olduğuna göre sen de onun için çok şey ifade ediyorsun. Ayrıca, eminim diğer kadın ikinize elli metre yaklaştıysa bir şeyler olduğunu çoktan anlamıştır, güven bana. Eğer çiftlerse, erkeğiyle baş başa kalmaya veda edebilirsin. En iyi ihtimalle ara sıra grup buluşmaları ve sadece ikisi de bu konuda bir tartışmayı göze alıyorsa. Seni görmek için ne kadar mücadele ederse, o kadar kötü olurlar."

Elbette partnerimin arkadaş grubumuzdan biriyle yatıp yatmadığını bilmek isterdim. Güvensizlik, partnerlerimin öpüştüğü herhangi bir kadınla rahat olmama asla izin vermedi - derin, çok boyutlu bir bağ paylaştıkları bir kadınla bile. bir korku çalkalandı. Kupamı daha sıkı kavradım. "Bunu bilemezsin."

"Arkadaşınızın geçmişte ve/veya bariz bir şekilde ilgi duyduğu bekar birinin yanında refakatsiz olmasını ister miydiniz?"

"Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor." Çenem titremeye başladı. Anvi kaşlarını çattı, elini omzuma koydu. "Hem aşk hayatında hem de iş yerinde dramlarla uğraşıyorsun. Bu herkes için çok fazla olurdu."

Sen sadece bir insansın."

"Sözünü edeceğim *romantik* bir hayat yok," diye düzelttim. "Sadece post prodüksiyonun giderek daha fazla ele geçirdiği bir iş hayatı var. Bu teslim süresiyle, bir ilişkiye meyilli olsam bile buna zamanım olmazdı."

Ve Callum'un arkadaşlığının rahatlığını kaybetmekten korkuyordum. O benim sadece komşum değil, en iyi arkadaşım olmuştu. Daha fazlası. Çok daha fazlası. Hatta

aynı yatakta olmasak bile, onu hayatımda istiyordum.

"Lark?" Wendy'nin parmak eklemleri dinlenme odasının açık kapısına vurdu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Korku beni boğazımdan öyle bir yakaladı ki "evet" diyemedim bile.

Anvi parmaklarını kavuşturdu ve "sen halledersin" diye mırıldandı. Wendy'yi koridorda takip ettim ve İnsan Kaynakları'na giden labirentte ilerlemek yerine benim ofisime girdi, bunu takdir ettim. Kendi alanımda yapacağım bir konuşma biraz daha rahat olurdu.

Kapı tıkırdayarak kapanırken kalbim boğazımda düğümlendi. Wendy kollarını kavuşturdu ve masama yaslandı. Endişeli bir manken gibi sertçe yanında durdum. Oturmak onu sadece göz hizamın üstüne çıkaracaktı ve eşit bir zemin yanılsamasına ihtiyacım vardı.

"Başka birinden duymadan önce, Seán'ın diziyi aldığını size bildirmek istedim."

CALLUM

"I yapmamalıyım. Prömiyerimizden önce yapmam gereken çok şey var," dedi. Lark'ın donuk gözleri benimkilerle zar zor buluştu. Belli ki iş baskısı

Öğleden sonra Hello Kitty pijamaları ve dağınık saçlarıyla dairesinin kapısında durması da bunu kanıtlıyordu.

"Hadi ama. Scooter sürmek için mükemmel bir hava. Akşam yemeği için seni eve götüreceğim." Alt dudağını dışarı çıkararak, "Beni yalnız göndermezsin değil mi?" diye sordum.

"Ama nasıl binileceğini bilmiyorsun."

"Aynen öyle. Sen olmasan ilk trafik ışığında dururdum."

"Tamam." Kendine ince bir gülümseme verdi. "Sadece o ego darbesi yüzünden."

"Ah evet. Beceriksiz bir adamı kurtarma fırsatından daha cazip bir şey olamaz."

"Hiçbir fikrin yok." Neşesiz bir şekilde güldü. Ruh halinin bir kısmı iş rekabetiyle . Lark'ın endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Elbette onu dizinin sanat yönetmeni olarak seçeceklerdi.

Bu öğleden sonra ona tüm bunları unutturmak için kendime söz vermişim. Garajda bekledim ve Lark şortunu giyerken Saoirse'ye bir mesaj attım. Bale pembesi kaskının yan tarafını ayçiçeği çıkartmaları süslüyordu. En sevdiği çiçek olduğunu Saoirse ile konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan hatırlıyordum. Benim kaskım doğal olarak siyahtı. Lark Lambretta'ya kasksız bindikten sonra sipariş etmişim.

Lark'ın macera duygusu beni ona aşık etti. Bu duyguyu bastırmak, yabani ve nadir bir çiçeği koparıp bir fanusun altında solmasını izlemeye benzerdi. Yan perde hava yastıkları ve emniyet kemerleri olmadan iki tekerleğe binmesi konusunda asla tam olarak rahat olamasam da, onun neşesini de asla engelleyemezdim. Sadece bir kask takabilir, Aziz Christopher'a bir dilekçe mırıldanabilir ve dayanabilirdim.

Sevmek, riski kabul etmek demektir. Dürüst olmak gerekirse, yarım asırlık scooter birine kalbimi vermekten bin kat daha güvenliydi ve ben bunu aylar önce yapmışım.

"Bundan emin misin?" diye sordu kaskının kayışını ayarlarken. "Kesinlikle."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana nereye döneceğini söyleyeceğim. Bu bir sürpriz."

Lark scooter'ı çalıştırırken vücudumdaki her sinir zar zor dizginlenen bir enerjiyle titreşti. Lambretta bir benzin pufuyla gürleyerek canlanırken kıkırdadı. Bunu yapabilirdim. Belki de. Lark bana korkularıyla yüzleşebileceğimi gösterdi ve ben de yüzleştim. Bizim için.

Üzerine tırmandım ve sırtışıma bastırdım. Parmaklarım belini çevreledi. Sıcaklığı giysilerime güneş ışığı gibi yayılıyor, tüm bedenime iyimserlik ve olasılık aşıyordu.

Galway'deki dikkatsiz sürücüler beni çok zorladı ama Connemara'ya doğru yola çıktığımızda sanki havadaymışız gibi hissettik. Rüzgar, scooter'ın ışığının üzerindeki uzun sinekliğin etrafında uğulduyordu. Büyükanneimin doğduğu topraklarda küçük kulübeler, tarlalarında otlayan tıknaz midilliler vardı. Trá an Dóilín'e -Mercan Kıyıları- yaklaştığımızda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Lark motoru kapattı, kaskını çıkardı ve saçlarını salladı. Kaskları scooter'ın arkasına yerleştirdim. Patlıcan rengi bulutlar öğleden sonra gökyüzünde üzerimize doğru süzülüyordu. Köpüklü dalgalar kumdan değil, mercana benzeyen sayısız kireçlenmiş deniz yosunu parçasından oluşan sahili yalıyordu. Lark avucuna bir avuç dolusu aldı ve birkaç parçasını cebine önce inceledi. Duygusalılığı beni memnun etti.

"Bakın!" Foklar deniz mavisi suda oynaşıyordu. Dalgaların üzerinde sallanan başlarını göstermek için kolumdan tuttu.

"Piknik için bir şeyler hazırlamalıydık. Bir dahaki sefere," diye güvence verdim ona. Bir *dahaki sefere* o kadar çok zaman olacaktı ki.

Telefonum cebimde titredi. Lark dalgaların parçaladığı bir kaya parçasına tırmanırken bir göz attım. Saoirse cevap vermişti. Bir emoji beni hiç bu kadar endişelendirmemişti. Konfor alanımdan çoktan kilometrelerce uzaklaşmıştım. Kaya havuzunun üzerinde tüneyen Lark'ın kolları vahşi bir Valkyrie gibi açılmıştı. Rüzgâr saçlarını savuruyor, sandaletli ayaklarının dibindeki gelgit havuzunda anemonlar sallanıyordu.

"Bir siren gibi görünüyorsun," dedim. "Ya da bir tanrıça. Venüs de Milo'nun daha az kabuklu ve daha çok kıyafetli hali."

Kirpiklerini kırıştırdı. "Bir tanrıça, ha?"

"O kadar muhteşem ki, şarkı söyleyebilirim."

Şaşırtıcı karşısında gözlerini devirerek eğlendi. "Eğer ben bir siren isem, şarkı söylemeye başlamayacağımı umsan iyi edersin. Kan davan yoksa tabii.

denizcilere karşı ve işe ihtiyacım var."

Kıyıya geri dönmesine yardım ettiğimde elinin terli pençemden kaymaması bir mucizeydi. Fark ettiyse de bir şey söylemedi. Telefonum yine çaldı. Muhtemelen Saoirse'dir. Lark'ın büyük açıklamadan önce onun adını ekranımda görüp yanlış bir fikre kapılmasını hayatta istemezdim. Bunu hiç yüksek sesle söylemese de Saoirse tarafından tehdit edildiğini hissettiğini söyleyebilirdim. Buna gerek yoktu. Ama kıskançlık mantıksız bir canavardı. Aidan'ın The Hare's Breath'te Lark'ı çapkınca tutuşunu hatırlayınca dişlerini geçirdi içime. Aynı şekilde hissettiği için onu suçlayamazdım.

Aslında, belki de bu korkunç bir plandı. Bir ömür boyu formaldehit dumanı beynime işlemiştir.

Telefonumun sesini duyunca gülümsemesi ince bir porselendeki kılcal çatlaktan başka bir şeye dönüşmedi. "Dün gece dışarı çıktın mı?"

Yutkundum. "Evet."

"Güzel. Buna sevindim." Çekingen sesini teslimiyet doldurdu. Gerçekler artık içimde tutamayacağım kadar büyüktü. Nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyordu. *Ya şimdi ya da asla.*

Lark tekrar dalgalara döndü. Derin bir nefes aldım ve şarkı söylemeye başladım. Tüm duygularımı şarkı sözlerine dökerken gözlerimi kapalı tuttum. Bakamazdım, henüz değil.

*Kalbim bir davul gibi güm güm
atıyor dudaklarının tadıyla,
Ciğerlerindeki tatlı nefesi.
Düşmemeye çalıştım ama yenik düşmek zorundaydım.*

İlk mısrayı tamamlarken bir gözümü açtım. Huşu Lark'ın yüzünü kaplamıştı, elleri kalbinin üzerindeydi. Hemen arkasında Saoirse duruyordu. Lark kendini o kadar kaptırmıştı ki, bir bando takımı bile ona sinsice yaklaşabilirdi. Kemanın ilk akordu arkadan görünmeden geldiğinde yerinden sıçradı. Kimin çaldığını görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama ben bağlılığımı ifade ederken odağımı sadece Lark'ta tuttum.

Bu doğaçlama serenatla kime kur yapıldığı hiç belli olmazdı. Her nota ona aitti.

*Çok uzun süre duygularımı ayrı tuttum
Gerçek sensizdir,
Yarım kalmıştım.
Nasıl dövüleceğini öğrettiğin içi boş bir göğüs.*

*Kum saatinin kumu bitene kadar
kalbini kucaklayacağım,
Avucumun içinde.
Bu hayat üzerine yemin ederim, senin yanında duracağım.*

Gözlerine su hücum ettiğinde koroda farkına vardı. Ne kadar basit olsalar da, sözlerim onu gözyaşlarına boğmuştu. Yapılması gereken bir şey daha vardı. Kemanın tatlı notaları şarkının bittiğini işaret ediyordu ve eşlik eden müzisyen selam verdi. Daha önce hiç düzgün bir balad yazamamıştım. Melodi hiçbir zaman sorun olmamıştı; sözler benden kaçıyordu. O kapımdan içeri dalıp açık paketimi tutarak hayatımı rengârenk bir maceraya dönüştürene kadar tüm fikir soyuttu.

Lark sayesinde artık plajda şarkı söylemek ve artistik patinaj kıyafetleri giymek gibi aptalca şeyler yapıyordum.

"Ben... ne... Callum..."

Lark'ın narin ellerini tuttum. "Bunun adı Larksong."

Mavi-gri gözler benimkilere baktı. Dipsiz, arkasındaki okyanustan daha derin. "Bu bir rüya gibiydi. Sesin, şarkı ve... bunu sen mi yazdın? Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum."

Parmak eklemlerini öptüm, büyükannemin altın kladdağını bir tanesine takmak için her zamankinden daha çok yanıp tutuşuyordum. Düşüncelerimi o kadar meşgul eden yüzük şimdi cebimde bir delik açıyordu. Tamamen yeni bir endişe türü. Heyecan ve korku mide bulantısıyla sarmalanmıştı. Her seferinde bir adım.

"Dün gece prova yaptık. Ben de oradaydım." Kemancıya başımı salladım. "Teşekkürler, Saoirse."

"Benim için zevkti," diye cevap verdi. "Merhaba, Lark."

Biraz şaşkın görünen Lark, bir gözünün altındaki yaşı silerken "hey" dedi. Sessiz bir ritim geçerken kimse ne söyleyeceğinden emin değildi. "Bu çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Ben size sonra yetişirim. İyi eğlenceler." Saoirse göz kırptı ve kanarya yakalamış kedi gibi gülümseyerek topuklarının üzerinde sahile doğru yürümeye başladı. Belki de onu yumuşatan bu aşık bakışıydı ya da pusuda bana yardım etmesi için ona para ödemeye çalışmışım. Reddetmişti.

Lark neredeyse belli belirsiz nefes verdi. Rahatlamıştı. "Cal, bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en romantik şeydi."

"Eğer kalacaksan, tamamen birlikte olmamızı istiyorum. Gerçek bir çift."

Tereddütü ve titreyen çenesiyle nefesim kesildi. Bir şey. Vardı.

Yanlış. Gözlerinden yaşlar fışkırdı.

"İşi ben almadım. Seán'ı seçtiler."

Hayır, vurulmadım. Nefesim tamamen kesildi, sanki yine okul bahçesinde on bir yaşındaymışım da karnıma yumruk yemişim gibi. Her zaman olduğum gibi sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kaldım. Oltaya takılmışım ama hâlâ inatla çırpınıyordum. Bu benim hatam mıydı? Rekabetine yapılan bir saldırı yardımcı olamazdı.

"Ne dedin? Neden bana söylemedin?"

"İzin olmadan kalamam ve bu sadece onaylı işler için. Ve... İnternette listelenen hiçbir şey işe yaramıyor. Dublin'de bile. Bütün gece iş bulma sitelerini aradım."

"Bunu . Yapmak zorundayız."

Lark hiç bu kadar kırılmış görünmemişti. Deniz meltemi onu alıp götürecektik kadar kırılıyordu.

Elini sıktım ve keskin, ıslak mercan parçalarının arasında tek dizimin üzerine çöktüm. "Evlen benimle."

Umutsuz zamanlar ve
hepsi. "Ne?"

"Lark Thompson, senin kocan olmak istiyorum." Cebimden yüzüğü çıkardım ve havaya kaldırdım. Güneş ışığı, taçlı bir kalbi kucaklayan ellerin ikonik tasarımında parılıyordu.

"Evlenmek ... benim için mi yoksa *senin* için mi?"

"Bizim için. Elbette evlenirsek sorunlarımız çözülür. Sen kalabilirsin, ben Willow Haven'da kalabilirim. Gerisini halletmek için ihtiyacımız olan tüm zamana sahip oluruz. Ama ben seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum, *mo chuisle*. Bugünden başlayarak."

Gözlerinde ikiz belirsizlik kasırgaları çalkalanıyordu. Bana güvenirse onun güvenli limanı olurdu.

"Bu ne anlama geliyor? Bana daha önce de böyle seslenmiştin."

Gözlerimi kırptım. Teklifime cevap vermeyecek miydi? Benden kaçmak onun yapacağı bir şey değildi.

"*Mo chuisle?* 'Benim nabzım' demek. Daha önce hiç anlamamıştım, başka birinin kan pompalamanızın arkasındaki itici güç olmasının ne anlama geldiğini, ama bu doğru. Lark, gülüşün beni acil bir kan nakli gibi kurtardı. Gülüşün tüm kan hücrelerimin dans ettiği bir şarkı. Dokunuşun beni karanlıktan canlandırdı. Sen benim nabzımsın. Etrafım ölümle çevriliyken bile bana yaşadığımı hissettiriyorsun."

Lark bana hayatında duyduğu en dokunaklı şeymiş gibi baktı. Omuzlarının düşmesinden de anlaşılacağı üzere en acı verici şeydi. Yüzü kapandı, elini geri çekti. Bir adım geri atarken ayaklarının altında mercanlar çıtırdadı. Esneyen bir uçurum gibi hissettiren bir adım.

"Cal, benim için çok şey ifade ediyorsun. İlk tanıştığımızda hayal edebileceğimden çok daha fazla, ama tekrar evlenmek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Kimseye bunu yapamam. Bir daha olmaz. Bu sana haksızlık olur."

Cevapsız kalan sorum aramızda dolaşırken boğazımda düğümlendi. Yavaşça ayağa kalktım. "Ben Reese değilim ve sen de o olay olduğunda olduğun kişi değilsin."

"İlişkiler hakkında söylediğim hiçbir şeye dikkat etmedin mi? Çocuk sahibi olmakla ilgili söylediklerime? Birinin eşi olmak kaldıramayacağım bir sorumluluk. Onu sevdim ama bu yeterli değildi. Evliliğimi bir arada tutamadım ve bunun doğrudan sonucu olarak olanlara bak."

"Bu senin hatan değildi. Onu tanımıyor olabilirim ama eminim ki kontrol edemediğin bir şey yüzünden kendini sonsuza dek cezalandırmanı istemezdi. Senin yeniden mutlu olmanı isterdi."

"Reese'in ne isteyeceği konusunda uzmansın, ha?"

"O zaman ne istediğimize odaklanalım. Sen kalmak istiyorsun. Ben de senin kalmanı istiyorum. Bu birlikte olmayı mümkün kılacaktır."

"Callum, ikimiz de bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk. Ve ben anlaşmamızdan daha fazlası için hazır değilim."

Ne söylerse söylesin, gerçeği biliyordum: Aramızda özel bir şey vardı. Zamansız olsa da, büyümüştü. *Biz büyümüştük*. Birlikte büyüdük.

"Yersiz suçluluk duygusu seni rahatlatmayacak. Beni uzakta tutarak da olmaz. Kocanızın ölümü için *bizi* cezalandırmayı bırakın."

"Yanlış yerde değil. Onu o arabaya üzgün bindirdim. Çok bencildim. Ve bu değişmedi - sana ihtiyacın olanı veremeyeceğimi *bildiğim* halde senden istediğimi aldım. Aradığın *kişiyi* bulman gerekirken ben dikkatini dağıttım."

Bir adım öne çıkarak mesafeyi kapattım. Alçak sesle, "Senden başka kimse umurumda değil. Bunu göremiyor musun?"

Gözyaşları Lark'ın yanaklarını ıslattı. "Bu işe başladığımızda söz vermiştin..." "Seninle başkası için pratik yapmak amacıyla yatmadım."

Sessiz kaldı. Köpüklü dalgalar ayaklarına doğru sürünürken kollarını kavuşturdu.

"Senden karım olmanı evlenmem gerektiği için istemiyorum; seni istediğim için istiyorum. Cenaze evini değil. *Seni istiyorum*. Başka kimseyi değil. Bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum ama her seferinde bir gün, el ele vereceğiz. Paten kaymaktan ya da scooter sürmekten daha tehlikeli olamaz."

Hüzün gözlerini doldurdu. Titreyen bir nefesle, "Keşke evet diyebilseydim ve işi elinde tutmana yardım edebilseydim. Ama gerçek olmasını istiyorsan bunu yapamam."

"Sadece dene. Bunu istemek korkunçtu ama seni sonsuza dek kaybetme korkusuyla kıyaslanamaz bile." Ateşli yalvarışımın ardındaki sefil ses

kendi kulaklarım için tanınmazdı. "O zaman ben de Amerika'ya taşınırım. Hiç evlenmek zorunda kalmayız. Asla."

"Göçmenlik bu şekilde yürümez, Cal. Ve Willow Haven'ı kaybedersin. Benim için tüm hayatını bırakacak mısın? Ailenin mirasına sırtını mı döneceksin? Hayır. Her şeyi feda ettiğine pişman olacaksın. Bana kızacaksın."

Kollarımı yana açarak karşılık verdim: "Sen her şeysin."

Nem gözlük camlarımı buğulandırdı. Çaresizlik ruhumun derinliklerinden yukarı doğru tırmandı ve toplayabildiğim her inanç zerresiyle son bir çağrı yaptı.

"Birlikte *çalışıyoruz*. Sana şarj olman için yumuşak, sabit bir yer veriyorum. Sen de bana enerji ve cesaret veriyorsun," dedim. "Buna bir şans ver. Seni mutlu etmeme izin ver. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun."

Lark'ın başı öne eğikti; bana bakmıyordu.

"Callum." Adımın sesinden daha önce hiç nefret etmemiştim ama kulağa çok yenilmiş gibi geliyordu. Kendisinin merhameti hak etmediğine inanan birinden merhamet için bir yalvarış. "Yapamam."

LARK

E Motivasyonel yüzleşme hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştı ama bu kaçınma seviyesi beni yeni bir dibe sürükledi. Otomatik pilotta Lambretta'ya tırmandım. Tek başıma. Tekrar koşuyorum. Callum'u en kötü şekilde terk etmek korkak.

Belki de onu sahilde mahsur bıraktım çünkü Galway'e dönüş yolunda vücuduna baskı yapma fikri işkence gibi geliyordu. Onun içten açıklamasından sonra, bununla nasıl başa çıkabilirdim? Hayal kırıklığı ve duygusallık içimde savaşıyordu ve ben farkına bile varmadan, yarattığım sorundan kendimi uzaklaştırmak için üzgün bir çabayla motoru devirerek yine o takla atma eğilimlerine kapılmıştım. Aramıza kaç fiziksel kilometre koyduğumun bir önemi yoktu. Suçluluk duygusu acımasız, yorulmak bilmeyen bir gölge gibi hızıma ayak uyduruyordu.

Evlenme teklif ettiği ana kadar, bağlılığın neden bu kadar korkutucu olduğunu tam olarak anlamamıştım. Bu, Reese ile yaşadığım yıkımın aynısına karşı savunmasız olmak anlamına geliyordu. Hayat bir anda patladı, paylaştığımız aşk kendi içine çöktü ve karanlık bir şeye dönüştü.

Yıkıcı. Callum'u önce ben terk etseydim, o beni terk edemezdi. Korkunç, beklenmedik trajediler iyi insanların başına gelirdi; Reese'in kendisi de bunun kanıtıydı. Callum'un işi de bunu ciddi bir şekilde hatırlattı. İçgüdülerim ve kendimi korumam beni onu geride bırakmaya yönlendirdi. Mantık değil. Affedilemez derecede bencilce bir seçim yaptığım için daha az utanç duyduğumdan değil. Aksine, ne demek istediğimi ifade edebileceğimden çok daha iyi kanıtlıyordu: Kırılmışım. Onun için hissettiklerime rağmen, ona temel şefkati bile gösteremiyordum.

Callum'un şarkısı ve omuzlarının çöküşü eve dönüş yolculuğum boyunca aklımdan çıkmadı. Yemyeşil manzara geçip giderken, kendime daha kötülerini de yaşadığımı hatırlattım. En iyi arkadaşımı kaybetmişim. Sevdiğim bir adamı. Şimdi aynı kişide ikisini birden kaybediyordum. Dalgaların donuk uğultusu ve kemanın ballı sesiyle birlikte kulaklarımda ince notalar yankılandı. Callum gözlerimin içine bakıp bağlılık şarkısı söylediğinde ona inanmışım. Ve bize inandım. Kuşkusuz, kısa bir an için kendimi o ana .

Onun *mo chuisle* açıklaması, göksel sesinin oluşturduğu bulutu buharlaştırdı ve beni paraşütsüz bir şekilde doğrudan Dünya'ya indirdi. Nabzı. Vicdanen kalbini ellerime teslim etmesine izin veremezdim.

Bir yanım tedbiri elden bırakıp onunla evlenmeyi arzuluyordu - geçici bir süre için de olsa, Willow Haven'da kalabilsin diye. İçten içe, beni sevdiğini hep biliyordum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum çünkü o zaman sorumlu davranıp kendi iyiliği için onunla ilişkiyi kesmek zorunda kalacaktım. Callum söz konusu olduğunda da bencildim. Bak bizi nereye getirdi. Kendime biraz viski içip yuvarlandıktan sonra hayatına devam edeceğini söyledim. Eninde sonunda aradığını bulacaktı. Tek umudum, kalbini paramparça ederken işi almasını sabote etmemiş olmaktı.

Eve döndüğümde beni devasa, neşeli çiçekler karşıladı. Sarı, kahverengi ve yeşilden oluşan bir patlama yaşam alanını doldurmuş, tezgahın ve masaların üzerinde ayçiçeği vazoları vardı. Kaskım yumuşak bir gümbürtüyle yere çarptı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Bir keresinde, anahtarlarımı çalışma masamda unuttuktan sonra kendimi dışarıda kilitlemişim. Callum kilidi açmama yardım etmişti ve ben de bir daha olmasın diye yedek anahtarı ona emanet etmişim. Yani birisi, belki Deirdre, anahtarları teslim etmek için daireme gelmişti. Çok düşünceliydi; onu hak etmediğimin bir kanıtı daha.

Suçluluk duygusu içinde, mutlulukları ruh halimle uyuşmayan çiçekleri görmemek için gözlerimi kapattım. Topraksı ayçiçeği kokusu bana onların varlığını hatırlatmak için havayı kokluyordu. Her bir *taç* yaprağı bir ithamdı: *seni seviyor, seni seviyor*. Ve onu şiddetle sevmeme rağmen, aslında ilişkimizdeki her yaprağı sıyırmış ve yüzüne "*seni sevmiyor*" diye bağırıyordum. Bunu söyledikten sonra başka ne yapabilirdim ki? Bana böyle dedikten sonra... böyle *sorduktan sonra*?

Cebimdeki hafif uğultu duygusal çöküşümü kesintiye uğrattı-Callum. Onu aramak için sahilde bırakmışım. Onunla konuşamazdım, henüz değil. Bu düşünce kalbimi kırdı. O en çok arzuladığım kişiydi. İşle ilgili bir meslektaşım olabilirdi ama söndürülmesi gereken mesleki yangına öncelik veremezdim. Şimdi olmazdı. Onu vapur sandığı sehпасının üzerine fırlattım ve kanepeye çökerek durana kadar dinledim.

Belirsiz bir süre ağladıktan sonra masama geçtim, geçici olarak görmezden gelmeyi planladığım işimin yanında başka bir buket duruyordu. Bir ev kedisi gibi onu yerden yere vurmaya çalıştım. Houdini garip bir şekilde sessizdi. Genellikle akşamın bu saatinde tekerleği, karalamalarım için gıcırtilı bir soundtrack sağlardı.

"Hey kızım." Kafesin kapısının menteşesi gevşemiş gibiydi ama bunu fark etmedim bile. Uyuduğu tiki kulübesi şeklindeki içi boş hindistan cevizini kaldırdım ve

yatak takımını bir kenara fırçaladı. Gitmişti.

"Houdini? Harriet?" Sanki bir fare onun adını duyunca ya da dostça bir dil tıklamasıyla gelecekmiş gibi. Mandaldaki dar bir şerit dikkatimi çekti. Oradan sıkışmış olmalı. Gevşediğini fark etmemiştim. Aslında, post prodüksiyon ve dizi için rekabet dikkatimi yiyip bitirdiği için geçen hafta boyunca ona fazla ilgi göstermemiştim. Callum da bu arada lezzetli bir dikkat dağıtıcı görevi görüyordu.

"Kahretsin," diye tısladım, kendime öfkeliydim. Her şey için. Bir çizgi film olmadığı sürece, dokunduğum her şey boka dönüşüyordu ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bir kemirgene bile bakamıyordum... ve Callum *onu hayatta tutan nabzın* ben olduğumu mu söylemişti?

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp Houdini'yi aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Dolaba göz attım. Pırıltılı gala elbisem bir suçlama gibi asılı duruyordu. Onu satın aldığımda Callum'la birlikte kırmızı halıda yürüdüğümü hayal etmiştim. *Korsan Kraliçe*'yi ilk kez gösterirken alçak salon ışığında onun profilini inceliyordum. Cannes ya da Sundance'e kıyasla Galway animasyon festivali küçüktü ama yine de uluslararası ilgi görüyordu. Küçük filmimiz bunu hak ediyordu. Bu giysi İrlanda'dan ayrılışımın habercisiydi. Seán'ı düşündüm, kendini beğenmiş ve terfiden emin, ve onu dikiş yerlerinden parçalamak istedim. Çünkü aynı şeyi ona yapamazdım. Ya da kendime.

Artık kesinlikle yeniden çizimlere konsantre olamıyordum. Buzdolabına gidip biraz peynir çıkarıp ağzıma bir avuç atarken (hey, biraz süt ürünü her zaman kalp ağrısına iyi gelir) onlara dokunmadım. Küçük kaçağı cezbetmek için yere bir dilim koydum. Belki Houdini'yi yakalama şansım vardı. Daireyi dizlerimin üzerinde dolaşp mobilyaların altına bakmam sonuç vermedi.

Çiçekler küçük dairenin her odasını, hatta banyoyu bile süslüyordu. Kaçış yoktu. Hafif, çimenli kokuları tüm mekâna sinmişti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, yatağımın altına bakmak için el fenerini almak üzere telefonumu elime aldım. Cevapsız mesajlar ve aramalar kilit ekranını dolduruyordu, hepsi de tahmin edilebileceği gibi aynı kişiden geliyordu.

Eve sağ salım döndüğünü haber ver. Lütfen.

Kalbini kıyma makinesine atmış olsam da güvenliğini önemsiyordu. Nefesimi tutarak ölçülü bir yanıt verdim, durdum ve tekrar başladım.

Ben geldim. Lütfen beni biraz yalnız

bırakın. Hemen ekranımda yazmayı gösteren noktalar belirdi... ancak bir mesaj olmadan durdu. Acaba o da benim yanlış başlangıçlarıma şahit olmuş muydu?

Zihin okuma yetersizliği yüzünden işkence çekiyorum. Bir tane daha ekledim. Callum her zaman tek bir metin üzerinden asla tam bir düşünce iletemeyeceğimi söylerdi.

Çok özür dilerim.

Yanıt olarak hiçbir nokta gelmedi ve mesajları durdu.

CALLUM

A Lark'ın kız arkadaşım olmasını istemek riskli olurdu; karım olması için ona yalvarmak ise düpedüz gülünçtü. Paniğe kapıldım ve şimdi kibrimin bedelini ödüyordum. Lark beni sahilde, parmaklarımın arasına sıkıştırdığım eski claddagh ile aptal gibi bıraktığında, Saoirse'yi arayıp beni istemeyi düşündüm. Ama kimsenin yüzüne bakamadım. Bana mesaj atıp evlenme teklifinin nasıl gittiğini sorduğunda cevap bile veremedim. Saatlerce tuzlu dalgalara boş boş baktım ve konuşmayı zihnimde tekrar tekrar canlandırıdım. Lark'la aramızda olduğunu bildiğim bağ ile beni geride bırakma şeklini bir türlü bağdaştıramıyordum. Sanki zaten onun hayatında bir yabancıymışım gibi. Güneş ufkun ötesine kaydıktan çok sonra, bir taksiyi eve çağırdım, hala olması gereken şeyin beklenmedik sonucundan rahatsızdım.

Romantik bir akşam.

Lark ertesi sabah evime doğru bir bakış bile atmadan kapısından çıktı. Biliyordum çünkü o KinetiColor'daki son günlerinden biri için çıkana kadar pencereden dışarı baktım. Yandaki olmaya geri döndüm. Her şeyden çok, yeniden yakın hissetmeyi arzuluyordum. Bir şakayı paylaşmak için

ya da sıradan bir dokunuş. Eğer bedeli buysa, arkadaşlığımızı korumak için arzularımı bastırırdım. Pahalıydı ama öderdim. Muhtemelen çoktan Amsterdam'a, New York'a ya da Seul'e bir bilet almıştır.

İçmek için çok erken. Yatağa dönmek için çok geç. Parmaklarımı piyanonun tuşlarına koyarak ağıtımı müziğe dönüştürdüm. Yankılanan notalar salona yayıldı. Ama duyguları tam olarak yönlendiremiyordum. Melodiyi zihnimde duyabiliyordum, tıpkı Lark'ın kahkahasının hayaleti gibi, ama yazıya dökmek o kadar kolay değildi.

Ağzımdaki tükenmez kalem kapağını tükürerek defterime ara için bir not düştüm. Plastik yerde sekti ve şöminenin önüne yuvarlandı. Saatlerdir bunu yapıyordum. Aşk yaşayan bir şeydir. Yabani çalılar gibi büyür, her şeyi ele geçirir. Aşk beni rehin almıştı. Lark bir şekilde yolunu bulup yoluna etmeyi başarmıştı; ben ise diken ve sarmaşıkların altında sıkışıp kalmıştım.

Odağım tekrar komşu dairenin ikinci kat penceresine kaydı. Onu düşünmeden bir daha asla pencereye bakamayacaktım. Gözlüklerimi çıkardım ve burnumun kenarını ovuşturdum.

Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmış, sevgimin bu kadar derin ve tüketici bir şekilde yayılmasına izin vermişim?

"Günaydın!"

Deirdre ve Saoirse birbirlerine koyun gibi bakıyorlardı. Suçluluk duygusu halsiz ruh halime işliyordu. Willow Haven'ı bırakıp Lark'ın peşinden Teksas'a dönmeye o kadar hazırdım ki, ama bu Deirdre'yi nerede bırakacaktı? Homurdanarak kapağı anahtarların üzerine kapattım.

"Aman Tanrım! Cesetlerden daha kötü görünüyorsun." Deirdre tıraşsız yanaklarıma ve göz torbalarımın bakarken *tsk*'ladı.

havaalanında ek ücret gerektirir. "Kötü bir doz mu aldınız? Bir şeyler döndüğünü duydum."

"Hasta olduğunu sanmıyorum," diye gönüllü oldu Saoirse, tezgâhın üzerine bir gül demeti bırakırken.

Deirdre farkına vararak kaşlarını çattı. "Lark hayır mı dedi?"

Sefilce başımı salladım. Deirdre çoğu zaman "ben demiştim" demeyi pek sevmezdi ama yine de beni uyarmıştı. Bunu söylemesine gerek yoktu.

"Bize bir dakika izin verir misin?" Saoirse sordu.

Deirdre bir fincan çayın iyi olacağını söyledi ve çıkışını yaptı.

"Mesajıma hiç cevap vermedin. Bunun her şeyin yolunda gittiği anlamına geldiğini umuyordum." Saoirse elini omzuma koydu. Yer açmak için yana kaydım ve piyano sırasının üzerindeki dar alanı paylaştık.

"Lark'la ilk tanıştığımda da böyle oturmuştuk," dedim otomatik olarak. Bu dokunaklı anı şimdi acı vericiydi, tıpkı çocukken en sevdiğim ayakkabılarımı eskittiğim ama yine de giymekte ısrar ettiğim zamanki gibi. Kendimi iyi hissetmemi sağlayan birkaç şeyden birini bırakamıyordum.

Ve gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Saoirse sessiz piyanoya bakarak kaşlarını çattı. "İşler istediğin gibi gitmediği için üzgünüm Callum. Ne olsun, olağanüstü bir jestti. Ve o anda ne kadar etkilendiğini kendim de gördüm."

Omuzlarım çöktü. "Birlikte geçirdiğimiz kalan zamanı mahvettim."

"Prova yaptığımız gece bana Lark'ın sana tekrar yazman için ilham verdiğini söylemiştin. Yeniden şarkı söylemen için. Nasıl biterse bitsin, sana sesini ve özgüvenini geri getirmene yardımcı olacak bir şey verdi."

"Birini önemsemenin bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum."

Deirdre bana dumanı tüten bir kupa uzatırken "Yas tutuyorsun," dedi. Ben de minnetle kabul ettim. "Senin dostluğunu kaybetmek. Gelecekteki sen

hayal ettim. Bu da geçerli bir keder şeklidir."

"Burada bu kadarını söylemek saygısızlık gibi görünüyor."

Deirdre başını salladı. "Yatırdığınız neredeyse her ruh şu anda hissettiklerinizi hissetti. Eminim pek çoğu buna katılmayacaktır."

Saoirse, "Sana sarılabilir miyim?" dedi. İçgüdüsel olarak gerildim. Bunu fark eden Saoirse geri adım attı. "Sorun değil. Boş ver."

"Um, evet. Tamam."

"Tamam mı?" Beni hızlıca, platonik bir şekilde sıktı.

"Ona sarılmama hiç izin vermedi ve ben onu neredeyse yirmi yıldır tanıyorum!" Deirdre şikayet etti. "Eğer bir tane alırsa..."

Kalın kolları lavanta kokulu ikiz anakondalar gibi arkadan boynuma dolandı. Beni anne kucağıyla sarmaladığında, üretilmiş bir teslimiyetle iç çektim ve bir kolumu sıvazladım. Deirdre de aynı şekilde göğsümü okşadı.

Homurdandım. "Bu hiç olmadı."

Saoirse, "Gizli duygularınız bizimle güvende," dedi.

Deirdre kıkırdayarak beni bıraktı ve resepsiyona doğru yürüdü. "Çayını iç. Bir fincandan sonra her şey daha kontrol edilebilir geliyor."

"Teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Sen benim için kendi kanımdan daha çok ailemsin." Rahatlatıcı demin tadını çıkardım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Teşekkür kalbimdeki boşluğu doldurmayacaktı ama bir anlamı vardı. Saoirse'ye döndüm. "Ve sana teşekkür ederim. Her şey için. Arkadaşlığınız benim için çok şey ifade ediyor."

Piyanoyu ve çılgınca karalamalarla dolu not defterini işaret etti. "Müzik yardımcı olacaksa, grupla çalmaya her zaman gelebilirsin. Çocuklar seni sevdi."

"Bunu aklımda tutacağım."

LARK

T Yerdeki tabağa bıraktığım peynir gitmişti. Küçük farenin gelip koklamasını bekledim ama o koşarak gelmeden önce uyuyakalmıştım. Görünüşe göre Houdini son kaybolma hareketini yapmamıştı. Umut, göğsümde eski bir neon tabela gibi titreşti.

Bir anı yükseldi: Callum'la birlikte evdeki çöplerden labirent inşa ediyordu. Ona zarar vermeyecek bir tuzak kurabilir miyim?

Teslimat kutuları, bant ve bir paspas kovanı topladım. Kartonu kullanarak, onun ağırlığı altında devrilecek olan kovanın ortasına doğru giden bir rampa yaptım. Dalış tahtasına benziyordu. Houdini yiyeceğe doğru gittiğinde, yiyecek düşecek ve onu güvenli bir şekilde içine bırakacaktı. Kutuların geri kalanı derme çatma merdiven görevi gördü ve yem olarak fıstık ezmesi sürülmüş peynir kullandım.

İlişki dinamitini şehitlik ateşiyle patlatmamın üzerinden yedi gün geçmişti. Bir uçağa atlayıp herhangi bir yere gitmek ile yerimde kalmak arasında gidip geliyordum ama bugün ruh halim daha hafifti. Cielo az önce

UT Southwestern'deki lisans eğitimini başarıyla tamamladı. Planlandığı gibi, kutlamak için beni ziyarete geliyordu.

Geçen hafta kuzenimin gelişini heyecanla bekliyordum. Şimdi kuzenime İrlanda'nın en güzel yerlerini gösterme fikri bana ironinin acımasız bir cilvesi gibi geldi.

Havaalanındaki taksinin arkasından ona el sallarken Lo'nun ısıltılı gülümsemesi kalbimi ısıttı. Karamel rengi saçlarını iki küçük, dağınık topuz yapmış, el çantasını arka koltuğa atmış ve beni gecikmiş bir sarılmayla boğmuştu.

"Nasılsın?"

"Pekâlâ. Şimdi burada olman daha iyi."

"Bana ihtiyacın vardı," dedi basitçe. "Tabii ki geldim."

Acımı saklamak otomatik bir savunma mekanizması haline gelmişti ama ondan nasıl saklayabilirdim ki? Beni en savunmasız anımda görmüştü. Ona zaten telefonda Cliff's Notes versiyonunu vermiştim. Taksi havaalanı trafiğinden şehre doğru ilerlerken, Cielo'nun Galway'in ilk izleniminin tadını çıkarmasına izin verdim. Sokaklarda sıralanan tüm bağımsız dükkânlar ve kafeler, modern sanat eserlerinin yanındaki eski binalar. Camı açarak arka koltuğa temiz hava ve müzik sesi girmesini sağladı. Kabus dolu haftamın kısaltılmamış versiyonu bekleyebilirdi.

Taksi çitlerle çevrili çıkmaz sokağa girip de Willow Haven görüldüğünde, Cielo Callum'u görebilmek için boynunu bükte. Tabii ki, isim dışında tamamen İrlandaca olan ahşap tabelayı hâlâ güncellememişti. Dönmeye zahmet etmedim; muhtemelen morgda saklanıyordu. Gül bahçesi bile ihmal edilmişti, tabii ben isteyken kasıtlı olarak ilgilenmiyorsa.

"Burası mı? Callum'un evi mi?" Lo çitin üzerinden bahçeye baktı. "Aslında gerçekten çok şirin. Bu mahalledeki her şey çok sevimli."

Kısa ve bitkin bir onaylamayla gözlerimi kapattım. "Onu görmeyeceksin, istediği zaman tam bir münzevi oluyor. En iyisi bu."

"Kim demiş?" diye cevap verdi. Gözlerini Willow Haven'dan ayırmadan, ben basamakları tırmanırken arkamdan geldi ve elindeki çantayla üçüne de vurdu. "Bana anlattığına göre, ayakları yere basan bir tipmiş. Sen kolayca hayallere kapılıyorsun, bu her zaman kötü bir şey değil. Bence ikiniz birbirinizi çok iyi dengeliyorsunuz."

"Fark etmez. Bu film bittikten sonra, stüdyo bana başka bir proje vermezse kalamayacağım."

"Bana cevap verin: Göçmenlik yasaları ve miras hükümleri engel olmasaydı, ne yapardınız?"

"Ben... Callum'un mutlu olmasını isterdim. Tamamlandı. Benimleyken yapamaz-"

"Sana tam olarak nasıl mutlu olacağını söyledi," dedi Cielo. "Sen duymak istemedin."

İnkâr edilemez bir suçluluk duygusuyla anahtarlarımı kilide soktum. Kapı açıldığında düzinelerce ayçiçeğini gördüm. Buranın bana ait olduğunu gösteren pek bir şey yoktu; burayı gerçek anlamda sahiplenmek istememiştim. Ama devasa çiçeklerle doluydu.

Cielo onlara bakakaldı. "Ayçiçeği patlaması gibi bir şey."

"Evet. Cal onları sevdiğimi hatırladı." Yaprakları arasında dış saklıyorlarmış gibi ihtiyatla baktım. Mikro koltuğun üzerindeki renkli minderler bana Callum'la geçirdiğim film gecelerini hatırlatıyordu. Çarşaf larım bile onun şahane, temiz kokusunu muhafaza ediyordu ama sabah yastık kılıfımı burnuma götürdüğümde kokunun çoktan solmuş olduğunu hayal kırıklığıyla fark ettim.

Lo el çantasını koltuğun yanına yuvarladı ve yolculuktan bitkin düşmüş ve geri dönüştürülmüş hava gibi kokarak yere yığıldı.

"Eve gitmek istiyorum," dedim ve o ayakkabılarını çıkarırken yanına çöktüm. En azından biri burada kendini rahat hissediyordu.

"Hayır, . Yine kaçıyorsun."

En son acı dolu anılarla çevrelendiğimde ben de bundan nefret etmiştim. Onları paketledim. Goodwill'e ve annemin garajına attım. Doğruca Callum'a koştum. Hazır olmamama ve onu hak etmememe rağmen.

Nereye gidersem gideyim, burası için acı çekerdim. Müzik, harabeler ve Guinness'in acı köpüğü. Çiseleyen yağmur, yemyeşil çimler ve ofisimin penceresinin önünden akan Corrib nehri. İş arkadaşlarımın iyi huylu şakaları. Evim olarak görmeye başladığım adam.

"Onunla evlenemem. Biz çıkmıyoruz bile! Ve o müstakbel Bayan Flannelly ile tanışmaya çalışırken onun yörüngesinde kalmak doğru değil. Benimle yeterince zaman harcadı ve bir teslim tarihi var."

"Seninle tanıştı ve sen tanıdığım en iyi insansın. Evet demek zorunda değilsin ama ayrılmak zorunda da değilsin. Seni Amerika'ya kadar takip edeceğini mi söyledi?"

Kendimi bir topun içine sokarken ayaklarım bacaklarımın altında kıvrıldı. Konuşma beni dikenli ve savunmacı hissettirdi, bir kirpi gibi geri çekildim. "Beni seçmesi ona her şeye mal olur. Bütün mesele işini kurtarmaktı. Onu seviyorum. Bunu feda etmesine izin veremem. Ayrıca çocuk istiyor, unuttun mu?"

"Neden bahsediyorsun sen? Her zaman anne olmak istedin. Yıllardır Notlar uygulamanda bebek isimlerinin bir listesini tutuyorsun. Austin'deki banyonda yumurtlama kitleri gördüm."

"Bekle. Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Ben tampon arıyordum, çok teşekkür ederim."

Gözlerim yaşardı. Blue Star'da terfi aldığımda Reese ve ben hamile kalmayı süresiz olarak ertelemiştik. Bir sürprizin üretimi aksatmayacağından emin olmak için RIA taktırmıştım. "Reese denemek istedi ama ben kendime odaklanıyordum. Daha zamanımız olduğunu düşündüm."

"Başarınızı kutladı. Belki beklediği için hayal kırıklığına uğradı ama *Shoelace*'ın muazzam fırsatını anladı. Henüz hazır olmamanız sorun değil. Ya da bu konuda fikrini değiştirmiş olman." Lo omuzlarıma sıkıca sarıldı. "Ama olan hiçbir şey senin suçun değildi. Hayat sana kötü bir el dağıttı. Bazen en iyi insanların başına gelir. Bu senin sevgiyi ya da bir aileyi hak etmediğin anlamına gelmez, eğer hâlâ istediğin buysa."

"Ben de bir bebek istiyorum ama bir fareye bile bakamıyorum."

"Kendine çok uzun zamandır yalanlar söylüyorsun, sevgilim. Artık bunları öğrenmenin zamanı geldi."

Geçen hafta boyunca dinlendiğim için yatağım taşlarla da doldurulmuş olabilirdi. Jet lag Lo'yu ele geçirdikten sonra uzun süre boş duvarıma baktım. İçi boş bir plastik *gümbürtüsü* beni uyandırdı, ardından en hafif gıcırta geldi. Houdini! Yatak odamın köşesindeki kovaya doğru koşarken çoraplarım yerde kaydı. Arka ayakları üzerinde doğrulmaya çalışan farem kovanın pürüzsüz kenarlarını tırmalıyordu.

Onu kucağıma . Minik kaçış sanatçısının tek bir bıyığı bile yerinde değildi. Yuvarlak bedenini yanağıma yasladığımda yumuşak tüyleri tenimi okşadı.

Çenem titredi. Houdini sadece küçük bir fareydi elbette, ama o benimdi. Bu yaratık ona bakmam için bana güvenmişti. Bana baktı, kokladı

masumca havaya bakıyordu. Sanki sessiz egzersiz arkı ve boş kafesi krizimi daha da canlı hale getirmemiş gibi.

"Seni tuttum. Güvendesin kızım."

Tanrı biliyor ya, bir bebek için hazır değildim ama belki de tamamen ümitsiz vaka değildim. Kendimi çocuk yetiştirmeye uygun olmadığımı ikna etmek, ruhumdaki hayal kırıklığını ve acıyı daha katlanılabilir hale getirdi. İki yıl boyunca kendime bekâr kalmanın sorumlu bir davranış olduğunu söylemiştim. Belki de bu doğru değildi.

Houdini'yi yaşam alanına geri götürdüm, onarılmış kapı mandalını iki üç kez kontrol ettim.

Seán'ın yeni dizi için sanat yönetmeni terfisi aldığı duyurulduktan sonra işe döndüğümde bana sempatik bakışlar attılar. Bunun ne kadarının işten, ne kadarının da yirmi sekiz yaşında dul kaldığımı artık bilmelerinden kaynaklandığını bilemiyordum. Callum'un barda sarhoş olması ve benim masum bir adama saldırı düzenlemem gibi olayların rakibimin versiyonunda yaratıcı özgürlükler kullanıldı. Belki de bakışların hepsi sempatik *değildi*.

Sullivan ve The Suits son *Korsan Kraliçe* düzenlemelerimi onaylarsa, bu KinetiColor stüdyosundaki son zamanım olabilir.

Sisli sabahları ve kanallar boyunca yürümeyi özlediğim gibi burayı da özleyeceğim. Anvi'nin çalışırken kulaklığındaki eski Adele şarkılarını mırıldanmasını. Rory'nin fosforlu kaleminden ilham alan moda anlayışını.

"Bizi bırakamazsın!"

Rory ben daha ofisime varmadan koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. Stüdyoya en son geldiğimde, o korkunç haberi aldığım da bana sarılmışlardı. O günler önceydi. O zamandan beri evden çalışmayı tercih etmiştim. Şimdi tek yapmam gereken revizyonları teslim etmek ve ofisimi toplamaktı.

Gözyaşlarımı bastırdım ve boğazımda aniden düğümlenen kayanın etrafında yutkundum. "Keşke kalabilseydim."

Anvi bana hüznü bir gülümseme verdi. "Seni özleyeceğiz, Teksas."

Rory de onu kucakladı. Ağlamak istemiyordum. İsteksizce kendimi altı kollu kucaklamadan kurtardım. Hüzünlenirsem kendimi gerçekten küçük düşürecektim.

Ofisime varmadan önce geçmem gereken bir sıra masa daha vardı. En sert Grace O'Malley tavrımı takındım, omuzlarımı geriye attım ve yürüyüşe başladım. Yirmi metrelik alan, orada kimin oturduğunu bildiğimde destansı bir meydan okuma gibi geliyordu.

Seán bir kalemi parmaklarının arasında lanet olası bir Bond kötü adamı gibi döndürdü. "Günaydın patron."

Belki de Callum şiddet konusunda haklıydı. Tamam, pek sayılmaz. Ama Seán'ın gözlerinin altında kalan morluk izlerini ve burnundaki yeni eğimi fark ettiğimde, küçük bir parçam yardım edemedi ama keşke ben de tatmin olsaydım dedi.

Odaya sessizlik çöktü. Çantamın askısını öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım deriye battı. "Tebrikler," diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim. Darılmaca gücenmece yok değil mi?"

Seyirciler vardı ve ben şimdiden profesyonel görünmüyordum. Teker teker parmaklarımı kayıştan ayırdım ve uzattım. Bir zeytin dalı. Derimden öfke fişkırıyordu, ona ılık bir tokalaşma verdim.

Seán alıştırılmış bir kayıtsızlıkla masaya yaslandı. "Ee, Amerika'ya geri mi dönüyorsun?"

"Eminim duyduğunuza memnun olmuşsunuzdur." "Hepimizin bir yeri var."

Geniş ve modern mekânda tek bir kişi bile kıpırdamadı. Anvi bir elini kalçasına koydu, gözleri nefret dolu yarıklar halinde kısıldı.

"Bu iş yetenekli bir sanatçı olmaktan çok daha fazlası, Seán. Liderlik ve ekip çalışmasıyla ilgili."

Mırıldandı. "Kudurmuş bir köpeği iş arkadaşının üzerine salmak hangi kategoriye giriyor?"

Çileden çıkarıcı derecede kendini beğenmiş bakışlarından kaçınarak, gözlerim masasını kaplayan efemeranın üzerinde gezindi. Seán'ın oğullarının Gaelic futbol takımına koçluk yaparken ve kızının dans resitaline katılırken çekilmiş fotoğrafları. Babalar Günü için el yapımı kartlar. Çocuklarına daha iyi bir hayat sunmak için terfi almaya çalışıyordu. Monitöründe silindir şapkalı bir fare resmi gördüm. Bir kirpi, gine domuzu, sincap ve sincap huşu içinde alkışlıyordu. Renkler aşırı doymuştu ve Beatrix Potter'dan esinlenen büyüleyici estetiği bozuyordu.

"Nedir bu?" diye sordum. Uyuşukluk hislerimin üstesinden gelmişti. Bir anda, Seán'ı ofisimde eskiz defterimi açmış bulduğumda kaçamak bakışlarını hatırladım. Damarlarımda kan kaynıyordu ama tek yapabildiğim çalışmamın onun tarafından bozulmuş haline bakmaktı. Beden dışı deneyim böyle bir şey miydi?

"Dizi bölümleri arasında oynayacak kısa filmler üzerinde çalışıyorum." Bilgisayar monitörünü kapattı ve içindeki kanıtlar yok oldu. "Ama buradaki işiniz bittiyse bu sizi ilgilendirmez."

Bu beni motor fonksiyonlarımın kontrolüne geri döndürdü. Duygularımı kontrol ettiğimden değil.

Lanet parmağım siyah monitöre saplandı. Houdini'nin sihirbazlık numarası yaptığı aynı sahneyi görüntülemek için tekrar açıldı. Ağzımdan tiz sesler çıktı ama umurumda değildi. Bırakın histerik görüneyim. "Acımasız olduğunu biliyordum ama hırsızlığa başvuracağını hiç tahmin etmemiştim!"

"Senden çalmak mı? Başarılı olmak için seni kopyalamama gerek yok."

Kesinlikle hayır. Benzerliklerin tesadüf olduğuna inanmam için beni gazla aydınlatamazdı. Tekrar barışı korumak için kendimi küçültmek için çok fazla şeyle uğraştım. Ayrıca, sanat hırsızlığı bir savaş eylemiydi. Çok sevdiğim Moleskine eskiz defterimi çantamdan çıkarıp masasının üzerine koydum ve ilgili çizime kadar açtım. Nefesler tutuldu ve mırıltılar yükseldi.

"Sandığın kadar özel biri değilsin tatlım. Bir hayvanın üzerine şapka çizen ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun?"

Sesimi yükselterek ve titreyerek karşılık verdim. "Benimkiyle aynı. Bu bir tesadüf değil. Evcil fareme dayanıyor. Bunu onun için yaptım-"

Callum. Projeye Callum'a bir hediye olarak başlamıştım. Sadece onun için, büyüye inanmayan şüpheci Veba Faresi'ni tanıttım. Sonunda Havarti onu ikna etti. Bir tarih aşığı olan Cal, gerçek Harry Houdini'nin ünlü şüpheciliğine yapılan göndermeyi takdir edecekti. Bu, evcil hayvan için bir teşekkür ve dostluğumuzun bir kutlamasıydı. Bir veda hediyesi. Ama şimdi veda etmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim.

Dolly ne yapardı? Ya da Grace O'Malley? Kavga ederlerdi.

"Sanatımı aşırıldığını öğrenmeyeceğimi mi sandın? Tüm konseptimi?"

Seán, proje hayata geçip yayın platformunda yayınlanana kadar Amerika'ya dönmüş olacağımı düşündü. Ve İrlanda'da sözde yılan *yoktu*. Ha. Sean bunun yanlış olduğunu kanıtladı. Uzun süre boyunca, İrlanda'da

Herkesin beni sevmesini istiyordum. Hayat, onay vermek istemeyen birinden onay almak için çok kısaydı.

"Senin derdin ne be Seán?" Anvi ağzından kaçırıldı.

Seán kıvrandı. Öfke sersemliğimin arasından, Wendy'nin iş arkadaşlarından oluşan kalabalığın arasındaki varlığını fark ettim. Sonra personel kümesi bir yol açmak için ayrılırken Sullivan öne çıktı. Boğazını temizledi, hesapçı gözleri ben ve yeğeni arasında gidip geliyordu. "Lark, eğer bu suçlama konusunda ciddiysen, özel olarak konuşmamız gerek."

O ana kadar onun varlığını bile fark etmemiştim.

"Bu ofisteki herkes bilmeli ki bunlar onun çizimleri değil. Bunlar benim." Ellerim titreyerek eskiz defterimi kaldırdım ve ofisin geri kalanının görebilmesi için etrafta gezdirdim. "Bu eskizleri *aylar* önce yaptım."

Teker teker yüzleri şaşkınlıktan öfkeye döndü.

Yüzü kızaran Seán tükürdü, "İnanılmaz. Ben çizdim. Ben . İşi aldım. Tartışma bitmiştir."

"Wendy'nin ofisi, Bayan Thompson," dedi Sullivan. "Şimdi."

İnsan Kaynakları departmanına doğru başını salladı. Wendy ve ben ayrıldık ve konuyu görüşmek üzere onun ofisine doğru yola çıktık, o ise Seán'la konuşmak üzere geride kaldı. Kaybedecek neyim kalmıştı ki? Rakibine saldırması için bir vahşiyi gönderen bir kara dul olarak itibarımı mı? En azından sanatsal ve etik ilkelerim vardı.

Geçen sefer korkum beni konuşmaktan alıkoymuştu ama bu sefer kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Bu başka bir panik atak olmayacağı anlamına gelmiyordu. Wendy'nin ofis kapısı kapandı ve birbirimize baktık. Seán ne diyordu?

amcasına ne diyecekti? Bu insanları avucunun içine almıştı. Wendy'nin onaylamayan yüzünden, bunun Seán'ın seriyi kazanmasına misilleme olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Muhtemelen kapı dışarı edilmeden önceki son zayıf çamur atma girişimim gibi görünüyordu.

Sullivan odaya girdi ve acı dolu bir an boyunca sessizce bana baktı. Ağzımdan kelimeler döküldü.

"Efendim, neye benzediğini biliyorum. Ama bu açık bir hırsızlık vakası. Bu eskiz defterini her gün yanımda taşıyorum ve öğle tatilinde çizimler yapıyorum. Bir süre önce Seán ofisime tek başına geldi. Sadece meraklı olduğunu düşünmüştüm. Ama çalışmamı toptan çalmış. Size projemi getirip bunu kanıtlayabilirim."

CALLUM

Er şey birkaç ay, gün, hatta saniye içinde değişebilir. Beklenmedik ve trajik olaylarla uğraşmak benim işimde yaygındır. Lark tam tersini yapmış, fırtına bulutuma gökkuşağı gibi davranmış, kasvetli bir manzarayı aydınlatan tek güneş ışını olmuştu. Yan dairenin penceresine bakıp da onun yatağında sarmaş dolaş uzanmış, buharlı nefeslerimizle buğulanan camdan aşağı süzülen yağmur damlalarını izlediğimizi nasıl hayal edemezdim?

Çıplak ten mi? Sanki o gidince güneş parlamayı kesecekmiş gibi hissediyordu.

Hazırlık odasının kapısı pat diye açıldı. "Callum!" Deirdre son zamanlarda aşırı endişeli bir ses tonuyla konuşuyordu. Bana sarılmasına izin verdiğim için böyle oldu.

Bir çift pensle bir A/V fişini salladım. Deirdre geri çekildi ve gözlerini yan yatan çıplak bedenden kaçırdı. Delikler pislik demektir.

"Tanrım. Beni uyarabilirdin." "Kapıyı çalabilirdin," diye karşılık verdim.

"Burada neler olup bittiğini , eski müdürüme rahatsız edici derecede benzeyen bir vücuda tecavüz edişinizi izlemek arasında büyük fark var.

büyük bir alçıpan dübeliyle. Dürüst olmak gerekirse Bay Milton çok daha kötüsünü hak ediyordu."

"Neye ihtiyacınız var?"

"B planına baktınız mı? Yeşil kart forumunda kulağa hoş gelen bazı bayanlar var. Onlarla tanışmak için hala zaman var. Kendine yardım ederken başkasına da yardım edebilirsin."

Bunu bir yanıtla onurlandırmadan dikkatimi başka yöne çevirdim. Sızdıran bir anüs bu konuşmaya tercih edilirdi. A/V fişini yerine iterek Deirdre'ye endişesini nereye koyabileceğini etkili bir şekilde söyledim. Yüzünü buruşturdu.

Pes ederek forsepsi dezenfektan dolu bir leğene attım ve adamı sırtüstü yatırdım. Emin olmak için bir çift plastik tulumu leğen kemiğine kadar kaydardım. Bay Milton zaten bir sızıntıcıydı ve Dublin'de gömülmeye mahkumdu.

"Birkaç küçük kredi için ön onay aldım. Pádraig'i kendi payını bana taksitle satması için ikna etmeye çalışıyorum."

"Ona ödeme mi yapacaksın? Ve borca mı gireceksin?"

"Teklifimi reddetti, O'Reilly & Sons akbabalar gibi etrafta dolanıyor. Pádraig bu işi sonuçlandırmak için Edinburgh'dan buraya geliyor. O'Reilly ile olan ilgilerini kaybetmeden önce anlaşmayı tamamlamak için can atıyor ve eğer erken bırakırsam bana küçük bir pay vermeye hazır."

"Ama bunu yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Yapmayacağım. Ama teklif hala , sen ve ben evlenebiliriz."

"Elbette. Benim gibi yaşlı bir kadını kabul edecekseniz," diye gülümsedi.

"Umutsuz zamanlar."

"Umutsuz önlemler."

Hafifçe kıkırdadı, sonra ayıldı. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum. Emin misiniz?"

"İstikrarınızı tehlikeye atmaktan nefret ediyorum. Belki O'Reilly seni kadroda tutar ama benim söz hakkım olmaz. Burada olanlar üzerinde kontrol sahibi olmamın tek yolu bu." Deirdre ve ekibin geri kalanının işlerini kaybetme düşüncesi, her şeyin ötesinde, beni hasta ediyordu. Yıllardır büyükannem ve büyükbabama sadıktı. Hatta bu sadakat duygusu ve kariyer güvencesi için benimle *evlenmeye* bile razı olmuştu. Lojistiği uzun uzun tartışmıştık ve bu iyiliğinin karşılığında kurtarılmasına yardım edeceği şirkette ona nasıl bir hisse teklif edeceğimi konuşmuştuk. Zaten aileden sayılırdı; teklifinde en ufak bir romantik duygu olmadığından emindim. Eğer bu onu Yılın Çalışanı ödülüne aday yapmazsa, ne yapardı bilmiyorum.

Büyükannemin vasiyetini yerine getiren kişi, yani belgeyi hazırlayan kişi, karşı teklifte bulunmaya gücüm yetmezse başka bir yol araştırmanın boşuna olduğunu söylemişti. Büyükannem yıllardır ona güvenirdi.

Resepsiyon zili çaldı ve Deirdre ayaklarını sürüyerek kapıdan içeri girdi, bir süre sonra da geri döndü. "Genç bir kadın sizi soruyor."

Gözlerimdeki umudu görünce başını salladı. Lark değildi. Tabii ki değildi; burası bir iş yeri idi. Koruyucu giysilerimi çıkarıp ellerimi yıkadım ve bir dakika sonra resepsiyona geldiğimde dalgalı esmer saçlarıyla belli belirsiz tanıdık bir yüzle karşılaştım. Bu andan önce onu sadece küçük bir ekranda, şüpheli bir Wi-Fi bağlantısı sayesinde dalgalı bir şekilde görmüştüm.

"Cielo?" diye sordum. Lark ona genellikle Lo derdi ama bu lakabı kullanmak bana doğru gelmiyordu.

Gülümsedi. "Ölüm Meleği."

Bana böyle seslenmesi garipti. Kuzeniyle aralarında bir şaka olmalı.

"Lark seninle mi?"

"Aslında burada olduğumu bilmiyor. Bir toplantı için stüdyoda." "Tamam," dedim dikkatlice.

Cielo avucuma bir USB bellek sıkıştırdı. "Bunu izle."

"Anlamıyorum."

"Aylardır üzerinde çalışıyor." "Film mi?"

"Düşündüğünüz kişi değil."

Şimdi kafam daha da karışmıştı. Yuvayı bulmak için Deirdre'nin bilgisayarını karıştırırken, görevi iptal etmek için elimi geri çektim ve USB belleği Cielo'ya geri uzattım. "Eğer benim almam gerekiyorsa, Lark kendisi getirebilir. Burada hoş karşılanıyor, biliyorsun. Onu uzaklaştıran ben değilim."

Lark özellikle yer istemişti. Çok yakın, çok uzak. Her nefes alışımında onun için acı çekiyordum. Düzinelerce kez, neredeyse yan kapıya yürüyecektim, ama kendimi bundan vazgeçirmiştim. Saygıdan dolayı. Daha fazla reddedilme korkusuyla. Yakında aramızda bir okyanus uzanacaktı. Kulağa dayanılmaz geliyordu.

"Ama onun için mi savaşıyorsun?" Cielo elini sallayarak sordu.

"Denediğimde yüzüme patladı."

"Sadece mirasın uğruna evlenme teklif etmedin, değil mi?"

"Onu seviyorum." Sesim kararlıydı. "Düşündüğümünden çok daha fazla. Ona, onun için her şeyden vazgeçebileceğimi söyledim."

Deirdre'nin gözleri bana kaydı. Artık her şeyi feda etmeye hazır olduğumu biliyordu. İşi de dahil. İhanet bulmayı beklerken, empatiden başka bir şey bulamadım. Hatta saygı.

Cielo bakışlarımı tuttu. "Geçmiş göz önüne alındığında, Lark'a seninle evlenmesini teklif etmek son derece aptalcaydı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Güven bana,
biliyorum." "Bir
daha sorma."

"Yapmayacağım." İçimi çektim ve yere baktım. "Yarın kamu hizmeti ofisinde bir randevum var."

Çenesi açık kaldı. "Ciddi misin? *Kiminle?*"

Deirdre dikkat çekici bir şekilde öksürdü ve Cielo yaşlı kadına göz kırptı. "İster inanın ister inanmayın, bir sonraki en iyi seçenek bendim," dedi nazikçe.

"Lark hayır dedi diye bu konuda aceleci davranmayın!"

"Zamanım kalmadı ve babam karşı teklifimi kabul etmeyecek," diye açıkladım. "Her şey bitti. Sonuna kadar gidebilmem için hemen ruhsat başvurusunda bulunmam gerekiyor."

"Bak. Kuzenim cehennemi yaşadı ve hayatta kalmak için bir erkeğe ihtiyacı yok. Ama sen onun için önemlisin. Sana plajda her ne söylediyse, gerçek bu."

"Başka seçeneğim yok."

Cielo ikna olmuş görünmüyordu ama eminim Lark ona bunu açıklamıştı. "Madem öyle diyorsun. Sadece bunu al." Belleği cebime koyana kadar bana sertçe baktı.

Deirdre yumruğunu masaya vurdu. Abajur sallandı. "Eğer şu anda bunu çalmazsan, bana yardım et, seni kendim bir vazoya tıkacağım-"

" ne ise, seyirci önünde izlemek istemiyorum."

Cielo resepsiyon masasının üzerindeki bir not defterine cep telefonunu karaladı. "Benim numaram. İhtiyacınız olursa diye. Birkaç gün daha İrlanda'da olacağım."

Kısa bir teşekkürle salladım ve Deirdre arkamdan bir dizi (çoğunlukla) cesaretlendirici küfürler savururken mahremiyet için merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odama gittim. Bay Milton olmayanın beklemesi gerekecekti.

LARK

T Ertesi sabah, *Havarti & Plague Rat* kısa yazımın bulunduğu bir flash belleği işe götürdüm. Seán onun taklit versiyonunu sunmadan önce başladığımın zaman damgalı kanıtı. Nedense orijinal flash bulamadım, bu yüzden başka bir kopyasını çıkardım ve Bay Sullivan'ın ofisine doğru yürürken onu kutsal bir tılsım gibi elimde tuttum. Animatörlerin çalışma alanlarını kesmek yerine uzun yolu seçtim, arka kapıdan girdim ve koridorlardan dolandım. Bu toplantıdan hemen önce Seán'la yüzleşmek felaketle sonuçlanırdı; ondan kaçınmak fazladan adım atmaya değerci.

Bay Sullivan'ın kapısı, gerilim dolu bir korku filmine yakışır bir iniltiyle açıldı. Ya da belki de Seán'ın çalışmamı çalıp kaçmasından korkuyordum.

Parmaklarını büken Sullivan, kendine özgü anlaşılmaz ifadesiyle oturuyordu. Haftalardır kendisine ulaşlamıyordu. İntihal suçlamalarıyla uğraşmak için programını boşaltması, durumun ne kadar vahim olduğunun bir işaretiydi. Karşısında Wendy oturuyordu. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Kendimi desteklemek için bir avucumu duvara dayadım.

Doğru tepkinin ne olacağından emin olmamakla birlikte, kapıya koşup havaalanına taksi çağırmanın bu durumda uygunsuz olacağından emin olarak, Sullivan ve Wendy'nin yüzlerinde bir ipucu aradım.

Öfke, çaresizlik ve endişenin karmaşık bir karışımı gözlerimden tuzlu nehirler akıtmakla tehdit ediyordu. Eğer bir şey söylemeye kalkışırsam, odayı su basacaktı. Patronumun önünde bir başka duygusal patlama, ihtiyacım olan son şeydi.

Bay Sullivan elimdeki eskiz defterini işaret etti. Masaya oturdum ve Wendy'ye flash belleği uzattım.

"Bu kişisel bir projeydi. Aslında bir arkadaşım için hediye idi. Asla stüdyoya sunulması amaçlanmamıştı."

Cesur kahraman Havarti'nin dünyanın en iyi illüzyonisti olacağını ilan eden bir çizimini açtım.

Wendy dosyayı buldu ve Bay Sullivan'ın monitöründe ilgili bitmemiş animasyon klibi görüntülendi. Takip edilen düzenlemeler ve tarihler, üzerinde çalışmamın dizi yarışmasından önceye dayandığını kanıtlıyordu. Tüm diyaloglar için ses filtrelerini kendim kullanmış, Havarti için daha yüksek, Veba Sıçanı için daha alçak ayarlamalar yapmıştım. Karakterin dudak senkronizasyonunun bir kısmı kusurluydu, çünkü henüz düzeltmek için zamanım olmamıştı, ancak baştan sona *benim eserimdi*.

Klip oynatılırken Sullivan, "Bu sessiz palet çok daha iyi çalışıyor," diye mırıldandı. Seán'ın versiyonu aşırı pigmentliydi ve vintage esintili illüstrasyonla çatışıyordu: kendi daha cesur tarzını yansıtmaya çalışıyordu.

Onlar orijinaleri rakibimin tıpkıbasımıyla karşılaştırırken, ben de Seán'ın sanatımı çaldığı öğleden sonrayı anlattım. İntihali kanıtlamak aylarca süren mikro saldırganlıktan daha kolaydı. Onlar kısa filmi izlerken midem patlamaya hazır bir balon hayvana dönüştü.

Bay Sullivan final sahnesinden sonra bana döndü. "Seán'ın lehine sonuçlanmasını sağlayan şey bu sunum oldu. İnisiyatif ve yetenek gösteriyordu."

"Filmde kendi ağırlığını koyması gerekirken benim fikirlerimi çaldı. Anlamıyorum bile. Seán harika bir sanatçı. Kendi fikrini geliştirmek istememesi tamamen tembelliğinden miydi?"

Bay Sullivan, "Bilmiyorum ama size bir özür borçluyum," dedi. "Bu açıkça sizin işiniz ve ben bunun için başka birini övdüm."

Sullivan mı? Bir drama kasırgası gibi stüdyosuna daldıktan sonra *benden* özür dilemek mi?

"Bu bizim desteklediğimiz türden bir kültür değil. KinetiColor'ın amacı acımasızlık değil," diye açıkladı Wendy. Çilli yüzünü inceledim ve samimiyet buldum. Bir parça utançla birlikte.

"Hiçbir şey için suçlanamazsınız, efendim. Keşke stüdyonuza nifak sokmasaydım."

"Seán'ın ofisteki bu kadar çekişmeden sorumlu olduğunu fark etmemiştim. Bu benim hatam. Aileden biri olduğu için onun sözüne inandım."

Wendy duruşunu düzeltti. "Dün iş arkadaşlarına karşı davranışları hakkında isimsiz bir anket yaptık. Anvi bunu önerdi çünkü bazı insanların konuştukları takdirde cezalandırılmaktan korktuklarını söyledi."

"Evet. Önceki sanat yönetmenini biliyorum."

Sullivan merakla öne doğru eğildi. "Ne olmuş ona?"

"Güya Seán'ın onunla kişisel bir sorunu varmış ve onu kovdurmuş."

Wendy başını salladı. "Fergus emekli oldu. Kovulmadı. Sadece karısının sağlık sorunları nedeniyle aniden ayrıldı, bu yüzden ona bir parti vermedik."

"Oh. Herkes bunun için övgü aldığını söyledi."

Sullivan nefesinin altında küfür gibi bir şey mırıldandı. "Görünüşe göre, tüm personelimiz Seán korkusuyla yaşıyormuş. Keşke

Birisi bunu daha önce dikkatime sunmuş olsaydı."

"Korktular. Senin onun tarafını tutacağını düşündüler," dedi Wendy ona. Anlaşılabilir bir durumdu. Seán stüdyo sahibiyle olan ilişkisini silah olarak kullanmış, hatta kendi gündemine hizmet etmek için başka bir adamın emekliliğiyle ilgili anlatıyı çarpıtmıştı. Gücüne dair algıyı pekiştirmek için her şeyi yapardı.

"Bu anket bir uyanış çağrısıydı. Hiçbir fikrim yoktu. Ve bu benim açımdan bir başarısızlıktı. Bundan sonra stüdyoda daha aktif bir rol üstleneceğim," dedi Sullivan. "Seán'ın işine çoktan son verildi. Tacize karşı sıfır tolerans politikamız var. Ya da intihal."

İçimden masaüstüne çıkıp sevinçle dans etmek gelirken, sakın kalmak için yanağımın içini ısırdım. "Bana bir şans daha vererseniz, takım ve sizin için daha iyisini yapmaya kararlıyım efendim."

"Hâlâ dikkate alınmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?" Omuzlarımı dikleştirerek, "Evet, istiyorum" dedim.

On dakika sonra Sullivan'ın ofisinden sersemlemiş bir halde çıktım. Masamı toplamak yok. Austin'e dönüş uçağı yok. Sadece... bir rahatlama hissi. Umut. Animasyon departmanının açık çalışma alanında dolaşırken nabzım yavaş yavaş duruldu. Anvi dikkatini yeni dizinin yarım kalmış storyboard'undan ayırdı ve beni sırtırken gördü. Kaşlarını kaldırdı ve Seán'ın masasına doğru baktı.

Henüz gitmemişti.

Masanın üzerinde, bir zamanlar çalışma alanını dolduran efemeralarla dolu boş bir yazıcı kutusu duruyordu. Keskin bir nefesle gözleriyle karşılaştım. Ateşli ve kızgın. İçgüdüsel olarak saldırmak isteyen bir kobra gibiydi. Ona doğru adım atarken midem acıyla burkuldu.

"Umarım tatmin olmuşsundur," diye tükürdü çocuklarının çerçeveli bir fotoğrafını kutuya iterken. Maksimum suçluluk için bana doğru çevirdi. Hatta

Ebeveynlik sorumluluklarıyla her şeyi riske atmayı seçmişti. Yalan söylemeyi. Çalmayı. *Benden çalmayı*. Baba ya da değil, yeni işsiz intihalcie sempati beslemekte zorlandım.

Animatörler karşılaşmamızı izlemek için işlerine ara vermişlerdi. Sonuncusu ne kadar patlayıcı olmuştu, onları kim suçlayabilirdi ki?

"Seán." Sesim titredi ve boğazımı temizledim. "Bunu sen yaptın, ben değil. İnsanlar yıllardır senin etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar. Artık seninle uğraşmak zorunda kalmayacakları için mutluyum. Umarım... Umarım bunun üzerinde düşünürsün. Güzel bir şey yaptık ve sen bunu benim için mahvetmeye kararlıydın. Neden?"

Kutuyu bir sarsıntıyla kaldırdı, içindekiler şiddetle yer değiştirdi. "Çünkü sen buraya ait değilsin. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun."

"Buna hâlâ inanıyor musun?" Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. İlk kez, karşılık olarak ne söyleyeceğimi tam olarak biliyordum. "Tanrı seni seviyor."

Bu aydınlanma, KinetiColor'dan eve dönerken bana çarptı, bir iki-dört gibi açık ve netti. Ben işimi ne kadar seviyorsam, Callum da kendi işini o kadar seviyordu. Bu ona bir amaç veriyordu. Ve ben de onu bunun için seviyordum. Ben *onu* seviyordum.

gereken şeyi yapmaya devam etmek için hala bir geline ihtiyacı varsa, *yaparım* derdim. Beni korkutsa bile... o buna değerdi. Çünkü aidiyet duygusunu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum, hem de iki kez.

Lambretta'yı Aidan'ın ofisinin önündeki kaldırıma park ettim ve indim. Motor durduktan sonra bile bacaklarım hâlâ endişeyle titriyordu. Callum'la son konuşmamın üzerinden birkaç hafta geçmişti, Mercan Sahili'ndeki o uğursuz gün. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri durumu değişmemişti... ama ben

yaklaşan son tarih sayesinde ciddi bir adım atmadığından emin olamıyordu. Takvim Temmuz ayındaki doğum gününe doğru ilerlemeye devam ediyordu, bu da evlilik cüzdanı için başvurması gerektiği anlamına geliyordu.

Onu sevmediği biriyle evlenmekten ne pahasına olursa olsun kurtarırdım ama iş uğruna evlenme baskısını hafifletebilirim daha da iyi olurdu.

CALLUM

I Demirden bir kız gibi sıradan Genel Nüfus Dairesi'ne doğru ilerledi. Aşksız bir evliliğe mahkum edilmiş bir adam. Evlilikte değil.

En azından romantik anlamda. İsteksizce kapıyı açtım ve Deirdre benden önce içeri girdi.

Bir tabela, binada yapılan sivil törenlere saygı göstermek için telefonlarımızı sessize almamızı söylüyordu. Benimkinin düğmesini çevirdim, mesai sonrası aramalara bakan telesekreter servisi için minnettarım. Elimde bir panoya sabitlenmiş bir yığın kayıt formuyla otururken midem düğümlendi.

Taze bej boya kokan bu hükümet binası romantizmin antiteziydi, ancak genç bir çift bekleme alanında birbirlerine asılıyor, fısıldaşıyor ve öpücükler çalıyordu. Bir başka yaşlı çift ise el ele tutuşup sessizce güven verici bakışlar atıyordu. Buna karşın, Deirdre zaman geçirmek için telefonunda Candy Crush oynarken, ben de kalemlerini çalıştırmak için gazetelerin kenarlarına döngüler karaladım.

Lark. Lark'ı istedim. Ama zaman dolmuştu. Hâlâ bir evim, bir işim olduğundan ve ekibimin -en sadık olanları da dâhil olmak üzere- bana sadık olduğundan emin olmak istiyorsam

resepsiyonist Deirdre hâlâ çalışıyordu, bunu yapmak zorundaydım. O zaman Pádraig'in dayanacak bir bacağı olmazdı.

Ruhsat görüşmesi için sıra bize geldiğinde, canı sıkılan memur "Gelinin hazır bulunması gerekiyor," dedi.

"Öyleyim." Deirdre bir adım öne çıktı ve bana bir kez daha şaşkınlıkla baktı.

Evet. otuz yıllık bir yaş farkı olabilirdi. Kendini çalıştı. "Fark etmemiştim.

Çünkü daha çok bir cenaze töreni için giyinmişsin gibi görünüyor. bir düğünden daha fazla."

"Kulağa doğru geliyor," diye mırıldandı.

Deirdre ve ben birbirimize belli belirsiz gülümsedik. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için minnettardım. Zaman içinde bunu yasal olarak geri alabilirdik ama ailemin inşa ettiği şeyi kurtarmanın tek yolu buydu. İronik bir şekilde, onu kendi üyelerinden birinden kurtarmak için.

Kimliklerimizi teslim ettik ve onay belgelerini imzalamaya devam ettim. Panoya zincirlenmiş tükenmez kalem kullanırken ellerime kramp girdi. Bu yanılttı. Düğün günümü hayal ettiğimde, bir devlet dairesi ve yaşlı vatandaş resepsiyonistim gibi görünmüyordu. Çok sevdiği Disney prenseslerinden birine benzeyen bir elbise giymiş bir sarışına benziyordu. Bir yaz gününde güneşin ısıttığı bir çayır gibi kokuyordu. Tadı da Lark'ın öpücüğü gibiydi. Ama birbirimizi istesek bile aynı şeyleri istemiyorduk.

O flaş bellekte ne olduğunu gördükten sonra, umursadığından şüphe etmedim. Ama bana kendisi vermemişti ve ben de dün gece kapısını çalıp Deirdre ile evlenmek için başvurduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Ona tekrar baskı yapmazdım. Beni önemsiyordu ama bu benimle evlenmek istemesi için yeterli değildi. Bunu çok açık bir şekilde ifade etmişti. Belki Lark ve ben gelecekte şartlar daha iyi olduğunda bir şeyler yapabilirdik ama şu anda *kendi* geleceğime odaklanmam gerekiyordu. Ve bana bağlı olanların geleceğine.

Boyun eğerek küçük kutuları doldurmaya devam ettim ve belirli aralıklarla kâğıdı imzalaması için Deirdre'ye uzattım.

Koridordaki kargaşa kapıdan içeri süzüldü. Boğuk sesler. "Bayan, görüşmeyi yarıda kesemezsiniz. Sıranızı beklemek zorundasınız."

Kapı uçarak açıldı.

"Cal! Deirdre! Bekle-" Lark dağınık saçları ve geniş gri gözleriyle nefes nefese odaya daldı. Onu evimin penceresinden kısacık bir an bile göremeyeli günler olmuştu. Sanki bir ömür gibi gelmişti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bu görkemli, darmadağınık manzara ve onun aşırı yüksek sesli, duygusal yakarışı karşısında içimde duygular kabardı. Rahatlama ve umut ve... *vay* canına. Birkaç ay içinde bu kadın beni iyimser biri haline getirmeyi başarmıştı. Bunun için ona tapmasam iğrenç olurdu.

"Oh, Meryem'e, Yusuf'a ve küçük eşeğe teşekkür et." Deirdre neşeyle ellerini birbirine kenetledi.

Bir güvenlik görevlisi Lark'a uzandı ve ben de içgüdüsel olarak vücudumu aralarına koyarak ayağa fırladım. Eğer ellerini Lark'ın üzerine koyduğunu sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

"Özür dilerim. Yanımdan geçip gitti," dedi güvenlik görevlisi, dikkatini tekrar ona çevirmeden önce şaşkın memura. "Bayan, eğer bir törene tanıklık etmiyorsanız ya da kendinizle görüşülmüyorsa bu alanı terk etmeniz gerekiyor."

"Burada hoş karşılanır," diye aceleyle onları temin ettim ve dikkatimi ona yönelttim. "Lark?"

"Lütfen bana bunu resmileştirmedigini söyle."

"Hayır, hayır. Bugün sadece ruhsat için bir randevu."

Hâlâ titreyen göğsünden bir nefes kaçtı ve omuzları düştü.

"Güzel. Bu-" Gözleri floresan ışığında parladı ve yutkunmak için durakladı. "Bu iyi."

Her şeye rağmen benimle evlenmek istiyor muydu? Ellerini ellerime aldım. Minyon ve yumuşak, böylesine güzel yaratımlar yapabilen. Elleri beni yürek parçalayan bir şefkatle okşamıştı. Beni sıkıca geri sıktı, yüzü enerjiyle ısıldıyordu.

"Çünkü Aidan bir yolunu buldu. Bir yolunu buldu!"

Aidan mı? Dövmeli şarkıcı mı? Kamçılanmış beynim noktaları birleştirmekte zorlanıyordu.

"Ona büyükbabanın vasiyetini getirdim," diye devam etti Lark, başparmağını koridora doğru sallayarak, söz konusu adamın kapı çerçevesinden yüzünü gösterdiğinden emindi. Cielo onun yanında duruyordu.

Öfkeli muhafız gözlerini kıstı. "Efendim! Hanımefendi! Eğer resmi bir tanık ya da çalışan değilseniz, buraya geri dönemezsiniz."

Aidan ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Biz bekleme odasında olacağız." Buna uymak için hiç acele etmeden Cielo'yu koridora doğru yönlendirdi, ben onları görürken kapı çerçevesi görüş alanımı kapattı.

Muhafız, Lark'a son bir kötü bakış attıktan sonra arkadaşlarını gözden uzaklaştırdı.

"Lo, ben gizlice geçerken dikkat dağıtmak için onunla flört ediyordu," diye açıkladı nefesinin altında. "Ama ben pek sinsî değilimdir."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. Şaşkınlık hâlâ yüzüme sıçramış olmalıydı, çünkü Lark'ın ağzı daha da yukarı kalkarak göz kamaştırıcı bir sırtışa dönüştü. Nasıl da kaçırmışım.

"Aidan bir avukat, hatırladın mı? Bu yüzden ondan bir danışmanlık istedim ve sanırım Willow Haven'da evlenmeden kalabilmeniz için bir yol buldu."

Buna inanmaya cesaret edebilir miyim?

Büyükannemin otuz yıllık hukuk danışmanı böyle bir boşluk keşfetmemişti ve ben de ona dolaylı olarak güvenmiştim. Lark beni ikinci bir görüş almaya teşvik etmişti ama ben bunun gereksiz olduğunu düşünmüştüm.

Evet. Buna inanabilirdim. Lark inanıyorsa ben inanmalıydım.

Heyecan beni sıkıcı endüstriyel halının üzerinden kaldırmakla tehdit ediyordu. Bir an evlilik evraklarını imzalıyor ve boğazımdaki safrayı yutuyordum. Sonra, sevdiğim kadının elini tutuyordum. Bana söz vermemiş olsa da, bu korkunç olayı bozmak için gelmiş olması bir anlam ifade ediyordu. Her şey demekti.

Onun yerine "Evime mi girdin?" dedim. En güzel anım değildi.

"Tabii ki hayır. İlk seferinde dersimi almıştım. Bana verdiğin yedek anahtarı kullandım, aptal." İkimiz de onun hazırlık odama zorla girmesini ve hurleyle beyin sarsıntısı geçirmesini nasıl unutabilirdik? Doğruydı, sinsi değildi. Lark'ın hiçbir şeyi sinsi değildi. "Başkasının kocası olmanı istemiyorum. Ne sebeple olursa olsun."

Bildirisi yerleşirken zaman durdu. Nefesimi tuttum.

Lark'ın ifadesi yaklaştıkça nazikleşti. "Çünkü seni seviyorum."

Şoktan neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. "Beni seviyor musun?"

"Çok fazla, Cal."

"Tanrım, seni
seviyorum."

Gözleri mutluluk gözyaşları olduğunu umduğum şeylerle dolarken, o güldü. Müzikle dolup taşan bir şehirde bile onun gülüşü en sevdiğim sestti. Hem de hiç.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Lark gömleğimin yakasını tutmak için parmak uçlarında yükseldi. "Yapsan iyi olur."

İlk temasta kadife yumuşaklığındaki öpücük, ağırbaşlı bir şekilde başladı. Sonra kanımda bir patlama oldu. Onu yerden kaldırdım, kolları boynuma dolanırken onu göğsümde tuttum. Ağzını ayırdı, umutsuzca daha fazla yakınlık istiyordu. Birbirimizi seviyorduk. Saf ve temel sadeliği içinde, hayal edebileceğimden çok daha güçlü bir kuvvet.

Deirdre sözümüzü kesti, emin olmak istiyordu. "Ama nasıl?"

İsteksizce Lark'ı tekrar yere bıraktım. Öpücükten koptuktan sonra kendimi yeniden ayarlamam biraz zaman aldı. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. Ya da bir izleyicimiz olduğunun hâlâ belli belirsiz farkında olmamın. Tüm dünyam, sadece yedi ay önce gelişiyse her şeyi üst eden kadınla bağlantı kurma ihtiyacına indirgenmişti.

"Aidan bunu benden daha iyi açıklayabilir ama Cal, aslında hemen babanı araman gerekiyor." Lark kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru çekti. Gerekirse Teksas'a kadar onu takip ederdim. Normalde bu, Pádraig'le yüzleşmekten daha az ürkütücü gelirdi. Ama o yanımdayken her şey mümkünmüş gibi geliyordu.

Deirdre kulaktan kulağa sırtarak evrakı ikiye böldü ve şaşkın memura geri verdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ama sanırım başka bir gün tekrar geleceğiz."

Vitraylı kapıdan görünen bulanık hat midemi bulandırdı. Pádraig içeri girerken Edinburgh'dan uçuşuyla ilgili bir şikâyet mırıldandı. Ne selam verdi, ne de salonu tek başıma nasıl işlettiğimi sordu. Tavrında ailevi bir şey yoktu. Babam işlem modundaydı.

Benimkine çok benzeyen açık yeşil gözleri koridordaki büyükanne ve büyükbabamın portresine takılmıştı. Büyükanne ailemizin arasını düzeltmek için yaptığı pek çok girişime rağmen, gururu hiçbir zaman dostane bir uzlaşmaya izin vermemişti. Açgözlülük kadar küçüklük de onun eylemleri için bir motivasyondur. Babasının öldüğünü bilmek yeterli değildi; Pádraig onun isteklerinin gerçekleşmediğinden emin olmalıydı, bu beni yerinden etmek anlamına gelse bile.

En kötüsü de ölüm döşeğindeyken büyükbabamı kandırdığını, Willow Haven'a önceki nesiller gibi bakacağına söz verdiğini bilmektir. Hepsi onun benden çalmak içindir. Pádraig, ben istedikten sonra Galway'e giden ilk uçağa atlamıştı. Tabii ki bu benim çıkarım için değildi.

Aidan muayene odasında bekliyordu, dövmesini gösteren tişörtünün yerini muhafazakâr bir takım elbise almıştı.

Tanıştıktan sonra babama bir fincan çay ikram ettim, o da teşekkür etmeden homurdanarak "hayır" diyerek reddetti. Mezarlıkta, nan Gráinne mezarında turbo-spun yapıyordu.

İyi o zaman. Doğrudan konuya girelim.

"Sonunda mantıklı düşünmene sevindim Callum. Bu aylar önce olmalıydı."

Antika deri ofis koltuğuna gömüldüm. "O'Reilly'nin teklifinin noter onaylı bir kopyası var mı?"

P draig el çantasına uzandı ve bir tomar kâğıdı masanın üzerine bıraktı. "Payınız yüzde on iki olacak. Beni daha önce dinlemiş olsaydınız, daha yüksek olabilirdi."

Ne kadar cömert. Kurulmasına yardım ettiğim Őirketten küçük bir servet elde edeceği düşünüldüğünde, bu ne yazık ki yetersizdi. Bir aile mirasına ve atalardan kalma bir eve paha bi ilebileceğinden değil. Kendi oğlu,  l  bir adama karşı intikam arayıŐında onun için ikincil zarardan baŐ ka bir Şey değildi.

"Son teslim tarihine kadar kimseyi bulamayacağınızı ikimiz de biliyorduk."

Çene kaslarım titredi. Birini bulmuŐ tum. Lark tüm bunlardan uzaklaŐ maya değerdi ama vicdan azabıyla yaŐ amanın nasıl bir Şey olduğunu biliyordu. Belki Flannelly ailesinin mirasını bıraktığım için piŐ manlık duyacaktım ama ona asla kıyamazdım. Onun yardımıyla hayatımda hem aydınlığa hem de karanlığa yer a mayı  đrenmiŐ tim. Aynı denge duygusunu, yani bütünlüğü onunkine de getirmek istiyordum.

Aidan rakamları ve resmi noter mührünü inceledikten sonra boğazını temizledi. "Tadhg'ın vasiyetine göre, Callum'un Willow Haven'ı bir sonraki nesle devredeceğine inanmak için bir neden yoksa vakıf sadece P draig'e devredilecek."

"Doğru. Ve evlenmedi. Yani..."

Elimde salladığım kâğıtlar havada u uŐ tu. "Aynı beklenti senin için de geçerli. Bu, onu aile içinde tutmaya niyetli olmadığınızın kanıtı."

P draig'in kaŐ ları çatıldı. Aidan'ın koyu renk gözleri benimkilere kaydđ ve bir kez baŐ ını salladı.

"Büyükbaba Tadhg'ın istekleri basitti," dedim. "Rakiplere açık artırmayla satılmasındansa, aile ağacının son dalında kurumasını tercih ederdi. Bekleyen satış için iyi niyetli bir teklifte bulunduğunuz için hakkınızı kaybediyorsunuz."

Öfke kırmızısı yanaklarını renklendirdi. "Bir anlaşma yapmıştık. Sahte bahanelerle bana o evrakları getirttin. Bu bir tuzak!"

Yani sahte iddialarla ilgili kısım doğruydı, ama işbirliğini başka türlü elde edemezdim. Aidan'a göre, mahkemede geçerli olması için O'Reilly'den gelen teklifte onun adı olmalıydı. Ve ben de onsuz işimi şansa bırakmıyordum. Vasiyetnamede yer alan bir maddeye göre, eğer ne Pádraig ne de ben mirası devam ettirmek istemezsek, Willow Haven'ın mülkiyeti Tadhg'ın kardeşine, County Mayo'daki uzak büyük amcama devredilecek ve muhtemelen benim hiç tanımadığım yetişkin kızlarına geçecekti. Ama büyükbabamı bundan daha iyi anlıyordum; o her zaman mirası benim taşımamı istemişti. Sadece bunu tek başıma yapmamı istemiyordu, çünkü zor günlerinde her zaman destek alabileceği bir büyükannesi vardı. Lark sayesinde, tükenmişlik duygusu hissettiğim çağrı duygusunu söndürmekle tehdit ettiğinde birilerinin benim için orada olduğunu biliyordum.

"Teklifi değerlendireceğimi söyledim. Düşündüm. Cevabım hala hayır." "Aptal olma, değerlemeyi görebilirsin!"

"Sana asla satmayacağımı söylemiştim."

Pádraig, "Bu Allah'ın belası mozoleye sadece ellerimi yıkamak için ayak bastım," diye bağırdı. "İskoçya'dan onca yolu boşuna mı geldiğimi söylüyorsun?"

Aidan'la hızlıca bakiştık ve yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Gerçekten de çok iyi bir avukattı ve bundan sonra müşterilerimi yönlendireceğim tek emlak planlamacısıydı.

"Boşuna gelmedin. Tadhg'ın en büyük dileğini yerine getirmek için geldin: Willow Haven'ın ailede kalması. Bu kişisel bir şey değil. Sadece iş," dedim.
"Şimdi evimden defol git."

LARK

"L gemi?" Cielo şarkı söyledi. "Bilin bakalım kimin kendi İrlandalılarıyla randevusu var?"

Kuzenim ve Aidan tanıştıklarında aralarında hemen bir bağ oluştu. Ve günü kurtarmaya yardım eden sevimli avukat olduğu için benim onayımı aldı. Saoirse'nin sağlam bir karakter yargıcı olduğu ortaya çıktı ve Aidan on birinci saate kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmediğimiz kahraman oldu.

Callum babasıyla buluşup işle uğraşırken Lo ve ben günü West End'de geçirmiştik. Sonunda iyi bir ev sahibi olabilmişim; ona butikler, turistik yerler ve Supermac'ın köri ve peynir kızartmalarından ikram etmişim.

"Aidan beni geç bir akşam yemeği ve bir içki için dışarı davet etti. Bu küçük yerin adı
..."

"Dur tahmin edeyim: Tavşanın Nefesi adında küçük bir yer mi?" Parmaklarını şıklattı. "İşte o!"

Elbette öyleydi. Bir keresinde Galway'de beş yüze yakın pub olduğunu okumuştum ama yine de sadece bizim mahalledeki bir tanesine gittim.

"Çifte randevu ister misin?" diye sordu otomatik olarak.

Reese'den beri Lo'yla çifte randevuya çıkmamıştım ama hatırası artık o kadar acıtmıyordu. Kendimi... iyi hissediyordum. Yara izleri olmadan değil, ama tamamen paramparça da değil.

"Hayır, sanırım Cal ve benim konuşmak için biraz zamana ihtiyacımız var." Suçluluk duygusu midemde bir semender gibi kıvrandı. "Özür dilerim. Seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Anlıyorum. İkinizin hâlâ düzgün bir şekilde gerekiyor. Ayrıca, Aidan grupların zaten saat ondan önce çalmaya başlamadığını söyledi, o yüzden beklemenize gerek yok." Cielo bir kaşını salladı. O ve avukat çok eğleneceklerdi.

Callum'u düşündüm. Nüfus dairesindeki Hail Mary'den beri onu görmemiştim. Söylenmemiş çok şey kalmıştı ve ben bunları daha fazla içimde tutmak istemiyordum. Bütün gün arama isteğime karşı koydum ama babasının gelişi yüzünden stresliydi. Ve bana akşam ayini olduğunu haber verdi. Hınzır puffin'ime rahat yok.

Güneş batmaya başladığında Callum'dan bir mesaj aldım.

Yerimizde buluşalım mı?

Hah. Oraya birlikte yürümek istememesi tuhaftı ama kanala bakan piknik masasını artık *bizim* yerimiz olarak düşünmesi içimi ısıttı. Lambretta'nın deposundan kaskımı aldım ve üzerine çıktım. Sıcak Mayıs akşamının üzerine bulanık, koyu mor bir gökyüzü çökmeye başlamıştı.

Parçalanmış şehir ışıkları Corrib'in üzerinde parıldıyordu. Callum'la sık sık düşüncelere daldığımız ya da satranç oynadığımız masada durdum ve scooter'ı kaldırımın kenarına park ettim.

Sokak lambasının altında, birisi kaldırıma pembe tebeşirle küp şeklinde açık bir kutu çizmişti. Üst kapaklardan bir ok fırlamış, dümdüz ileriye gösteriyordu. Altında düzgün, blok harflerle "Paket hırsız" yazıyordu. Nefesim kesildi, ilk tanıştığımız anı düşündüm.

Bekle. El yazısını Callum'un bana gönderdiği doğum günü kartından ve piyanosunun üzerindeki şarkı kitabından da tanıdım. Kafamı çevirdim ama orada başka kimse yoktu.

Oku takip ettim. Sokak lambası tanıdık bir görüntünün tebeşirle çizilmiş başka bir aydınlatıyordu: bir cenaze arabası. 80'lerin ahşap panelli arabası da olabilirdi ama çizenin şüphelendiğim kişi olduğunu varsayarsak...

Başka bir ok yön gösteriyordu, bu kez bir ara sokağı işaret ediyordu. Dalgalar kanala vuruyor, demirli gemilerin metal bulguları körfezin taze esintisinde çınılıyordu. Karalamalara devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

İlk bloğu yarılamaadan, kaldırımda başka bir çizim keşfettim: bir martı ... ya da son Star Wars filmlerindeki garip küçük uzay kuşlarından biri olabilirdi. Sonra bir fare. Bir sonraki blokta, tek bir paten. Bir sonraki, bir yara bandı. Bunlar ilişkimizin anlarıydı. İlk buluşma. İşe ilk gidişimiz. İlk öpücük.

Yerde bir satranç taşı buldum, bir vezir. İlk seviştiğimiz zaman. Callum'un lezzetli ağzı ve çaresiz elleri aklıma gelince adrenalin beni daha da hızlandırdı. Kulağıma doğru inerken kaslı kolu belime dolanmıştı. Gözlerimiz kilitlendiğinde yüzünde beliren özlem dolu ifade. Bir fırının önündeki kaldırımda bir resim daha vardı. Maeve'in scooter'ı. Yolu ekmek kırıntıları gibi döşedi, kalbim tebeşirle kaydedilen her anıyla daha hızlı çarpıyordu.

Bir ok daha attım ve sahil parkına ulaştım. Bir söğüt ağacının zarif yaprakları arasında parıldayan ışıkların soluk ışıltısını takip ettim.

CALLUM

P Terden kayganlaşan avuç içlerimle gömleğimi düzelttim ve Lark'ın mesajlarımı takip edip beni bulması için dua ettim. Basit bir kopyasını çıkarmak için elimden geleni yaptım.

telefonumdan çizgi-sanat resimleri. Kabul ediyorum, çizimler kabaydı. Sanatçı değildim ama umarım cenaze arabamın uzun şeklini ve Lambretta'nın kıvrımlarını fark ederdi. Kendime rağmen, profesyonel bir sanatçıya kur yapmak için vasat becerilerimi kullanma ilhamıma güldüm.

Sonunda ortaya çıktı. Soluk pembe kumaş kıvrımlarını sarıyordu ve saçları ay ışığında parlıyor gibiydi. En sevdiği kovboy çizmeleri kot pantolonunun altından görünüyordu. Bundan daha güzel bir şey görmemiştim. Merakla başını çevirmesini izlerken kalbimde minnettarlık kabardı.

Lark, ince peri ışıklarıyla örtülü ağlayan söğüt kümesine yaklaştı. Kıvrımlı dallar körfezden gelen keskin esintiyle havalandı. Gizli bir kablosuz hoparlörden akustik gitar hafifçe çalıyordu. Aradaki mesafeyi kapatarak, o benim varlığımı fark etmeden ona doğru yürüdüm ve onunla ağaçlar arasındaki mesafeyi kaplayan dar kırmızı halı şeridini takip ettim. Söğütlerin arasında bir yorganla örtülmüş geniş bir havalı yatak uzanıyordu.

ve davetkâr yastıklar. Hemen yanında eski moda bir patlamış mısır standı vardı, kısa sürede müsait olan tek yer olduğu için gülünç derecede pahalı bir fiyata kiralamıştım. Uyanışlar sırasında slayt gösterileri için kullandığım bir projektör dizüstü bilgisayarına bağlıydı ve piknik barınağı boyunca uzanan bir çarşafı işaret ediyordu. Ahşap sütunları daha fazla peri ışığı süslüyor, derme çatma ekranın etrafında bir çerçeve oluşturunuyordu.

Lark bana doğru bir adım attı. "Cal?"

Tanrım, onun mükemmel ağzının ismime şekil verişini seviyordum. O umut dolu hece her şey demekti.

"Merhaba aşkım," dedim, alt dudağı titrerken yumuşak yanağını avucumun içine aldım. Tatlı narenciye-vanilya burnuma doldu. "Üzgünüm, pek iyi bir ressam değilim."

"Bu... bizim hikayemiz."

"Bu aynı zamanda sana taahhütte bulunman için baskı hissettirdiğim için bir özür. Ve bana kızgın olduğun zamanlarda bile işi elimde tutmama yardım ettiğin için bir teşekkür. Ben d-d-" Nefesimi içime çektim. "Bizim için savaşmayı bitirmedim."

Daha da ciddileşirken gözlerinin içine baktım.

"Seni başka biriyle düşünmek... başka biriyle evlendiğini düşünmek beni mahvetti." Duyguları sesini bastırdı ve Lark elimi sıktı. "Sana karşı bir sıcak bir soğuk davrandım. Sana karışık sinyaller verdim. Sen içini döktükten sonra korktum ve seni terk ettim. Cal, çok özür dilerim. Bunu göstermek için çok kötü bir iş çıkardım ama seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

"Biliyorum aşkım. İkimiz de ilerledikçe bunu anlıyoruz."

"Ben kalıyorum." Lark dudaklarını yaladı. "Senin için daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Bu iş için savaştım. Kendim için. Senin için. Bizim için. KinetiColor'ın ilk serisinin sanat yönetmenine bakıyorsunuz," dedi basitçe. O olmayı hak ediyordu

gurur duyuyordu. Kariyerinde hak ettiği şeyi savunmuştu. Hayatta ne istediğini.

"Lark! Bu inanılmaz!" Ellerimi yüzünde gezdirerek onu çerçeveledim. O hayal edebileceğim en güzel sanat eseriydi, Kells Kitabı'ndaki ya da Ulusal Galeri'deki her şeyden daha değerliydi. "İşini tehlikeye attığım için de özür dilerim. Sebep olduğu tüm stres için."

"Hayır, gerçekten özür dilemene gerek yok! Seán'ı ben yumruklamak istedim. Benim fikirlerimi çalışıyordu. Bu yüzden seçildi - benim bir konseptimi kopyaladı ve amcasına kendi konsepti gibi sundu."

"O ne?" Bu sefer gerçekten de düşmanını yerin dibine sokacaktım.

"Sorun yok, bitti. Seán kovuldu."

Rahatlamış bir şekilde nefesimi dışarı verdim. "İyi ki kurtuldum." Kendimi duygusal bir rollercoaster'da hissediyordum.

"Ve Lo beni yas konusunda uzmanlaşmış bir terapistle gitmeye ikna etti. Reese'i kaybetmek her zaman acı verecek ama haklısın. Geçmişimin bugünümüze musallat olmasına izin veremem. Kendim üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Sadece bana karşı sabırlı ol, tamam mı?"

"İstediğin kadar yavaş gidebiliriz."

Yüzüne bir rahatlama yayıldı. Benimle evlenmeyi teklif etse bile, bunu benim çıkarım için yapmak istediğinde kabul edemezdim. Hazır olması ve bunu ikimiz için de istemesi gerekiyordu. Yüzüğümü takmasına ihtiyacım yoktu, sadece yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Burnumun kenarından bir damla gözyaşı süzüldü.

İçimdeki rahatlama ve sevinç kabarmasına engel olamayarak ensesini kavradım ve ağızlarımız birbirine kenetlendi. Eve dönüş. Lanet olası bir mucize. Neredeyse boşa harcadığım ikinci şans. Onu yerden kaldırdım ve göğüslerimiz birbirine değdi. Dili dudaklarımin kenarlarında gezindi ve ben de ona açıldım,

lezzetli samimiyetin tadını çıkarıyordu. Yemyeşil, parlayan söğütler esintiyle dalgalanarak halka açık parka büyümlü bir atmosfer katıyordu.

"Cielo bu akşamki özel gösterimi ayarlamama yardım etti," diye itiraf ettim ayrıldıktan sonra. Lark'ı yarım dakika boyunca öpmüştüm ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı. "Ve Deirdre, tüm sıkıntıları için onu ücretli bir tatile gönderiyorum. Bu kadın kanonlaştırılmalı."

"Ama *Korsan Kraliçe*'nin prömiyerine daha birkaç ay var."

"Siz isteyken bana kısa filminizi getirdi. Kendi prömiyerini hak ettiğini düşündüm."

Bir rol değişiminde, Lark'ın yanıt vermesi bir an aldı. Sallantılı bir gülümseme oluşturdu. "Öyle mi yaptı?"

"Bana göstermeyecek miydin?"

"Bunun bir veda hediyesi olması gerekiyordu." Son iki kelimeyi söylerken ağzı buruştu.

"Ama artık gitmiyorsun."

"Hayır. Duygularımı adlandırmanın onları gerçek yapacağından endişeliydim, ama onlar başından beri gerçektir. Bunca zaman kendi hastalıklı nevrozuma çok fazla kapıldım, seni kaybetmekten çok korktum ve seni gerçekten sevedim," dedi Lark. "Callum... Özür dilerim."

"Bunca zaman, katlandığım her beceriksiz randevuda, senin oldum. Tamamen, gülünç, umutsuzca senin." Hıçkırarak hıçkırarak gülerken onu göğsüne bastırdım.

Duygular boğazımda bir tıkanıklık yarattı. Muhteşem söğütlerin arasındaki kuytuya giden kırmızı halı şeridine bir kez daha baktım. Parıldayan ışıklar yeşillikleri ve perdeyi süslüyor, Lark'ın parlayan gözlerine yumuşak bir ışıltı veriyordu.

"*Yatak* mı getirdin?" Kaşlarını çatı. "Küstahça."

"Havalı yatakta kucaklaşmanın çim sandalyelerde oturmaktan rahat olacağını düşündüm."

Makyaj seksi de kötü bir fikir değildi, ama burada değil. Şey.. belki. Bunu tamamen göz ardı etmezdim.

"Ve bir patlamış mısır arabası mı kiraladın?"

"Kitchen Sink karışımımız olmadan film gecesi tamamlanmış sayılmaz." Lark gülümseyerek, "Elbette olmaz," dedi.

Tuzlu tereyağı ve karamel esintisi vardı. Lark kadar güzel kokmuyordu ama yine de ağzımı sulandırıyor. Babamla buluşma ve bu sahneyi hazırlama telaşı arasında akşam çayını atlamıştım. Arabaya doğru yürüdük ve bir poşet dolusu patlamış mısır alıp yapışkan çikolata ve karamelle buladım.

geniş yastıklarla desteklenmiş havalı yatağa uzandı. Yanındaki boş yeri okşadı ve ben de yerime kaydım. Ağırlığımla yatak eğildi ve gülerek bana doğru hafifçe yuvarlandı. Yıldızlar kadife bir gökyüzünü süslüyor ve kabarık söğüt kümeleri çevrede dans ediyordu. Dizüstü bilgisayarımın klavyesine birkaç kez vurmamla projektör canlandı. Piknik barınağına gerilmiş beyaz çarşafın üzerinde bir başlık titreşti. Kükreyen Yirmiler'den kalma sessiz bir filmin siyah diyalog kartını andırıyordu, zarif beyaz bir kenarlığı ve serifli bir yazı tipi vardı: *Havarti ve Veba Faresi'nin Büyülü Maceraları*.

"Karakterime Vebalı Sıçan adını verdiğine inanamıyorum."

"Ne diyebilirim ki? Bana ilham veriyorsun," diye omuz silkti. "Aslında bunu sana doğum gününde vermeyi planlıyordum, çünkü benim için çok tatlı bir şey yaptın. Ama bunun bir veda hediyesi olmamasına da sevindim."

Kendime ikinci el tayt giydirip Bee Gees çalmak, sıfırdan bir kısa film yaratmanın yanında hiçbir şeydi.

uzun metrajlı bir filmin prodüksiyonu. "İnanılmazsın. Bunu biliyor muydun?"

Koluma sarıldı ve omzuma sokuldu. "Shhhh..."

Sevgili Houdini'mizden esinlendiği belli olan büyüleyici beyaz bir fare ekranda belirdi ve ormanın etrafına yardım aranıyor ilanları astı. Bir kolumu Lark'a doladım ve onun tatlı kokusunu içime çektim. Baktığım şeyin biz olduğumuzu fark ettiğimde tanıma ve hayranlık duygusu üzerime çökmüştü. Alternatif, bıyıklı bir versiyon, ama biz aynıydık.

Havarti, "Gösterim için bir asistana ihtiyacım var," diye ilan etti. İlana yalnızca Veba Sıçanı cevap verdi. Sihre inanmayan, esmer ve kaba saba, gösterişli bir adamdı. "Tek yapman gereken talimatlarımı dinlemek, orada durmak ve yakışıklı görünmek. Parmesan karını da bölüşürüz."

"Bilmiyorum. İnsanları sahte büyüyle kandırmak yalan söylemek değil mi?" Veba Sıçanı itiraz etti.

"İllüzyonlar hile olabilir ama *yalan* değildir. Onlar armağandır. Seyirciye mucize sunarlar. Numara bittikten ve sihirbaz son bir selam verdikten çok sonra bile inanılacak bir şey," diye yanıtladı.

"Spot ışıkları hiç umurumda değil," diye itiraf etti Veba Faresi. Görevlerini yerine getirebileceğinden şüpheliydi ama işe ihtiyacı vardı. İsteddiği kadar inkâr etsin, hevesli illüzyoniste karşı bir zaafı olduğu açıktı. Kızın da ona. Siyah kürklü Veba Faresi, Havarti'ye bir meşe palamudu maskesi uzatırken donuk bir bakış attı, sahne korkusuna yardımcı olmak için koruyucu bir anonimlik.

"Her büyük sihirbazın arkasında büyük bir asistan vardır. Onlar olmadan gösteri mümkün olmaz. Dünyaya biraz sihir katmama yardım edin."

Bu mantıkla, Plague Rat kabul etti. Havarti derhal ona herhangi bir Vegas şovuna yakışır payetli bir tulum giydirdi. Ve zavallı delikanlı bunun içinde gerçekten sefil görünüyordu. Yanımda, Lark'ın yüz ifadesi neşeye doluydu. Onu daha da sıktım.

Ekranada illüzyon provası yapan kemirgenlerden oluşan bir montaj görüntüsü belirdi. Veba Sıçanı yutkunup temkinli bir şekilde bakarken bir parça İsviçre peynirini ikiye bölmek. Şapkadan cırcır böceği çıkarma. Havaya yükselme illüzyonu için uzun bir misina ve atılmış bir olta ve makara kullanılması. Her yeni numarayla birlikte kabarık beyaz fare ve sırık gibi siyah sıçan daha da yakınlaştı. Çemberleri birbirine bağlarken kuyrukları yanlışıklıkla birbirine düğümlendi. Cesur bir deli gömleği kaçıışı gerçekleştirirken bıyıkları birbirine sürtündü ve seğirdi. Birkaç dakika boyunca birbirlerine aşık olmalarını izledik.

"*Haklısın... büyü gerçek,*" diye karar verdi Veba Faresi sonunda. "Tıpkı şimşek gibi. Tahmin edilemez ve vahşi. Uygunsuz olduğunda bile rastgele vurur."

"Büyü nedir?" Fare Havarti sordu. Her ne kadar çok iyi anlasa da Veba Faresi'nin ağzından duymak istiyordu.

Onun yerine burnunun ucuna hafifçe vurdu. "Bir sihirbazın asistanı asla sırları ele vermez."

Kısa bölüm sona erdiğinde, göz kamaştırıcı sahne ışıklarının ötesinden kükreyen seyircilerine bakan iki kemirgenin arkasındaki perspektif değişti. Kuyruklarını birbirine dolayarak bir kalp oluşturdular ve son bir selam verdiler. Ekran karanlığa gömüldü. Sadece birkaç dakika sürmüştü ama duygusal bir yumruk etkisi yaratmıştı.

"Houdini kaçtı, biliyorsun. Coral Beach'e gittiğimiz gün," dedi Lark. "Ve kendimi çok suçlu hissettim çünkü kafesinin mandalının gevşek olduğunu fark etmemiştim."

"Oh, hayır."

"Ama onu geri aldım. Ve bunu yaptıktan sonra seni de geri istediğimi biliyordum." Yutkundum, sesim kırılıyordu. "Bana sahipsin."

"Bu küçük filmi sizden başka kimsenin görmesini istememiştim ama Seán kendi filmi gibi sununca Sullivan *Havarti & Plague Rat*'i bir dizi kısa filme dönüştürmeye karar verdi. Böylece, dizi yayınlandığında tüm dünya onları görebilecek. Sesini bulmana yardım ettiğimi söylemiştin ama... sen de benim sesimi bulmama yardım ettin."

"Kaldığına inanamıyorum."

"Burayı evim yaptın. Birkaç gün içinde seni çok özledim. Seni kalıcı olarak terk edemezdim." Lark bir bacağını kalçama geçirdi ve dudakları boynumu sıyırdı. Yumuşak öpücüğü nabzımı hızlandırdı. "*Mo chuisle*. Daha önce bu kadar garip tepki verdiğim için özür dilerim. Bu çok güzel."

"Ciddiydim," diye mırıldandım. Onun aşkı, bedenim ayrıldıktan çok sonra bile ruhumu ateşlemeye devam edecek bir kıvılcımdı.

"Biliyorum. Benim kalbim de senin için atıyor Cal."

LARK

Üç Ay Sonra

O başlarında *Galway Film Fleadh* yazılı bir pankart Ağustos esintisinde dalgalanıyordu. Fotoğrafçılar bağırdıkça flaşlar havai fişek gibi patlıyordu.

gülümseyen ve poz veren *Korsan Kraliçe*'nin seslendirme sanatçılarına baktı. Önde gelen İrlandalı ve İngiliz sanatçılar karakterlere duygu ve nüans kattılar. Bay Sullivan bana başrol oyuncumuzu kısmen *Shoelace* hayranı olduğu için seçtiğimizi söyledi. Daha önce, fotoğrafçılar KinetiColor ekibiyle uğraşırken aynı flaşlar Anvi, Rory ve beni kör etmişti. Görüşümde hâlâ lekeler dans ediyordu.

Shoelace'in galasına davet edilmiş olmama rağmen katılmamıştım. Bu kadar kişisel sıkıntıdan bu yapımı sorumlu tutmuşken bu tür bir tantananın tadını çıkarmak doğru gelmemişti. Bu fikri aklıma bile getirmemiştim. Şimdi bu başarıyı suçluluk duymadan kutlayabilirdim ve bunu önemsedığım insanlarla birlikte yapabiliirdim. Beni önemseyen insanlarla.

Bakışlarım Callum'u aramak için toplanan kalabalığın arasında dolaşırken ustalıkla dumanlı göz farı sürmüş, dağınık bukleli bir kadına takıldı. Gözlerinde

Son görüşmemizin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçti ama onu nerede olsa tanırdım. Galway'de ortaya çıkacağını hiç düşünmemiş olsam bile.

Gözlerimiz birbirini tanıyarak kilitlendi. Gruptan ayrılıp bana doğru gelmeden önce bir adamın kulağına bir şeyler söyledi. Kanepeler endişeli midemde kireçlendi. Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok.

Kendimi hazırlayarak oraya doğru ilerledim. "Rachel. Selam."

Kollarını kısa bir an için uzattı, sonra tekrar içine soktu. "Lark. Uzun zaman oldu. Seninle karşılaşmayı umuyordum."

Ben de tam olarak aynı şeyi söyleyemem. Dizinin ön prodüksiyonu ve Callum'un doğum gününü kutlamak için Dublin'e yaptığım bir gezi - Aziz Valentine'in mezarını ziyaret de dahil - nedeniyle dikkatim dağılmıştı ve iki gün öncesine kadar programa sonradan eklenen bir etkinliği fark etmemiştim. Galway festivali büyük bir olaydı ama Teksaslı bağımsız şirketin İrlanda'ya kadar uçak biletlerini karşılamasını beklemiyordum.

"Blue Star'ın bir filmi olduğunu gördüm ama kimseyi göreceğimi sanmıyordum."

Rachel omzunun üzerinden baktı ve orada bulunan birkaç ortak iş arkadaşının adını saydı. Titrek bir nefes aldı. "Gösteriminizi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Ağzımı bir gülümseme taklidi şeklinde kıvırdım ve gerçek görünmesi için zorladım. "Teşekkürler. Filminiz de öyle. Konsept büyüleyici."

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle yanımdan geçti. Bir flüt kaptım ve hevesle bir yudum aldım. Rachel elini "hayır, teşekkür ederim" der gibi kaldırdı. Hah. İkram edilen bir içkiyi, özellikle de iyi bir içkiyi geri çevirmek ona göre değildi. İçgüdüsel olarak gözlerim karnına kaydı ve orada elbisesinin altında mütevazı bir şişkinlik buldum. Koruyucu elini karnındaki şişliğin üzerine koyarken kocaman bir nişan yüzüğü parlıyordu.

"Evli misin? Tebrik ederim."

"Geçen Haziran. Ve altı ay oldu. Sanırım e-postalarımın hiçbirini okumadınız."

Bakışlarım başka yöne kaydı ve bir yudum daha aldım. "Tamam. Evet, bunu hak ettim," dedi Rachel.

"Son konuştuğumuzda bana sorumlu olduğumu söylemiştin. Herkese söylemişsin." "Lark, bir hata yaptım-"

"Reese'den sonra sahip olduğum tek şeyi, işimi mahvettin. Blue Star'ı seviyordum."

"Bak, çok fazla terapi gördüm ve ... ne kadar acımasız olduğumu fark ettim. Kardeşime bağırmadığım için hıncımı nasıl senden çıkardığımı. Bu yüzden seninle temas kurmaya çalışıyorum. Telafi etmek için."

Öfkelenmemek için mi? Onun adını her gördüğümde, hayatımın en kötü dönemine ait anılar canlanıyordu. Korkaklığım ve kendimi korumam yüzünden içime kapandım. Keşke onları açacak cesareti toplayabilseydim.

"En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı." Sesim titriyordu. Uzun zamandır bundan kaçınıyordum ama bugün gerçeğimi söyleyecektim. "İkinizi de kaybettim. Beni terk ettiniz ve ben yalnız kaldım."

Rachel'in çenesi titredi. "Çok özür dilerim. Hamile olduğumuzu öğrendiğimizden beri ailem hakkında çok düşünüyorum. Sana nasıl haksızlık ettiğimi. Bu senin hatan değildi. Lark, özür dilerim."

Uzun süre boyunca, beni suçlayan kişiden bu sözleri duyduğumu hayal ettim. İçi boş mu gelecekti yoksa beni öfkeyle mi dolduracaktı? Bu sözlerin gerçekten söylendiğini duymak gerçeküstü bir şeydi. Bunun benim hatam olduğuna inanmıyordu. Bunca zaman suçlunun ben olduğuma inanmıştım ve üç aylık terapi ancak ruhumun yükünü hafifletmeye yardımcı olmaya başlamıştı. Eğer bir profesyonelle konuşmak Rachel'in kederle yüzleşmesine yardımcı olduysa, bana da yardımcı olabilirdi. Lo ve Callum'a deneyeceğime söz verdim. Onlarla yüzleşmek

Rahatsız edici duygularla yüzleşmek zordu, ancak her seansta açılmak daha kolay hale geldi.

"Reese'in küçük yeğeniyle hiç tanışamayacak olması beni çok üzüyor," dedi. "Özellikle de çocukları ne kadar çok sevdiğini düşününce."

Hoparlörlerden müzik notaları dökülüyor ve yumuşak sesli bir spiker *Korsan Kraliçe*'nin gösteriminin başlamak üzere olduğunu ilan ediyordu. Şampanyamı yudumlarken köpükler burnumu gıdıkladı. Hâlâ Callum yoktu.

"Gitmen gerekiyor mu?"

"Henüz değil," dedim. "Ben sadece... birini arıyorum."

Rachel bir grup sinemaseveri işaret etti. "Kaybolmuş görünüyor."

Fotoğrafçıların ve gazetecilerin ötesinde, Callum özel dikim takım elbisesi ve papyonuyla volta atıyor, siyah saçlarını özenle düzeltiyordu. Beni bulmak için kalabalığı taradı. Bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayabilirdi. Bu adamı sevmiştim. Onun da beni sevdiğini biliyordum.

Rachel'a yalan söylemeye çalışmanın hiçbir anlamı yoktu; beni bunun için çok iyi tanıyordu. Şimdi de başlamak istemiyordum, çünkü utanmıyordum. "Evet. Bu o."

Göz kamaştırıcı görünüşümü gören Callum'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Eski Hollywood tarzı saç dalgalarım çıplak omzuma düşüyor ve uzun elbisemin tülleri ışıpta parılıyordu. Ben onun gösterişli görüntüsüne hayran olurken o kıpırdamadan ayrıntılara bakıyordu. Ben de sırtımdan kendimi alamadım. Film yapımcıları ve zevk sahibi insanların arasında gezinirken, içimdeki suçluluk duygusu gülümsememi azalttı. Bu gidişle, KinetiColor ekibiyle çektiireceğim resmi grup fotoğrafından önce duygusal kırbaçlanma yüzünden yanardöner makyajım mahvolacaktı.

Rachel dalgınca karnını ovuşturdu. "Hey. Sorun değil. Bekârlık yemini etmeni hiç beklemiyordum. İki buçuk yıl oldu."

"Bazen yirmi yıl önceymiş gibi geliyor. Bazen de sadece iki gün," diye itiraf ettim.

"Bunu anlıyorum. Ama o kadar karanlıktan geçtikten sonra yeniden ışığı bulmak günah değil. Javier'le tanıştıktan sonra annem de bana böyle demişti. İğrenç derecede mutlu, aşık ve hamile olduğum için kendimi suçlu hissettim," dedi Rachel. "Burada yalnız olduğunu bildiğim için endişelendim."

"Kendimi yalnız hissetmeme hiç izin vermedi."

Sonunda Callum bize ulaştı. "Nakliye aracının kamyonetten dönerken lastiği patlamış. Birlikte gelemediğimiz için üzgünüm."

Tüm bunlara rağmen yine de başarmıştı. Dudaklarından iffetli bir öpücük almak için eğildiğinde parmaklarımı yeni tıraş edilmiş yanağına dokundurdum. "Affedildin. Çünkü çok iyi temizlik yaptın ve hiçbir şeyi kaçırmadın."

"Enfes görünüyorsun."

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Üzerlerine böcek ilacı dökmeye çalışmayı bırakmıştım ve şimdi lanet şeyler kontrolden çıkmış, Callum bana o yıkıcı gülümsemesini her saldıığında beni havaya uçuracak kadar çırpınıyorlardı. Birlikte yalnız kalmak istiyordum ama kader bana mahremiyetten çok yasak bir buluşma sunmayı tercih ediyordu. Kolumu onunkinin altından geçirdim ve hayranlıkla yukarı baktım.

Anvi ve Rory birlikte yürüdüler; Rory ince beyaz bir smokin giymiş, Anvi ise kendisini Bollywood kraliyet ailesinden biri gibi gösteren süslü bir kadife çiçeği sarı giymişti.

"Callum, bu Rachel. Baldızım. Ve Rachel, bu Callum. Benim ... erkek arkadaşım."

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Kaybettiğim aşkıma en yakın kişinin önünde onu sahiplenmemden çok etkilendi. Bana endişeyle baktı.

Ona elini uzatmadan önce özel bir kontrol yaptı. Zar zor algılanabilen bir baş sallamayla cevap verdim ve ona karşı ifadesi ısındı.

"Merhaba."

Rachel onu tartıp elini sıkarken elması ışıkların altında parlıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Callum koruyucu kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Beklenmedik karşılaşmadan sonra, dokunuşu beni topraklamaya yardımcı oldu. Sabit bir güç kaynağı.

"Rachel? Çok cesursun," dedi Anvi. Tüm hikâyeyi iki arkadaşım ile paylaştığımdan beri daha da yakınlaşmıştık ve beni gerçekten tanımalarına izin vermek özgür hissettiriyordu. Anvi, en sevdiği kişiye yan gözle bakan herkesin ayak bileklerini kemirmeye hazır, hırlayan bir chihuahua'dan daha sadıktı. Bunun için onu suçlayamazdım ama ben de kendimi savunabileceğimi öğrenmiştim.

Sadece otuz yıl, bir kalp krizi ve yaklaşan bir işsizlik aldı, ama kim takip ediyor?

"Anvi. Her şey yolunda," diye ona güvence verdim. Açmam gereken çok şey vardı ve şimdi zamanı değildi. "Rachel, bunlar KinetiColor'daki arkadaşlarım ve meslektaşlarım. Anvi, storyboard sanatçımız. Ve Rory, yeni kıdemli baş animatörümüz."

"Benim için bir zevk. Lark ekibinizde olduğu için çok şanslısınız."

Üçü karşılıklı selamlaştı.

"Peki o zaman, bu şey bir dakika içinde başlıyor. *Bir şeye* ihtiyacınız olursa haber verin. Şampanya doldurmak? Kürek? Bir mazeret?" Anvi, Rachel'ın göğsüne zihinsel hançerler saplamaya devam etti. Garip bir şekilde iç açıcıydı.

"Bizimle oturmak ister misin?" Rachel'ı işaret ederek temkinli bir şekilde sordum.

Başını sallayarak reddetti. "Bu sizin anınız. Ve Mavi Yıldız takımının zaten biletleri var. Ama ben seni destekliyor olacağım."

Anvi'ye, "Cal ile bana sinemada birkaç koltuk ayır lütfen," dedim. "Seninle ve Rory'yle oturmak istiyorum."

"Yapacağım." Rory bana aptalca bir selam verdi ve daha açık bir tehdit savuramadan Anvi'yi içeceklere doğru sürükledi.

"Sen de mi animasyon işinde çalışıyorsun?" Onlar gittikten sonra Rachel Callum'a sordu.

"Hayır. Ben cenaze levazımatçısıyım."

Çenesi neredeyse kırmızı halıya çarpacaktı. "Gerçekten mi?" Rachel bana döndü. "Lark, Algodones Caddesi'nden uzak dururdun çünkü eski mezarlığın yanından geçmekten nefret ederdin! Sırf ölümlülüğü düşünmemek için yolundan bloklarca uzağa giderdin."

Benim vardı. Ve bu Reese'i kaybetmeden *önceydi*.

Callum'un gözleri tekrar bana kaydı. Uzun bir yol kat etmişim. Onun sayesinde. Elbette hayatın karanlık yönleri üzerinde durmak ama artık onlardan dehşet duygusuyla kaçmıyordum. Trajedi, tesadüfleri daha da takdir etmemi sağladı.

"Seçtiğin bir isim var mı?" Konuyu değiştirmek için sordum. "Erkek, değil mi?"

Rachel'ın gülümsemesi ilk kez ortaya çıktı. Tanrım, bunu kaçırmıştım. "Adını Reese Wyatt koyuyoruz."

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve göz göze geldiğimiz andan beri mücadele ettiğimi fark etmediğim bir hıçkırık tutturdum.

"Yaşamaya devam etmemizi isterdi," diye mırıldandı omzuma. "Yaşamanızı isterdi. Bundan eminim. Eğer sen mutluysan, Reese de memnun olacaktır."

Bakışlarım tekrar Callum'a kaydı. "Öyleyim. Sonunda kendime yeniden mutlu olmak için izin veriyorum."

Artık rol yapmak yok. Artık acıya rağmen sırtlamak yok. Gerçek neşe, en beklenmedik kişide bulunur. Yaklaşık on ay önce, o gün biri bana yanlış teslim edilen bir ceset torbası paketinin beni aşık olacağım bir adama götüreceğini söyleseydi, onlara yanlış kızı yakaladıklarını söylerdim. Ama o buradaydı. Sabırlı. Nazik. Alaycı. Yatakta da cömertti. Aşık olmak İrlanda'da Yeni Başlangıç bingo kartımda yoktu ama sorun değildi.

Son gülen hep hayat olurdu.

Zil tekrar çalmaya başladığında Rory'nin el sallaması dikkatimi çekti. *Korsan Kraliçe*'nin dünya prömiyeri birazdan başlayacaktı. Rory ince beyaz smokininin yakalarını düzeltirken Anvi bana gülümsedi. Callum, sadece daha lüks gezilerimizde takılan, büyükannesinin eski model saatinin saatini kontrol etti.

"Geldiğine sevindim," dedim Rachel'a. Ve gerçekten ciddiydim.

"Festivalde bir filminiz olduğunu öğrendiğimde, şahsen özür dilemem gerektiğini biliyordum."

"Teşekkür ederim. Size de filminizde iyi şanslar."

KinetiColor ekibinin geri kalanına katılmak için insan akışını takip ederek Callum'un koluna girdim. Eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı, güven veren elini sırtımın alt kısmına koydu. "İçeri girmeden önce biraz konuşabilir miyiz?"

"Ben iyiyim. Uzun zamandır bekliyordum."

"Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?"

Onun nazik desteği her şey demekti. "Birbirimize ait olduğumuzu asla inkâr etmem Cal."

Bu konuyu daha sonra konuşacaktık -ayrıntılı bir bilgilendirme için ısrar edecekti- ama loş salona adım attığımızda kendimi mutlu hissediyordum. Stüdyo çalışanları ve misafirleri için ayrılmış oturma sırasına geçtik. Anvi oturdu.

Solumda, Callum sağımda. Işıklar sönerken ve seyirciler arasında dağınık heyecan fısıltıları dalgalanırken, ellerini sıktım.

Belki Galway ulusal bir efsanenin yeniden yorumlanması prömiyerini yapmak için önyargılı bir yerdı ama ayakta alkışlandığına göre Grace O'Malley'in hakkını verdik. Gurur göğsümde parlıyordu. Tezahürat ve alkışlar dördüncü dakikasına girerken gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Ruhumdaki hafifleme hissi ve Cal'ın gösterim boyunca beni destekleyen mırıltıları arasında kendimi akkor gibi hissediyordum. Meslektaşlarımla birlikte selam verdikten sonra bana sarıldığında beni ince topuklu ayaklarımdan kaldırdı. Öpüştüğümüzde içimden baş döndürücü bir kahkaha yükseldi. Arkasına yaslandı, arsenik yeşili gözleri neşeyle kısılmıştı. Ateşli bir sırıtiş yüzünü böldü.

İşimi ve ekibimizin yarattıklarını seviyordum. Bu canlı, sahil şehrini sevdim. Ve Callum Flannelly'i seviyordum. Aşık olmayı beklediğim son adamla yaşadığım acı tatlı aşk, kalbimdeki deliğı dikmişti. İrlandalı bir halk kahramanının hikâyesini canlandırmaya yardım etmiştim ama o benim mütevazı kahramanım olarak hizmet etmişti. Hayatın fırtınalarında güvenli limanım. Yelkenlerimdeki rüzgar. Korsan temalı son bir metaforu mazur görürseniz, bacağıma taktığım göz bandı. Hayat öngörülemez ve muhteşem, ironi ve tesadüflerle dolu. Ve ben hayatımın geri kalanını bu cesur, sadık, özel olarak duygusal adamı gülümseterek geçirmek istediğimi biliyordum.

EPİLOQUE

CALLUM

"Ben bir devim." Lark omuzlarımla üstünden güldü. "Burası çok yüksek. Sakın beni düşürme!"

"Seni düşürmüyorum," diye güvence verdim ama dramatik bir etki yaratmak için yana doğru yalpaladım. Sanki ona değerli bir yükten daha azı gibi davranacaktım gibi.

"Cal!" diye bağırdı, kalçalarını omuzlarıma sıkıştırarak. "Altı yüz on sekiz adım aşağıda. Altı yüz on sekiz!"

Skellig Michael muhteşem bir zirveye sahipti. Adanın tepesindeki antik manastıra tırmanışımız sırasında da belirttiğim gibi, dağın etekleri neredeyse iki yüz metre aşağıımızdaydı. Çoğu zor şey gibi, bu da zorlanmaya değerdı. Atlantik'in nefes kesici genişliği her yanımızı sarmıştı ve sisli mesafeden diğer Blasket Adaları'nı belli belirsiz seçebiliyorduk.

Lark'ı bir zamanlar keşiflere ev sahipliği yapmış olan arı kovanı şeklindeki taş yapılardan birinin önüne bıraktım. Rüzgâr Lark'ın saçlarıyla oynayarak topuzunun tutturamadığı saç tellerini okşadı. Rahatlamış bir ses çıkardı

Sağlam bir zemine bastığı için iç geçirdi ve beni yanına, çimenlerin üzerine oturmam için çekti.

Tur grubunun geri kalanı panoramik manzaranın ve yerli martıların fotoğraflarını çekmekle meşgulken ben onu öptüm. Tanışmamızdan yedi yıl sonra, Lark hâlâ kanımı nasıl pompalayacağını biliyordu. Diliyle hafif bir alay. Uzaklaşmadan önce bir anlığına aynı havayı soluduğumuz kalıcı bir bağlantı.

Alınlarımız birbirine yaslandı.

"Nasıl oldu da buraya daha önce hiç gelmedik?" diye sordum. Resmi olarak bir araya geldiğimizden beri, hayatımın ilk otuz beş yılında yaptığımdan daha fazla seyahat etmiştim. İrlanda'yı ve Birleşik Krallık'ı tabii ki. Barselona'da balayı yapmış, sonra da bir hevesle trenle Paris'e kadar gitmiştik. Willow Haven'daki kadroyu genişletmeden önce hiç hayal etmediğim bir şeydi bu. Lark damarlarıma macera enjekte etmişti. Artık maceranın tadına varmıştım.

Gülümsedi. "Bunu ilk önerdiğinde Bran'a sekiz aylık hamileydim. Ve hamile halimle tüm bu merdivenleri paytak paytak çıkmamın imkanı yoktu. Düşünebiliyor musun? Ayaklarım iki su aygırı gibi şişerdi. Ve sen de beni kesinlikle taşıyamazdın."

"Her gün ölü ağırlıkları taşıyorum. Elbette seni taşıyabilirdim." Onu omuzlarıma almıştım ki daha yüksek bir yerden görebilmek için dünyanın tepesindeymişim gibi hissettiğini hayretle haykırdı.

"Vay be, teşekkür . Bir kadın cesetle kıyaslanmaya bayılır."

Homurdandım. "Keşke çocuklar da bunu görebilseydi."

"Şaka mı yapıyorsun? Henüz bunun kıymetini bilmezler. Yol boyunca onları taşımamız gerekecek ve her adımda sızlanacaklar. Buna ihtiyacımız vardı, sadece bizim için. Hediyelik eşya dükkanından her birine doldurulmuş martı alacağız."

"Hediyelik eşya dükkânı mı?" Ona bakakaldım. "Burası kutsal bir yer. Burada tüketicilik yok. Doğru düzgün bir tuvalet olduğundan bile emin değilim."

Bran beş yaşına yeni girdi ve ilk dişini geçen Pazartesi kaybetti. Bana çekmiş, saçları adaşı kuzgun kadar koyu. Lark beş avroluk bir banknotu simlerle süslemiş ve diş şeklinde katlayarak minik diş karşılığında yastığının altına bırakmıştı. Üç yaşındaki kız kardeşi Robin o kadar kıskanmıştı ki ağlamıştı, biz de ona kendi kâğıt dişini katladık ve üzerine sim sürdük. Sonra Bran onun kağıdının onun parasından daha güzel olmasının haksızlık olduğunu söyleyerek ağladı. Sonunda, çocuklarımızın her biri barışı korumak için bir banknot ve bir kağıt dişe sahip oldu. Zaman zaman küçük nimetlerimize ara vermemiz gerekiyordu. Yeniden bağlanmak ve yeniden ayarlamak için.

KinetiColor hâlâ Lark'ı meşgul ediyordu. Perilerin dünyasına giren bir çocuk hakkında çılgınca başarılı orijinal şovlarının spin-off'unun üçüncü sezonunun prodüksiyonu yeni başlamıştı. Bran, okul öncesi sınıf arkadaşlarına en sevdikleri çizgi filmi annesinin yaptığını gururla söyler. *Havarti ve Vebalı Sıçan'ın Sihirli Maceraları* kısa filmleri bir fenomen haline geldi. Robin onları, artık bir çocuk doktoru olmasına rağmen onlara Amerikan şekerleri veren Lo Teyzesini sevdiği kadar çok seviyor. Sanki daha fazla şekere ihtiyaçları varmış gibi, vekil nineleri Deirdre fark etmeyeceğimi düşündüğü zamanlarda onlara sürekli gizlice bir şeyler yediriyor.

Çocuklarımız babalarının kariyeri konusunda o kadar hevesli değiller. Flannelly cenaze levazımatçısının varisi olan Willow Haven Memorial, eğer isterlerse bir gün onların olacak. Garip miras şartlarına gerek yok. Şimdilik Bran zamanını oyuncak arabaları iterek geçiriyor, trokar kullanmayarak. Ve Robin'i her zaman elinde bir boya kalemiyle, annesini Moleskines'lerinden birinde çizerken kopyalarken bulabilirsiniz. Resim yapmakla ilgilenmiyor.

Henüz ölülerin yüzlerini görmedim. Ama benim izimden gitmezlerse de sorun değil. Gelenek önemlidir, ama kişisel eylemlilik de öyle.

Lark her yönüyle yaratıcı, becerikli ve ilgi çekici bir anne. Ben sabırlı olanım. İnsan orman jimnastiği. Sesimi yeniden keşfettiğimden beri ninniler söyleyen.

Lark daha da yaklaştı, sırtımızı taş kulübeye dayadık ve başını omzuma yasladı. Birkaç dakika boyunca sadece berrak havayı içimize çektik ve deniz kuşlarının dalgaların üzerinde süzülüşünü izledik. Parmaklarımız birbirine dolandı ve onun kladdağı güneş ışığında parladı.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Senin kadar güzel değil, *mo chuisle*."

Yüzümü avuçlamadan önce iltifat karşısında gözlerini devirdi. Yüz ifadesi açık ve dürüsttü. Karım, bana nasıl isteyeceğimi öğreten kadın. Nasıl yaşayacağımı.

"Seni çok seviyorum Cal. Doğum günün kutlu olsun."

Kalbim her zamankinden daha da savunmasız. Kendi bedenimin dışında, diğer üç bedende atıyor. Hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, nasıl bir hediye olduğunu ilk elden biliyorum. Lark da biliyor. Sisli çıkmaz sokaktaki sarmaşık örtülü cenaze evinde bir an bile hafife alınmıyor, belki de Flannelly'lerin nesilleri daha devam edecek.

ACKNOWLEDGEMENTS

Öncelikle, bu küçük tuhaf kitaba bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir.

Muhteşem eleştiri grubum yazarlar Valerie Pepper, Alicia Wilder ve Kat Saturday'e çok şey borçluyum. Sizler bu romanın yayınlanmasında önemli rol oynadınız. Dürüstlüğünüz, dostluğunuz ve mizahınız için çok minnettarım. Ömür boyu Cheeto Dust Crew.

Morg mesleği hakkındaki bilgileri için Bre Brix'e özel teşekkürler. Ve mumyalama ve ceset popo tıkaçlarıyla ilgili birçok mesajı yanıtlayan harika arkadaşım Ashley'e. İrlanda kültürü ve dilinin nüansları konusunda bana nezaketle yardımcı olan Carolann ve Emily'ye çok teşekkürler. Ve sevgili arkadaşım Krystina'ya, ona MeetCute'un akli başında olmayan, erken bir versiyonunu gönderdiğimde ve Callum ve Lark'ın hikayesinin geri kalanını istediğinde tüm bu yolculuğu mümkün kıldı.

Bu taslağı büyük bir dikkatle ve eğlenceli küçük notlarla cilalamama yardımcı olan sevgili editörüm Jill Bailin'e teşekkür ederim. Ve düzeltmenim ve en sevdiğim insanlardan biri olan Terry'ye. Okuyucu, eğer bir hata bulursan

ya da bir yerde yazım hatası varsa, sizi temin ederim ki bu benim hatamdır. Büyüleyici kapak illüstrasyonu için yetenekli Epsilynn'e de teşekkür ederim.

Son olarak, elli yaşına kadar bu kitabı okumasına izin verilmemesine rağmen beni her zaman cesaretlendirdiği için oğlum Eero'ya teşekkür etmek istiyorum. Ve kocam Moy'a. Bu adam benim gece yarısı olay örgüsündeki boşluklarla ilgili atıp tutmalarımı dinledi ve bu romanı yazma hayalimi destekledi. Bunu sensiz yapamazdım ve her gün kendi aşk hikâyemizden ilham alıyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Ivy Fairbanks romantik komedi kitaplarının, fındıklı kahvenin, Star Wars'un ve Hozier'in utanmaz bir aşığıdır. Bu sırayla olması şart değil. Ehlers-Danlos Sendromu ve kronik ağrılarla yaşamak onu mutlu sonun gücüne inanan biri haline getirmiştir. Kocası ve oğluyla birlikte Clearwater, Florida'da yaşıyor. Herhangi bir anda, muhtemelen huysuz bir tekir kedinin altında sıkışıp kalmıştır.

Morbidly Yours onun ilk romanı.

Benimle bağlantı kur:

<https://linktr.ee.com/ivyfairbanks>

<http://www.tiktok.com/@ivyfairbanksbooks>

<http://www.instagram.com/ivyfairbanksbooks>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.